JAMES CLAVELL

tai-pan

TAI-PAN

Volumul I

Traducere de
ALFRED NEAGU

James Clavell
TAI-PAN
Dell Publishing Co., Inc.
New York, 1986

ISBN 973-33-0167-1
ISBN 973-33-0168-X

Pentru Tai-tai,
pentru Holly și
pentru Michaela

NOTA AUTORULUI

Aş vrea să-mi exprim mulţumirile mele oamenilor din Hong Kong, care mi-au oferit atît de mult din timpul şi cunoştinţele lor, şi mi-au permis să pătrund în prezentul şi trecutul lor. Desigur, această carte nu este istorie, ci doar un roman. În el apar bărbaţi şi femei plăsmuite de imaginaţia autorului, şi nu se intenţionează nici o referire la vreo persoană, sau companie, care a existat — sau există — în Hong Kong.

CARTEA ÎNTÎI

Dirk Struan ieşi pe puntea dunetei navei amiral. Vengeance şi se îndreptă cu paşi mari spre pasarelă. Nava de linie cu 74 de tunuri era ancorată la jumătate de milă de insulă. Era înconjurată de restul navelor de război ale flotei, de navele ce transportaseră trupe ale corpului expediţionar, de nave de comerţ şi cliperele opiului ale negustorilor care făceau negoţ cu China.

Era în zori, o zi de marţi, ceţoasă şi rece, 26 ianuarie 1841.

În vreme ce traversa puntea principală, Struan aruncă o privire spre ţărm şi simţi cum îl prinde un fel de emoţie. Războiul cu China decursese aşa cum plănuise el, victoria se desăvîrşise aşa cum prezisese. Fructul victoriei — insula — era exact ceea ce jinduise vreme de douăzeci de ani. Iar acum se îndrepta spre ţărm pentru a participa la formalităţile de luare în stăpînire, pentru a fi martor al actului prin care o insulă chinezească devenea un giuvaier al coroanei Maiestăţii sale britanice, regina Victoria.

Insula se numea Hong Kong. Treizeci de mile pătrate de ţinut muntos, numai piatră, în dreptul buzei nordice a estuarului uriaşului fluviu Pearl, din sudul Chinei. La o mie de iarzi de continent. Neospitalieră. Nefertilă. Nelocuită, dacă nu se lua în seamă o mică aşezare de pescari pe ţărmul sudic. Plasată exact în drumul monstruoaselor uragane care se năpusteau în fiecare an din largul Pacificului. Mărginită la est şi la vest de primejdioase bancuri de nisip şi recifuri. Nefolositoare chiar şi manda-

rinului — cum se numea orice reprezentant al împăratului Chinei — în provincia căruia se nimerise. Dar Hong Kong-ul avea cea mai mare radă din lume. Şi era primul pas al lui Struan în China.

— Atenţie ! strigă tînărul ofiţer de cart către marinarul strîns într-o tunică stacojie. Barca cea mare a domnului Struan la scara centrală !

— 'Nţeles, sir !

Marinarul se apleacă peste copastie şi repetă ordinul.

— Într-o secundă, sir ! spuse ofiţerul, încercînd să-şi stăpînească teama pe care i-o trezea acest prinţ al negoţului ce devenise legendă în mările Chinei.

— Nici o grabă, flăcăule.

Struan era un uriaş, cu faţa bătucită de o mie de furtuni. Redingota albastră se încheia cu nasturi de argint, iar pantalonii albi, bine mulaţi, erau vîrîţi neglijent în nişte cizme marinăreşti. Era înarmat cum se obişnuia : un cuţit într-o teacă la spate şi altul la cizma dreaptă. Avea patruzeci şi trei de ani, părul roşcat şi nişte ochi verzi ca smaraldul.

— O zi pe cinste, mai adăugă el.

— Da, sir.

Struan coborî pasarela, sări la prova bărcii sale şi-i zîmbi mai tînărului său frate vitreg Robb, ce se aşezase la mijlocul ambarcaţiei.

— Am cam întîrziat, îi spuse Robb forţînd un zîmbet.

— Mda, excelenţa sa şi amiralul cam aveau chef de vorbă.

Struan se uită fix o clipă spre insulă, apoi îi făcu semn boţmanului :

— Mola ! Spre ţărm, domnule McKay.

— 'Ţeles, sir.

— În fine, am reuşit, Tai-Pan ? îi spuse Robb.

În chineză Tai-Pan însemna şef suprem. Fiecare companie, sau armată, flotă ori ţară are numai un singur astfel de conducător, cel ce deţine adevărata putere.

— Mda ! făcu Struan.
Era Tai-Pan al Nobilei Case.

Capitolul unu

— Dar-ar frenția-n insula asta împuțită ! izbucni Brock uitîndu-se lung dinspre plajă pînă sus spre piscurile golașe. S-avem toată China la picioarele noastre și noi să ne mulțumim doa' cu insula asta pustie, numa' stîncă blestemată.

Stătea în picioare, pe plaja eliberată de reflux, împreună cu alți doi comercianți angajați în negoțul cu China. În jurul lor erau și alte grupuri de negutători și ofițeri din corpul expediționar. Toți așteptau ca ofițerul marinei regale să înceapă ceremonialul. Lîngă catargul steagului erau aliniați pe două rînduri perfecte douăzeci de militari din marină, stacojiul uniformelor aruncînd o pată de culoare. Lîngă ei, neorînduiala marinarilor care tocmai reușiseră cu greu să înfigă catargul steagului în piatra țărmului.

— La opt bătăi de clopot era vorba să ridicăm steagul ! mîrîi Brock, vocea răgușită trădîndu-i nerăbdarea. De-acu' a și trecut un ceas. Ce-i cu zăbava asta, fir-ar a naibii să fie !

— Marțea e păcat și *joss* rău să blestemi, domnule Brock, replică Jeff Cooper.

Acesta era un american din Boston, zvelt, cu nasul coroiat, purtînd o redingotă neagră, iar pe cap joben de fetru, așezat sfidător pe-o sprînceană.

— Foarte rău !

Partenerul lui Cooper, Wilf Tillmann, se crispă ușor cînd simți tonul tăios al vocii nazale, caracteristică mai tînărului său tovarăș. Tillman era un roșcovan bine legat, din Alabama.

— Io am să ţ-o spun p-aia dreaptă : rahatul ăsta de muscă afurisit e *joss* rău ! replică Brock.

Joss era un cuvînt chinezesc ce însemna şi şansă, şi soartă, şi Dumnezeu, şi diavol, toate la un loc.

— Rău, fir-ar să fie.

— Mai bine să nu fie aşa, sir ! răspunse Tillman. Viitorul negoţului cu China e aici acum, *joss* bun sau *joss* rău.

Brock îl privi de sus.

— Hong Kong-ul n-are nici un viitor. Porturi deschise spre mare ale zonei continentale, de alea avem noi nevoie, şi doar avem habar de asta, Doamne Dumnezeule !

— E cel mai bun port din apele astea, reluă Cooper. Loc destul şi pentru carenaj şi pentru armarea navelor toate. Loc destul să ne ridicăm locuinţe şi depozite. Şi la urma urmelor scăpăm şi de amestecul chinezilor.

— O colonie nezmintit să aibă ogoare şi ţărani care să le lucreze, dom'le Cooper. Să aducă venituri, sublinie Brock pierzîndu-şi răbdarea. Am bătut toate coclaurile la fel ca dumneata. Aici n-o să crească niciodată nici o recoltă. Nu-s cîmpuri şi nici rîuri să le ude, nici o păşune. Deci nu o să vedem noi nici carne, nici barabule. Şi toate cele trebuitoare o să fim nevoiţi să le aducem pe mare. Ia gîndeşte-te cît o să coste. Hmm, pînă şi pescuitul o să fie afurisit de nenorocit. Şi cine-o să plătească întreţinerea Hong Kong-ului, ei ? Noi, cu negoţul nostru, fir-ar să fie !

— Păi o colonie de asta vrei dumneata, domnule Brock ? reluă Cooper. Eu socoteam că Imperiul Britanic — şi scuipă dibaci în vînt — are destule colonii de felul ăsta.

Brock duse mîna spre cuţit.

— Scuipi doar ca să-ţi cureţi gîtlejul sau scuipi pe Imperiul Britanic ?

Tyler Brock era un bărbat de aproape cincizeci de ani, înalt şi chior, la fel de dur şi rezistent ca şi fierul cu care fusese nevoit să facă negoţ pe vremea cînd umbla ca negustor ambulant la Liverpool, în tinereţe, şi la fel de puternic şi periculos ca şi navele comerciale înarmate, pe puntea cărora îşi găsise refugiu şi pe care acum ajunsese să le conducă în calitate de şef al casei *Brock şi Fiii*. Veşmintele îi dovedeau bogăţia şi cuţitul de la brîu era bătut în pietre scumpe. Barba ca şi părul începuseră să-i încărunţească.

— Azi e destul de rece, domnule Brock, interveni iute Tillman, stăpînindu-şi supărarea provocată de limba ascuţită a mai tînărului său partener.

Brock nu era omul pe care să-l provoci, iar ei nu-şi puteau încă permite să fie în relaţii de duşmănie pe faţă cu el.

— Vîntul ăsta e cam tăios, aşa-i, Jeff ?

Cooper dădu scurt din cap afirmativ, dar nu-şi luă ochii de la Brock. El n-avea cuţit, dar păstra în buzunar un pistol scurt de calibru mare. Era cam de aceeaşi înălţime cu Brock, dar mai zvelt şi netemător.

— Dom'le Cooper, să-ţi dau o povaţă, reluă Brock. Cînd pomeneşti de Imperiul Britanic, nu mai stuchi atît de des ! S-ar putea să nimereşti unul care n-o să mai stea să cumpănească prea mult întrebîndu-se dacă te-a înţeles bine sau nu.

— Mulţumesc, domnule Brock, am să ţin minte, îi răspunse Cooper netulburat. Dar am să-ţi dau şi eu un sfat : e *joss* rău să blestemi marţea !

Brock îşi stăpîni mînia. În cele din urmă avea să-i zdrobească pe Cooper şi Tillman, ca şi firma lor, cea mai importantă a unor negustori americani. Dar acum avea nevoie de ei ca aliaţi împotriva lui Dirk şi Robb Struan. Brock blestemă din nou acel *joss*. Acel *joss* făcuse

din Struan și Compania cea mai mare casă de comerț din Asia și atît de bogată și puternică încît ceilalți negustori implicați în comerțul cu China, îmboldiți de spaimă și invidie, o numiseră Nobila Casă, nobilă pentru că era prima prin bogățiile ei, prima prin mărimea ei, prima prin comerțul pe care-l făcea, prima prin cliperele sale, dar mai ales pentru că Dirk Struan era Tai-Pan, Tai-Pan înaintea tuturor celorlalți tai-pani din Asia. Și același *joss* îl costase pe Brock, cu șaptesprezece ani în urmă, un ochi, în anul în care Struan punea bazele imperiului său.

Nenorocirea se întîmplase în largul Insulei Chushan. Chushan era exact în sudul imensului port al Shanghai-ului, la gura atotputernicului fluviu Yang-tse. Brock izbutise cu greu să răzbească prin rafalele musonului cu o încărcătură foarte mare de opiu, Dirk Struan fiind la cîteva zile în urma lui, transportînd tot opiu. Brock ajunsese primul la Chushan, își vînduse încărcătura și o pornise înapoi, fericit fiindcă știa de-acum că Struan trebuia să o ia mai spre nord și să încerce să-și plaseze marfa pe o coastă necunoscută, înfruntînd riscuri în plus. Brock se grăbea spre sud, către casă, Macao, cu lăzile pline de lingouri, mînat din spate de un vînt avan. Cînd deodată, din Marea Chinei, s-a ridicat o furtună pe cinste. Chinezii numesc aceste furtuni *tai-fung*, Vînturi Supreme. Negutătorii îi spun taifun. Taifunurile sînt spaima însăși.

Taifunul îi devastase fără milă nava, iar el fusese prins sub arborada și catargele ce se prăbușeau pe punte. Fu biciuit de sfichiul unei fungi rupte, ce se zbătea sub furia vîntului, în vreme ce el zăcea neputincios dedesubt. Oamenii lui au reușit să ajungă pînă la el tăind funii, parîme, dar nu înainte ca cheia de împreunare ruptă de la capătul funiei să-i scoată ochiul stîng. Nava era aplecată primejdios pe-o parte, așa că, împreună cu ceilalți oameni al lui, s-au chinuit să taie sarturile și straiurile ce țineau catargele, arborada, aruncîndu-le

peste bord şi, printr-o minune, cliperul şi-a revenit pe chilă dreaptă. Abia atunci s-a îngrijit să toarne nişte brandy în găvanul ochiului din care curgea sînge. Încă şi acum îşi mai amintea de durerea care l-a fulgerat atunci. Nu uitase cum se tîrîse pînă la urmă într-un port, cu mult după ce fusese socotit pierdut pentru totdeauna, minunatul său cliper cu trei catarge arătînd doar ca o biată cocă amărîtă, prin încheieturile căreia pătrundea apa, fără nici un catarg, fără arboradă, fără un tun. Şi cînd Brock izbuti pînă la urmă să înlocuiască arborada, catargele şi tunurile, să facă rost de altă pulbere, de oameni şi muniţie, să cumpere altă încărcătură de opium, tot cîştigul primului voiaj se dusese.

Struan nimerise în acelaşi taifun cu o mică lorce — navă cu o cocă construită după modelul chinezesc, dar cu arborada împrumutată de la corăbiile englezeşti, folosită pentru contrabandă de-a lungul coastei doar pe vreme frumoasă. Dar Struan ieşi cu bine din taifun şi, elegant şi neatins ca de obicei, îl întîmpină pe cheu pe Brock, cîntărindu-l batjocoritor cu ochi săi mari, ciudaţi şi verzi.

Dirk şi blestematul lui *joss*, se gîndi Brock. Acelaşi *joss* i-a îngăduit lui Dirk să facă din lorcea aceea împuţită o flotă întreagă de clipere şi sute de alte lorci, antrepozite şi grămezi de lingouri cîte vrei. Să facă din ea afurisita de Nobilă Casă. Tot acel *joss* a împins firma Brock şi Fiii pe blestematul de loc secund. Secund ! Şi, se gîndi el, tot datorită acelui *joss* a ajuns Dirk să-i aibă, în toţi anii ăştia, la degetul mic pe afurisitul nostru de plenipotenţiar fără vlagă în el, onorabilul Longstaff, blestemat să fie ! Şi acum, mînă-n mînă, ne-au vîndut cu totul.

— Dar-ar frenţia-n Hong Kong, frenţia-n Struan.

— Dacă n-ar fi fost planul lui Struan, n-aţi fi cîştigat niciodată aşa de uşor războiul ăsta, replică liniştit Cooper.

Războiul izbucnise la Canton, cu doi ani înainte, cînd împăratul Chinei, hotărît să-i îngenuncheze pe europeni, încercase să pună capăt contrabandei cu opiu care forma grosul negoţului englezesc. Viceregele Ling înconjurase zonele rezidenţiale străine de la Canton cu trupele sale şi pretinsese toată marfa, pînă la ultima ladă cu opiu existentă în Asia, drept preţ de răscumpărare pentru viaţa neguţătorilor englezi lipsiţi de apărare. În cele din urmă, au fost predate douăzeci de mii de lăzi pline cu opiu ce au fost distruse, iar englezilor li s-a îngăduit astfel să se retragă în Macao. Dar englezii n-au putut accepta prea uşor nici acest amestec în negoţul lor, nici ameninţarea care a planat asupra concetăţenilor lor. Cu şase luni în urmă, în Orientul Îndepărtat sosise o forţă expediţionară britanică pusă sub jurisdicţia lui Longstaff, căpitan superintendent al Camerei de comerţ.

Dar Struan concepuse acel inspirat plan prin care a fost ocolit Cantonul, unde începuse conflictul, şi trimisese forţa expediţionară la nord de Chushan. Struan explicase că nu era mare lucru ca insula să fie ocupată fără nici un fel de pierderi, deoarece chinezii nu erau aproape deloc pregătiţi şi deci neajutoraţi în faţa unei armate sau flote europene. După ce lăsară o forţă neînsemnată de ocupaţie la Chushan şi cîteva nave care să blocheze gurile fluviului Yang-tse, restul forţei expediţionare putu să se îndrepte pe mare mai spre nord, spre gura fluviului Pei Ho, de unde să ameninţe direct Pekin-ul, capitala Chinei, aflată la numai o sută de mile în sudul fluviului. Struan ştia bine că numai o astfel de ameninţare directă l-ar fi putut face pe împărat să ceară de îndată pace. O idee minunată. Şi izbutise în mod strălucit. Forţa expediţionară sosise în China în iunie, anul dinainte. În iulie fusese ocupată insula Chushan. În august flota ancorase la Pei Ho. După două săptămîni, împăratul însărcinase un trimis oficial să negocieze pacea, prima dată în istorie cînd un împărat al Chinei

recunoştea oficial o naţiune europeană. Şi războiul se încheiase aproape fără prea multe pierderi nici de-o parte, nici de cealaltă.

— Longstaff a fost destul de înţelept să-i pună în aplicare planul, mai adăugă Cooper.

— Orice pîrlit de negustor care a făcut negoţ prin părţile astea ştie cum să-i pună pe chinezoi cu botul pe labe, replică Brock cu asprime.

Îşi împinse jobenul şi mai mult pe spate şi-şi slăbi bandajul de la ochi.

— Da' ia zi-mi de ce-a îngăduit Longstaff şi Struan să se tîrguie asupra păcii la Canton, ei ? Cel din urmă tîmp ştie că a se tîrgui pentru un chinez înseamnă să cîştige timp. Trebuia să fi stat ţapeni acolo în nord, la Pei Ho, pînă se semna pacea. Da' nu, am venit cu toată flota înapoi şi de şase luni de zile bune tot aşteptăm şi aşteptăm ca sodomiţii ăştia să pună pana pe hîrtie şi să semneze ! scuipă Brock. Prostie, mare prostie de tot. Şi să părăduieşti atîta vreme şi atîţia bani pentru împuţitura asta de stîncărie. Trebuia să păstrăm insula Chushan. Acum am avea o insulă pe care merita s-o păstrăm.

Insula Chushan avea douăzeci de mile lungime şi zece lăţime, pămînt fertil, bogat, un port bun şi un oraş mare pe ea, Tinghai

Aveai loc unde să respiri acolo, cît îţi trebuie. Ei, şi de acolo, cu trei sau patru fregate, puteai bloca Yang-tse-ul cît ai zice peşte. Şi cine stăpîneşte fluviul ăla, stăpîneşte şi inima Chinei. Acolo trebuia noi să ne înfigem, pe Dumnezeu.

Domnule Brock, dar stăpîniţi Chushanul şi aşa.

— Da, da' nu-i trecut şi în tratatul ăla blestemat, aşa că nu-i a nostru.

Izbi înfuriat cu piciorul în pămînt, bombănind împotriva vîntului tot mai rece care se stîrnise.

— Poate că ar fi bine să-i spui asta și lui Longstaff, sugeră Cooper. Știu că știe să asculte un sfat...

— Nu de-a meu, de-a meu nu ascultă el. După cum bine cunoști. Da' ține minte ce-ți zic, cînd a să afle parlamentul de tractatul ăsta, o să se stîrnească zarvă mare că cine-o să plătească, să nu-mi zici mie pe nume.

Cooper își aprinse un trabuc.

— Și mie îmi vine să cred că așa se va-ntîmpla. E un tratat tare curios, domnule Brock. Mai ales pentru zilele în care trăim, pentru epoca noastră, cînd orice putere europeană vrea să apuce cu lăcomie orice petec de pămînt și e ahtiată după putere.

— Și după cîte mi se pare mie, Statele Unite nu se potrivește la una ca asta, așa-i ? așa-i ? spuse Brock și chipul i se înăspri. Da' ce zici de indienii voștri ? De tîrgul cu Louisiana ? De Florida Spaniolă ? Și acum ați pus ochii și pe Alaska, care-i a rușilor, și pe Mexic. Din ultimele scrisori se zvonește că o să încercați să furați și Canada. Ei ?

— Canada aparține Americii, nu Angliei. N-o să ne războim pentru Canada. Canada o să se alipească la noi de buna ei voie, adăugă Cooper, încercînd să-și ascundă temerile.

Se trase gînditor de favoriți și-și strînse mai bine redingota pe el, îmboldit de vîntul tot mai tăios. Știa că un război cu Imperiul Britanic ar fi fost dezastruos în acest moment și ar fi dus la ruină firma Cooper-Tillman. Doamne, blestemate fie războaiele. Dar chiar și așa, el știa bine că Statele Unite erau nevoite să pornească război și pentru Mexic și pentru Cañada, dacă nu se ajungea la un fel de înțelegere. Așa cum și Marea Britanie trebuia să se lupte cu China.

— Nu va fi război, spuse Tillman, încercînd să mai îndulcească în chip diplomatic vorbele lui Cooper.

Oftă din adînc și își dori să fie din nou acasă, în Alabama. Doar acolo omul poate fi gentleman, îi trecu

lui prin mintè. Acolo nu trebuie să te tîrgui cu blestemaţii ăştia de englezi în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, şi cu nişte blestemaţi ca Brock, gură spurcată ce huleşte tot timpul, sau cu un diavol în carne şi oase cum e Struan, sau chiar cu un tînăr şi nestăpînit partener ca Jefferson Cooper, care-şi închipuie că Boston-ul e buricul lumii !

— Şi chiar şi războiul ăsta s-a terminat, de bine de rău.

— Ţine minte vorbele mele, dom'le Tillman, replică Brock. Tractatul ăsta afurisit nu-i bun nici pen' ai noştri nici pen' ai lor. Trebuia să luăm Chushanul şi să ţinem deschise porturile Chinei continentale. În numa cîteva săptămîni, ai să vezi că pornim iar războiul. În iunie, cînd vîntul o să fie numa potrivit şi vremea la fel, flota o să trebuiască să o ia din nou spre nord, spre Pei Ho. Şi dacă iar pornim război, cum o să mai luăm noi ceaiul la vremea lui şi mătăsurile, ei ? Anul trecut negoţ deloc din pricina războiului, anul de dinainte iar nici un fel de negoţ, şi ne-au mai şi jefuit de tot opiul pe care-l aveam. Numa de la mine a înşfăcat opt mii de lăzi. Două milioane de taeli de argint, uite asta m-a costat. Bani gheaţă.

— Banii aceia nu-s pierduţi, spuse Tillman. Longstaff ne-a poruncit să predăm toată marfa ca să ne răscumpărăm cu viaţa. Ne-a dat şi hîrtii cu acoperirea guvernului britanic. Şi mai există şi în tratat o înţelegere să se plătească şase milioane de taeli.

Brock rîse strepezit :

— Îţi închipui că parlamentu' o să încuviinţeze hîrtiile lu' Longstaff ? Păi în clipa cînd o să ceară cumva ca armata să plătească oalele sparte cu opiu, oricare guvern îşi rupe gîtu' în clipa aia. Cît priveşte cele şase milioane, astea sînt cheltuieli cu războiul. Ştiu eu parlamentu' mai bine decît tine. Fă-i semn cu mîna şi la revedere jumătăţii ăleia de milion de taeli, ăsta-i sfatul pe care vi-l dau la amîndoi. Dacă şi anul ăsta iar se stîrneşte război, iar n-o

să fie nici o scofală cu negoţul. Şi dacă nici anul ăsta nu facem cît de cît comerţ, o să fim cu toţii faliţi. Voi, eu, toţi cei care fac negoţ cu China. Şi chiar şi afurisita aia de Nobilă Casă.

Cu un gest brusc îşi smulse ceasul din buzunar. Ceremonia trebuia să fi început de o oră. Cam trece timpul, se gîndi el. Dar nu pe seama firmei Brock şi Fiii, fir-ar să fie. Dirk a avut parte vreme de şaptesprezece ani de un *joss* bun, acu vine şi vremea să se mai schimbe lucrurile. Brock se desfătă gîndindu-se la fiul său Morgan, cel de-al doilea băiat al lui, care, cu pricepere şi fără milă, se ocupa de toate treburile lor în Anglia. Se întrebă dacă Morgan reuşise să sape influenţa lui Struan în parlament şi în cercurile bancare. Dirk, o să te aducem în pragul falimentului, îi trecu lui prin minte, şi Hong Kong-ul o dată cu tine.

— Ce naiba mai e cu zăbava asta ? spuse el, îndreptîndu-se grăbit spre ofiţerii de marină care băteau ţărmul în sus şi-n jos.

— Ce te-a apucat, Jeff ? Doar ştii şi tu că în privinţa Hong Kong-ului are dreptate. Doar ştii şi tu bine că nu e sănătos să-l stîrneşti.

Cooper zîmbi subţire cum îi era felul :

— Brock e al naibii de sigur de el. Nu-l pot suferi.

— Dacă Brock are dreptate în privinţa acelei jumătăţi de milion de taeli, să ştii că sîntem ruinaţi.

— Da, numai că Struan va pierde de zece ori mai mult dacă nu vor fi plătite daunele. El o să se aranjeze să-şi capete banii, fii fără teamă. Aşa că şi noi o să ni-i dobîndim pe ai noştri.

Cooper se uită să vadă unde-i Brock.

— Crezi că o fi aflat ceva de înţelegerea noastră cu Struan ?

Tillman ridică din umeri.

— Nu știu. Ce știu e că Brock are dreptate în privința tratatului. E idiot. O să ne coste o mulțime de bani.

În ultimele trei luni, firma Cooper-Tillman funcționase ca o casă de agenți secreți ai Nobilei Case. Navele de război britanice blocaseră Canton-ul și fluviul Pearl, așa că negustorilor britanici li se interzisese dreptul de a face comerț. Longstaff, la îmboldurile lui Struan, impusese acest embargo ca un mijloc în plus de a forța obținerea tratatului de pace, știind bine că depozitele din Canton plesnesc de ceai și mătăsuri. Dar cum America nu declarase război Chinei, navele americane puteau trece prin blocadă nestingherite, dîndu-le cu tifla navelor de război. Așa că firma Cooper-Tillman cumpărase patru milioane de livre de ceai de la Chen-tse Jin Arn, sau Jin-qua, cum era poreclit, cel mai bogat dintre negustorii chinezi, pe care le transportase la Manila, în aparență pentru niște negustori spanioli. Oficialitățile spaniole, pentru o mită substanțială, eliberaseră permisele de import export necesare și ceaiul a fost transferat, fără nici o taxă, în cliperele lui Struan și expediat în grabă în Anglia. Drept plată, lui Jin-qua i s-a furnizat o navă plină cu opiu, în mare taină, de către Struan, undeva în susul coastei. Un plan perfect, se gîndi Cooper. Toată lumea s-a îmbogățit de pe urma lui și fiecare s-a ales cu marfa de care avea nevoie. Dar ne-am fi ales cu o adevărată avere dacă navele noastre aveau voie să ducă ceaiul direct în Anglia. Și blestemă în gînd Regulamentul britanic de navigație care interzicea oricărei nave străine, ci doar celor britanice să transporte mărfuri în porturile englezești. Fir-ar să fie, ei stăpînesc lumea.

— Jeff !

Cooper urmări încotro privea partenerul său. O vreme nu fu în stare să distingă ce voia să-i arate tovarășul său în portul acela foind de mișcare. Apoi zări barca cea lungă dezlipindu-se de nava amiral, și în ea silueta înaltă, capul roșcovan al scoțianului care era atît de puternic încît

putea suci hotărîrile parlamentului în așa fel încît să fie în favoarea lui și să determine cea mai puternică națiune de pe fața pămîntului să se angajeze în război.

— Ar trebui să fii prea optimist să speri că Struan s-a înecat, spuse Tillman.

Cooper rîse :

— Nu ai dreptate în ceea ce-l privește, Wilf. Oricum marea n-o să îndrăznească niciodată una ca asta.

— Ba poate că da, Jeff. Și avem timp înainte berechet. Pe ce am mai sfînt.

Dirk Struan stătea în picioare la prova bărcii celei mari lăsîndu-se săltat de ritmul valurilor. Deși întîrziase la ceremonia stabilită, nu-și îmboldi oamenii de la rame să se grăbească. Știa că oricum, pînă cînd nu sosește și el, nu va începe nimic.

Barca cea mare era la vreo trei sute de iarzi de țărm și comanda nostromului : „Ține drept înainte !" se potrivea de minune cu suflarea tăioasă dinspre nord-est a musonului. Sus, în tării, vîntul dobîndea și mai multă putere și scărmăna norii cumulus veniți dinspre continent, chiar deasupra insulei, și apoi îi mîna spre largul oceanului.

Portul era plin de nave, aproape toate englezești, în afară de cîteva americane și portugheze, nave comerciale de toate mărimile. Înainte de război, aceste nave ar fi ancorat la Macao, acea măruntă așezare portugheză ridicată pe o limbă a continentului, la patruzeci de mile spre sud-vest de uriașa gură de vărsare a fluviului Pearl. Sau în largul insulei Whampoa, la treisprezece mile la sud de Canton. Conform legilor chinezești, aceasta era cea mai mică distanță la care se puteau apropia de Canton navele europene. Prin decret imperial, întregul comerț european era îngăduit numai prin Canton. Legenda spunea că între zidurile acestui oraș locuiau un milion de chinezi. Dar nici un european nu știa care era

adevărul, pentru că nici unul nu pusese piciorul pe vreuna din străzile sale.

Incă din vechime, chinezii aveau o lege neînduplecata, care nu îngăduia nici un european în această țară. Aceste legi severe, interzicerea ca europenii să meargă acolo unde voiau și să facă negoț după cum le era cheful, duseseră la acest război.

Pe cînd barca trecea pe lîngă o navă comercială, niște copii îi făcură lui Struan cu mîna și el le răspunse în același chip. E bine ca, în cele din urmă, țîncii ăștia să aibă și ei casa lor, pe pămîntul lor, îi trecu lui prin minte. Cînd începuse războiul, toți cetățenii englezi fuseseră evacuați pe nave, din motive de siguranță. Acum erau vreo sută cincizeci de bărbați, șaizeci de femei, optzeci de copii. Unele familii erau la bordul uneia sau alteia dintre nave de aproape un an.

Navele comerciale erau înconjurate de cele de război ale corpului expediționar : nave de linie, cu cîte 74 de tunuri la bord, sau numai 44 sau chiar 22, bricuri, fregate, o mică parte a celei mai mari flote pe care a cunoscut-o vreodată lumea. Și zeci de nave care transportau trupe, cu patru mii de soldați englezi și indieni la bord, parte a celei mai puternice armate din lume. Iar printre aceste nave erau și frumoasele clipere ale flotei opiului, cu catargele lor ușor înclinate, cele mai iuți nave construite vreodată.

Struan simți cum îl cuprinde un val de emoție în vreme ce cerceta insula, cu muntele ce părea s-o domine țîșnind pînă la o mie opt sute de picioare, aproape drept din mare.

Nu pusese încă niciodată piciorul pe insulă, deși știa de ea mai mult decît toți ceilalți. Jurase să nu calce acolo pînă cînd nu avea să aparțină Angliei. Îi plăcea acum că fusese atît de neînduplecat. Dar asta nu-l împiedicase să-și trimită căpitanii și chiar pe fratele lui mai tînăr Robb să cerceteze insula. Cunoștea de-acum toate

recifurile, stîncile și văioagele și colinele, așa cum știa și unde avea să-și ridice depozitele și Casa cea Mare și pe unde avea să treacă drumul.

Se întoarse să se uite la cliperul care-i aparținea, *China Cloud*, cu 22 de tunuri la bord. Toate cliperele firmei Struan și Compania primeau și numele de *Cloud*, în cinstea mamei sale din familia McCloud, care murise cu mulți ani în urmă. Marinarii se străduiau să dea cu pitură și să curețe nava care și așa strălucea de curățenie. Erau cercetate tunurile, iar arborada era supusă unor verificări atente. Flamura Marii Britanii flutura mîndră la pupa, iar steagul companiei în vîrful artimonului. Steagul Nobilei Case înfățișa roșul leu regal al Scoției, îngemănat cu verdele dragon imperial al Chinei. Flutura pe vreo douăzeci de clipere înarmate, răspîndite pe oceanele lumii, pe vreo sută de lorci înarmate ce brăzdau iuți marea, transportînd opiul de contrabandă la țărm. Același steag flutura și la catargul a trei imense nave depozit pentru opiu, nave comerciale transformate, care acum erau ancorate în rada Hong Kong-ului. Și tot el flutura pe *Resting Cloud*, acea navă imensă ce-i aparținea, cartierul său general semi-staționar unde avea încăperi-safeuri pentru lingourile sale, birouri, apartamente luxoase și sufragerii. Un steag pe cinste, gîndi mîndru Struan.

Prima navă care arborase acest steag fusese o lorcea piraterească, încărcată ochi cu opiu, pe care o dobîndise prin forță. Coastele erau infestate de pirați și corsari, iar autoritățile chineze și portugheze ofereau o răsplată în argint pentru capul piraților. Cînd vînturile erau potrivnice contrabandei cu opiu, sau cînd nu avea nici un dram de opiu de vînzare, Struan cutreiera mările Chinei făcînd curățenie. Lingourile dobîndite din vînătoarea de pirați le investea în negoțul cu opiu. Afurisit opiu, gîndi el. Dar știa că viața lui era legată inexorabil de opiu și că fără el n-ar fi existat nici Nobila Casă, nici măcar Imperiul Britanic. Și motivul trebuia căutat în anul 1699, cînd

prima navă englezească a făcut în chip paşnic negoţ cu China şi a adus în ţară, în Anglia, mătăsuri şi, pentru întîiaşi dată, nepreţuita buruiană numită ceai, pe care numai China o producea ieftin şi din belşug. Împăratul nu accepta în schimb decît lingouri de argint. Şi de atunci schimbul nu s-a făcut decît aşa.

În vreo cincizeci de ani, ceaiul a devenit cea mai populară băutură a Occidentului, mai ales în Marea Britanie, cea mai mare putere comercială din lume. În numai şaptezeci de ani, ceaiul a devenit cea mai importantă sursă de venituri din taxe a guvernului britanic. În numai un secol revărsarea de bogăţii către China istovi în chip primejdios tezaurul britanic şi negoţul neechilibrat ceai-argint ajunse o catastrofă naţională.

În tot acest secol Compania engleză a Indiilor de Est, acea firmă uriaşă, semiprivată, semipublică, care deţinea printr-un act al parlamentului monopolul total al comerţului cu India şi Asia, a oferit rînd pe rînd orice, totul, cu o crescîndă disperare — produse din bumbac, războaie de ţesut, ba chiar arme şi nave, în locul lingourilor — dar împăraţii Chinei au refuzat categoric. Socoteau că China îşi ajunge sieşi, îi dispreţuiau pe barbari, cum îi numeau ei pe toţi cei care nu erau chinezi, şi considerau toate neamurile pămîntului doar nişte bieţi vasali ai Chinei. Şi iată că, în urmă cu treizeci de ani, o navă comercială britanică, *Vagrant Star*, a urcat pe fluviul Pearl şi a ancorat în largul insulei Whampoa. Transporta în secret opiu, care se producea din belşug şi ieftin în Bengalul Britanic. Deşi opiul se utiliza de secole în China, dar numai de către cei bogaţi şi cei din provincia Yunnan, unde creştea şi macul, aducerea lui însemna contrabandă. Compania Indiilor de Est îi dăduse ilegal autorizaţie căpitanului navei *Vagrant Star* să ofere opiu pe piaţă, dar numai în schimbul lingourilor de argint. Breasla neguţătorilor chinezi, care prin decret imperial deţinea monopolul întregului comerţ cu Occidentul,

cumpără toată încărcătura şi o vîndu în taină cu mare profit. Căpitanul navei *Vagrant Star* a predat în secret ofiţerilor din Canton ai companiei lingourile dobîndite, reţinu partea lui de cîştig în note bancare asupra unei bănci londoneze şi porni în goană spre Calcutta să încarce şi mai mult opiu.

Struan îşi amintea prea bine de *Vagrant Star*. Fusese băiat de cabină la bordul navei cu pricina. Pe această navă ajunsese el să fie bărbat şi să cunoască Asia. Şi tot aici jurase să-l distrugă pe Tyler Brock, care pe vremea aceea era ofiţer trei pe *Vagrant Star*. Struan avea doisprezece ani, Brock optsprezece şi era un flăcău zdravăn. Brock prinsese pică pe el de cum îl văzuse şi se distra găsindu-i tot felul de cusururi, pentru care-i reducea raţia de mîncare, îl obliga să facă mereu carturi suplimentare, expediindu-l în arboradă cînd era vremea mai nenorocită, provocîndu-l, stîrnindu-i mînia. La cea mai mică greşeală, ordona ca Struan să fi legat de catarg şi bătut cu pisica cu nouă cozi.

Struan rămăsese la bordul navei *Vagrant Star* vreme de doi ani. Într-una din nopţi nava se izbi de un recif în Strîmtoarea Malacca şi se duse la fund. Struan înotă pînă la mal şi-şi croi apoi drum spre Singapore. Mai apoi află că Brock supravieţuise şi el, ceea ce-l făcu să simtă un fel de fericire. Voia să se răzbune, dar în felul lui, şi cînd va socoti el mai bine.

Struan se angajă pe altă navă. La vremea aceea, Compania Indiilor de Est dăduse în mare taină aprobare de comerţ mai multor căpitani, neguţători independenţi, aleşi cu deosebită grijă, continuînd să le vîndă numai lor opiul din Bengal, la preţuri avantajoase. Compania începu să dobîndească profituri uriaşe şi să adune mari cantităţi de lingouri de argint. Breasla neguţătorilor chinezi şi mandarinii se făceau că nu văd acest comerţ ilicit, pentru că şi ei dobîndeau profituri uriaşe. Şi pentru că

aceste profituri erau secrete, nu erau supuse nici taxelor imperiale.

Opiul deveni principala marfă de import. Compania monopoliză în scurt timp toată producţia de opiu, în afară de cea din provincia Yunnan şi Imperiul Otoman. In douăzeci de ani, argintul obţinut prin contrabanda cu opiu ajunse să-l egaleze pe cel datorat in schimbul ceaiului şi mătăsii. În fine, balanţa comercială începu să devină echilibrată. Apoi excedentară, pentru că erau de douăzeci de ori mai mulţi muşterii în China decît în Occident, aşa că porni un val ameţitor de argint în exterior cum nici măcar China nu-şi putea îngădui. Compania oferi şi alte mărfuri pentru a stăvili acest flux, dar împăratul rămase neînduplecat : pentru ceai numai lingouri !

La vremea cînd împlinea douăzeci de ani, Struan era căpitanul şi proprietarul propriei sale nave angajate în comerţul cu opiu. Brock era principalul său rival. Se aflau într-o competiţie nemiloasă. În numai şase ani, Struan şi Brock ajunseseră să domine piaţa.

Contrabandiştii de opiu au reuşit să fie cunoscuţi drept neguţătorii cu China. Erau un grup de comandanţi-proprietari foarte întreprinzători, neînduratori şi exclusivişti, din care făceau parte englezi, scoţieni şi vreo cîţiva americani, care cu dezinvoltură pătrundeau cu măruntele lor ambarcaţii în ape necunoscute, înfruntînd primejdii nebănuite, asta fiind viaţa lor de toate zilele. Porneau pe mare cu intenţia de a face un paşnic negoţ, de a dobîndi profituri, nu de a cuceri. Dar dacă aveau de înfruntat o mare ostilă sau un act de ostilitate, navele lor deveneau deodată nave de luptă. Iar dacă nu ştiau să se lupte ca lumea, navele lor dispăreau şi erau curînd acoperite de uitare.

Neguţătorii cu China au priceput foarte repede că în vreme ce ei se alegeau cu cea mai mare parte a riscurilor, Compania se alegea cu cea mai mare parte a profitului. Şi

pe deasupra, mai erau cu totul excluşi din comerţul legal şi imens de bănos cu ceai şi mătăsuri. În ciuda faptului că între ei se concurau fără nici o milă, la insistenţele lui Struan aceşti negustori începură să lupte împreună pentru a spulbera monopolul Companiei. Dacă n-ar fi existat acest monopol, negustorii puteau transforma opiul în argint, argintul în ceai, apoi acest ceai era expediat în Anglia şi vîndut direct pieţelor din toată lumea. Negustorii cu China ar fi putut controla ei acum comerţul mondial cu ceai iar profiturile aveau să fie imense.

Iar parlamentul deveni forumul pledoariilor lor. Parlamentul fusese acela care încredinţase acest monopol cu două veacuri în urmă Companiei, în exclusivitate, şi numai parlamentul putea anula acest monopol. Aşa că neguţătorii cu China începură să se bage tot mai adînc în acest joc, cumpărînd voturi, sprijinind pe membrii parlamentului care credeau în utilitatea liberei concurenţe şi în comerţul liber, scriind ziarelor şi membrilor guvernului. Erau hotărîţi în acţiunea lor şi, pe măsură ce le creşteau averile, le sporeau şi puterile. Erau plini de răbdare, de tenacitate, îndărătnici, aşa cum numai oamenii învăţaţi cu marea pot fi.

Compania se arătă furioasă în faţa acestor rebeli şi nu voi să-şi piardă monopolul, numai că avea mare nevoie şi ea de neguţătorii cu China pentru a dobîndi argintul cu care să plătească ceaiul, iar la vremea asta ajunsese dependentă de veniturile imense obţinute din vînzarea opiului din Bengal. Aşa că în parlament Compania se luptă cu prudenţă. Chiar şi parlamentul era prins în capcana acestor interese. Condamna traficul cu opiu, dar avea nevoie de veniturile din comerţul cu ceai ca şi de cele din Imperiul indian. Parlamentul se strădui să-i asculte şi pe neguţătorii cu China şi Compania, dar nu-i mulţumi nici pe unii nici pe alţii. Apoi Compania hotărî să le dea o lecţie prin Struan şi Brock, principalii ei

adversari, așa că le retrase autorizațiile de a face comerț cu opiu și-i lăsă faliți. Brock rămase doar cu nava, Struan cu nimic. Brock intră în tovărășie cu un alt negutător cu China și continuă să facă propagandă. Struan și echipajul lui dădură iama într-unul dintre raiurile piraților, la sud de Macao, îl devastară și puseră mîna pe cea mai iute lorce. În felul acesta deveni contrabandist independent, plasînd marfa altor negutători, și în același timp puse mîna pe tot mai multe nave piraterești și cîștigă tot mai mulți bani. În cîrdășie cu alți negutători cu China, începu să tragă tot mai multe sfori, cumpărînd tot mai numeroase voturi, continuînd să hărțuiască și să influențeze pînă cînd parlamentul începu să urle în cor cerînd definitiva distrugere a Companiei. Cu șapte ani în urmă, parlamentul votase un act prin care elimina monopolul Companiei în Asia și deschidea calea comerțului liber. Dar îi îngăduise Companiei să-și mențină drepturile exclusive de a face comerț cu India britanică și deci să-și păstreze monopolul opiului. Parlamentul deplîngea acest comerț cu opiu, nici Compania nu voia să facă tranzacții cu opiu, negutătorii cu China ar fi preferat și ei o altă marfă, la fel de profitabilă, în locul opiului. Dar cu toții știau că fără acest echilibru între ceai-lingouri-opiu, imperiul era mort. Era un fapt incontestabil al vieții comerțului mondial.

Avînd dreptul de a face comerț, Struan și Brock deveniră niște prinți ai negoțului. Flotele lor înarmate se extinseră, iar concurența dintre ei deveni și mai ascuțită. Pentru a umple golul politic lăsat în Asia în clipa în care monopolul Companiei fu anulat și comerțul liberalizat, guvernul britanic numi un diplomat, în persoana onorabilului William Longstaff, în calitate de căpitan superintendent al comerțului, pentru a-i apăra interesele. Iar interesele coroanei însemnau extinderea continuă a comerțului, pentru a dobîndi și mai multe venituri din taxe, și excluderea mai departe a tuturor celor-

lalte puteri europene de pe aceste piețe. Longstaff răspundea de siguranța negoțului și de cea a supușilor britanici, dar mandatul lui era cam vag și nu i se încredințase o reală putere pentru a impune cu forța această politică.

Sărmanul Willie, se gîndi Struan fără răutate. Cu toate explicațiile mele pline de răbdare din ultimii șapte ani, Înălțimea sa, căpitanul superintendent al comerțului, nu izbutește nici acum să priceapă o iotă.

Struan își îndreptă privirea spre țărm în momentul în care soarele se ridica deasupra crestelor muntelui, scăldîndu-i pe neașteptate în lumină pe cei adunați pe țărm, fie prieteni, fie dușmani, toți însă rivali. Se întoarse spre Robb :

— Nu-ți vine-a zice că-s o strînsură venită să ne firitisească ?

Cu toate că plecase de atîta vreme din Scoția, anii nu-i șterseseră cu totul accentul dialectal. Robb Struan rîse și își împinse pălăria într-un unghi mai provocator.

— Aș zice că toți trag nădejde să ne vadă duși la fund și înecați, Dirk.

Robb avea treizeci și trei de ani, părul negru, niște ochi gînditori, nas subțire, favoriți stufoși și se purta proaspăt bărbierit. Veșmintele îi erau negre, în afară de redingota verde de catifea și cămașa albă plisată, la care purta o cravată tot albă. Bumbii la cămașă și butonii erau din rubine.

— Doamne Dumnezeule, acela nu-i cumva căpitanul Glessing ? întrebă el, scrutînd țărmul.

— Mda, făcu Struan. Am socotit că e potrivit să citească taman el proclamația.

— Și ce-a mîrîit Longstaff cînd i-ai șoptit una ca asta ?

— „P'onoare a mea Dirk, 'n regulă, dacă așa socoți tu că-i înțelept și bine." Struan zîmbi. De cînd am început, am bătut drum lung, zău !

— Meritul tău, Dirk. Cînd am venit eu încoace totul mergea strună.

— Creierul ești tu, Robb. Eu doar mușchii.

— Da, Tai-Pan, numai mușchii.

Robb știa cît se poate de bine că fratele său vitreg era Tai-Pan al firmei Struan și Compania, și că în Asia Dirk Struan era *Tai-Panul.*

— Frumoasă zi pentru ceremonia înălțării steagului, așa-i ?

— Așa-i !

Robb îl urmări cu privirea în vreme ce se răsucea din nou spre țărm. Cum stătea acolo la prova, aducea cu un uriaș, mai înalt chiar decît muntele pe care-și proiecta silueta și la fel de dur. Aș vrea să-i semăn, îi trecu lui Robb un gînd prin minte. Robb nu participase decît o singură dată la o acțiune de contrabandă, îndată după ce sosise în Orient. Nava lor fusese atacată de pirați chinezi, iar lui Robb i se făcuse o teamă cumplită. Chiar și acum, cînd își aducea aminte, simțea cum îl copleșește rușinea, deși Struan îi spusese : „Flăcăule, nu te necăji. Cînd intri prima dată sub foc, e întotdeauna greu.“ Dar Robb știa că n-avea fire de luptător, nu-l stăpînea curajul. Își slujise fratele vitreg însă în alte feluri : cumpărînd ceai și mătăsuri și opiu, tratînd împrumuturi și veghind asupra lingourilor de argint, căutînd să deprindă mecanismele tot mai complicate ale sistemului modern al negoțului și finanțelor mondiale, făcînd totul pentru a-și apăra fratele, compania și flota, aducîndu-le siguranță, vînzînd ceaiul în Anglia, ținînd registrele contabile și împlinind toate cele necesare pentru ca o firmă modernă să poată funcționa. Da, își spuse Robb, însă fără Dirk nu însemni nimic.

Struan cerceta oamenii aflați pe plajă. Barca se afla încă la vreo două sute de iarzi de țărm, dar reușea să distingă limpede chipurile celor de acolo. Cei mai mulți

priveau spre barca lui. Struan zîmbi în sinea lui. Mda, își spuse el. Ne-am adunat cu toții aici în această zi aleasă de soartă.

Ofițerul de marină, căpitanul Glessing, aștepta cu răbdare să înceapă ceremonialul ridicării steagului. Avea douăzeci și șase de ani, era căpitan al unei nave de linie, fiul unui viceamiral, așa că avea marina regală în sînge. Se lumina de ziuă destul de repede pe țărm, și departe, spre răsărit, la orizont, cerul era brăzdat de fîșii de nori.

N-or să treacă multe zile și vine furtună, îl ispiti un gînd pe Glessing, în vreme ce adulmeca vîntul. Își întoarse privirea dinspre Struan și imediat, în mod automat, verifică felul în care stătea la ancoră nava sa, o fregată cu 22 de tunuri. Era o zi memorabilă în viața sa. Nu chiar în fiecare zi se lua în stăpînire un pămînt nou în numele reginei, și era semn bun pentru cariera lui faptul că avea cinstea de a citi proclamația. În flotă erau mulți căpitani mai bătrîni ca el. Știa însă că tocmai el fusese ales pentru că navigase cel mai mult în aceste ape, iar nava sa, *Mermaid*, fusese din plin implicată în toată această campanie. Și nici măcar nu s-ar putea vorbi de campanie, se gîndi el cu dispreț. Mai degrabă un banal incident. Căruia i se putea pune capăt încă din urmă cu doi ani dacă prostul acela de Longstaff ar fi avut cît de cît curaj. Cu condiția să mi se fi îngăduit să mă îndrept cu fregata pînă la porțile Canton-ului. Blestemat să fie, am scufundat o flotă întreagă de jonci afurisite de război și drumul era deschis. Aș fi putut bombarda Canton-ul, și l-aș fi prins și pe diavolul acela păgîn de vicerege Ling și l-aș fi spînzurat de un capăt de vergă.

Glessing lovi enervat cu piciorul în nisipul țărmului. Nu că-mi pasă mie că păgînii ăștia fură blestematul de opiu. Da' să se termine cu contrabanda. E o insultă pen-

tru flamura noastră. Să ajungem să răscumpărăm viețile supușilor britanici din mîinile păgînilor blestemați ! Longstaff ar fi trebuit să-mi îngăduie să merg mai departe. Da' nu, el s-a retras frumușel, a evacuat pe toată lumea pe navele flotei comerciale și apoi m-a lucrat pe la spate. Pe mine, Dumnezeule, eu care trebuie să apăr toată flota comercială. Fir-ar el afurisit să fie. Și Struan la fel, el care-l duce de nas cum vrea.

Ei, da' chiar și așa, tot ai puțin noroc că te afli și tu aici. În clipa de față e singurul loc unde are loc un război. Sau cel puțin singurul în care-s implicate forțe navale. Celelalte-s doar niște incidente acolo, ăia care ocupă statele păgîne ale indienilor, o, Doamne, se închină la vaci, își ard văduvele, adoră idoli ; și mai sînt și războaiele alea împotriva afganilor. Și simți cum îl cuprinde o undă de mîndrie că făcea parte din cea mai mare flotă din lume. Mulțumesc, Doamne, că m-am născut englez.

Îl văzu deodată pe Brock apropiindu-se de el și simți ușurare cînd observă că fusese interceptat de un individ scund, îndesat, parcă fără gît, cu un pîntec imens ce i se revărsa peste nădragi, deși avea doar vreo treizeci și ceva de ani. Morley Skinner, proprietarul publicației *Oriental Times*, cea mai de seamă dintre gazetele englezești din Orient. Glessing citea fiecare număr. Era bine scris. Foarte important să ai un ziar ca lumea, se gîndi el. Important să existe relatări ale campaniilor militare consemnate pentru gloria Angliei. Da' Skinner e un individ dezgustător. Ca și toți ceilalți. Ei, nu chiar, nu toți. Bătrînul Aristotle Quance nu e așa.

Aruncă o privire unui bărbat mărunt și urît ce stătea singur pe un mal de unde se vede plaja toată, așezat pe un scăunel dinaintea unui șevalet, pictînd bineînțeles de zor. Glessing rîse în sinea lui, amintindu-și de frumoasele vremuri de care avusese parte în Macao împreună cu pictorul. Dintre cei aflați pe plajă, în afară de Quance, Glessing nu înghițea pe nimeni decît pe Horatio Sinclair.

Horatio era de aceeași vîrstă cu el, iar în cei doi ani de cînd se afla în Orient, Glessing ajunsese să-l cunoască destul de bine. Horatio era aghiontant al lui Longstaff, tîlmaciul și secretarul său, singurul englez din Orient care știa să vorbească și să scrie fluent în chineză, și au fost nevoiți să lucreze împreună.

Glessing cercetă țărmul și văzu cu silă că Horatio era pe plaja eliberată de reflux trăncănind cu un austriac, Wolfgang Mauss, individ pe care el îl disprețuia. Pastorul Mauss era al doilea european din Orient care știa să scrie și să vorbească chinezește. Om trupeș, cu barbă neagră, preot renegat, tîlmaciul lui Struan și contrabandist de opiu. La brîu purta pistoale, iar poalele fracului la spate îi erau pătate de mucegai. Avea un nas roșu și gogonat, iar părul lung, negru, încărunțit îi era încîlcit și zburlit ca și barba. Cei cîțiva dinți care-i mai rămăseseră îi erau stricați și înnegriți, iar ochii subliniau vulgaritatea chipului.

Ce contrast față de Horatio, se gîndi Glessing. Horatio era blonziu, firav și la fel de curat ca și Nelson, în cinstea căruia fusese botezat astfel, din cauza Trafalgar-ului și pentru că își pierduse un unchi acolo. La discuția lor mai lua parte și un eurasian înalt, zvelt, un tînăr pe care Glessing îl cunoștea numai din vedere. Gordon Chen, copilul din flori al lui Struan.

Doamne, se gîndi Glessing, cum pot oare niște englezi să se mai și laude pe față cu bastarzii lor metiși ? Iar ăsta mai e și îmbrăcat ca toți păgînii afurisiți, cu robă lungă, și poartă și coadă pe spate. Doamne ! De n-ar avea ochii aceia albaștri și pielea mai albă, n-ai zice că are vreo picătură de sînge englezesc în vene. De ce naiba nu-și taie și el părul ca un bărbat ? Grețos !

Glessing își întoarse privirea de la ei. Bănuiesc că metisul acela e de treabă, el n-are nici o vină. Dar Mauss e o tovărășie tare proastă. Proastă și pentru Horatio și pentru sora lui, draga de Mary. Ei, uite în fine și o domni-

şoară pe care merită să o cunoşti ! Ce nevastă bună ar fi, Doamne ! Glessing, ce păşea îngîndurat, avu un moment de şovăială. Pentru prima oară se gîndi la Mary ca la o posibilă tovarăşă de viaţă. Şi de ce nu ? se întrebă el. Doar o cunoşti de doi ani încheiaţi. E mîndria coloniei Macao. Ţine casa lui Sinclair ireproşabil şi-l tratează pe Horatio ca pe un prinţ. Acolo găseşti cea mai bună mîncare din tîrg, şi îşi conduce slujitorii minunat. Cîntă la clavecin dumnezeieşte, iar din gură ca un înger, Doamne ! Şi e limpede că te place, altfel cum se explică faptul că ori de cîte ori tu şi Horatio sînteţi în Macao eşti bine venit acolo oricînd ? Şi atunci de ce nu nevastă, ei ? Dar fetiţa asta n-a fost niciodată în Anglia. Şi-a petrecut toată viaţa numai printre păgîni. Şi nici avere nu prea are. Părinţii i-s morţi. Dar ce contează toate astea, ei ? Pe cînd mai trăia, reverendul Sinclair era respectat în toată Asia, iar Mary e frumoasă şi are taman douăzeci de ani. Am un viitor excelent, cinci sute de lire pe an, şi în cele din urmă am să moştenesc eu şi conacul şi ogoarele alea. Doamne, s-ar putea ca asta să fie fata ce-mi trebuie. Ne-am putea căsători în Macao, la biserica anglicană, închiriem o casă pînă mi se încheie misiunea aici, apoi plecăm în Anglia. Cînd o să fie momentul potrivit, am să-i spun lui Horaţio : Horaţio, bătrîne, aş avea ceva să-ţi vorbesc..."

— Ce-i zăbava asta, dom'le căpitan Glessing ? îi spulberă momentul de visare vocea aspră a lui Brock. Era vorba ca steagul să fie ridicat la opt ceasuri, acu' a trecut o oră.

Glessing se răsuci pe călcîie. Nu era obişnuit cu tonul poruncitor al nimănui dacă nu era cel puţin vice-amiral.

— Domnule Brock, steagul se ridică atunci cînd se întîmplă una din două : ori Excelenţa sa vine la ţărm, ori cînd se aude o lovitură de tun dinspre nava amiral.

— Şi cînd o să fie şi asta ?

— După cîte bag eu de seamă, aici încă nu s-au adunat toţi cei care trebuie să vă reprezinte.

— Vrei să pomeni de Struan ?

— Bineînţeles ! Nu e el Tai-Pan al Nobilei Case ? spuse Glessing într-adins, ştiind că asta avea să-l supere pe Brock, după care adăugă : Vă sfătuiesc să vă înarmaţi cu răbdare. Nimeni nu v-a convocat pe dumneavoastră negustorii la ţărm.

Brock se înroşi :

— Ai face bine dacă ai învăţa şi dumneata diferenţa dintre un neguţător şi un comerciant.

Îşi mişcă bucata de tutun de mestecat din gură dintr-o parte în cealaltă şi scuipă pe pietrele de la picioarele lui Glessing. Cîţiva stropi pătară luciul neştirbit al încălţărilor cu catarame de argint.

— 'M' pare rău, spuse Brock cu bajocoritoare umilinţă şi se îndepărtă cu paşi mari.

Chipul lui Glessing împietri. Dacă n-ar fi fost acel „'M'" pare rău", l-ar fi provocat pe Brock la duel. Afurisit neam prost, gîndi el plin de dispreţ.

— Iertare, sir, făcu lîngă el căpitanul de arme în vreme ce-l saluta. Semnale de pe nava amiral.

Glessing îşi miji ochii din pricina vîntului tot mai tăios. Semnalele cu pavilioanele de pe nava amiral spuneau : „Toţi căpitanii se vor prezenta la raport la ora patru." În seara de dinainte, Glessing fusese la o întîlnire particulară între amiral şi Longstaff. Amiralul spusese că opiul era pricina tuturor tulburărilor din Asia. „La naiba, sir, oamenii ăştia nu au simţul onoarei", explodase el. „Nu se gîndesc decît la bani. Să interzicem negoţul cu opiu şi nu vom mai avea nici un fel de necazuri cu păgînii şi nici cu afurisiţii ăştia de negustori. Marina regală va şti să pună ordine după cum veţi porunci, pe Dumnezeu !". Iar Longstaff fusese de acord, aşa cum era şi cazul. Şi cred că ordinul acesta va fi anunţat încă astăzi, se gîndi Glessing, străduindu-se cu greu să-şi stăpînească bucuria. Aşa. Ar cam fi vremea. Mă întreb dacă Longstaff nu cumva tocmai i-o fi spus lui Struan că are să emită acest ordin.

Se uită din nou înspre barca cea mare ce se apropia domol. Struan îl fascina. Îl și admira, dar îl și detesta : marinarul desăvîrșit care ținuse timona navelor pe toate oceanele lumii, care distrusese oameni, companii întregi și nave numai pentru gloria Nobilei Case. Atît de deosebit de Robb, cumpăni Glessing. Îmi place Robb.

Se înfioră în ciuda voinței sale. Probabil că era și ceva adevăr în poveștile pe care și le șopteau marinarii pe toate mările Chinei, povești cum că Struan s-ar fi închinat diavolului în taină, și că în schimb diavolul i-ar fi dăruit puteri aici pe pămînt. Altfel cum ar putea arăta atît de tînăr un bărbat la vîrsta lui, cum de e atît de zdravăn, cu niște dinți atît de albi. cu un păr de flăcău și reflexe asișderea, cînd la anii lui altul ar fi fost infirm, sleit și aproape în pragul morții ? E de înțeles de ce chinezii erau îngroziți de Struan. Îl porecliseră Bătrînul drac de Șobolan cu Ochi Verzi, și puseseră un premiu pe capul lui. Pe capul tuturor europenilor se pusese cîte o recompensă, dar pe al lui Tai-Pan oferiseră o sută de mii de taeli de argint. Dacă era mort. Fiindcă nimeni nu avea să-l prindă viu.

Enervat, Glessing încercă să-și mai elibereze puțin degetele prinse în încălțările strînse în catarame. Il dureau picioarele și nu se simțea în largul lui în uniforma aceea cu galoane de aur. Afurisită fie zăbava asta ! Afurisite fie și portul și insula asta, ca și părăduiala de nave bune și oameni buni. Își aminti de vorbele lui taică-su : „Afurisiții ăștia de civili. Nu se gîndesc decît la bani și la putere. Nu au cu nici un chip simțul onoarei, deloc. Fiule, cînd la comandă se află un civil, atunci să ai grijă să te aperi din spate. Și nu uita că pînă și Nelson a fost nevoit să-și ducă ocheanul la ochiul cel chior cînd la comandă se afla un idiot." Cum poate un om ca Longstaff să fie în halul ăsta de prost ? ! Doar provine dintr-o familie bună, a avut parte de o educație aleasă, taică-su a fost diplomat

la curtea Spaniei. Sau o fi fost cumva vorba de Portugalia ? De ce l-o fi împins Struan pe Longstaff să oprească războiul ? E drept că am dobîndit un port unde poate să ancoreze toată flota lumii. Dar altceva ?

Glessing cercetă navele din port. Nava cu 22 de tunuri a lui Struan, *China Cloud*. Apoi *White Witch*, tot 22 de tunuri, mîndria flotei lui Brock. Şi bricul *Princess of Alabama*, 20 de tunuri, al firmei americane Cooper-Tillman. Frumoase, toate frumoase. Ei, merită să lupţi pentru ele, gîndi el. Ştiu că pe americani îi pot trimite la fund. Dar pe a lui Brock ? Greu, dar eu sînt mai bun decît Brock. Struan ? Glessing cîntări sorţii într-o luptă navală cu Struan. Apoi îşi dădu seama că Struan îl cam speria. Şi din cauza acestei temeri simţi cum îl apucă sila şi mînia cînd auzea minciunile lor că Struan, Brock şi Cooper şi toţi ceilalţi neguţători cu China nu ar fi fost piraţi. Fir-ar să fie, îşi jură el, de îndată ce ordinul va deveni oficial, am să conduc o flotilă care o să-i şteargă pe toţi de pe faţa apelor.

Aristotle Quance rămase gînditor în faţa tabloului pe jumătate terminat de pe şevalet. Era un mărunţel cu părul negru bine încărunţit. Fiind nemaipomenit de pretenţios în privinţa veşmintelor, era îmbrăcat după ultima modă : pantaloni strîmţi, cenuşii, ciorapi de mătase albi, şi pantofi negri cu şireturi. Jiletcă de un alb perlat şi redingotă neagră de lînă, guler înalt, cravată, ac de cravată cu perlă. Pe jumătate englez, pe jumătate irlandez, la vîrsta de cincizeci şi opt de ani era cel mai bătrîn european din Orient.

Îşi scoase ochelarii cu rame de aur şi începu să-i şteargă cu o batistă de dantelă franţuzească imaculată. Mă doare că am apucat şi ziua asta, gîndi el. Afurisit fie Struan. De n-ar fi fost el, n-ar fi existat nici afurisitul ăsta de Hong Kong. Ştia că era martorul sfîrşitului unei

epoci. Hong Kong-ul va distruge Macao, îi trecu lui prin minte. Îi va sufla de sub nas tot comerțul. Toți tai-panii englezi și americani își vor muta cartierele generale aici. Aici vor trăi și aici își vor construi cele trebuitoare. Și apoi vor veni aici și toți funcționarii portughezi, și apoi toți chinezii care trăiesc de pe urma europenilor și a comerțului lor. Ei bine, eu nu am de gînd să-mi fac veacul pe aici, jură el. O să trebuiască să mă abat și eu pe aici din cînd în cînd ca să mai cîștig un ban, dar casa mea va fi întotdeauna Macao. Și Macao îi fusese casă de mai bine de treizeci de ani. Dintre toți europenii, numai el socotea Orientul drept casa lui. Toți ceilalți veneau pentru cîțiva ani și apoi plecau. Numai cei care mureau rămîneau. Ba chiar și atunci, cei care-și puteau permite menționau în testamentul lor ca rămășițele pămîntești să fie trimise cu navele acasă. Mulțumescu-ți, Doamne, că voi fi înmormîntat în Macao, își spuse el. Ce vremuri minunate am trăit acolo, toți am avut parte de ele. Dar s-a terminat. Doamne, pedepsește-l pe împăratul Chinei. Ce tîmpit să distrugă o structură atît de bine durată cu un veac în urmă. Și totul mergea ca pe roate, se gîndi Quance, cu amărăciune, dar de-acum s-a terminat. Am pus mîna pe Hong Kong. Iar acum, dacă cei atotputernici din Anglia s-au implicat în Est, iar negustorii au prins gustul puterii, atunci nu vor mai fi mulțumiți doar cu Hong Kong-ul. „Ei bine, spuse el cu voce tare, fără să vrea, împăratul va culege ce-a semănat."

— De ce ești atît de mohorît, domnule Quance ?

Quance își puse ochelarii. La picioarele falezei stătea Morley Skinner.

— Nu mohorît, tinere. Ci trist. Artiștii au dreptul... mda, ba chiar obligația de a fi triști.

Puse tabloul neterminat deoparte și așeză o foaie neatinsă de hîrtie pe șevalet.

— De-acord, de-acord, răspunse Skinner, chinuindu-se să urce panta falezei, ochii-i căprui amintind culoarea

drojdiei de bere. Voiam doar să-ți cer părerea asupra acestei zile memorabile. Am de gînd să scot o ediție specială. Şi fără opinia celui mai vechi cetățean al nostru pe aceste meleaguri, ediția n-ar fi completă.

— Corect, domnule Skinner. Ai putea scrie: „Domnul Aristotle Quance, cel mai de seamă artist al nostru, prieten mult iubit şi bonviveur, a refuzat să ne dea vreo declarație întrucît tocmai era preocupat să înceapă o nouă capodoperă."

Luă o priză de tabac și strănută cumplit. Apoi, cu imaculata lui batistă scutură firele de tutun de pe redingotă și urmele strănutului de pe noua hîrtie.

— Domnule, la bună vedere!

Din nou se concentră asupra hîrtiei.

— Tulburi nemurirea, domnule.

— Îmi dau perfect de bine seama ce simți, domnule, spuse Skinner, dînd încîntat din cap. Perfect de bine seama ce simți. Și eu simt la fel atunci cînd am de scris ceva foarte important.

Se îndepărtă cu mersul lui greoi. Quance nu avea deloc încredere în Skinner. De fapt nimeni nu avea încredere în el. În orice caz nici unul dintre cei care aveau ceva pe conștiință, iar cei de pe aici aveau cu toții cîte ceva de ascuns. Lui Skinner îi făcea mare plăcere să reînvie trecutul.

Trecutul! Quance se gîndi la soția lui și îl trecu un fior. „Toate trăznetele cumplite ale cerului! Cum de-am putut fi atît de idiot încît să-mi închipui că dintr-un monstru irlandez îmi pot face tovarăș?! Mulțumesc lui Dumnezeu că individa s-a scufundat iar în blestemata ei de mlaștină irlandeză, ca să nu-mi mai întunece niciodată cerul dinainte. Femeile sînt cauza tuturor rătăcirilor bărbatului. Ei, făcu el prudent, nu chiar toate femeile. În orice caz nu micuța și scumpa de Maria Tang. Ei, bine, o dulce fătucă, dacă a fost să am vreodată parte de așa ceva. Și dacă cineva a avut șansa de a cunoaște un mi-

nunat amestec de portugheză şi chinezoaică, atunci tu eşti acela, dragul meu, şi inteligentul meu domn Quance. La naiba, am avut parte de o viaţă minunată."

Şi deodată îşi dădu seama că, deşi era martorul sfîrşitului unei epoci, el era în acelaşi timp o părticică a celei noi. Acum va avea prilejul de a vedea o nouă istorie şi de a o consemna în felul lui. Noi chipuri de schiţat, noi nave de pictat. Un nou oraş de imortalizat. Alte fete de curtat şi alte funduri de ciupit. „Trist ? Niciodată !" strigă el. „Apucă-te de lucru, Aristotle, băşină bătrînă ce eşti !"

Cei de pe plajă care-l auziseră pe Quance rîseră uitîndu-se unii la alţii. Omul se bucura de o popularitate imensă, şi toată lumea se bătea să-l aibă în preajmă. Şi avea şi obiceiul de a vorbi de unul singur.

— Ziua de azi ar fi văduvită de nu l-am avea şi pe scumpul şi bătrînul Aristotle printre noi, spuse Horatio Sinclair zîmbind.

— Mda, încuviinţă Wolfgang Mauss, scărpinîndu-se în barbă unde-l supăra un păduche. E atît de urît de zici că-i frumos !

— Domnul Quance e un mare artist, spuse Gordon Chen. În consecinţă e frumos.

Mauss se răsuci cît era el de masiv şi se uită chiorîş la eurasian :

— Cuvîntul nimerit aici e *atrăgător*, fiule. De ani de zile tot m-am chinuit cu tine să te învăţ, şi asta ca să nu ştii nici acum care-i diferenţa dintre atrăgător şi frumos, *hein* ? Şi, pe deasupra, nici măcar nu e un mare artist. Are un stil excelent şi mai e şi prietenul meu, dar nu are magia unui mare artist.

— Am vrut să spun *frumos* în sensul artistic al cuvîntului, domnule.

Horatio izbuti să observe unda fulgerătoare de enervare care-l traversă pe Gordon Chen. Sărmanul Gordon,

gîndi el, plîngîndu-i de milă. Chinuindu-se cu disperare să fie cît mai englez, şi totuşi purtînd costum chinezesc şi coadă. Deşi toată lumea ştia că era bastardul Tai-Panului, făcut cu o prostituată chinezoaică, nimeni nu a îndrăznit să-i spună treaba asta în faţă, nici măcar taică-su.

— Socot că pictura lui e minunată, spuse Horatio cu vocea lui blîndă. Ca şi el, de altfel. Ciudat cît de mult îl iubeşte toată lumea. Numai tatăl meu îl dispreţuia.

— Ei, taică-tu, făcu Mauss. A fost un adevărat sfînt printre oameni. Era însufleţit de înalte principii creştine, nu ca noi, păcătoşi sărmani. Odihnească-se sufletul său în pace !

Nu, gîndi Horatio. Fie ca sufletul lui să ardă veşnic în flăcările iadului. Reverendul Sinclair făcuse parte din primul grup de misionari englezi stabiliţi în Macao, cu vreo treizeci de ani mai înainte. Dăduse o mînă de ajutor la traducerea Bibliei în chinezeşte, şi fusese unul dintre profesorii şcolii engleze pe care o înfiinţase misiunea. Toată viaţa avusese onoarea de a fi socotit un cetăţean de vază de către toţi, în afară de Tai-Pan, şi cînd murise, cu şapte ani în urmă, fusese înmormîntat ca un sfînt.

Horatio ar fi fost în stare să-şi ierte tatăl că o băgase pe maică-sa în pămînt mult prea devreme, pentru principiile lui de viaţă înguste şi tiranice, pentru fanatismul cu care adora un Dumnezeu înspăimîntător, pentru obsedanta idee fixă a zelului său misionar, ca şi pentru toate bătăile pe care i le administrase fiului său. Dar nici acum, după atîta timp, nu putea să-l ierte în veci pentru bătăile pe care i le dăduse surorii lui, Mary, şi nici blestemele pe care le aruncase pe capul Tai-Panului.

Tai-Panul o găsise pe micuţa Mary, care, pe cînd avea doar şase ani, fugise de acasă cuprinsă de groază. O liniştise, apoi o aduse acasă la taică-său, avertizîndu-l că, de avea să o mai atingă chiar şi numai cu un singur

deget, avea să-l smulgă din amvonul lui și să-l poarte pe străzile din Macao mînîndu-l din urmă cu biciul. De atunci Horatio îl adora pe Tai-Pan. Bătăile au încetat, dar au fost alte pedepse. Sărmana Mary !

Gîndindu-se la Mary, simţi că plînsul i se accelerează și-și îndreptă privirea spre nava amiral pe care își aveau temporar domiciliul. Știa că și ea privea acum spre țărm și că, la fel ca și el, probabil număra zilele pînă la sorocul de a se întoarce înapoi la Macao. La numai patruzeci de mile mai la sud, și totuși atît de departe. Trăise în Macao toți cei douăzeci și șase de ani cîți număra, în afară de o scurtă perioadă cît fusese trimis să facă școală în Anglia. Urîse școala, și pe cea din țară și pe cea din Macao. Îi fusese silă să-l aibă pe taică-său dascăl ; încercase cu disperare să-l mulțumească, dar fără a reuși vreodată. Spre deosebire de Gordon Chen, primul eurasian ce fusese îngăduit în școala din Macao. Gordon Chen fusese un elev strălucit și reușise să-l încînte întotdeauna pe reverendul Sinclair. Dar Horatio nu-l invidia. Mauss fusese schingiuitorul lui Gordon Chen. Pentru fiecare bătaie pe care o încasase el de la taică-su, Mauss îi dăduse lui Gordon Chen trei bătăi. Mauss era și el misionar : preda engleza, latina și istoria.

Horatio își îndreptă spinarea. Băgă de seamă că Mauss și Gordon Chen se uitau iarăși țintă spre barca cea mare, și se întrebă din nou de ce fusese Mauss atît de aspru cu bietul băiat pe cînd era la școală, de ce-i ceruse acestuia atît de mult. Presupunea că din cauză că Wolfgang îl ura pe Tai-Pan. Pentru că Tai-Panul îl ghicise și-i oferise bani și postul de tălmaci în cursul călătoriilor de contrabandă în vederea desfacerii opiului în susul coastei. În schimb, îi îngădui lui Wolfgang să-și distribuie bibliile lui chinezești și broșurile, lăsîndu-l să le predice păgînilor oriunde se oprea corabia, dar numai după ce se încheiau afacerile cu opiul. Bănuia că Wolfgang se disprețuia pen-

tru că se socotea ipocrit şi interesat într-o acţiune atît de dăunătoare. Şi pentru că fusese silit să se prefacă mereu că scopul scuză mijloacele, cînd ştia destul de bine că nu era chiar aşa.

Eşti un om însemnat de soartă, Wolfgang, se gîndi el. Îşi aminti că în urmă cu un an se dusese în Insula Chushan cu prilejul ocupării ei. Cu aprobarea Tai-Panului, Longstaff îl numise temporar pe Mauss magistrat, însărcinat să impună legea marţială şi justiţia britanică. În ciuda obiceiurilor, se dăduseră ordine stricte în Chushan care interziceau jafurile şi tîlhăriile. Mauss avusese grijă ca oricare infractor chinez, indian sau englez, să aibă parte de o judecată dreaptă, în văzul tuturor, ca apoi să-i condamne la spînzurătoare, folosind aceleaşi cuvinte pentru fiecare : „*Gott im Himmel,* iartă-l pe acest biet păcătos. Spînzuraţi-l." Curînd jafurile au încetat.

Cum între două execuţii prin spînzurătoare, Mauss se lăsa pradă amintirilor, pe care i le evoca, Horatio descoperi că acesta fusese căsătorit de trei ori, de fiecare dată cu o englezoaică, primele două muriseră de dizenterie, iar actuala soţie era suferindă. Şi a mai aflat că, deşi Mauss era un soţ credincios, diavolulul ispitise rînd pe rînd cînd cu un bordel, cînd cu o pivniţă unde se bea gin în Macao. Că Mauss învăţase limba chineză de la păgînii din Singapore, unde fusese trimis de tînăr ca misionar. Că din cei patruzeci de ani ai săi, douăzeci şi-i petrecuse în Asia, şi că în tot acest timp nu se mai întorsese în ţară. Că acum purta şi el pistoale, pentru că „Horatio, niciodată nu ştii cînd vreunul dintre diavolii ăştia păgîni are chef să te omoare, sau vreun pirat păgîn îşi pune în gînd să te jefuiască". Pe toţi oamenii îi socotea nişte păcătoşi, iar pe sine mai păcătos decît ceilalţi. Şi singurul său ţel în viaţă fusese convertirea păgînilor şi dorinţa de a face din China o ţară creştină.

— Ce gînduri te frămîntă ? îi întrerupse reflecţiile o voce.

Îl văzu pe Mauss cercetîndu-l atent.

— Păi, nimic, făcu el iute. Mă gîndeam și eu... așa.

Mauss se scărpină gînditor în barbă.

— Și eu cam la fel. E o zi făcută parcă să te gîndești, hein ? De-acum niciodată Asia nu va mai fi ce-a fost.

— Nu, îmi vine și mie să cred că nu. Te muți din Macao ? O să-ți faci casă aici ?

— Mda, e bine să ai și tu niște pămînt acolo, să fii stăpîn pe ogorul tău, cît mai departe de haznaua aia de papistași. O să-i placă și nevestii-mi. Dar mie ? Eu nu prea știu. Locul meu e în Macao, adăugă Mauss, încercat de un jind, și făcu cu pumnul lui uriaș spre continent.

Horațio văzu cum privirea lui Mauss, pierdută-n depărtări, deveni mai gînditoare. De ce o fi China atît de fascinantă ? se întrebă în sinea lui. Cercetă obosit țărmul, deși știa că nu va găsi răspunsul acolo. Aș vrea să fi fost și eu mai bogat. Nu la fel de bogat ca Tai-Pan sau Brock. Dar destul de bogat ca să-mi ridic o casă frumoasă, să-i invit la mine pe toți negustorii ăștia, s-o iau pe Mary cu mine într-o minunată călătorie și, în drum spre casă, să vizităm toată Europa, fără să ne pese cît costă.

Îi plăcea slujba lui de tălmaci și secretar particular al excelenței sale, dar avea nevoie de mai mulți bani. În lumea asta trebuie să ai și ceva bani. Mary are și ea nevoie de toalete de bal și diamante. Da. Dar chiar și așa, era bucuros că el nu era nevoit să-și cîștige traiul zilnic ca toți ceilalți negustori. Negustorii ăștia erau siliți să fie necruțători, prea necruțători, iar viața lor atîrna de un fir de păr. Mulți dintre cei ce se socoteau bogați astăzi, aveau să fie faliți peste o lună. Era destul să pierzi o corabie, și puteai să fii măturat cu totul. Uneori chiar și Nobila Casă era lovită în acest fel. Nava *Scarlet Cloud*, aparținînd firmei, avea de acum o lună întîrziere, probabil fiind nevoită să se pună pe uscat pentru a-și repara coca mult încercată, și pentru a fi rearmată, pe țăr-

mul vreunei insule netrecute încă pe vreo hartă, aflată undeva între Pămînturile lui Van Diemen și Hong Kong, la vreo două mii de mile de drumul pe care trebuia să-l străbată. Sau chiar mai sigur de undeva prin fundul mării, cu opiu de jumătate de milion de guinee în pîntecele sale. Iar ca negustor ești nevoit, pentru a supraviețui tu, să treci peste oameni și chiar peste prieteni, ca să nu mai vorbim ce trebuie să faci ca să ajungi și bogat. Groaznic.

Surprinse privirea lui Gordon Chen pironită asupra bărcii celei mari, și se întrebă ce gînduri i-or fi trecînd prin minte. Trebuie să fie cumplit să știi că ești corcitură, se gîndi el. Dacă știe și el adevărul, bănuiesc că-l urăște pe Tai-Pan și el, deși se preface că din contra. Eu l-aș urî...

Gordon Chen se gîndea la opiu, și în mintea lui binecuvînta acest dar. De n-ar fi fost opiul n-ar fi existat nici Hong Kong-ul... iar Hong Kong-ul, îi trecu prin minte, simțind o undă de exaltare, înseamnă cea mai formidabilă ocazie de a face bani din cîte mi-a oferit viața, și cel mai minunat și de necrezut *joss* pe care l-a avut China. De n-ar fi fost opiul, își spuse el, n-ar fi existat comerțul cu China. De n-ar fi existat comerțul cu China, Tai-Pan-ul n-ar fi avut niciodată destui bani ca s-o cumpere pe mama de la bordel, și nici eu nu m-aș fi născut. Tot opiul a adus banii pentru casa pe care a cumpărat-o tata ca să i-o dăruiască mamei, cu mulți ani în urmă, la Macao. Tot din opiu au venit banii cu care ne-am cumpărat mîncarea și îmbrăcămintea. Opiul a plătit anii mei de școală ca și meditatorii mei englezi și meditatorii mei chinezi, așa că azi, acum, sînt cel mai bine pregătit tînăr din tot Orientul.

Uitîndu-se în jur, îl văzu pe Horatio Sinclair, care cerceta încruntat țărmul. Simți un fel de invidie cînd își aminti că Horatio își făcuse studiile în țară. El nu

fusese niciodată în Anglia. Cu un efort, lăsă invidia la o parte. O să vină și Anglia mai tîrziu, își promise sieși, fericit. În cîțiva ani. Se întoarse și se uită la barca cea mare din nou. Îl adora pe Tain-Pan. Nu-i spusese niciodată lui Struan *tată*, și nici acesta nu-i spusese vreodată *fiule*. De fapt, în toată viața lui nu vorbise cu el decît de vreo douăzeci, treizeci de ori. Dar făcuse întotdeauna în așa fel încît taică-său să fie mîndru de el, și în taină se gîndise întotdeauna le el ca la un tată. Îl binecuvîntă din nou pentru că o vînduse pe maică-sa lui Chen Sheng, devenind a treia lui soție. Am avut un *joss* imens, gîndi el.

Chen Sheng era comprador al Nobilei Case, și-i fusese ca un tată lui Gordon Chen. Un comprador era un fel de agent care cumpăra și vindea în numele unei firme străine. Toate mărfurile, fie ele mărunte sau mari, treceau prin mîinile lui. Prin tradiție, la fiecare articol el adăuga pentru sine un procent oarecare la preț. Acesta era profitul său personal. Dar beneficiul lui depindea de succesul casei pe care o slujea, și trebuia să acopere el datoriile păgubitoare. Așa că un comprador era nevoit să fie și foarte isteț și cu foarte mare băgare de seamă pentru a ajunge bogat.

Ei, se gîndi Gordon Chen, să ajungi bogat ca Chen Sheng ! Sau, și mai bine, la fel de avut ca Jin-qua, unchiul lui Chen Sheng ! Zîmbi în sinea lui, socotind că era amuzant să vezi cum englezilor le venea atît de greu să se descurce cu numele chinezești. Numele adevărat al lui Jing-qua era Chen-tse Jin Arn, dar nici măcar Tai-Panul, care-l cunoștea pe Chen-tse Jin Arn de aproape treizeci de ani, nu era în stare să pronunțe acest nume. Așa că, în urmă cu ani de zile, îl poreclise pe acesta „Jin". Iar *qua* are o pronunție stîlcită a cuvîntului chinezesc care însemna „domnul".

Gordon Chen știa că chinezilor nu le păsa de poreclele pe care le primeau. Îi distrau chiar, fiind pentru

ei încă o dovadă a lipsei de cultură a barbarilor. Își aduse aminte cum, cu mulți ani în urmă, pe cînd era doar un țînc, îi urmărise printr-o gaură în peretele grădinii pe Chen-tse Jin Arn și pe Cheng Shen în timp ce aceștia fumau opiu. Îi auzise făcînd haz pe seama excelenței sale. Mandarinii din Canton îl porecliseră pe Longstaff „Sulă Urîtă", joc de cuvinte prilejuit de numele lui, distrîndu-se pentru felul în care fuseseră folosite semnele chinezești pentru traducerea în dialectul din Canton a acestui nume în scrisorile oficiale adresate lui Longstaff, și asta vreme de mai bine de un an, pînă cînd Mauss i-a dezvăluit lui Longstaff sensul adevărat al acestor semne, stricînd astfel o minunată glumă.

Se uită pe furiș spre Mauss. Îl respecta pentru că-i fusese un dascăl neîndurător, și-i rămăsese recunoscător că-l silise să fie cel mai bun elev din școală. Dar îl disprețuia pentru murdăria în care trăia, pentru duhoarea pe care o emana și pentru cruzimea de care dădea dovadă. Lui Gordon Chen îi plăcuse școala misiunii, îl plăcuse să învețe, îi plăcuse să fie elev. Dar într-o zi descoperise că el era altfel decît ceilalți elevi. De față cu toți ceilalți, Mauss îi explicase ce însemnau „bastard", „nelegitim" și „metis". Gordon Chen fugise îngrozit acasă. Și pentru prima dată își văzuse mama așa cum era ea cu adevărat și o disprețui pentru că era chinezoaică. Și, printre lacrimi, află de la ea că era bine să fii chiar și numai în parte chinez, pentru că chinezii erau cea mai pură rasă de pe fața pămîntului. Și află că Tai-Pan îi era tată.

— Dar atunci de ce locuim noi aici ? De ce Chen Sheng e „tată ?"

— Barbarii, fiul meu, n-au parte decît de o singură nevastă și nu se căsătoresc niciodată cu o chinezoaică, îi explică Kai-sung.

— De ce ?

— Așa e obiceiul la ei. Prostesc. Dar așa sînt ei de felul lor.

— Îl urăsc pe Tai-Pan ! Îl urăsc ! izbucnise el.

Maică-sa îl plesnise peste faţă fără milă. Pînă atunci nu-l lovise niciodată în viaţa ei.

— În genunchi, şi roagă-te să fii iertat ! îi spusese ea plină de mînie. Tai-Pan e tatăl tău. El ţi-a dat viaţă. Pentru mine e un zeu. M-a cumpărat numai pentru el, apoi m-a binecuvîntat vînzîndu-mă lui Chen Sheng ca *soţie*. Şi şi-ar fi dorit Chen Sheng să-şi ia drept *soţie* o femeie căpătuită şi cu un copil spurcat, de numai doi ani, cînd ar fi putut să-şi cumpere o mie de fecioare de n-ar fi fost asta dorinţa Tai-Panului ? Şi de ce mi-ar fi oferit mie Tai-Panul proprietate dacă nu ne-ar fi iubit ? Şi de ce chiriile îmi sosesc mie şi nu lui Chen Sheng, nu cumva asta-i porunca Tai-Panului ? Şi de ce Chen Sheng să se poarte cu mine atît de frumos, deşi sînt de-acum bătrînă ? Nu cumva pentru că Tai-Panul m-a onorat mereu cu bunăvoinţa lui ? Şi cum să te trateze Chen Sheng pe tine, un nerod nerecunoscător, de parcă i-ai fi fiu adevărat, de n-ar fi vorba de Tai-Pan ? Du-te la templu şi prosternează-te şi roagă-te pentru iertare. Tai-Pan ţi-a dăruit viaţă. Aşa că iubeşte-l, cinsteşte-l şi binecuvîntează-l, aşa cum fac şi eu. Şi dacă ai să mai spui vreodată una ca asta, am să-mi întorc pentru totdeauna faţa de la tine.

Gordon Chen zîmbi în sinea lui. Cît de multă dreptate a avut mama, şi cît de prost şi păcătos eram eu. Dar nu la fel de prost ca mandarinii şi blestematul de împărat încît să încerc să opresc negoţul cu opiu. Orice tîmpit ştie că fără opiu n-ar exista argintul pentru negoţul cu ceai şi mătăsuri. Cîndva o iscodise pe maică-sa să afle cum se prepară opiul, dar nu ştia nici ea, nici altcineva din casă. A doua zi îl întrebase pe Mauss, care-i explicase că opiul era seva, lacrimile unei capsule coapte de mac. „Culegătorii de opiu fac o crestătură delicată în capsulă, pe unde se scurge o picătură de lichid alb, *hein* ? Picătura se întăreşte în cîteva ceasuri şi îşi schimbă cu-

loarea din alb în maroniu închis. Apoi te apuci și răzuiești picătura, o pui bine și faci altă crestătură fină. Și apoi o răzuiești și pe asta și faci altă crestătură. Apoi aduni toate picăturile la un loc și faci din ele o bilă, de obicei în greutate de zece livre. Cel mai bun opiu provine din Bengal, India britanică, *hein* ? Sau din Malwa. Unde-i Malwa, băiete ?

— În India portugheză, sir !

— *A fost* portugheză, dar acum aparține Companiei Indiilor de Est. Au pus mîna și pe Malwa pentru a deține monopolul întregului opiu din lume și pentru a-i aduce la sapă de lemn pe negustorii portughezi de opiu din Macao. Băiete, faci cam multe greșeli, așa că adu și biciul, *hein* ?

Gordon Chen își aduse aminte cită ură prinsese pe opiu în ziua aceea. Dar acum îl binecuvînta. Și mulțumi acelui *joss* nemaipomenit pentru că-i dăruise un astfel de părinte și Hong Kong-ul. Hong Kong-ul avea să-l facă om cu stare. Foarte bogat.

— Aici au să se nască multe averi, îi spuse el lui Horatio.

— Unii dintre negustori au să prospere, îi răspunse Horatio absent, uitîndu-se țintă la barca ce se apropia. Dar puțini. Comerțul e o treabă afurisit de parșivă.

— Ca întotdeauna, tot la bani te gîndești, Gordon, *hein* ? se auzi vocea aspră a lui Mauss. Mai bine te-ai gîndi la salvarea sufletului tău nemuritor, băiete. Banii nu contează chiar atît de mult.

— Binențeles, sir, își mască Gordon Chen plăcerea văzîndu-l pe Mauss cum își etalează prostia.

— Tai-Pan arată de parcă ar fi un prinț ce vine să-și revendice regatul, spuse Horatio, mai mult ca pentru sine.

Mauss se uită și el spre Struan :

— Cum așa, *hein* ?

Barca ajunsese exact acolo unde se spărgeau valurile.

— Vîslele sus! răcni nostromul, iar vîslaşii traseră iute ramele înăuntru, săriră peste copastie şi împinseră frumos barca peste crestele surfului.

Struan ezită o clipă. Apoi sări de la prova jos. În secunda în care cizmele lui marinăreşti atinseră nisipul ţărmului ştiu că insula aceea avea să-i aducă moartea.

— Isuse Cristoase!

Robb era lîngă el şi-i observă brusca paloare.

— Ce s-a întîmplat, Dirk?

— Nimic! spuse Struan forţîndu-se să zîmbească. Nimic, flăcăule.

Îşi şterse de pe frunte picăturile sărate ale mării şi o luă cu paşi mari pe mal în sus, către catargul steagului. Pe Dumnezeul meu, gîndi el, am asudat şi am pus totul la cale ani de zile pentru a te stăpîni, Insulă, şi n-ai să mă dobori chiar acum! Nu, pe legea mea!

Robb continuă să-l urmeze şi-l văzu că şchioapătă uşor. Probabil că-l chinuie piciorul, gîndi el. Se întrebă cît de rău poate să te doară cînd îţi lipseşte jumătate din laba piciorului. Accidentul se întîmplase în singura acţiune de contrabandă la care participase şi Robb. Pe cînd încerca să-i salveze viaţa lui Robb, neajutorat şi paralizat de spaimă, Struan fusese încolţit de nişte piraţi. Un glonte de muschetă îi smulse partea exterioară a osului astragal şi două degete mici de la picior. După ce atacul a fost respins, medicul de pe navă cauteriză rănile şi turnă smoală topită pe ele. Robb mai simţea şi acum în nări duhoarea de carne arsă. De nu eram eu, nu i s-ar fi întîmplat nimic. Porni în urma lui Struan să urce malul, chinuit de silă faţă de sine însuşi.

— 'Neaţa, domnilor, salută Struan cînd ajunse lîngă un grup de negustori aflaţi în apropierea catargului. Frumoasă dimineaţă, Doamne!

— Dirk, îi cam frig, spuse Brock. Şi-i bună creştere din parte-ţi să vii cu aşa grabă.

— Încă am venit prea devreme. Excelența sa nu a ajuns la țărm, și nici nu s-a tras salva de semnal de pe nava amiral.

— M-da, așa-i, nici nu-nseamnă mare lucru un ceas și jumătate de zăbavă, cînd totu-i pus la cale între tine și neisprăvitul ăla de slugoi, pe legea mea !

— Am să-ți rămîn recunoscător, domnule Brock, dacă nu o să mai vorbești despre Excelența sa în chipul ăsta, izbucni căpitanul Glessing.

— Și io am să-ți fiu recunoscător dacă-ți păstrezi părerile numai pen' tine. Io nu-s în marina militară și nici sub comanda ta, i-o tăie scurt Brock. Mai bine ți-ar fi mintea la războiul care nici măcar nu ți-a dat ocazia să lupți.

Mîna lui Glessing se strînse pe garda sabiei.

— N-am crezut să ajung ziua în care marina regală să fie chemată să apere niște contrabandiști și niște pirați. Asta sînteți ! spuse el și se uită spre Struan. Asta sînteți cu toții !

Se făcu deodată tăcere și Struan rîse :

— Excelența sa n-ar prea fi de acord cu dumneata.

— Avem legile parlamentului, Dumnezeule, legile Actului de navigație. Una dintre ele spune : „Orice navă neautorizată ce este înarmată poate fi capturată de marina militară." Flota dumitale are astfel de autorizație ?

— În apele astea hălăduiesc o mulțime de pirați, căpitane Glessing. După cum știi și dumneata destul de bine, spuse Struan degajat. Sîntem înarmați pentru a ne apăra. Doar atît.

— Negoțul cu opiu e împotriva legii. Cîte mii de lăzi ai cărat în susul coastei introducîndu-le prin contrabandă în China, împotriva legilor chineze și ale celor ale umanității. Trei mii ? Douăzeci de mii ?

— Ce facem noi aici e lucru bine știut în toate tribunalele din Anglia.

— Negoţul ăsta al vostru e dezonorant pentru steagul ţării.

— Mai bine ai mulţumi Domnului pentru acest negoţ, fiindcă fără el Anglia n-ar avea nici ceai, nici mătăsuri, ci numai sărăcie lucie, care i-ar sfîşia inima cu totul.

— Mare dreptate ai, Dirk, exclamă Brock, şi se întoarse spre Glessing din nou. Mai bine ţi-ai băga în cap odată că fără neguţători n-ar mai exista nici un Imperiu Britanic şi nici taxe cu care să se cumpere nave de război şi praf de puşcă ! şi se uită la uniforma imaculată a lui Glessing, la pantalonii pînă la genunchi, la fel de albi ca şi jambierele, la încălţările prinse în catarame, la tricornul din cap. Şi nici lovele din gros ca să aibă de unde-i plăti pe frumoşii săi căpitani.

Militarii marini îşi făcură cu ochiul, mateloţii rîseră şi ei, dar cu mare fereală.

— Mai bine aţi mulţumi Domnului că există marina regală, pe legea mea. Fiindcă fără ea n-ar mai face nimeni negoţ.

De pe nava amiral bubui semnalul, o lovitură de tun. Brusc, Glessing se îndreptă în pas de front spre catargul steagului.

— 'Zentaaaţi arm !

Scoase la iveală proclamaţia şi toată mulţimea făcu tăcere. Apoi, cînd mînia i se mai domoli, începu să citească : „Din ordinul Excelenţei sale onorabilul William Longstaff, căpitan superintendent al comerţului în China din însărcinarea Maiestăţii sale britanice regina Victoria. Conform documentului cunoscut sub numele de Tratatul de la Chuenpi, semnat la 20 ianuarie, anul în curs, de Excelenţa sa în numele guvernului Maiestăţii sale, şi de Excelenţa sa Ti-sen, ministrul plenipotenţiar al Maiestăţii sale Tao Kuang, împăratul Chinei, eu, căpitanul Glessing, marina regală, iau prin acest act în stăpînire această insulă Hong Kong în numele Maiestăţii sale britanice, al moştenitorilor şi reprezentanţilor ei, pe vecie,

nestingherit, în această zi de 26 ianuarie a anului 1841 de la nașterea Domnului. Pămîntul acestei insule e din acest moment pămînt englezesc. Dumnezeu s-o ocrotească pe regină !“

Stindardul Angliei începu deodată să fluture în vînt în vîrful catargului și garda de onoare formată din militari marini trase o salvă. Apoi tunurile întregii flote prinseră să bubuie și văzduhul deveni greu, încărcat de mirosul iute al prafului de pușcă. Cei aflați pe țărm scoaseră trei urale în cinstea reginei.

Ei, de-acum s-a împlinit, se gîndi Struan. Am făcut-o și pe asta. De acum putem începe. Părăsi grupul, se îndepărtă pînă la linia surfului, și pentru prima oară întoarse spatele insulei ca să privească îndelung întinderea portului imens și tărîmul aflat de cealaltă parte : China continentală, la numai o mie de iarzi depărtare. Peninsula continentului era o întindere foarte joasă, pe care abia se profilau două movile scunde, ce se repezea în inima portului care o împresura din toate părțile. Peninsula se numea Kau-lung, sau Kowloon, cum îi spuneau negustorii — Nouă Dragoni. Iar spre nord se întindea, necunoscută și fără sfîrșit, China.

Struan citise toate cărțile scrise de cei trei europeni care avuseseră șansa să pătrundă în China și să se întoarcă. Marco Polo, cu aproape șase sute de ani înainte, și doi preoți catolici cărora li se îngăduise să intre în Pekin cu două sute de ani mai devreme. Cărțile nu-i dezvăluiră aproape nimic. De două sute de ani încoace, nici unui european nu i se permisese să pătrundă în China. O singură dată, și împotriva legii, Struan se aventurase o milă spre interiorul țării, debarcînd lîngă Swatow, pe cînd vindea opiu, dar chinezii se arătaseră dușmănoși, iar el era singur doar cu secundul său alături. Nu semnele de dușmănie îl făcuseră să se întoarcă, ci imensitatea numărului lor și nemărginirea acelei întinderi. Doamne Dumnezeule, habar nu avem despre cea mai numeroasă și

mai străveche națiune de pe pămîntul ăsta. Ce-o fi în miezul ei ?

— Vine și Longstaff la țărm ? îl întrebă Robb cînd se apropie de el.

— Nu, flăcăule. Excelența sa are alte lucruri mult mai importante de făcut.

— Adică ?

— Adică niștre treburi care înseamnă citirea și scrierea corespondenței. Sau de stabilit niște înțelegeri particulare cu amiralul.

— Pentru ce ?

— Pentru, de-o pildă; cum să scoată negoțul cu opiu în afara legii.

Robb nu-și putu stăpîni rîsul.

— Nu fac glume. De asta a voit Excelența sa să mă vadă... laolaltă cu amiralul. A vrut să afle și sfatul meu, ca să știe cînd să emită acest ordin. Amiralul spunea că marina regală nu va avea nici un fel de dureri de cap pentru a impune respectarea ordinului.

— Doamne. Dumnezeule ! A înnebunit Longstaff ?

— Nu, e doar puțin cam nătărău, spuse Struan, aprinzîndu-și un trabuc. I-am spus să emită acest ordin cînd vor răsuna la bord cele patru lovituri de clopot.

— Dar e o aiureală ! izbucni Robb.

— Nu, e o măsură foarte înțeleaptă. Marina nu va impune respectarea ordinului decît după o săptămînă : „pentru a da timp negutătorilor cu China să se debaraseze de marfa lor".

— Și atunci noi ce ne facem ? Fără opiu sîntem terminați. Tot comerțul cu China e terminat. Terminat !

— Ce bani gheață avem, Robb ?

Robb privi în jur ca să se încredințeze că nu era nimeni în preajmă să audă și apoi cu voce scăzută spuse :

— Avem tezaurul din Scoția. Un milion o sută de mii de lire sterline în banca noastră din Anglia. Aproape o sută de mii aici. în lingouri de argint. Ni se datorează

trei milioane pentru opiul capturat. Şi avem opiu de două sute de mii de guinee în *Scarlet Cloud* la cursul de acum al pieţii. Mai e...

— Scoate-o din socoteli pe *Scarlet Cloud*. Nava e pierdută.

— Dirk, totuşi o mai fi vreo şansă. Să-i mai dăm un răgaz de o lună. Şi o mai fi şi opiu de vreo sută de mii de guinee în navele noastre. Şi datorăm cam nouă sute de mii în poliţe plătibile la vedere.

— Cît ne-ar putea costa ca să plutim în următoarele şase luni ?

— O sută de mii de guinee ar fi destul pentru plata navelor, a salariilor şi a tributului.

Struan rămase un moment pe gînduri.

— De mîine, o să intre dihonia în negustori. Nici unul din ei... poate numai Brock... nu e în stare să-şi vîndă opiul într-o săptămînă. Mai bine ai expedia tot opiul în susul coastei încă din după-amiaza asta. Cred...

— Longstaff trebuie să-şi schimbe hotărîrea, spuse Robb cu o crescîndă nelinişte. Neapărat trebuie. Măsura o să sleiască tezaurul şi atunci...

— Ai de gînd să mă asculţi ? Mîine, cînd panica va fi în floare, ia cîţi taeli ne-au mai rămas şi cîţi mai poţi pune mîna de la alţii şi cumpără opiu de ei. Ar fi bine să izbuteşti să cumperi la un curs de zece cenţi pentru un dolar.

— Noi nu sîntem în stare să ne vindem într-o săptămînă opiul pe care îl avem şi atunci cum să ne descurcăm şi cu cantităţile în plus.

Struan scutură scrumul trabucului.

— Cu o zi înainte ca ordinul să intre în vigoare, Longstaff o să-l revoce.

— Nu pricep !

— Aşa îşi salvează omul cinstea obrazului. După ce a plecat amiralul, i-am expediat lui Longstaff că interzicerea comerţului cu opiu va distruge întregul comerţ.

Doamne, Dumnezeule, de cîte ori trebuie să-i desluşesc omului chestia asta ? Apoi i-am arătat că nu poate anula imediat ordinul fără să-şi piardă rău cinstea obrazului, şi să-l facă pe amiral, care-i bine intenţionat, dar habar nu are săracul nimic de comerţ, să şi-o piardă şi el. Nu rămînea nimic alta de făcut decît să dea ordinul, şi apoi să-l anuleze, pentru ca amiralul să nu-şi piardă şi slujba şi cinstea obrazului, ca de altfel şi Longstaff. I-am făgăduit să-i predic amiralului între timp ce înseamnă comerţ. Ordinul o să apară într-o lumină bună şi în ochii chinezilor, dar o să-i pună pe ei într-o situaţie proastă. În trei zile are loc o altă întîlnire cu Ti-sen. Longstaff a fost în totul de părerea mea şi mi-a cerut să păstrez secretul numai pentru mine.

Robb se lumină la faţă.

— Ah, Tai-Pan, eşti bărbat între bărbaţi ! Dar ce garanţie avem noi că Longstaff va anula ordinul ?

Struan avea în buzunar o proclamaţie semnată, datată cu şase zile mai tîrziu prin care se anula ordinul. Chiar Longstaff îl silise să ia documentul : „Uite, Dirk, ia-l acum, ca să pot scăpa de el. Fir-ar să fie ! Învîrtitul ăsta al hîrtiilor, doar ştii... cumplit. Dar păstrează secretul numai pentru tine pînă cînd vine sorocul."

— Tu n-ai anula un ordin atît de idiot, Robbie ?

— Ba da, bine-nţeles ! lui Robb îi venea să-l ia în braţe pe frate-său. Dacă ţine numai şase zile şi nu mai ştie nimeni de asta, atunci strîngem o avere.

— Mda !

Struan îşi lăsă privirea să lunece peste port. Îl descoperise cu douăzeci de ani în urmă. Marginea unui taifun îl prinsese în largul oceanului, departe, şi, deşi se pregătise de furtună, nu prea reuşea să scape, era împins fără milă spre ţărm. Corabia gonea în neştire, cu catargele goale, ambarcînd talazuri întregi, cerul şi orizontul se şterseseră dinaintea lor, ascunse de masele de apă pe care Vîntul Suprem le smulgea din ocean şi le arunca în calea lor.

Apoi, culmea ghinionului, în apropierea țărmului, izbiți de valuri monstruoase, ancorele de furtună s-au rupt și Struan a înțeles că nava era pierdută. Talazurile au apucat corabia și au aruncat-o spre țărm. Printr-un miracol, vîntul și-a schimbat direcția cu o fracțiune de grad, a împins corabia pe lîngă stînci, într-un canal stîncos și îngust, netrecut pe nici o hartă, nu mai larg de trei sute de iarzi, canal format între vîrful estic al Hong Kong-ului și continent, și apoi în acest port aflat la capătul canalului, în ape liniștite, la adăpost.

Taifunul făcuse să naufragieze cea mai mare parte a flotei comerciale din Macao și scufundase zeci de mii de jonci de-a lungul întregii coaste. Dar Struan și joncile adăpostite la Hong Kong au înfruntat taifunul în deplină siguranță. După trecerea furtunii, Struan navigase în jurul insulei, trecîndu-i configurația pe hartă. Apoi păstrase aceste informații în mintea lui și începuse să încropească în taină un plan. Și acum, dacă tot ești a noastră, acum pot să plec, gîndi el, prins de o caldă emoție. De-acum parlamentul !

De ani de zile Struan pricepuse că singurul mijloc de a proteja Nobila Casă și noua colonie se afla în Londra. Adevăratul sediu al puterii în lume era parlamentul. Ca membru al parlamentului, sprijinindu-se pe puterea pe care imensa avere a Nobilei Case i-o dădea, el ar fi putut stăpîni Asia și politica asiatică așa cum îl stăpînise și pe Longstaff. Da. Cu cîteva mii de livre ajungi în parlament, își spuse el. Nu mai lucrăm de-acum prin alții. O să fii în stare să faci politica asta chiar tu. Mda, în fine, flăcăule ! Apoi cîțiva ani încă și o să fii și tu înnobilat. Apoi intri în cabinet, și apoi, Dumnezeule, o să așezi timona imperiului și a Nobilei Case pe un drum care să țină o mie de ani.

Robb îl urmărea cu privirea. Știa că uitase de acum de el, dar asta nu mai conta. Îi plăcea să-l urmărească pe frate-său cînd se lăsa purtat de gînduri departe, foarte

departe. Robb se simțea foarte aproape de el și în siguranță atunci cînd chipul Tai-Panului își mai domolea din duritate, iar ochii lui pierdeau acea lucire verzuie care te îngheța, cînd mintea i se lăsa legănată de visuri pe care știa bine că nu le va putea împărtăși nimănui niciodată.

Struan rupse tăcerea.

— În șase luni de zile iei tu funcția de Tai-Pan.

Robb simți cum stomacul i se zbate cuprins de panică.

— Nu, nu sînt pregătit pentru una ca asta.

— Ești pregătit. Numai din parlament pot să apăr și Nobila Casă și Hong Kong-ul.

— Aha, făcu Robb, apoi adăugă încercînd să nu ridice tonul. Dar asta trebuia să se întîmple cîndva încolo, în viitor, în vreo doi sau trei ani... Aici mai e atîta de făcut.

— Ce-i de făcut poți să faci și tu.

— Nu.

— Ba poți. Și de-asta nici Sarah nu se îndoiește.

Robb se uită la *Resting Cloud*, nava lor folosită drept antrepozit, unde locuiau acum temporar soția și copiii lui. Știa că Sarah avea ambiții mult prea mari pentru el.

— Nu vreau deocamdată misiunea asta. Mai e timp berechet.

Struan se gîndi și el la timp. Nu regreta deloc anii petrecuți în Orient, departe de țară. Departe de soția sa Ronalda și de Culum și de Jan și Lechie și Winifred, copiii lui. Ar fi vrut să fi fost și ei cu el, dar Ronalda ura Orientul. Se căsătoriseră în Scoția, pe cînd el avea douăzeci de ani și Ronalda șaisprezece, și plecaseră îndată spre Macao. Dar detestase și drumul într-acolo și Macao pe deasupra. Primul lor băiat murise la naștere și, în anul următor, cînd se născuse cel de-al doilea fiu, Culum, și acesta se îmbolnăvise. Așa că Struan își expediase familia în țară. La fiecare trei sau patru ani venise și el să-i vadă în concediu. Rămînea o lună sau două cu ei în Glasgow

şi din nou înapoi în Orient, pentru că acolo erau multe de făcut şi trebuia construită Nobila Casă.

Nu-mi pare rău de nici o zi din viaţa mea, îşi spuse el. Nici una. Bărbatul trebuie să ia lumea în piept şi să vadă ce drum îşi poate croi în viaţă. Nu acesta-i rostul vieţii ? Deşi Ronalda-i o fată minunată şi-mi iubesc copiii, bărbatul trebuie să-şi împlinească menirea lui de bărbat. Nu de asta ne-am născut ? De nu punea şeful clanului Struan mîna pe tot pămîntul şi nu-l înconjura cu garduri. lăsîndu-ne pe toţi ceilalţi pe drumuri, pe noi, neamurile lui, noi care am trudit pămîntul acela de generaţii întregi. atunci aş fi avut şi eu mica mea fermă acolo, aşa cum a avut şi tata înaintea mea. Mda, şi aş fi fost mulţumit să am ferma aia. Da' el ne-a aruncat pe toţi într-o mahala împuţită din Glasgow şi a pus el mîna pe tot pămîntul să se ajungă el conte de Struan, şi desfiinţase clanul. Noi, ceilalţi, aproape că am murit de foame şi atunci ne-am avîntat pe mare şi am avut un *joss* bun care ne-a salvat, iar acum familia a ajuns bogată. Toţi s-au încropit. Şi asta pentru că eu am pornit pe mare. Şi pentru că s-a născut Nobila Casă.

Struan învăţase foarte repede că banii înseamnă putere. Şi avea să folosească această putere pentru a-l distruge pe contele de Struan şi pentru a răscumpăra o parte din pămînturile clanului. Nu regreta nimic din viaţa lui. Descoperise China şi China îi dăruise ceea ce nu-i putuse dărui propria lui ţară. Nu doar bogăţie, bogăţia în sine era odioasă. Ci bogăţie şi un scop pentru această bogăţie. Îi datora şi el Chinei cîte ceva.

Deşi ştia bine că trebuia să se întoarcă în ţară ca să devină membru al parlamentului şi ministru în cabinet, ca să-l doboare pe conte şi să prindă Hong Kong-ul în coroana Marii Britanii ca un giuvaier, ştia la fel de bine că se va întoarce mereu aici. Pentru că adevăratul său ţel — o taină pentru toată lumea şi aproape şi pentru el o

taină în mare măsură, mai tot timpul — îi va cere ani şi ani de zile pentru a-l împlini.

— Niciodată n-are omul destul timp.

Privi spre muntele care domina insula.

— O să-i spunem Piscul, adăugă el absent, şi din nou avu acea intuiţie ciudată că insula asta îl ura şi că-i dorea moartea, simţi cum ura îl impresoară din toate părţile şi se întrebă uluit de ce. În şase luni de zile tu vei conduce Nobila Casă, repetă el cu voce aspră.

— Nu pot. Singur n-am să pot.

— Un tai-pan e singur întotdeauna. Asta-i bucuria şi suferinţa acestei poziţii.

Peste umărul lui Robb îl văzu pe nostrom apropiindu-se.

— Iertare, sir. Îngăduiţi să „udăm puţin verga mare"?

— Da, domnule McKay ?

McKay era scund şi îndesat, cu părul adunat la spate într-o coadă smolită, ca de şobolan.

— Da, cîte două porţii de rom de fiecare. Apoi ocupă-te de treburi, aşa cum ne-am înţeles.

— Da, sir ! spuse McKay şi se îndepărtă în grabă.

Struan se întoarse spre Robb, iar acesta nu simţi decît intensitatea acelei priviri verzi care părea să-şi reverse lumina asupra lui.

— La sfîrşitul anului am să-l trimit încoace şi pe Culum. La vremea aia e cu facultatea terminată. Ian şi Lechie o să se îmbarce şi ei pe navă şi o să plece pe mare, apoi o să vină şi ei. La vremea aceea băiatul tău Roddy va fi destul de mare şi el. Mulţumesc lui Dumnezeu că avem destui feciori care să ne urmeze. Alege pe unul dintre ei să fie succesorul tău. Întotdeauna numai Tai-Panul trebuie să aleagă pe cel ce-l va urma şi momentul anume cînd se va întîmpla una ca asta.

Apoi, hotărît, se întoarse cu spatele la China continentală şi spuse fără drept de apel :

— Şase luni.

Se îndepărtă. Robb îl urmări cum pleacă, simţi deodată cum îl urăşte şi pe el, se urăşte şi pe sine şi insula asta. Ştia că nu se va descurca niciodată ca Tai-Pan.

— Nu beţi şi dumneavoastră cu noi ? se adresă Struan unui grup de negustori. Să închinăm un pahar pentru noua noastră casă ! Avem brandy, rom, bere, vin sec, whisky şi şampanie.

Arătă cu mîna spre barca cea mare, unde echipajul lui descărca butoaie şi aşternea mese. Alţi marinari se clătinau sub povara grămezilor de fripturi reci — pui, pulpe de porc, ca şi douăzeci de purcei de lapte şi o jumătate de vită — maldăre de pîini, plăcinte cu carne de porc, oale cu varză călită cu slănină şi treizeci sau patruzeci de şunci afumate, legături de banane de Canton, prăjituri cu fructe conservate, căni mari din sticlă fină sau cositor, vedre cu gheaţă, adusă din nord la bordul clipperelor sau unor lorci, anume pentru sticlele de şampanie.

— E aici de mîncare pentru toţi flămînzii.

Răsună o salvă de urale de aprobare, şi negutătorii începură să se îndrepte spre mese. Cînd fiecare puse mîna pe cîte un pahar sau cană, Struan ridică paharul :

— Un toast, domnilor.

— A să beau şi io cu tine, da' nu pen' frenţita asta de insulă numai bolovani. A să beau ca să te văd cum îţi rupi gîtu' ! spuse Brock săltînd o stacană cu bere. Da' dacă stau şi mă gîndesc mai bine, am să beau şi pen' pietricica asta, da' am să o şi botez : Aiureala lui Struan !

— Mda, e destul de mică, îi răspunse Struan, dar destul de mare pentru firma lui Struan şi a celorlalţi negustori cu China. Dar dacă e destul de mare şi pentru compania Struan şi pentru a lui Brock, asta-i altă problemă.

— Io o să ţi-o zic p-a' dreaptă, Dirk, bătrîne. Pen' noi doi nu e destul de mare nici toată China, cît îi ea.

Brock dădu cana peste cap şi o aruncă spre insulă. Apoi porni ţanţoş spre propria lui barcă. Cîţiva negustori îl urmară.

— Pe legea mea, proaste purtări, făcu Quance, după care strigă să acopere hohotele de rîs. Hai, Tai-Pan, toastul. Pe domnul Quance îl munceşte o nemuritoare sete. Să trăim acest moment istoric.

— Iartă-mă, domnule Struan, spuse Horatio Sinclair. Înainte de a auzi acest toast, n-ar fi potrivit să mulţumim Domnului pentru milostivirea ce ne-a arătat în această zi ?

— Bineînţeles, flăcăule. Ce prostie să uit una ca asta ! Nu vrei să dai tu tonul rugăciunii ?

— Sir, de faţă e şi pastorul Mauss.

Struan şovăi, luat pe nepregătite. Îl cercetă pe tînăr, păru să-i placă sticlirea aceea de umor care pîndea din ochii cenuşii. Apoi, cu voce tare, spuse :

— Domnule pastor Mauss, unde eşti ? Să ascultăm o rugăciune.

Mauss se ridică dominîndu-i cu statura lui pe negustori. Se îndreptă poticnindu-se spre capul mesei şi puse cana goală, prefăcîndu-se că totdeauna fusese goală şi nu i-o umpluse nimeni niciodată. Bărbaţii îşi scoaseră pălăriile şi rămaseră cu capetele goale în vîntul tăios. Asupra ţărmului se lăsă tăcere. Struan ridică privirea spre piciorul pantei, spre un gorgan unde avea să fie ridicată biserica. Cu ochiul minţii el şi vedea silueta bisericii, ca şi oraşul şi cheiurile portului, antrepozitele şi casele şi grădinile. Chiar şi Nobila Casă de unde Tai-Panul va ţine consiliu în generaţiile viitoare. Apoi alte locuinţe pentru cei din conducerea acestei case şi familiile lor. Şi fetele lor. Gîndul îi fugi spre iubita lui de acum, T'chung Jen May-may. O cumpărase pe May-may cu cinci ani mai înainte, pe cînd avea cincisprezece ani şi era neprihănită. Aiiii iaaa ! făcu el, amintindu-şi de exclamaţia ei în dialectul din Canton care voia să exprime plăcere sau

mînie, silă sau fericire sau chiar neputinţă, depinde de felul cum era rostită. Ei bine, e ca o pisică sălbatică, dacă există pe lume femeia care să semene cu sălbăticiunea asta.

— Dumnezeule blînd al tuturor vînturilor sălbatice şi al talazurilor ce se sparg puternice la ţărm, al frumuseţii şi dragostei, Dumnezeule stăpîn al tuturor marilor nave şi al Stelei Polare şi al fericirii caselor noastre, Doamne Dumnezeule, părinte al lui Isus, priveşte-ne pre noi şi ne miluieşte.

Cu ochii închişi, Mauss ridică mîinile în sus. Avea o voce adîncă şi expresivă şi puterea credinţei lui iradie asupra celorlalţi.

— Sîntem şi noi fii ai oamenilor, şi părinţii noştri au suferit pentru noi aşa cum şi tu ai suferit pentru binecuvîntatul tău fiu Isus. Sfinţii sînt urcaţi pe cruce şi păcătoşii se înmulţesc pe pămînt. Ne uităm la minunea unei flori şi nu te mai vedem. Înfruntăm Vîntul cel Mare şi nu te simţim pe tine. Străbatem imensele oceane şi nu te cunoaştem. Adunăm roadele ogoarelor şi nu mai simţim atingerea ta. Ne îndestulăm cu mîncare şi băutură, dar nu mai sînt trupul tău. Pentru că tu eşti în toate astea şi încă în multe altele. Pentru că tu eşti şi viaţa şi moartea şi izbînda şi înfrîngerea. Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi simpli oameni...

Se opri cu faţa chinuită, în vreme ce se trudea cu sufletul său care-şi dădea duhul. O, Doamne, iartă-mi mie păcatele mele. Lasă-mă să-mi ispăşesc slăbiciunile ajutînd la convertirea păgînilor. Lasă-mă să fiu un martir al credinţei tale sfinte. Şi din ceea ce am ajuns acum fă-mă să fiu cum eram odinioară... Dar Wolfgang Mauss ştia că drum de întoarcere nu mai era, că din clipa în care alesese să-l slujească pe Struan, sufletul său nu mai cunoscuse tihna, iar dorinţele cărnii l-au cufundat în păcat. Doamne, ceea ce am făcut a fost drept. Pentru

că alt drum de a pătrunde în China nu era. Deschise ochii și se uită neajutorat în jur.

— Iertare. Iertați-mă. Nu mai știu ruga mai departe. Îi văd cuvintele, cuvintele sfinte prin care aș putea să vă fac să-l auziți, așa cum îl auzeam și eu odinioară... dar nu mai pot rosti aceste cuvinte de acum încolo. Iertați-mă. O, Doamne, binecuvîntează această insulă. Amin.

Struan apucă o sticlă de whisky și i-o întinse lui Mauss.

— Eu cred că ai spus rugăciunea destul de bine. Domnilor, un toast. În cinstea reginei !

Băură cu toții și cînd cănile rămaseră goale, Struan porunci să fie umplute din nou.

— Cu îngăduința dumitale, domnule căpitan Glessing, mi-ar face plăcere să ofer cîte o dușcă și oamenilor dumitale. Ca și dumitale de altfel. Un toast pentru cel mai nou teritoriu al reginei ! Astăzi ai intrat în istorie. Apoi, întorcîndu-se spre ceilalți negustori, le spuse : Ar trebui să-l cinstim pe căpitan. Haideți să botezăm această plajă Promontoriul Glessing !

Se stîrni un cor de voci ce încuviințau ideea.

— Numai cel mai înalt dintre ofițeri poate da nume unei insule sau unei părți a ei, răspunse Glessing.

— Am să-i amintesc Excelenței sale lucrul acesta.

Glessing dădu scurt din cap și răcni către maestrul de arme :

— O dușcă marinarilor, cu urările firmei Struan și Compania. Soldaților nu. De voie !

În ciuda faptului că avea pică pe Struan, Glessing nu se putu abține să nu se simtă mîndru știind că atîta vreme cît va exista această colonie a Hong Kong-ului numele său nu va fi dat uitării. Fiindcă Struan nu arunca niciodată vorbe în vînt. Urmară toastul pentru Hong Kong și cele trei rînduri de urale. Apoi Struan îi făcu semn din cap cimpoierului, și pe plajă răsună cîntecul tînguios

ai clanului Struan. Robb nu se atinse de băutură. Struan își muie buzele într-un pahar de brandy și porni să se plimbe prin mulțime, salutîndu-i zgomotos pe cei pe care dorea el să-i salute și dînd doar din cap către ceilalți.

— Gordon, tu nu bei deloc ?

— Nu, mulțumesc, domnule Struan, și Gordon Chen făcu o plecăciune după protocolul chinezesc, foarte mîndru că fusese remarcat.

— Cum îți mai merg treburile ?

— Foarte bine, mulțumesc, sir.

Flăcăul a ajuns acum un tînăr minunat, se gîndi Struan. Cam ce vîrstă să aibă acum ? Nouăsprezece. Cum mai fuge timpul. Își aminti de Kai-Sung, mama băiatului, își aminti cu dragoste. Fusese prima lui iubită și foarte frumoasă. Aiii iaa ! multe te-a mai învățat !

— Ce mai face mama ta ? îl întrebă el.

— Foarte bine, zîmbi Gordon Chen. Prin mine vă transmite rugile ei toate pentru a fi teafăr și nevătămat. În fiecare lună arde în templu bețe sfinte să aveți un *joss* bun.

Struan se întrebă cum o mai fi arătînd acum. N-o mai văzuse de șaisprezece ani. Dar își amintea limpede chipul ei.

— Transmite-i cele mai bune urări din partea mea.

— Mare cinste pentru ea, sir.

— Chen Sheng îmi spune că muncești din greu și-i ești foarte folositor.

— E prea bun cu mine, sir.

Chen Sheng n-a fost bun niciodată cu nimeni care nu aduce mai mult decît îl costă. Chen Sheng e un bandit bătrîn, gîndi Struan, dar fără el am fi pierduți.

— Ei, făcu Struan, nu puteai să ai mai bun profesor decît Chen Sheng. În următoarele cîteva luni vor fi multe de făcut, bani buni de dobîndit.

— Sper să fiu de folos Nobilei Case, sir.

Struan simţi că băiatul lui cocea ceva în minte, dar nu zise nimic şi plecă mai departe, după ce dădu din cap în semn de încuviinţare, ştiind că Gordon va găsi el o cale să-i spună la timpul potrivit despre ce-i vorba. Gordon Chen se înclină şi el şi, după o clipă, porni agale spre una dintre mese, şi aşteptă politicos mai în spate pînă cînd se făcu loc şi pentru el, conştient de faptul că ceilalţi îl urmăreau îndelung cu privirea, dar nu-i păsa : atîta vreme cît Struan era Tai-Pan, era în siguranţă. Negustori şi marinari pe toată plaja aceea rupeau cu miinile bucăţi de pui şi de purcei de lapte şi se îndopau cu carne, grăsimea scurgîndu-li-se pe bărbie. Ce adunătură de sălbatici, gîndi Gordon Chen, şi mulţumi *jossului* său că fusese crescut în educaţia chineză şi nu cea europeană.

Da, îi trecu lui prin minte, am avut un *joss* imens de bun. Acelaşi *joss* îi adusese pe tainicul lui învăţător chinez acum cîţiva ani. Nu spusese nici un cuvînt nimănui despre acest învăţător, nici măcar mamei lui. De la acesta învăţase el că nu tot ceea ce îi spuneau pastorul Mauss şi pastorul Sinclair era neapărat adevărat. Aşa aflase de Budha şi de China, despre trecutul ei, dar mai ales cum să te răscumperi pentru darul vieţii şi cum să foloseşti acest dar pentru gloria patriei tale. In urmă cu un an învăţătorul lui îl iniţiase în cea mai puternică, mai tainică şi militantă dintre toate societăţile secrete chinezeşti, Hung Mun Tong, care avea membri răspîndiţi în toată China şi în cadrul căreia se legase prin cele mai sfinte jurăminte pecetluite cu sînge, frăţeşte, să răstoarne dinastia urîtă a manciurienilor, străinii Ch'ing, dinastia domnitoare a Chinei. De două veacuri, sub diverse înfăţişări şi nume, societatea îndemnase la revoltă. Răscoalele cuprinseseră toate colţurile imperiului chinez, din Tibet pînă în Formoza, din Mongolia pînă în Indochina. Ori de cîte ori ţara era lovită de foamete sau de asuprire, Hung Mun îi aduna pe ţărani laolaltă şi-i stîrnea împotriva

mandarinilor şi a dinastiei Ch'ing. Toate aceste revolte au eşuat şi au fost înăbuşite sălbatic de către dinastie. Dar societatea secretă supravieţuise. Gordon Chen se simţise adînc onorat că el, fiind chinez doar în parte, fusese socotit demn de a face parte din Hung Mun. Moarte dinastiei Ch'ing ! Îşi binecuvîntează *jossul* că avusese şansa de a se naşte în această epocă a istoriei, în această parte a Chinei, şi de a avea chiar un astfel de tată, pentru că el ştia că era aproape timpul cînd se va răscula toată China. Şi-l binecuvîntă pe Tai-Pan că dăruise societăţii Hung Mun o nepreţuită perlă : Hong Kong-ul. În fine, acum societatea va avea o bază sigură unde să se refugieze ca să scape de permanenta asuprire a mandarinilor. Hong Kong-ul va fi sub stăpînirea barbarilor, şi aici, în această insuliţă, era convins că societatea lor va înflori. Iar de aici, din Hong Kong, în taină şi la adăpost, se vor strecura pe continent şi-i vor hărţui pe cei din dinastia Ch'ing pînă la ziua cea mare. Şi cu puţin *joss,* gîndi el, cu puţin *joss* aş putea folosi şi puterea Nobilei Case pentru cauza noastră.

— Ia înfulecă din asta, păgîn blestemat !

Gordon Chen ridică privirea surprins. Un marinar mic şi îndesat se uita urît la el. Ţinea în mîini un picior de la un purcel de lapte de care trăgea cu dinţii lui stricaţi.

— Înfulecă din asta sau am să-ţi iau coada aia blestemată şi ţi-o înfăşor în jurul gîtului tău afurisit.

Nostromul McKay veni grăbit şi-l zvîrli deoparte pe marinar.

— Ţine-ţi căţeaua, Ramsey, netrebnic frenţit, îl admonestă el. N-a vrut să vă facă nici un rău, domnule Chen.

— Mda, mulţumesc, domnule McKay.

— Vreţi ceva de haleală ? se oferi McKay, şi cu cuţitul din mînă străpunse o găină şi i-o oferi.

Gordon Chen rupse cu mare delicateţe o bucăţică din capătul aripii găinii, îngrozit de apucăturile barbare ale lui McKay.
— Mulţumesc.
— Numai atît doriţi ?
— Da, e cea mai delicioasă bucăţică, spuse Chen şi se înclină. Mulţumesc încă o dată ! şi se îndepărtă.
McKay se apropie de marinarul lui.
— Hei, bătrîne, eşti întreg ?
— Ar fi trebuit să spintec pe pederastul ăla şi să-i dau inima afară. E femeia ta, McKay ?
— Vorbeşte mai pe şest, bătrîne. Chinezul ăsta trebuie lăsat în pace. Dacă vrei să te legi de vreun bastard de păgîn, găseşti tu o groază. Da' nu pe ăsta, pe Dumnezeu. E bastardul Tai-Panului, uite de asta.
— Atunci de ce naiba nu are şi el un semn acolo să-l ştim... sau măcar să-şi taie părul ? Ramsey coborî glasul şi se uită cu jind. Am auzit că chinezii ăştia-s nişte iubite.... straşnice, cu totul altfel...
— Habar n-am. N-am avut niciodată de-a face cu vreuna din putorile astea. Există din belşug de-ale noastre în Macao.

Struan urmări cu privirea un sampan ancorat în larg. Era o barcă destul de mică cu o cabină plăcută, construită din rogojini subţiri, împletite din pai, întinse pe structuri de bambus. Pescarul şi familia sa erau Hoklo, adică oameni ai bărcii care-şi trăiau viaţa numai pe apă şi doar rar, sau poate niciodată, nu puneau piciorul pe pămînt. Văzu pe ea patru adulţi şi opt copii. Unii ţînci erau legaţi de sampan cu funii înnodate la brîu. Aceştia erau băieţi. Fetele nu erau legate, ele nu prea aveau valoare.
— Cînd credeţi că ne putem întoarce la Macao, domnule Struan ?
Se întoarse şi-i zîmbi lui Horatio.

— Cred că mîine, flăcăule. Dar îmi imaginez că Excelența sa va avea nevoie de tine pentru întîlnirea sa cu Ti-sen. Vor fi o groază de documente de tradus.

— Pe cînd e programată întîlnirea ?

— Cred că în vreo trei zile.

— Dacă vreo navă de-a dumneavoastră se îndreaptă spre Macao sînteți bun să-i îngăduiți și surorii mele să meargă ? Sărmana Mary, de două luni n-a mai coborît de pe navă..

— Cu plăcere.

Struan se întrebă ce-ar fi făcut Horatio cînd ar fi aflat adevărul despre Mary. El fusese pus în fața acestui adevăr cu doar trei ani și ceva în urmă... Se afla în Macao, într-o piață aglomerată și, deodată, un chinez îi împinsese un bilețel în mînă și apoi dispăruse. Era scris în chineză. Îi arătase hîrtia lui Wolfgang Mauss. „Sînt niște indicații cum să ajungi la o anumită casă, domnule Struan. Și un mesaj : «Tai-Panul Nobilei Case are nevoie de informații deosebite pentru salvarea acestei case. Să vină în taină la intrarea laterală la ora maimuței.»" „Cînd e ora asta a maimuței ?" „La ora trei după-amiaza." „Unde se află locuința asta ?" Wolfgang îi spusese și apoi adăugase : „Nu te duce. E o capcană, *hein* ? Ai uitat că pe capul tău e o recompensă de o sută de mii de taeli ?" „Casa asta nu-i în cartierul chinezesc, replicase Struan. Iar ziua în amiaza mare nu poate fi o capcană. Du-te și strînge oamenii bărcii mele. Dacă nu mă arăt teafăr și nevătămat într-un ceas, veniți și căutați-mă voi."

Așa că se dusese, lăsîndu-l pe Wolfgang și pe oamenii bărcii lui, cu toții înarmați, în apropiere, gata să intervină. Casa făcea parte dintr-un șir de locuințe de pe o stradă liniștită, cu pomi pe margine. Pe o poartă, ce se deschise într-un zid înalt, Struan pătrunse într-o grădină. Îl aștepta o servitoare chinezoaică. Era îmbrăcată corect, cu pantaloni negri și haină neagră, iar părul îi era strîns într-un coc. Femeia se înclină dinainte-i și-i făcu semn să păs-

treze tăcere şi să o urmeze. Îl conduse prin grădină şi apoi în casă, urcară o scară spre un apartament particular şi apoi într-o încăpere. El merse precaut în urma ei, gata în orice moment să facă faţă oricărui pericol.

Camera avea un mobilier fastuos, iar tăbliile pereţilor erau împodobiţi cu tapiserii. Scaune, o masă şi mobile chinezeşti din lemn de tec. În încăpere dăinuia un aer ciudat de curat, doar cu o foarte uşoară sugestie de parfum extrem de rafinat. Fereastra, singura de altfel, dădea spre grădină. Femeia se apropie de un perete lateral şi, cu foarte mare grijă, dădu la o parte o minusculă bucată de panou. În perete era o găurică prin care se putea spiona ce se petrece în încăperea de alături. Femeia se uită pe acolo, şi apoi îi făcu semn să facă la fel. Ştia că chinezii aveau un truc vechi pentru a pedepsi un duşman, mai prost, punîndu-l să se uite printr-o astfel de găurică în perete în vreme ce de cealaltă parte îl aştepta cineva cu un ac în mînă. Aşa că se apropie cu fereală la cîţiva inci de gaura respectivă. Putea totuşi să vadă totul clar în încăperea de alături.

Era un dormitor. Wang Chu, cel mai mare mandarin din Macao, zăcea sforăind gol puşcă în pat, etalîndu-şi corpul trupeş. Alături de el se afla Mary, goală şi ea. Stătea cu mîinile sub cap şi privea pierdută în tavan. Struan urmări cuprins de silă scena de care nu-şi putea desprinde privirile. Cu un gest leneş, Mary îl împinse cu cotul pe Wang Chu, îl mîngîie ca să-l trezească şi apoi vorbi şi rîse cu el. Struan nu ştiuse niciodată că Mary vorbea chinezeşte, şi doar o cunoştea mai bine ca toată lumea, în afară de fratele ei. Ea făcu să sune un mic clopoţel, şi de îndată se arătă o slujnică ce-l ajută pe mandarin să se îmbrace. Wang Chu nu se putea îmbrăca singur pentru că avea nişte unghii de patru inci lungime şi acoperite cu foiţă bătută în nestemate. Struan întoarse capul plin de ură. Din grădină se auzi deodată o discuţie, glasurile cîntate ale unor chinezi. Struan se uită cu

băgare de seamă într-acolo. În grădină se adunase garda lui Wang Chu, așa că aveau să-i taie calea de retragere. Femeia îi făcu semn să nu se îngrijoreze, ci să aştepte liniştit. Se apropie de masă și-i turnă nişte ceai, apoi făcu o plecăciune şi dispăru. În jumătate de oră bărbaţii părăsiră grădina şi Struan îi văzu pe stradă adunîndu-se înaintea lecticii. Slujitorii îl ajutară pe Wang Chu să se urce în ea şi porniră.

— Hello, Tai-Pan !

Struan se răsuci iute, trăgîndu-și cuţitul din teacă. În cadrul ușii disimulate în perete stătea Mary. Purta o rochie vaporoasă care nu ascundea nimic din farmecele ei. Purta părul blond foarte lung, avea ochi albaştri și gropiţă în bărbie, picioare lungi și o talie îngustă, iar sînii îi erau mici şi tari. La gît îi atîrna de un lanţ de aur o nepreţuită bijuterie de jad. Mary îl cerceta pe Struan abordînd un zîmbet curios, lipsit de expresie.

— Poţi să-ţi pui cuţitul la loc, Tai-Pan. Nu te amenință nici un pericol.

Avea o voce calmă, batjocoritoare.

— Ai merita să fii bătută cu biciul, îi replică el.

— Știu cum e cînd ești bătută cu biciul, știu tot, nu-ţi aduci aminte ? Îi făcu semn s-o urmeze în dormitor. O să fim mai la larg aici ! și se apropie de un birou și turnă brandy în două pahare. Ce s-a întîmplat ? făcu ea cu același zîmbet pervers. N-ai mai fost în dormitorul unei fete pînă acum ?

— Vrei să spui în dormitorul unei curve ?

Fata îi întinse un pahar și el îl luă.

— Tai-Pan, sîntem amîndoi la fel. Și unul și celălalt preferăm să ne alegem tovarășii de pat dintre chinezi.

— Dumnezeule, afurisită cățea...

— Nu o face pe ipocritul cu mine, nu ţi se potrivește. Ești căsătorit şi mai ai și copii. Și cu toate astea ai o mulţime de alte femei. Chinezoaice. Știu totul despre ele. Am avut grijă să aflu.

— Nu se poate să fii Mary Sinclair pe care o cunosc eu, își spuse el mai degrabă sieși.

— Deloc imposibil. Surprinzător, da ! și sorbi calmă din paharul cu brandy. Am trimis după dumneata pentru că am vrut să mă vezi așa cum sînt cu adevărat.

— De ce ?

— Mai întîi concediază-ți oamenii și trimite-i acasă.

— De unde știi de ei ?

— Fiindcă te știu pe tine foarte grijuliu. Ca și mine. N-ai fi venit niciodată aici, în mare taină, fără să-ți iei niște oameni de pază.

În ochi i se citea o expresie batjocoritoare.

— Ce ai de gînd ?

— Cît le-ai spus oamenilor să aștepte ?

— O oră.

— Eu am nevoie de mai mult din timpul dumitale. Trimite-ți oamenii ! rîse ea. Am să aștept.

— Așa să faci, și să nu uiți să pui niște veșminte pe tine.

Ieși din casă și-i spuse lui Wolfgang să mai adaste vreo două ceasuri și numai apoi să vină după el. Îi încredință taina ușii secrete, dar nu-i suflă o vorbă despre Mary. Cînd se întoarse o găsi pe Mary întinsă pe pat.

— Tai-pan, te rog închide ușa, făcu ea.

— Doar ți-am spus să pui niște haine pe tine.

— Doar ți-am spus să închizi ușa.

Trînti ușa cu furie. Mary își scoase și cămașa aceea părelnică și o aruncă deoparte.

— Mă găsești atrăgătoare ?

— Nu, îmi faci silă.

— Mie nu-mi faci silă, Tai-Pan. Ești singurul bărbat de pe lumea asta pe care-l admir.

— Ar trebui să te vadă și Horatio cum arăți tu în clipa asta.

— Ah, Horatio ! făcu ea misterioasă. De data asta cît timp. le-ai spus oamenilor tăi să aştepte ?

— Două ceasuri.

— Le-ai spus despre uşa tainică. Dar nimic despre mine.

— De ce eşti aşa de sigură ?

— Pentru că te cunosc, Tai-Pan. De asta am avut curajul să-ţi dezvălui taina mea ! spuse ea şi se jucă atentă cu paharul de brandy, privind în jos. Cînd te-ai uitat prin gaura aceea de spionat, noi... terminaserăm ?

— Dumnezeule, mai bine ai...

— Tai-Pan, fii răbdător cu mine, spuse ea. Terminaserăm ?

— Mda !

— Îmi pare bine. Îmi pare şi bine şi rău. Da' voiam să fii sigur.

— Nu pricep.

— Am vrut să fii convins că Wang Chu e iubitul meu.

— De ce ?

— Pentru că deţin informaţii pe care le poţi folosi, Tai-Pan. Am mulţi iubiţi. Şi Chen Sheng vine pe aici uneori. Mulţi dintre mandarinii din Canton. O dată a fost chiar şi bătrînul Jin-qua ! Ochii ei avură o lucire de gheaţă şi părură să-şi schimbe culoarea. Lor nu le fac silă. Lor le place culoarea pielii mele şi sînt mulţumiţi de mine. Şi eu sînt mulţumită de ei. Trebuia să-ţi spun toate astea, Tai-Pan. Nu fac decît să-mi plătesc o veche datorie faţă de tine.

— Ce datorie ?

— Ai pus capăt bătăilor. Le-ai pus capăt prea tîrziu, dar asta nu e vina ta ! spuse ea ridicîndu-se din pat ca să-şi tragă pe ea o rochie lungă, groasă. De-acum nu mă mai joc cu tine. Te rog ascultă-mă pînă la capăt şi apoi poţi să faci ce vrei.

— Ce doreşti să-mi spui ?

— Împăratul a numit un alt vicerege la Canton. Viceregele Ling aduce cu el un edict imperial prin care se oprește contrabanda cu opiu. O să sosească în două săptămîni, iar peste trei săptămîni va înconjura cu trupe colonia din Canton. Nici unui european nu-i va fi îngăduit să părăsească apoi Canton-ul pînă cînd nu va fi predată și ultima cantitate de opiu.

Struan rîse disprețuitor.

— Nu cred o iotă.

— Dacă opiul acesta va fi predat și distrus, oricine are încărcături de opiu în afara Canton-ului va face avere, spuse Mary.

— Opiul nu va fi predat.

— Ia zi, dacă toată colonia va fi eliberată numai în schimbul opiului, atunci ce-ai să te faci ? Acolo nu sînt nave de război. Sînteți lipsiți de apărare. Nu-i așa ?

— Mda.

— Trimite atunci o navă la Calcutta cu ordinul de a cumpăra opiu, tot opiul pe care poate pune mîna, la două luni după ce sosește acolo. Dacă informațiile mele sînt false, ai destul timp să contramandezi ordinul.

— Wang ți-a spus ?

— Numai despre vicerege. Cealaltă parte a fost ideea mea. Am vrut să-mi plătesc vechea datorie față de tine.

— Nu-mi datorezi nimic.

— N-ai fost niciodată bătut cu biciul.

— De ce n-ai trimis pe cineva să-mi spună în taină toate astea ? De ce m-ai adus aici ? Ca să te văd în halul ăsta ? De ce să mă obligi să trec prin... chinul ăsta ?

— Voiam să-ți spun cu gura mea. Eu. Voiam să mai știe și altcineva în afară de mine ce-am ajuns. Ești singurul om în care am încredere, spuse ea cu o neașteptată inocență de copil.

— Ești nebună. Ar trebui să fii închisă undeva.

— Numai fiindcă îmi place să mă culc cu chinezi ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi dai seama ce-ai ajuns ?

— Ba da. O ruşine a Angliei, şi mînia trecu peste chipul ei, făcîndu-l mai dur, îmbătrînindu-i-l. Voi, bărbaţii, puteţi face ce poftiţi, dar noi, femeile, nu avem dreptul. Dumnezeule ! Cum să mă culc cu un european ? Abia aşteaptă să plece şi să spună şi celorlalţi tot ce ştie şi să mă facă de rîs înaintea tuturor. Dar în felul ăsta nu păţeşte nimeni nimic. În afară de mine, probabil, dar şi asta s-a întîmplat de multă vreme.

— Ce s-a întîmplat ?

— Tai-Pan, mai bine să-ţi spun un lucru cît se poate de adevărat : o femeie are nevoie de bărbaţi la fel cum un bărbat are nevoie de femei. De ce să ne mulţumim doar cu un singur bărbat ? De ce ?

— Şi de cîtă vreme te îndeletniceşti cu treaba asta ?

— De cînd aveam paisprezece ani. Nu fi atît de surprins ! Ce vîrstă avea May-may cînd ai cumpărat-o ?

— Era altceva.

— Pentru un bărbat întotdeauna e altceva ! Mary se aşeză la masă dinaintea unei oglinzi şi începu să-şi perie părul. Brock duce tratative în mare taină cu spaniolii la Manila pentru recolta de zahăr. I-a oferit lui Carlos de Silvera zece la sută pentru a obţine monopolul.

Struan simţi cum îl cuprinde un val de furie. Dacă lui Brock îi reuşeşte pungăşia asta cu zahărul, atunci va putea domina toată piaţa Filipinelor.

— De unde ştii ?

— Mi-a spus compradorul său, Sze-tsin.

— Şi el e unul dintre... clienţii tăi ?

— Da.

— Mai vrei să-mi destăinui şi altceva ?

— Poţi să cîştigi o sută de mii de taeli de argint din ce ţi-am spus pînă acum.

— Ai isprăvit ?

— Da.

Struan se ridică în picioare.

— Ce-ai de gînd să faci ?

— Să-i spun totul fratelui tău. Ar fi mai bine să fii trimisă înapoi în Anglia.

— Tai-Pan, lasă-mă să-mi trăiesc viața așa cum vreau. Mă bucur să fiu așa cum sînt și n-am să mă schimb niciodată. Nici un european, în afară de tine și de Horatio și foarte puțini chinezi știu că eu vorbesc dialectele cantonez și mandarin. Dar numai tu știi cum sînt eu cu adevărat. Îți făgăduiesc să-ți fiu foarte, foarte folositoare.

— Gata, te duci acasă, pleci din Asia.

— Asia e casa mea ! Fruntea i se încreți și privirea i se mai îmblînzi. Te rog, lasă-mă să fiu așa cum sînt. Nu s-a schimbat nimic. Acum două zile ne-am întîlnit pe stradă și ai fost bun cu mine, amabil. Sînt aceeași Mary și acum.

— Nu, nu mai ești tot aia. Și tot ce-a fost aici e ca și cum n-ar fi ?

— Toți sîntem făcuți din mai mulți oameni diferiți în același timp. Ce-ai văzut e una dintre Mary, și cealaltă Mary, fetița dulce, un neprihănit și inocent nimic, căreia îi plac discuțiile prostești, venerează biserica și clavecinul, se dă în vînt după cîntat și împletit, sînt tot eu. Nu știu de ce, dar e adevărul adevărat. Tu ești Struan, Tai-Panul — un diavol, contrabandist, prinț, criminal, soț iubitor, bărbat căzut în preacurvie, sfînt și încă o sută de indivizi diferiți. Care e Struan cel adevărat ?

— N-am să-i spun lui Horatio nici o vorbă. Te poți întoarce singură în țară. Banii ți-i dau eu.

— Am bani destui pentru călătorie, Tai-Pan. Eu muncesc pentru darurile pe care le primesc. Casa asta îmi aparține, la fel ca și cea de alături. Și am să plec cînd am să hotărăsc eu și așa cum am să hotărăsc. Te rog, lasă-mă în plata sorții mele. Sînt ceea ce sînt, și nu poți face nimic ca să mă schimbi. Cîndva ai fi putut să mă

ajuţi. Nu, nu-i cinstit din partea mea să spun una ca asta. Nimeni nu m-ar fi putut ajuta. Îmi place să fiu așa cum sînt. N-am să mă schimb niciodată. Am să rămîn ceea ce sînt : fie în taină, şi nimeni nu ştie în afară de tine şi de mine, fie aşa cum sînt ştiută de toţi ceilalţi. Şi atunci de ce să-i faci pe alţii să sufere ? De ce să-l chinui pe Horatio ?

Struan o fixă cu privirea. Ştia că spune ceea ce gîndeşte.

— Ştii măcar ce primejdie te paşte ?

— Da.

— Să zicem că ai să rămîi grea.

— Primejdia face viaţa mai interesantă, Tai-Pan ! şi-l privi adînd în ochi, o umbră trecînd prin albastrul privirii ei. Numai dintr-un singur motiv regret că te-am adus aici : de-acum n-am să pot fi niciodată femeia ta. Mi-ar fi plăcut să ştiu că am fost a ta.

Struan o lăsase pe Mary să se bucure de soarta pe care şi-a ales-o. Avea dreptul să trăiască după cum îi era pofta, şi dacă ar fi demascat-o în faţa comunităţii n-ar fi slujit la nimic. Ba, din contra, n-ar fi făcut decît să-l distrugă pe devotatul ei frate. Informaţiile ei îi aduseseră imense profituri. Datorită ei, Nobila Casă dobîndi aproape întreg monopolul comerţului cu opiu vreme de un an, şi compensă cu vîrf pierderile sale de opiu — douăsprezece mii de lăzi — cu care plătise răscumpărarea coloniei din Canton. Corecte s-au dovedit şi informaţiile date de Mary cu privire la Brock, aşa că Brock a fost oprit la vreme. Struan i-a deschis fetei un cont secret în Anglia, şi în acest cont a depus o cotă parte din profituri. Ea îi mulţumi, dar nu păru prea interesată de bani. Din vreme în vreme ea îi dădu şi alte informaţii. Dar niciodată nu i-a mărturisit cum a început această viaţă dublă şi din ce motiv. Doamne

Dumnezeule Atotputernic, se gîndi el, n-am să pricep oamenii niciodată...

Iar acum, pe plajă, se întrebă ce-ar putea face Horatio cînd va descoperi adevărul. Era imposibil ca Mary să mai poată păstra taina vieții ei ascunse multă vreme, cu siguranță că avea să facă vreo prostie.

— Ce s-a întîmplat, domnule Struan ? întrebă Horatio.

— Nimic, flăcăule, mă gîndeam și eu.

— Pleacă vreo navă de-a dumneavoastră azi sau mîine ?

— Poftim ?

— Care să meargă spre Macao, reluă Horatio rîzînd. S-o ducă pe Mary în Macao.

— A, da, Mary, spuse Struan făcînd un efort să se concentreze. Probabil mîine. Am să te anunț eu, flăcăule.

Își croi cu greu drum printre negustori, îndreptîndu-se spre Robb, ce se afla în picioare lîngă una dintre mese, uitîndu-se pierdut spre larg.

— Și acum ce urmează, domnule Struan ? îi strigă Skinner.

— Hmm ?

— Insula-i a noastră. Care-i mișcarea următoare a Nobilei Case ?

— Să construiască, bun înțeles. Cine construiește mai întîi acela va profita mai întîi, domnule Skinner.

Struan dădu din cap prietenos și-și continuă drumul. Se întrebă ce-ar fi zis ceilalți comercianți, chiar și Robb, dacă ar fi știut că el era proprietarul ziarului *Oriental Times* și că Skinner era omul plătit de el.

— Robb, tu nu bagi ceva în gură ?

— Mai tîrziu, Dirk. Avem timp berechet.

— Ceai ?

— Mulțumesc.

Cooper porni spre ei și ridică paharul :

— Pentru Aiureala lui Struan ?

— Dacă așa stau lucrurile, Jeff, replică Struan, vă trag și pe voi în șanț o dată cu mine.

— Mda, făcu Robb. Și o să fie un șanț tare scump dacă Struan e și el băgat în treaba asta.

— Nobila Casă face tot ce face în stil mare. Un whisky perfect, șampania, brandy-ul la fel. Și pe deasupra și pahare venețiene! Cooper lovi paharul cu unghia și se auzi un sunet cristalin. Minunat.

— Făcut în Birmingham. Taman acum au dibuit un nou procedeu. Una dintre fabrici produce de-acum cîte o mie pe săptămînă. În numai un an o să avem o duzină de fabrici din astea. Struan tăcu o clipă. Pot să vă livrez în Boston orice cantitate doriți. Zece cenți, cenți americani, paharul.

Cooper cercetă paharul cu și mai mare atenție.

— Zece mii de pahare, șase cenți.

— Zece cenți. Brock v-ar lua doisprezece.

— Cinsprezece mii la șapte cenți.

— Adjudecat! Dar cu o comandă garantată pentru treizeci de mii la același preț, pînă-ntr-un an de acum încolo, și o garanție scrisă că veți importa numai prin firma Struan.

— Adjudecat! Dacă transportați și o încărcătură de bumbac cu aceeași navă de la New Orleans la Liverpool.

— Cîte tone?

— Trei sute. În condițiile obișnuite.

— Adjudecat! Dacă veți acționa în calitate de agenți ai noștri la Canton pentru recolta de ceai din acest an. Dacă va fi nevoie.

Cooper se puse în aceeași secundă în gardă.

— Dar războiul s-a terminat. De ce mai ai nevoie de un agent?

— Încheiem afacerea?

Gîndurile mişunau în mintea lui Cooper ca furnicile într-un muşuroi. Tratatul de la Cheunpi deschidea porţile Canton-ului în faţa comerţului. În ziua următoare aveau să se întoarcă în colonie cu toţii din nou, pentru a-şi relua fiecare ce-i al lui. Se vor instala din nou în factoriile lor, sau *hong*, cum li se spune, în Orient tuturor clădirilor în care se făceau afaceri, şi vor locui în colonie pînă în mai, cînd se încheia sezonul de afaceri. Dar să spui că Nobila Casă avea nevoie de un agent acum la Canton era o nebunie la fel de mare ca şi a lansa ideea că Statele Unite ale Americii aveau nevoie de o casă regală.

— Încheiem afacerea, Jeff ?

— Da. Te aştepţi să izbucnească din nou războiul ?

— Toată viaţa nu-i decît un şir de necazuri. Nu asta încerca să ne spună Wolfgang ?

— Nu ştiu.

— Şi cam cît de repede va fi gata noua noastră corabie ? îl încolţi Struan pe neaşteptate.

Cooper miji ochii.

— Cum de-ai aflat despre corabie ? Nimeni în afara celor din compania noastră nu ştie o iotă.

Robb rîse.

— Meseria noastră-i să aflăm şi noi cîte ceva, Jeff. Corabia asta poate însemna o competiţie necinstită. Dacă fuge aşa cum socoate Dirk că ar putea fugi, poate că o s-o cumpărăm de sub nasul vostru. Sau o să construim alte patru la fel.

— Ar însemna o mare schimbare dacă englezii încep să cumpere corăbii americane, spuse Cooper încordat.

— Oh, n-o să le cumpărăm, Jeff, replică Struan. Avem deja o copie completă a liniilor sale. O să le construim acolo unde am construit corăbii întotdeauna, la Glasgow. Dacă aş fi în locul tău i-aş înclina doar o idee catargele mai mult şi aş adăuga zburători la artimon şi arborele principal. Şi cum o să botezaţi corabia ?

— *Independence !*

— Ei, atunci noi o să-i spunem *Independent Cloud.* Dacă o să merite.

— O să vă ştergem de pe faţa mărilor. În război v-am bătut de două ori, acum o să vă batem acolo unde o să vă doară mai tare. O să vă luăm tot comerţul.

— La naiba, n-aveţi nici o şansă, poate în iad.

Struan bagă de seamă că Tillman se pregătea să plece. Brusc vocea i se aspri.

— Şi cu siguranţă nici una atîta vreme cît jumătate din ţara voastră se bizuie pe sclavie.

— Cu vremea o să se schimbe lucrurile. Englezii au fost cei care au început comerţul cu negri.

— Lepădăturile au început una ca asta.

Da, şi nebunii o continuă, se gîndi Cooper, amintindu-şi de nenumăratele certuri intime şi violente avute cu partenerul său care deţinea plantaţii cu sclavi şi se ocupa şi cu traficul de sclavi. Cum naiba de Wilf era atît de orb ?

— Pînă mai acum vreo opt ani eraţi încă vîrîţi în negoţul ăsta.

— Firma Struan n-a făcut niciodată trafic de carne vie, jur. Şi aşa să-mi ajute mie Dumnezeu dacă n-am să trag cu tunurile pînă cînd am să şterg de pe faţa apei orice navă pe care o prind îndeletnicindu-se cu una ca asta. În apele englezeşti sau în afara lor. Noi am dat tonul. Sclavia e scoasă în afara legii. Dumnezeu să ne ajute. A trebuit să ajungem pînă în anul 1833 ca să întocmim legea asta, dar am făcut-o. Şi nu uita : indiferent care navă o fi aceea !

— Atunci fă altceva : foloseşte-ţi influenţa pentru a obţine autorizaţia ca şi noi să cumpărăm opiu de la afurisita aia de Companie a Indiilor de Est. De ce toţi ceilalţi, în afară de negustorii britanici, să fie excluşi cu totul de la licitaţie, ei ? De ce să fim noi obligaţi să cum-

părăm opiu turcesc de calitate inferioară, cînd există destul opiu în Bengal pentru toţi ?

— După cum bine ştiţi, mi-am făcut mai mult decît datoria pentru a distruge monopolul companiei, cheltuieşte şi dumneata nişte bani, flăcăule, încearcă-ţi norocul, fă agitaţie la Washington, îmboldeşte-l pe fratele partenerului dumitale. Nu e el senator de Alabama ? Dar o fi şi el prea prins să se ocupe de patru afurisite de nave ce transportă negri, şi de pieţele de vînzare a sclavilor din Mobile ?

— O, Doamne, doar cunoşti bine părerile mele în privinţa asta, replică tăios Cooper. Faceţi în aşa fel ca licitaţiile să fie deschise pentru toţi şi o să vă măturăm din comerţ din toată lumea. Bănuiesc că vă e cam frică să intraţi într-o concurenţă liberă cu noi, dacă s-ar şti adevărul adevărat. Altfel de ce să mai menţineţi Actul de navigaţie ? De ce e nevoie de o lege care să dea dreptul numai corăbiilor englezeşti să transporte mărfuri în Anglia ? Cu ce drept aţi monopolizat cea mai mare piaţă de consum de pe faţa pămîntului ?

— Flăcăule, nu prin dreptul divin, îi replică tăios Struan, idee care pare să fi îmbîcsit gîndirea americanilor şi politica lor externă.

— În unele privinţe noi avem dreptate şi voi greşiţi. Dar atunci hai să trecem la libera concurenţă. Fir-ar ele afurisite tarifele alea ! Concurenţă liberă şi mări libere navigaţiei... uite aşa ar fi drept.

— În privinţa asta Compania Struan e de partea voastră. Nu citeşti ziarele ? Nu mă deranjează să-ţi mărturisesc că în fiecare an cumpărăm cîte zece mii de voturi pentru a sprijini şase membri ai parlamentului care să voteze în favoarea liberului comerţ. Luptăm din greu.

— Un om un vot ! Noi nu cumpărăm voturi.

— Voi aveţi sistemul vostru, noi pe al nostru. Şi am să-ţi mai spun ceva. Britanicii n-au fost pentru a porni război cu America. Şi nici pentru sprijinirea afurisiţilor

de regi de Hanovra. Nici voi n-aţi cîştigat războaiele, iar noi le-am pierdut oricum. Chiar încîntaţi. De ce să ne războim noi între noi, cei de-un neam şi-un sînge ? Dar dacă poporul Insulelor se va hotărî să pornească la război împotriva Statelor Unite, atunci, păzea ! Pe Dumnezeul meu ! Fiindcă atunci sînteţi terminaţi !

— Cred că mai bine să ridicăm un toast ! interveni Robb.

Cei doi bărbaţi, care-şi încleştaseră privirile, cu greu reuşiră să-şi întoarcă ochii să se uite la Robb. Spre uimirea lor, acesta turna băutură în trei pahare.

— Robb, de data asta n-ai să bei ! răsună vocea lui Struan ca un bici.

— Ba am să beau ! În primul rînd pentru Hong Kong. Şi în ultimul !

Robb le întinse paharele. Whisky-ul avea o culoare gălbuie-maronie şi era distilat special, în exclusivitate pentru Nobila Casă, la Loch Tannoch, locul lor de naştere. Robb avea mare nevoie de un pahar de băutură, de un butoi întreg de băutură.

— Dar ai jurat jurămînt sfînt !

— Ştiu. Dar aduce ghinion să închini cu un pahar cu apă. Şi toastul ăsta e foarte important ! În vreme ce ridica paharul, mîna lui Robb începu să tremure. Pentru viitorul nostru ! Pentru *Independence* şi *Independent Cloud*. Pentru liberalizarea mărilor. Pentru libertate faţă de orice tiranie !

Luă o gură, ţinu o vreme băutura în gură, simţind cum îl arde, în vreme ce trupul întreg se răscula pe dinăuntru, jinduind după această licoare. Apoi Robb scuipă din gură băutura şi aruncă pe pietriş restul din pahar.

— Dacă mă mai vezi făcînd una ca asta, dă-mi una peste mînă să-mi zboare paharul.

Le întoarse spatele, simţind cum îl copleşeşte greaţa, şi porni spre interiorul insulei.

— Pentru una ca asta e nevoie de mai multă voinţă decît am eu, îngăimă Cooper.

— Robb nu e zdravăn la cap dacă se lasă ispitit de diavol în halul ăsta ! întări şi Struan.

Cu şase ani în urmă, Robb începuse să bea pînă ajunsese în pragul nebuniei. Cu un an înainte venise în Macao din Scoţia şi Sarah împreună cu copiii. O vreme totul mersese minunat, dar apoi nevastă-sa aflase de ţiitoarea lui chinezoaică, Ming Soo, cu care fusese împreună ani de zile, şi despre fiica lor. Struan îşi mai amintea şi acum furia care o cuprinsese pe Sarah şi chinurile prin care trecuse Robb, şi suferise pentru amîndoi. Ar fi trebuit să divorţeze cu ani înainte, se gîndi el, şi blestemă în gînd sistemul care nu îngăduia obţinerea divorţului decît printr-un act al parlamentului. În cele din urmă, Sarah fusese de acord să-l ierte pe Robb, dar numai dacă jura în faţa lui Dumnezeu să se descotorosească pentru totdeauna de iubita lui adorată şi de fetiţa lor. Cu o neostoită ură faţă de sine, Robb acceptase. Într-ascuns, îi dăruise lui Ming Soo patru mii de taeli de argint, după care ea şi fiica lor dispăruseră din Macao. De atunci nu le mai văzuse şi nici măcar nu mai auzise nimic despre ele. Deşi după asta se potolise, Sarah nu le uitase nici o clipă pe frumoasa chinezoaică şi fetiţa ei, continuînd să zgîndăre mereu rana ce nu se închidea. Robb dăduse în patima beţiei rău de tot. Curînd ajunsese să fie stăpînit de băutură şi luni de zile era criţă. Apoi într-una din zile dispăru cu totul. După multe investigaţii, Struan îl găsise într-una din pivniţele împuţite unde se vindea băutură în Macao, îl cărase acasă, şi-l păzise pînă cînd se trezise din beţie. Apoi îi pusese o armă în mînă :

— Trage-ţi un glonte în cap sau, dacă nu, jură pe sfîntul Dumnezeu să nu te mai atingi de băutură în viaţa ta. Robb, pentru tine băutura e otravă. De aproape un an de zile umbli numai beat. Gîndeşte-te la copiii tăi. Bieţii ţînci sînt înspăimîntaţi cînd te văd, şi pe bună dreptate

Şi m-am cam săturat şi eu să te mai scot de prin şanţuri. Uită-te şi tu la mutra ta. Haide !

Struan îl luase cu forţa şi-l silise să se uite în oglindă. După asta Robb jurase să nu mai bea, Struan îl îmbarcase pe o corabie şi-l expediase pe mare, dîndu-i comandantului ordine severe să nu cumva să-i îngăduie să pună gura pe băutură. Robb aproape că se sfîrșise cu zile. Dar cu vremea îşi revenise, îi mulţumi fratelui său că-l scăpase de pacoste, se întoarse din nou la Sarah și încercă să se împace cu situaţia. Dar între ei n-a mai fost nici dragoste, nici pace de atunci. Sărmanul Robb, gîndi Struan. Mda, şi sărmana Sarah ! Cumplit să duci o astfel de viaţă cînd eşti mereu împreună, soţ şi soţie.

— De ce naiba a făcut Robbie una ca asta ?

— Cred că a vrut să pună capăt unei certe, spuse Cooper. Mă cam înfuriasem. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, Jeff. Eu sînt de vină. Ei, să onorăm curajul lui Robb. În cinstea lui !

Au băut amîndoi în tăcere. Pe plajă, pretutindeni se auzea zarva negustorilor și marinarilor care petreceau.

— Hei, Tai-Pan, și tu, afurisit de colonialist, veniţi încoace.

Era vocea lui Quance care se așezase lîngă catargul steagului. Le făcu semne cu mîna și mai strigă o dată la ei :

— Veniţi încoace, fir-ar să fie ! Luă cu vîrful degetelor cîteva fire de tutun de prizat, trase pe nas, strănută de două ori, şi se scutură enervat cu o batistă franţuzească cu dantele. Pe Dumnezeul meu, sir, îi spuse el lui Struan, privindu-l pe deasupra ochelarilor, cum naiba să mai lucreze un om în toată gălăgia și aiureala asta ? Ah, dumneata și afurisita dumitale de băutură !

— Ai încercat cumva și niște brandy, domnule Quance ?

— Impecabil, dragul meu. Ca țîțele domnișoarei Tillman ! Luă tabloul de pe șevalet și-l ridică în dreptul privirii. Ei, ce zici ?

— De Shevaun Tillman ?

— De tablou ! Sfinte rotunjimi ale prostiei ! Cum de ajunge un bărbat să se gîndească tot la fundul unei gagici cînd are dinaintea ochilor o capodoperă ?

Quance mai luă o priză de tabac, se înecă, trase o dușcă de Napoleon din stacana lui, apoi strănută. Pe hîrtie era o acuarelă care surprindea ceremonia ce avusese loc. Tonuri delicate. Multă fidelitate. Și chiar ceva mai mult. Era foarte ușor să-i recunoști pe Brock și pe Mauss, îl găseai și pe Glessing, cu proclamația în mînă.

— Foarte bun, domnule Quance, îl felicită Struan.

— Cincizeci de guinee.

— Am mai cumpărat o lucrare și săptămîna trecută.

— Douăzeci de guinee.

— Eu nu mă văd în tabloul ăsta.

— Cincizeci de guinee și te pun pe dumneata să citești proclamația.

— Nu !

— Domnule Cooper, o capodoperă. Douăzeci de guinee.

— În afară de Tai-Pan și Robb, eu sînt deținătorul celei mai mari colecții de tablouri Quance din Extremul Orient.

— Fir-ar să fie, domnilor ! De undeva trebuie să fac și eu rost de niște lovele !

— Vinde-i-l lui Brock. Uite ce frumos e în tablou ! îi spuse Struan.

— Dar-ar frenția în capul lui ! Quance trase o dușcă zdravănă și spuse puțin cam răgușit : M-a refuzat. Fir-ar el afurisit să fie ! Luă pensula, trase cu ea furios de cîteva ori peste acuarelă și Brock dispăru. De ce. Dumnezeule, să-l fac nemuritor ? Dar-ar frenția în voi amîndoi. Am să trimit lucrarea la Academia Regală. Cu următorul dumitale vapor, Tai-Pan.

— Şi cine plăteşte transportul şi asigurarea ?
— Eu, fiule !
— Cu ce bani ?
Quance privi pînza. Ştia că, deşi bătrîn, tot mai putea picta, şi chiar şi mai bine ; talentul său nu va dispărea.
— Cu ce bani, domnule Quance ?
Acesta făcu energic cu mîna spre Struan :
— Bani. Taeli. Parale. Dolari. Bani gheaţă !
— Aveţi o nouă sursă de credit, domnule Quance ? Dar Quance nu-i răspunse. Continuă să-şi admire opera, ştiind bine că-şi momise prada.
— Haide, Aristotle, cine-i creditorul ? insistă Struan.
Quance trase o imensă duşcă de brandy, priză tutun şi strănută din toată inima. Îi şopti pe un ton complice :
— Stai jos ! şi privi în jur să se convingă că nu ascultă nimeni. O taină ! Săltă tabloul spre el. Douăzeci de guinee ?
— Bine, fie, făcu Struan. Dar ai mare grijă să merite banii.
— Tai-Pan, eşti un prinţ printre oameni. O priză de tabac ?
— Hai, dă-i drumul odată !
— Se pare că unei anume doamne îi place să se admire foarte mult. În oglindă. Fără nimic pe ea. Şi eu am fost angajat s-o pictez taman aşa.
— Doamne Dumnezeule ! Cine-i ?
— O cunoaşteţi amîndoi cît se poate de bine, adăugă Quance cu un fel de batjocoritoare amărăciune. Am jurat să nu-i dezvălui numele. Dar am să-i trec posteriorul în posteritate. E superb ! Mai trase o duşcă de brandy. Eu, hmm, am insistat să văd totul înainte de a fi de acord să accept comanda asta ! Îşi sărută, plin de extaz, pe rînd, degetele. Domnilor, impecabil ! Şi ce ţîţe! Dumnezeule carele eşti în ceruri ! Aproape m-am pierdut cu firea ! Şi mai trase o duşcă.
— Nouă poţi să ne spui. Haide, cine-i ?

— Prima regulă a nudului, ca şi a amorului liber: niciodată să nu dezvălui numele doamnei! Quance îşi goli cu durere în suflet cana. Şi nu e bărbat care să nu plătească o mie de guinee ca să pună mîna pe tabloul ăsta. Se ridică, rîgîi satisfăcut, se scutură cu batista, închise cutia cu vopsele şi-şi săltă şevaletul încîntat la culme de sine. Pentru săptămîna asta am făcut afacerea care-mi trebuia. Am să mă adresez compradorului dumitale să-mi achite treizeci de guinee.

— Douăzeci de guinee, replică Struan.

— Un Quance original cu cea mai memorabilă zi din istoria Orientului, îl înfruntă cu dispreţ pictorul, pe care dai abia preţul unui poloboc de Napoleon!

Se îndreptă ţopăind în paşi de dans spre propria lui barcă, unde fu întîmpinat cu chiote de bucurie.

— Doamne, Dumnezeule, despre cine o fi vorba? îngăimă în cele din urmă Cooper.

— Shevaun trebuie să fie, spuse Struan rîzînd reţinut. Exact un gest pe măsura acelei tinere doamne.

— Niciodată. O fi ea nestăpînită. dar nu chiar aşa nebună!

Cooper aruncă o privire stînjenită spre nava depozit a firmei Cooper-Tillman, unde locuia Shevaun Tillman. Fata era nepoata partenerului său de afaceri, şi venise din Washington în Asia doar cu un an în urmă. În acest scurt răgaz devenise trufandaua continentului. La nouăsprezece ani, era frumoasă, îndrăzneaţă şi demnă de a fi curtată, dar nici un bărbat nu reuşise s-o păcălească şi s-o vîre în pat sau în mrejele căsniciei. Toţi becherii din Asia, inclusiv Cooper, îi ceruseră mîna. Cu toţii fuseseră refuzaţi în doi peri, şi în felul acesta ţinuţi în frîu, aşa cum ştia să-şi strunească toţi peţitorii. Dar lui Cooper nu-i păsa, el ştia că, în cele din urmă, avea să fie soţia lui. Taică-său, senator din Alabama, o trimisese aici, punînd-o sub paza lui Wilf Tillman, în speranţa că o să-i placă şi lui Cooper, încît legătura dintre ei să întărească şi mai mult

afacerile de familie. Iar el se îndrăgostise din clipa în care pusese ochii pe ea. „Atunci o să anunţi logodna îndată", îi spusese încîntat Tillman cu un an înainte. „Nu, Wilf. Nici o grabă. Las-o să se obişnuiască, biata fată, cu Asia şi cu mine."

În vreme ce se întorcea spre Struan, Cooper zîmbea în sinea lui. Cu o pisică sălbatică ca ea merită să ai răbdare şi s-o aştepţi.

— Trebuie să fie vorba de una dintre tinerele fete ale doamnei Fortheringill.

— Puşlamalele alea ar fi în stare de orice.

— Mda, numai că nu i-ar *plăti* lui Aristotle nici o leţcaie pentru treaba asta.

— Cap de Cal s-ar putea totuşi s-o facă. O lucrare de asta ar stimula afacerile.

— Face ea afaceri destule şi fără tablou. Are cea mai aleasă clientelă din Asia. Ţi-o închipui pe cotoroanţa aia dîndu-i un ban lui Aristotle ?

Cooper se trase neliniştit de cotleţii favoriţilor.

— Singurul hatîr pe care i-l poate face e să-l lase să se bucure şi el de favorurile casei. Poate Quance a glumit cu noi

— Face el glume pe seama tuturor şi rîde de toate. Dar niciodată nu glumeşte cînd e vorba de pictura lui.

— Să fie una dintre portugheze ?

— Imposibil. Dacă e măritată, bărbat-su i-ar zbura creierii cu un foc, dacă-i văduvă, treaba asta ar arunca în aer toată biserica catolică ! Trăsăturile asprite ale lui Struan se îndulciră într-un fel de rînjet. Am să mă folosesc de toată influenţa Nobilei Case ca să aflu despre cine-i vorba. Pun pariu cu tine că am să descopăr taina asta primul ! Pe douăzeci de guinee !

— Mă prind ! Dacă cîştig, dobîndesc şi tabloul.

— Ei, fir-ar să fie, a început să-mi placă şi tabloul ăsta de cînd i-a şters mutra lui Brock din el.

— Cine cîştigă dobîndeşte şi tabloul şi-l rugăm pe Aristotle să-l deseneze pe cel ce pierde în tablou.

— Bine, mă prind !

Dădură mîna. Deodată se auzi o bubuitură de tun şi amîndoi priviră spre largul portului. Pe canalul de est gonea o corabie cu toate pînzele întinse. Aripile pătrate, zburătorii şi contrazburătorii, precum și rîndunicile făceau în partea de sub vînt burtă, strînsă rotund ca în chingi de funiile cargafungilor şi contrabulinelor, în vreme ce greementul, solicitat la maximum, gemea şi şuiera sub rafalele vîntului ce se întărea continuu. Acel cliper, cu catargele nobil înclinate, gonea acum cu murele sub vînt, ieşind mai la larg, valul de prova pe care-l ridica zbura spulberat de vînt, balustradele dintr-un bord intraseră în apă, iar deasupra spumei lăsate în siajul său — de un alb intens pe verdele albăstrui al oceanului — ţipau pescăruşii în semn de bun venit.

Din nou se auzi bubuitul tunului, şi un nor de fum ţîşni peste bordul de sub vînt al corăbiei, pavilionul britanic flutura la pupa, cel cu leul şi dragonul în vîrful artimonului. Cei de pe mal care cîştigaseră rămăşagul chiuiau plini de entuziasm, pentru că se puseseră la bătaie sume mari de bani, pariindu-se care navă va ajunge prima în Anglia, şi care navă va ajunge prima înapoi.

— Domnule McKay ! strigă Struan, dar nostromul se îndrepta deja grăbit spre el cu ocheanul cel dublu.

— Cu trei zile mai nainte, timp trăznet, sir ! exclamă nostromul McKay satisfăcut, arătîndu-şi gingiile ştirbe. Ah. zău, uitaţi-vă la el cum zboară. Pe Brock o să-l coste un butoi de arginţi socoteala asta ! şi nostromul se grăbi spre interiorul insulei.

Cliperul *Thunder Cloud* ieşi ca din puşcă pe gura canalului şi, scăpînd la larg, porni cu vîntul din spate, prinzînd şi mai multă viteză. Struan duse la ochi ocheanul cel dublu. mai scurt decît cele obişnuite, şi-l reglă să vadă codul de pavilioane care-l interesa. Mesajul transmis

spunea : „Criza nu s-a rezolvat. Un nou tratat cu Imperiul Otoman împotriva Franței. Se vorbește de război." Apoi Struan cercetă mai departe nava : pitura era în bună regulă, grecmentul întins cum trebuie, tunurile la locul lor. Iar într-un colț al rîndunicii trinchet se vedea un mic petec negru, un semnal de cod, folosit numai în cazuri de mare necesitate și care însemna : „Important transport la bord !"

Luă binoclul de la ochi și i-l oferi lui Cooper.

— Vrei să te uiți și dumneata cu el ?

— Mulțumesc.

— Se cheamă biocular sau binoclu. Adică doi ochi. Se reglează cu șurubul din mijloc, îl lămuri Struan. Comandă specială.

Cooper se uită și văzu pavilioanele de cod. Știa că nu exista om în flotă care să nu fi încercat să citească mesajele acelea cifrate, și că toate companiile cheltuiseră o groază de bani și timp pentru a reuși să dezlege codul Nobilei Case. Binoclul era mai puternic decît un ochean obișnuit.

— Unde găsesc și eu unul din ăsta ?

— O sută de guinee bucata. Aștepți un an și vine.

Ori dai cît cere, ori lasă-l, își spuse Cooper cu amărăciune, știind după voce că nu încăpea tîrg.

— Adjudecat !

Se ridicară alte pavilioane de cod și Cooper îi restitui binoclul. Al doilea mesaj nu cuprindea decît un singur cuvînt : „Zenith", cuvînt-cheie în inima celui mai tainic cod.

— Dacă aș fi în locul dumitale, îi spuse Struan lui Cooper, aș descărca îndată tot bumbacul din acest sezon. Și în mare grabă.

— De ce ?

Struan ridică din umeri.

— Doar un sfat care să-ți prindă bine. Acum iartă-mă.

Cooper îl urmări cu privirea cum se îndreaptă pentru a-l intercepta pe Robb ce se apropia însoţit de nostrom. Ce naiba o fi cu afurisitele acelea de pavilioane? se întrebă el. Ce voia să spună cu bumbacul nostru? De ce n-o fi sosit, la naiba, vasul poştal? Aceste necunoscute făceau negoţul atît de pasionant. Tu cumpărai şi vindeai pentru o piaţă aşa cum va fi ea peste patru luni, ţinînd seama de starea pieţei din urmă cu patru luni. Era destul o singură greşeală pentru a face cunoştinţă cu interiorul închisorii datornicilor. Ca şi o calculată lovitură care-ţi reuşea şi te puteai retrage fără să mai pui piciorul în Orient cîte zile ai. Prin pîntece îl trecu un fior dureros. Durerile Orientului, care nu-l mai slăbeau, împreună cu toate celelalte ce constituiau un fel de viaţă a Orientului. Pontul aruncat de Tai-Pan era un gest de prietenie sau o cursă calculată?

Căpitanul Glessing, însoţit de Horatio, se uita cu invidie la *Thunder Cloud*. Şi, în acelaşi timp, cu nerăbdare. Pentru el constituia o pradă ce merita strădaniile de a pune mîna pe ea, şi cum era prima navă din acel an care venea din Anglia şi Calcutta, calele ei trebuiau să fie ghiftuite cu opiu. Glessing se întrebă şi el cam ce voiau să spună pavilioanele. Şi de ce era şi un petec negru pe colţul rîndunicii trinchet.

— Frumoasă navă, spuse Horatio.

— Mda, frumoasă.

— Chiar dacă e vorba de o navă pirat? îl întrebă Horatio ironic.

— Din cauza proprietarului şi a încărcăturii e navă pirat. Altfel o navă e o navă şi asta e una dintre cele mai mîndre doamne care l-au slujit pe om vreodată, îi răspunse Glassing tăios, dovedind că gluma lui Horatio nu-l încîntase. Şi, fiindcă veni vorba de doamne, continuă el, încercînd să atenueze prea evidentul interes, v-ar face

plăcere ca împreună cu domnişoara Sinclair să luaţi cina cu mine în seara asta ? M-ar bucura să vă pot arăta şi nava mea.

— George, drăguţ din partea ta. O să-mi facă mare plăcere. Şi-mi închipui că Mary va fi încîntată. Ea n-a mai călcat niciodată pe puntea unei fregate.

Poate chiar în seara asta, îşi spuse Glessing, o să am şi eu ocazia să aflu ce sentimente nutreşte Mary faţă de mine.

— Am să trimit o barcă mare să vă ia. E bine în cartul de seară, la trei duble una simplă ?

— Mai bine la patru duble, zic eu, făcu Horatio cu nonşalanţă, doar pentru a-i dovedi că ştia şi el că trei duble una simplă însemna şapte şi jumătate seara, iar patru duble ora opt.

— Foarte bine, replică Glessing. Domnişoara Sinclair va fi prima lady căreia îi arăt nava.

Doamne Dumnezeule, oare Glessing nutreşte pentru Mary un interes mai mult decît trecător ? Bineînţeles. Invitaţia e pentru ea mai mult, nu pentru mine. Ce impertinenţă ! Măgar înfumurat ! Chiar şi numai pentru faptul că a putut să-i treacă prin minte că Mary s-ar gîndi o singură secundă la o astfel de căsătorie. Sau că eu îi voi da voie să se căsătorească acum ! Pe pietrişul plajei se auzi zgomotul metalic făcut de căderea unei muschete şi se uitară amîndoi într-acolo. Leşinase unul dintre militarii marini care zăcea acum întins pe jos.

— Ce naiba o fi păţit şi ăsta acum ? exclamă Glessing.

Maestrul de arme îl întoarse pe tînăr cu faţa în sus.

— Nu ştiu, sir. E Norden, sir, şi de săptămîni de zile se poartă cam uşchit. Poa' l-o fi luat frigurile.

— Lasă-l deocamdată unde zace, adună-i pe marinari şi pe militarii marini şi du-i la bărci. Cînd s-a urcat toată lumea, întoarce-te şi ia-l şi pe ăsta.

— Da, sir !

Maestrul de arme săltă muscheta lui Norden şi i-o aruncă altui soldat, după care îşi conduse oamenii la bărci. Cînd simţi că se poate mişca fără să-l bage nimeni în seamă, Norden, care doar se prefăcuse că leşină, se strecură după nişte bolovani şi se ascunse. O, Doamne, ajută-mă pînă ajung la Tai-Pan, se rugă el cu disperare. N-am să mai am eu prilejul ăsta altă dată. Ajută-mă, Doamne, să ajung la el înainte să vină ceilalţi după mine.

Brock stătea în picioare pe puntea dunetei navei sale, cu ocheanul la ochi, îndreptat spre pavilioanele navei adverse. Cu şase luni înainte reuşise să pună mîna pe codul lui Struan, aşa că pricepu primul mesaj. Ei, dar ce-o fi cu acel „Zenith" ? Ce-o fi însemnînd ? se întrebă el. Şi ce-o fi aşa de important cu tratatul otoman încît cei de la firma Struan să rişte să vorbească de el chiar şi în cod, în loc să aştepte puţin şi să discute în taină la bordul navei ? Poa' c-au auzit că eu am dezlegat codul lor. Poa' că vor ca eu să desluşesc mesajul, iar „Zenith" înseamnă că-i fals. Crizele şi războiul înseamnă că preţul ceaiului şi al mătăsii urcă. Şi al bumbacului. Mai bine să cumpăr din gros. Doar dacă-i adevărat. Da' poa' să-mi şi bag singur capul sănătos în capcana lui Struan. Unde naiba o fi *Gray Witch* ? N-are iertare că s-a lăsat bătută. Afurisit fie Gorth ! M-a şi costat o mie de guinee.

Gorth era băiatul lui cel mare, căpitan al cliperului *Gray Witch*. Un flăcău de care putea fi mîndru. La fel de înalt ca şi el, la fel de dur, la fel de zdravăn şi un marinar cum nu erau mulţi. Mda, un flăcău nimerit să te urmeze, demn să fie Tai-Pan într-un an sau doi. Brock spuse în gînd o rugăciune ca să-l aibă Domnul în pază pe Gorth, apoi iar îl blestemă fiindcă se lăsase întrecut de *Thunder Cloud*. Îşi îndreptă telescopul spre ţărm, exact ca să-l vadă pe Struan întîlnindu-se cu Robb, şi tare ar mai fi vrut să poată auzi ce vorbesc cei doi.

— Iertare, domnule Brock ! îl auzi pe Nagrek Thumb, căpitan pe *White Witch,* neaoş din Insula Man, bărbat lat în umeri, îndesat, cu nişte mîini uriaşe şi cu o faţă parcă tăbăcită în coajă de stejar.

— Da, Nagrek ?

— Prin flotă umblă tot felul de vorbe. Nu pun eu prea mare preţ pe ele, dar nu ştii niciodată. Şi zvonurile zic că marina regală a primit puteri depline pentru a ne împiedica să mai facem contrabandă cu opiu. Şi că putem fi prinşi ca piraţi.

— Hmm, da' ştiu că-i gogonată ! pufni Brock batjocoritor.

— Şi eu am rîs, dom'le Brock. Da' numai pîn-am auzit că ordinul va fi comunicat la două duble. Şi pîn-am auzit că Struan i-a spus lui Longstaff să ni se îngăduie şase zile de graţie pentru ca să vindem ce avem în magazii.

— Eşti sigur ?

Brock n-avu timp să rumege cutremurătoarele veşti, cînd atenţia îi fu atrasă de gălăgia de pe pasarelă : Eliza Brock se arătă greoaie pe punte. Era o femeie trupeşă, cu nişte braţe groase şi o putere de bărbat. Părul încărunţit îi bătea în culoarea oţelului mai degrabă, şi-l purta strîns în coc. O însoţeau cele două fete, Elizabeth şi Tess.

— Mneaţa, dom'le Brock, îi spuse Liza, călcînd îndesat pe punte, şi încrucişîndu-şi braţele peste sînii imenşi. Frumoasă zi, fir-ar să fie.

— Pe-unde mi-ai hălăduit, dulceaţă ? 'Mneaţa, Tess. Ce faci, Lillibet, dulceaţă, le întîmpină Brock, copleşit de dragostea pe care o simţea pentru fetele lui.

Elizabeth avea şase ani şi un păr frumos, castaniu. Alergă spre Brock, făcu o reverenţă de mai-mai să cadă, apoi ţuşti în braţele lui, luîndu-l de gît, iar taică-său rîse fericit.

— Ne-am dus şi noi în preumblare pîn' la doamna Blair, îi spuse Liza. E suferindă rău, săraca.

— O să piardă copilul ?
— Nu, dacă o să vrea Domnul, îi mai spuse ea. 'Neața, Nagrek.
— 'Neața, doamnă, îi răspunse Thumb, făcînd un efort să-și ia ochii de la Tess care se apropiase de parapet și se uita spre insulă. Tess Brock avea șaisprezece ani, era înaltă, cu forme cambrate, talia îngustă așa cum era moda. Avea trăsături ascuțite și nu era drăguță. Vădeau însă tărie de caracter și expresia lor o făcea atrăgătoare. Ispititoare.
— Mă duc să fac ceva să avem ce îmbuca ! zise Liza, băgînd de seamă felul în care se uita Nagrek la Tess. Ar cam fi timpul s-o măritäm, îi trecu ei prin minte. Da' nu cu Nagrek Thumb, Dumnezeule.
— Tess, hai sub punte. Mai termină odată, Lillibet, îi spuse celei mici care-i întinsese mîinile s-o ia în brațe.
— Te rog, te rog, mami. Te rog.
— Ei, fetițo, mai folosește-ți și picioruşele tale ! Dar Liza se îndură, o culese cu o mînă, o culcuși la pieptul ei generos și o duse spre cabine, jos. Tess o urmă, îi zîmbi tatălui ei, și dădu din cap, plină de sine, spre Nagrek.
— Ești sigur ce spuneai de Longstaff și Struan ? îl întrebă din nou Brook.
— Da ! Nagrek se întoarse spre Brock, silindu-se să-și scoată din cap imaginea fetei. O guinee de aur în mîna unui om îl face să ciulească urechile mai bine. Am eu un șmecher mare pe nava amiral.
— Struan n-ar fi fost niciodată de acord cu una ca asta. N-avea cum. L-ar fi dus și pe el la fund ca pe noi toți ceilalți.
— Da, da' totuși asta s-a vorbit. În chiar dimineața asta.
— Și ce altceva s-a mai zis, Nagrek ?
— Șmecherul meu numai atît a auzit.

— Aici e viclenie mare... una din pungăşiile alea afurisite.

— Da, da' care ?

Brock începu să învîrtă în minte diversele posibilităţi.

— Trimite vorbă pe fiecare lorcea. Să expedieze pe coastă toate lăzile cu opiu. Da' în vremea asta trimite-i şmecherului nostru de pe *China Cloud* o pungă cu douăzeci de guinee. Şi spune-i că-l mai aşteaptă încă douăzeci de aflã ce se ascunde în spatele acestor manevre. Da' fii cu ochii în patru, să nu cumva să-l pierdem chiar noi.

— De-l prinde Struan, ne trimite numai limba lui.

— Laolaltă cu căpăţîna. Pe cinj' de guinee că Struan are şi el omu' lui la bordul nost'.

— Pe-o sută că n-aveţi dreptate, îi replică Thumb. La noi sînt numai oameni de încredere !

— Nagrek, mai bine să pui tu întîi mîna pe el decît să-l prind eu viu.

— Dar de ce să lanseze şi semnalul „Zenith" ? insistă Robb. Bineînţeles că ne ducem la bord de îndată.

— Nu mă duce capul, îi replică Struan.

„Zenith" însemna : „Proprietarul să vină la bord imediat, urgent". Se încruntă uitîndu-se la *Thunder Cloud*. Nostromul McKay nu-l putea auzi, fiind mai departe pe ţărm, unde aştepta calm.

— Robb, tu du-te la bord, salută-l pe Isaac din partea mea şi spune-i să vină imediat la ţărm. Adu-l în vîlcea.

— De ce ?

— La bord sînt prea multe urechi care ascultă. S-ar putea să fie ceva foarte important. Apoi strigă : Nostrom McKay !

— Da, sir ! spuse McKay şi se grăbi spre el.

— Du-l pe domnul Struan la *Thunder Cloud*. Apoi treci pe la nava mea. Ia de acolo un cort, aşternut de dormit şi lucrurile mele. În noaptea asta rămîn la ţărm.

— 'Nţeles, sir ! Da' vă cer iertare, sir, spuse nostromul McKay stînjenit. E un tînăr, Ramsey . De pe nava Majestăţii sale *Mermaid*, a domnului Glessing. Cei din neamul Ramsey sînt cimotie cu cei din neamul McKay. Secundul îl năpăstuieşte rău pe bietul flăcău. Treizeci de bice ieri şi încă şi mai multe mîine. A fost încorporat cu forţa de la Glasgow.

— Şi ce-i cu asta ? îl întrebă Struan nerăbdător.

— Am auzit, sir, începu nostromul prudent. că bietul de el ar pofti să se îmbarce pe altă navă.

— Doamne Dumnezeule, ţi-ai pierdut bruma de minte pe care o ai ? Nu luăm dezertori la bordul navelor noastre. Dacă luăm unul şi se află ne putem pierde chiar nava... şi pe bună dreptate.

— 'Devărat, sir, da' m-am gîndit că aţi putea plăti pentru el, răspunse McKay iute, fincă sînteţi aşa de bun prieten cu căpitanul Glessing. Şi dau toţi banii adunaţi de mine, sir. E băiat bun, sir, şi se aruncă şi-n foc dacă-i nevoie.

— Am să mă mai gîndesc la asta.

— Mulţumesc, sir, spuse nostromul şi-şi duse mîna la moţul din frunte în semn de salut, după care se grăbi să dispară.

— Robb, dacă erai tu 'Tai-Pan, ce făceai în cazul ăsta ?

— Cei ce dau bir cu fugiţii sînt primejdioşi întotdeauna şi nu poţi avea încredere în ei, îi răspunse Robb pe dată. Aşa că eu n-aş plăti pentru el niciodată. Iar acum aş fi cu ochii pe McKay. Poate că McKay e omul lui Brock şi înţeles cu el în treaba asta. L-aş pune la o încercare. Aş folosi nişte mijlocitori... un duşman al lui McKay. şi chiar şi pe McKay... şi l-aş încolţi pe Ramsey şi n-aş pune mare încredere pe informaţiile lui.

— Mi-ai spus ceea ce aş face eu, îi replică Struan cu o sclipire de umor în privire. Te-am întrebat ce-ai face tu.

— Eu nu-s Tai-Pan, aşa că nu-i problema mea. Şi dacă aş fi, probabil că nu ţi-aş spune nici o iotă Sau poate

ţi-aş spune şi aş face taman pe dos. Doar aşa, ca să te încerc.

Robb era încîntat că, din cînd în cînd, putea să-şi urască fratele. În felul ăsta putea ţine în restul timpului mai mult la el.

— De ce te temi aşa de tare, Robb ?

— Am să-ţi spun peste un an.

Robb plecă pe urmele nostromului. O vreme Struan rămase pe gînduri, meditînd la soarta fratelui său şi a viitorului Nobilei Case, apoi apucă în trecere o sticlă de brandy şi porni pe şleaul tăiat în piatră spre vîlcea. Rîndurile neguţătorilor aflaţi pe ţărm se subţiaseră, unii părăseau insula cu bărcile lor cele mari, alţii încă se mai ghiftuiau cu băuturi şi mîncăruri, din cînd în cînd izbucneau salve de rîsete dintr-un loc unde mai mulţi beţivi se adunaseră şi încinseseră un dans de opt scoţian.

— Sir !

Struan se opri şi se uită la tînărul militar marin.

— Da ?

— Am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, sir. Sînt disperat, spuse Norden iute, ţintuindu-l cu o privire ciudată şi arătîndu-şi chipul cenuşiu.

— Ce fel de ajutor ? îl întrebă Struan, observînd cu supărare arma albă din mîna militarului, o baionetă.

— M-am căpătuit cu frenţie... boală de la o femeie. Mă puteţi ajuta, daţi-mi doctoria, sir. Orice, fac orice pentru asta.

— Nu sînt medic, flăcăule, îi spuse Struan, simţind cum i se zburleşte părul de groază. N-ar trebui acum să te afli la bordul bărcii tale ?

— Şi dumneavoastă aţi avut boala asta, sir. Da' aţi pus mîna pe doctorie. Nu vreau şi eu decît doctoria asta, sir. Fac orice, sir ! Vocea lui Norden sună ca o gîjîială, iar la gură îi apărură spume.

— Flăcăule, eu nu m-am căpătuit niciodată cu boala asta, îi răspunse Struan și băgă de seamă că maestrul de arme se îndrepta spre ei, strigînd ceva ce putea fi un nume.

— Mai bine du-te la bordul bărcii tale, flăcăule. Se pare că te așteaptă.

— Doctoria, spuneți-mi cum să fac. Uitați toată agoniseala mea, sir ! și Norden dădu la iveală o cîrpă jegoasă, înnodată la cap, pe care i-o oferi, plin de valoarea economiilor lui, în vreme ce sudoarea i se scurgea pe față. Sînt strîngător, sir, și aici să tot fie... cinci șilingi și patru penny, sir, și-i tot ce am eu pe lumea asta, sir, și mai e și plata pe care o primesc, drouj' de șilingi pe lună pe care-i puteți lua. Puteți lua tot, sir, jur pe sfîntul Dumnezeu, sir !

— Flăcăule, eu n-am avut niciodată boala asta muierească. Niciodată, repetă Struan, întărindu-și cuvintele, în vreme ce inima începu să-i bată mai tare la amintirea copilăriei cînd își socotea averea în penny și șilingi și jumătăți de șiling, iar nu în zeci de mii de taeli de argint.

Și retrăi din nou groaza întregii sale tinereți, pe care nu o uitase niciodată, aceea de a nu avea bani, nici speranțe, nici mîncare, fără căldură și nici un acoperiș deasupra capului, și imaginea burților umflate ale copiilor. Doamne Dumnezeule, aș putea uita foamea ce m-a măcinat pe mine, dar nu și cea a copiilor, cum n-am să pot uita nici strigătele lor ațîțate de ghiorăiturile foamei dăinuind mereu pe o stradă ca o hazna.

— Sir, am să fac orice, da' orice. Uitați. Am cu ce plăti. Nu vreau nimic pe veresie. Uitați, sir.

Maestrul de arme urca malul cu pași mari.

— Norden ! se auzi strigătul mînios al acestuia. O să încasezi treizeci de lovituri de bici pentru că nu ești în rînd cu ceilalți, pe Dumnezeul meu.

— Norden te cheamă ?

— Da, sir, Bert Norden. Vă rog, nu vreau decît să mă vindec. Ajutați-mă, sir. Uitați, luați banii, sînt ai dumneavoastră și mai vin și alții. Pentru numele lui Dumnezeu, ajutați-mă.

— Norden, urlă la el maestrul de arme de la o sută de iarzi, cu chipul înroșit de mînie. Pentru Dumnezeu, vino încoa', afurisit de bastard ce ești.

— Vă rog, sir, îl imploră Norden cu și mai multă disperare. Am auzit că v-ați vindecat cu doftorii de la păgînii ăștia. Ați cumpărat doftoria de la păgîni.

— Ceea ce ai auzit e o minciună. Nici chinezii nu au vreo doctorie de care să fi auzit. Nu există. Mai bine te-ai întoarce la barca ta.

— Ba există doftorie ! strigă Norden, și scoase la iveală baioneta. Ori îmi spui de unde să fac rost de ea, ori îți dau mațele tale afurisite afară.

Maestrul de arme porni să alerge îngrozit spre ei.

— Norden !

Cîțiva din cei aflați pe țărm se întoarseră spre ei : Cooper, Horatio și încă cineva și toți porniră în goană spre ei. Mintea lui Norden se întunecă și, cu spume la gură, îngăimînd sunete de neînțeles, Norden se aruncă la Struan, baioneta șuieră parșiv prin aer, dar Struan făcu doar un pas într-o parte și așteptă atacul fără umbră de teamă, știind că-l poate ucide pe Norden oricînd ar fi vrut. Lui Norden i se năzări că era înconjurat de diavoli imenși, toți cu același chip, dar la care el nu era în stare să ajungă. Deodată simți că aerul din plămîni parcă îi explodează, țărmul se repede la el împroșcîndu-l în față, și rămase așa plutind într-o sfîrșeală fără umbră de durere. Apoi veni întunericul.

Maestrul de arme îl smuci pe Norden întorcîndu-l cu spatele și-l izbi cu pumnul, apoi îl apucă și-l zgîlții ca pe-o păpușă de cîrpă și-l aruncă din nou pe jos.

— Ce naiba l-o fi apucat ! spuse el ridicîndu-se în picioare, cu chipul desfigurat de furie. Aţi păţit ceva, dom'le Struan ?

— Nu, nimic.

Cooper şi Horatio şi cîţiva alţi negustori urcau grăbiţi panta.

— Ce s-a întîmplat ?

Struan îl răsuci cu piciorul cu băgare de seamă pe Norden.

— Sărmanul nebun, s-a căpătuit cu frenţie.

— Dumnezeule, îi scăpă maestrului de arme, care simţi cum îl apucă greaţa.

— Tai-Pan, mai bine nu sta lîngă el, îi spuse Cooper. Dacă respiri miasmele lui s-ar putea să iei boala.

— Sărmanul nebun credea că am avut şi eu boala asta şi m-am vindecat. Dumnezeule, dacă aş cunoaşte cum se vindecă aş ajunge cel mai bogat om din lume.

— O să-l pun pe ticălos în lanţuri, dom'le Struan, îşi recăpătă glasul maestrul de arme. Căpitanul Glessing o să-l facă să-şi blesteme ziua în care s-a născut.

— Mai bine fă rost de un hîrleţ, îi spuse Struan. E mort.

Cooper rupse tăcerea care se lăsase deodată :

— Din prima zi, prima vărsare de sînge. *Joss* rău.

— După cerinţele chinezilor, din contra, interveni Horatio îngreţoşat, pierdut. De-acum stafia lui o să vegheze asupra acestui loc.

— Semn bun sau rău, amărîtul e mort, spuse Struan.

Nu-i răspunse nimeni.

— Domnul aibă-l în pază, continuă Struan.

Apoi se întoarse spre apus şi porni de-a lungul plajei eliberate de maree spre coama stîncoasă ce cobora din vîrful muntelui şi aproape că se cufunda în mare. Era plin de rele presimţiri în vreme ce trăgea lacom în piept aerul curat, adulmecînd izul de mare. E un *joss* rău, îşi spuse el. Foarte rău. Pe măsură ce se apropia de coama

aceea, presimţirile rele i se întăreau, iar cînd, în cele din urmă, se opri pe firul vîlcelei unde hotărîse să fie ridicat oraşul, simţi pentru a treia oară cum îl înconjoară un val imens de ură. „Doamne, Dumnezeule“, spuse el cu voce tare. „Ce m-a apucat ?“ Nu mai încercase nici-odată o astfel de groază. În timp ce încerca să-şi stăpînească acest simţămînt, aruncă furiş o privire spre gorganul pe care avea să fie ridicată Nobila Casă şi deodată pricepu de ce-l duşmănea atît insula aceea, şi rîse. „De-aş fi în locul tău, insulă, şi eu m-aş urî la fel. Urăşti planul ! Ei bine, ascultă la mine, planul e bun. Bun, mă auzi, insulă ? China are nevoie de restul lumii şi lumea are nevoie de China. Iar tu eşti cheia cu care se poate deschide China, şi ştii şi tu asta, aşa cum bine ştiu şi eu, şi exact asta am să şi fac, iar tu ai să mă ajuţi !“

Încetează, îşi spuse el în gînd. Te porţi ca un zăpăcit. Mda, şi toţi ar crede că eşti cu adevărat nebun dacă le-ai mărturisi că adevăratul tău ţel n-a fost doar să te îmbogăţeşti de pe urma acestui negoţ şi apoi să-ţi iei tălpăşiţa. Ci să foloseşti averea şi puterea pentru a deschide porţile Chinei spre lume, şi în mod deosebit spre cultura britanică, legea britanică, aşa încît fiecare să poată învăţa de la celălalt şi să propăşească spre binele amîndurora. Mda. Seamănă cu visul unui nebun.

Dar el era sigur că China putea oferi lumii ceva cu totul şi cu totul deosebit. Ce anume, nu ştia nici el. Poate că, într-o bună zi, va reuşi să afle. „Da' şi noi avem ceva deosebit de oferit în schimb dacă vei binevoi să accepţi, spuse Struan cu voce tare. Dacă nu cumva în timp ce se face acest schimb acel ceva nu va fi pîngărit. De-acum, fie bine, fie rău, eşti teritoriu britanic. O să te răsfăţăm cu de toate şi o să facem din tine centrul Asiei... care înseamnă adevărata lume. Şi pun Nobila Casă în slujba acestui plan. Dacă ne întorci spatele vei fi şi de acum încolo ceea ce eşti acum — un căcat de muscă neînsemnat acolo, o biată stîncă pustie şi împuţită, şi vei

dispărea. Iar dacă, în cele din urmă, Nobila Casă va fi cea ce se va întoarce cu spatele la tine, atunci s-o distrugi tu pe ea, avînd binecuvîntarea mea !“

Porni să urce gorganul, își smulse pumnalul din teacă, și tăie două crengi lungi. Curăță una dintre ele și o înfipse în pămînt, iar cu cealaltă închipui o cruce primitivă. Stropi crucea cu brandy și-i dădu foc.

Cei de pe navele flotei, care puteau vedea pe firul văii și băgară de seamă fumul și flăcările, își dibuiră ocheanele și deslușiră crucea arzîndă și pe Tai-Pan alături de ea, pentru ca apoi să se înfioare, cuprinși de superstiții, întrebîndu-se ce naiba mai punea la cale. Scoțienii știau că aprinderea unei cruci era o chemare către clan și către toate neamurile din clanurile înrudite, o chemare pentru a se aduna în jurul crucii pentru luptă. Iar dreptul de a aprinde o astfel de cruce aparținea numai căpeteniei clanului. După legea cea veche, odată aprinsă, această cruce juruia clanul, legîndu-l de apărarea acelui pămînt atîta vreme cît mai exista acel clan.

Capitolul doi

— Bine ai venit la bord, Robb, îl întîmpină căpitanul Isaac Perry. Ceai ?

— Mulțumesc, Isaac.

Robb se așeză, rezemîndu-se de spătarul fotoliului confortabil de piele, special făcut pentru mare, simțindu-i izul înțepător, și așteptă. Nimeni nu-l putea face pe Perry să se grăbească, nici măcar Tai-Panul. Perry turnă ceaiul în cești de porțelan. Era un tip zvelt, dar neașteptat de puternic. Părul lui împrumutase culoarea cînepii îmbătrînite, bătînd în castaniu, cu dungi care mai argintii, care mai întunecate, barba îi era încărunțită, fața însemnată de vechi cicatrici, și lăsa în urma lui un iz de sărătură de mare și de cînepă îmbibată cu catran.

— Bun voiajul ? întrebă Robb.

— Minunat !

De fiecare dată Robb era fericit să se afle în cabina cea mare : spaţioasă, luxoasă ca toate celelalte. Pretutindeni pe navă, nu vedeai decît alamă, aramă şi mahon, vele din cea mai bună pînză şi parîme totdeauna noi, tunurile în perfectă rînduială. Da' şi cea mai bună pulbere. Tai-Panul avea politica lui faţă de propria-i flotă şi oferea tuturor ofiţerilor lui, ca şi marinarilor de rînd, cele mai bune condiţii de locuit, cea mai bună mîncare şi o parte din profituri, iar la bord se găsea întotdeauna şi un medic. Biciuirea era interzisă, pentru laşitate exista un singur fel de pedeapsă, ca şi pentru nesupunere, indiferent că era vorba de un ofiţer, sau de un simplu marinar : era lăsat la ţărm, în primul port, şi nu i se mai dădea niciodată prilejul să se angajeze în această flotă. Aşa încît şi ofiţerii şi marinarii se băteau să facă parte din flota lui, şi niciodată nu exista un loc liber.

Tai-Panul n-a uitat niciodată primele nave pe care s-a îmbarcat, nici cazarma marinarilor de la teugă, nici pedepsele prin biciuire pe care le încasase. Cum nu-i uitase nici pe cei care porunciseră aceste pedepse. Unii dintre ei muriseră înainte de a-i mai găsi el, pe cei pe care i-a găsit, i-a adus la sapă de lemn. Numai de Brock nu se atinsese. Robb n-a priceput niciodată de ce fratele lui l-a cruţat pe Brock. Se cutremură ştiind că, indiferent care era motivul, va veni şi o zi a răfuielii.

Perry mai puse în ceai o lingură de zahăr şi una de lapte condensat. Îi întinse lui Robb o ceaşcă, apoi se aşeză la masa de mahon marinărească şi se uită la celălalt cu o privire gînditoare, pe sub sprîncenele stufoase.

— E sănătos domnul Struan ?

— Ca de obicei. Te aşteptai să fie bolnav ?

— Nu.

În uşa cabinei se auzi o bătaie.

— Intră.

Uşa se deschise şi Robb rămase cu gura căscată cînd văzu cine era tînărul ce stătea în uşă.

— Dumnezeule, Culum, flăcăule, de unde ai apărut ? Se ridică tulburat în picioare, răsturnînd cana cu ceai. Un mesaj foarte important, bineînţeles, bineînţeles „Zenith".

Culum Struan intră în cabină şi închise uşa în urma lui. Robb îl cuprinse cu duioşie pe după umeri, apoi băgă de seamă cît de palid şi tras era la faţă.

— Ce ţi s-a întîmplat, flăcăule ? îl întrebă el neliniştit.

— Acum sînt mult mai bine, unchiule, mulţumesc, îi răspunse Culum cu un glas cam pierit.

— Mult mai bine după ce ?

— Ciumă, ciumă de Bengal, îi răspunse Culum nedumerit.

Robb se suci iute spre Perry :

— Ai ciumă la bord ? Pentru Dumnezeu, de ce n-ai ridicat pavilionul galben ?

— Cum o să fie ciumă la bord ! Ciuma a bîntuit în Scoţia, acum multe luni în urmă ! Perry se opri deodată. *Scarlet Cloud !* Nava asta a mai ajuns ?

— E în întîrziere cu patru săptămîni. N-am primit nici o veste despre ea, nimic. Ce s-a întîmplat ? Haide, omule, spune !

— Culum, flăcăule, să-i spun eu, sau îi zici tu ?

— Unde-i tata ? îl întrebă Culum pe Robb.

— La ţărm. Te aşteaptă pe mal. În vîlcea. Pentru numele lui Dumnezeu, Culum, ce s-a întîmplat ?

— În iunie, s-a năpustit ciuma peste Glasgow, începu Culum ascultător. Se zice că a fost adusă tot de o navă. Din Bengal, India. Întîi la Sutherland, apoi la Edinburgh, apoi a dat năpasta şi peste noi la Glasgow. Mama a murit, Ian, Lechie, bunica... Winifred e atît de pierită că nu cred că o să mai scape. Bunicul se îngrijeşte de ea. Făcu

un gest neputincios şi se aşeză pe braţul fotoliului. Bunica a murit. Mama. Mătuşa Uthenia şi copiii ei şi bărbat-su. Zece, douăzeci de mii au murit numai din iunie pînă în septembrie. Apoi ciuma a dispărut. Pur şi simplu a dispărut cu totul.

— Roddy ? Ce-i cu Roddy ? Fiul meu e mort ? îl întrebă Robb cu glas rugător.

— Nu, unchiule, Roddy e sănătos. Nu l-a atins ciuma.

— Eşti sigur, Culum, eşti sigur ? Fiul meu e salvat ?

— Da, l-am văzut cu o zi înainte de plecare. În şcoala lui foarte puţini au fost atinşi de boală.

— O, mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Robb şi se cutremură amintindu-şi de primul val de ciumă care bîntuise în chip misterios prin Europa cu zece ani înainte. Numai în Anglia fuseseră cincizeci de mii de victime, un milion în Europa, cu miile la New York şi New Orleans. Unii botezaseră această molimă cu un nume nou, holeră.

— Maică-ta a murit ? îl întrebă Robb parcă nevenindu-i să creadă. Şi Ian, şi Lechie, şi bunica ?

— Da. Şi mătuşa Susan, şi vărul Clair, şi mătuşa Uthenia, vărul Donald, şi micuţa Stewart, şi...

Deodată se lăsă o tăcere cumplită. Perry rupse tulburat liniştea :

— Cînd am tras la cheu în Glasgow, ei bine, flăcăul ăsta de Culum era de capul lui. Nu ştiam ce să fac, aşa că am socotit că mai bine să-l aduc la bord. Am plecat la o lună după *Scarlet Cloud.*

— Isaac, ai făcut taman ce trebuia, îşi auzi Robb vocea.

Cum am să-i spun toate astea lui Dirk ?

— Eu mai bine mă duc. Am să-ţi fac cu semnale cînd să vii la ţărm. Stai acum la bord.

— Nu, spuse Culum răspicat, ca şi cum şi-ar fi răspuns unei întrebări ce se ridicase din adîncul lui. Nu. Eu mă duc la ţărm primul. Singur. E mai bine aşa. Am să mă

întîlnesc singur cu tata. Eu trebuie să-i spun. Merg singur la țărm.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă sigur de el, în vreme ce nava se legăna domol și se auzea plescăitul plăcut al valurilor, după care ieși afară. Apoi își aminti ceva și se întoarse în cabină :

— Corespondența o iau cu mine, spuse el cu o voce lipsită de vlagă. Poate o să vrea să vadă corespondența.

Cînd barca cea mare se desprinse de lîngă *Thunder Cloud*, Struan se afla pe gorganul unde avea să se înalțe Casa cea Mare. Apoi, de îndată ce-l zări pe fiul său cel mare în mijlocul bărcii, inima îi dădu brînci :

— Culuuuum ! urlă el emoționat din vîrful gorganului.

Își smulse haina de pe el și începu să o fluture entuziasmat deasupra capului, ca unul care stătuse părăsit șase ani pe o insulă pustie și vede deodată prima corabie.

— Culuuum !

Se avîntă la vale prin mărăcinii deși către țărm, fără să mai simtă spinii, și uitînd de poteca ce ducea de pe plajă peste creastă, spre satul de pescari, cuib de pirați, din partea de sud a insulei. Uitase de tot, în mintea lui nu mai era loc decît pentru un singur gînd : că fiul său venea acum, chiar în prima zi a colonizării. Mai iute. Și iată-l gonind pe plajă, cuprins de exaltare. Primul care-l văzu fu Culum.

— Acolo, lăsați-mă acolo ! arătă el spre cel mai apropiat loc de acostare.

Nostromul McKay smuci timona.

— Trageți cu inimă, flăcăi, îi îmboldi el pe vîslași către țărm.

Acum aflaseră cu toții, și cuvintele zburau acum prin toată flota, iar în siajul lor — neliniștea. Multe din rudele lor locuiau între Sutherland și Glasgow, iar la Londra cea mai mare parte a celeilalte. Culum țîșni în picioare și, trecînd peste copastie, sări în apa puțin adîncă de la țărm.

— Nu mai veniţi şi voi.

Porni spre mal, bălăcindu-se prin apă. Struan se repezi în valurile ce spălau plaja, îndreptîndu-se spre feciorul lui, îi văzu lacrimile brăzdîndu-i faţa şi-i strigă :

— Culum, fiule !

Culum se opri o clipă, copleşit, înecat în imensitatea bucuriei tatălui său. Apoi începu şi el să alerge prin spuma valurilor şi, în cele din urmă, se simţi în siguranţă în braţele tatălui său. Şi toată groaza ce se adunase în el de luni de zile se sparse ca un buboi, îl apucă plînsul, şi plînse şi plînse, apoi Struan îl mai domoli şi-l duse spre ţărm purtîndu-l mai mult în braţe, şi şoptindu-i : „Culum, fiule, Culum, fiule“, „gata, nu te mai chinui“ şi : „Oh, puiul meu !“, iar Culum hohotea mai departe : „Sîntem morţi... toţi am murit... mama, Ian, Lechie, bunica, mătuşile, vărul Clair... tată, sîntem morţi cu toţii. Şi n-am rămas decît eu şi Winifred, da' şi ea-i moartă acum.“ Şi le pomeni numele iar şi iar, şi fiecare se înfigea ca un cuţit în pîntecele lui Struan. După un răstimp, Culum adormi, istovit, pentru prima oară simţindu-se în siguranţă, la adăpostul căldurii şi puterii. Şi pentru prima oară de cînd cu holera dormi un somn fără vise. Şi dormi toată ziua aceea şi noaptea ce urmă şi o parte din a doua zi, iar Struan îl ţinu în braţe şi-l legănă uşor.

Struan nici nu băgă de seamă trecerea vremii. Uneori începea să discute cu soţia lui şi cu copiii, cu Ronalda, şi Ian, şi Lechie, şi Winifred, care stăteau pe ţărm în jurul lui. Alteori, cînd aceştia se îndepărtau, îi chema înapoi, în şoaptă, să nu-l trezească pe Culum, şi pînă la urmă se întorceau. Alteori pornea să îngîne cîntece de leagăn, cum obişnuia să le cînte Ronalda copiilor. Sau în dialectul gaelic, cum vorbeau maică-sa şi Catherine, mama lui vitregă. Iar uneori o ceaţă îi învăluia tot sufletul şi nu mai ştia nimic.

Cînd Culum se trezi, era cu sufletul împăcat.

— Tată !

— Te simţi bine, fiule ?
— Acum da.
Se ridică în picioare. Pe plajă, la adăpostul stîncii, era răcoare, dar la soare se simţea căldura. Flota se legăna liniştită la ancoră, iar ambarcaţiile de serviciu se mişcau încoace şi-ncolo. Erau mai puţine nave decît de obicei.
— Acolo va fi Casa cea Mare ? întrebă Culum arătînd cu degetul spre gorgan.
— Mda. Acolo o să ne facem veacul din toamnă pînă în primăvară. E un climat minunat.
— Cum se numeşte valea asta ?
— Nici n-are nume încă.
Struan se mută la soare, şi încercă să-şi stăpînească durerea care-l încerca în umeri şi spinare.
— Dar trebuie să aibă şi valea asta un nume.
— Micuţa Karen, verişoara ta Karen,... prîslea lui Robb, vrea să-i zică Valea Fericită. Noi am fost fericiţi aici ! Vocea lui Struan căzu grea, ca de plumb. S-au chinuit mult ?
— Da.
— O să-mi spui şi mie ?
— Nu acum.
— Micuţa Winifred a murit înainte de plecarea ta ?
— Nu, dar era tare sfîrşită. Doctorii ziceau că, fiind atît de sfîrşită... doctorii au ridicat din umeri şi au plecat.
— Şi bunicul ?
— Molima nu s-a lipit de el. A venit într-un suflet la noi şi a luat-o pe Win'fred. Eu m-am dus la mătuşa Uthenia s-o ajut. Dar n-am apucat să ajut pe nimeni.
Struan stătea cu faţa spre port, dar nu-l vedea.
— I-ai spus unchiului Robb ?
— Da, cred că i-am spus.
— Sărmanul Robb. Ar fi bine să mă duc şi eu la bord.
Struan întinse mîna şi apucă pachetul cu corespondenţă pe jumătate îngropat în nisip. Scrisorile erau neatinse. Scutură nisipul de pe ele.

— Îmi pare rău, iartă-mă că am uitat să ți le dau, spuse Culum.

— Ba nu, feciorule, mi le-ai dat.

Struan zări o barcă mare ce se îndrepta spre țărm. La pupa se zărea Isaac Perry.

— Bună ziua, domnule Struan, îl salută Perry protocolar. Îmi pare rău de victimele din familie.

— Ce face Robb ?

Perry nu-i răspunse. Făcu un pas spre plajă și strigă la cei din barcă :

— Mai cu tragere de inimă, iute !

În vreme ce Struan se întreba, prin amorțeala care-i cuprinsese mintea, de ce lui Perry îi era teamă de el. Nu avea nici un motiv să-i fie teamă. Dar nici unul. Oamenii aduseră la țărm o masă, bănci, mîncare, ceai, brandy și veșminte.

— Mai iute, îi îmboldi Perry enervat. Și rămîneți la barcă. Ștergeți-o dracului de aici și stați la barcă !

Vîslașii împinseră iute barca cea mare de pe plajă, trecură dincolo de linia surfului și rămaseră acolo în așteptare, fericiți că erau mai departe de căpitan. Struan îl ajută pe Culum să-și pună alte veșminte uscate, apoi își trase pe el o cămașă curată, cu pieptii de dantelă încrețită, o haină de pînză groasă la două rînduri de nasturi. Perry îl ajută să-și scoată cizmele îmbibate de apă.

— Mulțam, îi spuse Struan.

— Te doare ? îl întrebă Culum cînd îi zări piciorul.

— Nu.

— Acum despre domnul Robb, sir, începu Perry. După ce a plecat Culum, dumnealui a trecut la băutură. I-am spus să nu facă una ca asta, dar n-a vrut să mă asculte ! continuă el poticnindu-se. Da' mi-ați dat ordin doar. Așa că atunci cabina a devenit cam strîmtă, dar i-am luat sticla din mînă. Cînd și-a revenit în simțiri, n-avea nimic. L-am dus la *China Cloud* și l-am dat în primire soției.

— Isaac, ai făcut bine. Mulţumesc.

Struan îl îmbie pe Culum să înghită o farfurie de mîncare — tocană de vită, găluşti, friptură rece de pasăre, cartofi, biscuiţi marinăreşti, iar el dădu pe gît o cană mare de cositor plină cu ceai fierbinte, bine îndulcit.

— Excelenţa sa vă transmite condoleanţe. Vă roagă să-i faceţi o vizită la bord îndată ce veţi putea.

Struan îşi trecu palma peste obraz şi simţi înţepătura bărbii, se întrebă de ce întotdeauna avea senzaţia că e murdar cînd nu apuca să se bărbierească sau să se spele pe dinţi.

— Briciul e colo, îi spuse Perry, arătîndu-i spre o masă aşezată mai la o parte.

Ştiuse dinainte că Struan va dori să se dichisească. Tai-Panul avea o manie aproape fanatică în ceea ce privea igiena personală.

— Apa fierbinte dincolo.

— Mulţumesc.

Struan muie un prosop în apă şi şi-l trecu peste faţă şi păr. Apoi se săpuni şi se rase cu dibăcie, fără să folosească vreo oglindă. După care muie o periuţă mică în cana cu ceai şi începu să-şi frece energic dinţii. Trebuie să fie vreo altă păgînească credinţă, se gîndi Perry cu dispreţ. Dinţii cresc după cum le e datul, apoi îmbătrînesc, se strică, şi cad, şi asta-i tot.

Struan îşi clăti gura cu ceai şi aruncă ce mai rămăsese în cană, spălă apoi cana cu ceai proaspăt, o umplu din nou şi bău cu sete. Printre ustensilele lui de bărbierit se găsea şi o sticluţă cu colonie, turnă cîteva picături în palmă şi apoi se dădu pe faţă. La urmă se aşeză, înviorat. Culum nu se omora cu mîncatul.

— Flăcăule, hai, mănîncă !

— Nu prea mi-e foame, mulţumesc.

— Nu contează, mănîncă ! Vîntul zburli părul roşcat-auriu al lui Struan, pe care-l purta lung, drept şi pieptănat pe spate. Isaac, cortul meu e ridicat ?

— 'Nențeles. Doar ați dat ordin. E pe un gorgan dincolo de catargul steagului.

— Spune-i lui Chen Sheng din partea mea să umble prin Macao și să cumpere miere și ouă proaspete. Și să facă rost și de niște ierburi de leac chinezești ce vindecă slăbiciunile și urmările holerei de Bengal.

— Tată, mă simt bine, nu e nevoie, mulțumesc, protestă Culum fără convingere. Nu-mi trebuie nici un fel de leacuri vrăjitorești de-ale păgînilor.

— Nu-s vrăjitorii băbești cum știi tu că sînt vrăjitoriile, îi replică Struan. Și sînt chinezești și nu păgîne. Ierburile lor de leac m-au salvat de nenumărate ori. Orientul nu e ca Europa.

— Tată, nu-ți mai fă griji pentru mine.

— Ba da. Orientul nu e cel mai nimerit loc pentru cei slăbănogi și neajutorați. Isaac, dă ordin ca *China Cloud* să plece la Macao cu Chen Sheng și, dacă nu se întoarce în timp record, și căpitanul Orlov și toți ofițerii vor fi debarcați. Cheamă acum barca.

— Dom'le Struan, poate că ar fi bine Culum să plece cu nava la Macao.

— Nu dispare din ochii mei pînă cînd nu socot eu că s-a înzdrăvenit.

— În Macao o să fie bine îngrijit. Și la bord nu e...

— Doamne Dumnezeule, Isaac, oare n-ai de gînd să faci odată ce ți s-a poruncit ? Cheamă barca.

Perry se îmbățoșă pe dată și strigă chemînd barca la mal. Struan, avîndu-l pe Culum alături de el, se așeză la mijlocul bărcii, iar Perry în spatele lor.

— Nava amiral ! ordonă Struan, controlînd din obișnuință cum stăteau la ancoră navele lui, adulmecînd vîntul și cercetînd norii, încercînd să ghicească cum va fi vremea. Marea era liniștită, dar nasul lui simți în aer cum plutește primejdia.

În drum spre nava amiral, Struan citi corespondenţa. Profiturile de pe recolta de ceai din anul din urmă — bun. Perry făcuse o călătorie rentabilă, bun. O copie a poliţei de încărcare a navei *Scarlet Cloud* pe care o adusese Perry de la Calcutta, prost, opiu în valoare de două sute zece mii de lire sterline pierdute. Dumnezeule, bine măcar că nava era asigurată, deşi asta nu-i va putea înlocui pe oamenii pierduţi, nici timpul pierdut pînă cînd se va construi o altă navă în loc. Încărcătura de opiu era contrabandă şi deci oricum nu putea fi asigurată. Beneficiul pe un an întreg s-a dus. Ce i s-o fi întîmplat ? Furtuna sau piraţii ? Mai degrabă furtuna. Dacă nu cumva o fi nimerit în calea vreunei nave corsar spaniole, sau franţuzeşti, sau chiar americane, sau sigur, chiar englezeşti, care au împînzit mările astea. În cele din urmă rupse sigiliul de pe scrisoarea bancherului său. Citi şi izbucni plin de furie.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă înspăimîntat Culum.

— Oh, o durere veche. Mai nimic. N-are importanţă.

Struan se prefăcu mai departe că citeşte următoarea scrisoare, în vreme ce în sufletul lui era turbat de cele citite în depeşa precedentă. Doamne Dumnezeule ! „Cu regret vă informăm că din neglijenţă, pentru moment s-a exagerat cu acordarea creditelor şi datorită maşinaţiilor unor adversari răuvoitori, depunătorii au luat cu asalt banca. În consecinţă, uşile băncii noastre au trebuit să fie închise. Consiliul de directori ne-a arătat că nu putem returna decît şase penny la o liră. Am cinstea de a fi al dumneavoastră credincios slujitor..." Şi deţinem hîrtii de valoare la banca lor care se ridică la aproape un milion de lire. Douăzeci şi cinci de mii de lire pentru un milion, în vreme ce datoriile noastre ajung la un milion aproape. Sîntem faliţi, Dumnezeule, şi doar i-am spus lui Robb să nu depună toţi banii noştri într-o singură bancă. În nici un caz cu afacerile exagerate care se fac acum în

Anglia, şi nu cînd o bancă poate scoate la hîrtii de valoare după cum are chef.

„Dar banca asta-i cît se poate de solidă", îi replicase Robb, „şi avem nevoie ca banii să fie grămadă într-un singur loc pentru a garanta împrumuturi din alte părţi", după care Robb pornise să-i explice resorturile unei complicate structuri financiare în care erau amestecate hîrtii de valoare spaniole şi franceze, germane şi aparţinînd de banca naţională de împrumut, pentru ca, în cele din urmă, să-l convingă că Struan şi Compania au o situaţie bancară sigură, o imensă putere de cumpărare pentru dezvoltarea flotei, aşa cum voia el, şi aduceau Nobilei Case unele privilegii deosebite pe pieţele pline de profit nemţeşti, franceze şi spaniole. „În regulă, Robb", îi replicase el în cele din urmă, fără să priceapă toate subtilităţile, dar încredinţîndu-se că Robb vorbea cu înţelepciune. Şi acum sîntem faliţi. Falimentari. Doamne Dumnezeule.

Era încă prea năucit ca să se gîndească la o soluţie. Nu era în stare decît să se mire de grozăviile vremurilor noi. Complexitatea lor. Viteza cumplită cu care se propagau. O nouă regină, Victoria, prima regină îndrăgită de poporul ei de secole întregi. Ca şi soţul ei Albert, de el nu putea spune o iotă deocamdată, un afurisit de străin din casa Saxa-Coburg, dar acum parlamentul era puternic, stăpîn pe frînele ţării, şi începea o nouă eră. O pace care dura de douăzeci şi şase de ani, şi nu se anunţa nici o confruntare militară mai deosebită, ceea ce nu se mai auzise de veacuri. Afurisitul de Bonaparte mort ca toţi morţii, zurbagia de Franţă şi ea strînsă bine în chingi, Marea Britanie dominînd lumea pentru prima oară. Sclavia scoasă în afara legii cu opt ani în urmă. Canale, un nou mijloc de transport. Drumuri cu taxă, netede cum nu s-au mai văzut altele, cu şleaul permanent, şi fabrici şi întreprinderi industriale, ţesătorii cu producţii de masă, companii de exploatare a fierului şi cărbunelui, cu capi-

tal asociat, ca și atîtea alte lucruri noi doar în ultimii zece ani : seviciul poștal intern care costa numai un penny, cel mai ieftin serviciu poștal din lume, prima forță de poliție din lume, „magnetismul“ — naiba știe ce-o mai fi însemnînd și asta —, ciocanul cu aburi, precum și primul Act privind fabricile, pentru ca în cele din urmă parlamentul să fie luat din mîinile celor cîțiva aristocrați bogați, deținînd imense pămînturi, așa încît deși e de necrezut, acum oricare bărbat din Anglia ce stăpînește o casă ce aduce venituri de douăzeci de lire pe an poate vota, poate vota cu adevărat, și orice bărbat poate ajunge prim-ministru. Și incredibila revoluție industrială. Anglia care a ajuns necrezut de avută, și bogățiile sale continuînd să cucerească lumea. Și barierele înstăpînite de veacuri dărîmate acum de noile idei de guvernare și umanitate. Și toate britanice, și toate noi-nouțe. Și acum iaca și locomotiva !

— Ascultați, a apărut o invenție care o să clatine lumea, murmură el.

— Ce-ai zis, tată ? îl întrebă Culum.

Struan se dezmetici.

— Tocmai mă gîndeam la prima noastră preumblare cu trenul, o cîrpi el la repezeală.

— Ați fost și cu trenul, sir ? se interesă McKay. Și cum e ? Cînd a fost asta ?

Îi răspunse Culum :

— Am participat la prima călătorie, cea inaugurală, a mașinii lui Stephenson, *Racheta*. Aveam doisprezece ani.

— Nu, fiule, aveai numai unsprezece. Era în 1830. Acum unsprezece ani. Era primul drum pe care-l făcea *Racheta*, cu primul tren de pasageri din lume. De la Manchester la Liverpool. Cu poștalionul o zi întreagă de mers, dar noi am făcut drumul într-o oră și jumătate.

Și din nou Struan se întoarse cu gîndul la soarta Nobilei Case. Apoi își aminti de dispozițiile pe care i le dă-

duse lui Robb de a împrumuta cît mai mulți bani va putea pentru a rade piața opiului. Ia să vedem... din asta putem cîștiga să zicem, cincizeci, o sută de mii de lire. Mda... doar o picătură în butoiul de bani de care avem nevoie. Trei milioane ce ni se datorează pentru opiul luat cu anasîna la Canton ! Mda... da' nu putem pune mîna pe ei pînă cînd nu se ratifică tratatul, în șase sau nouă luni de acum încolo,... iar noi trebuie să ne onorăm creditele într-o lună ! Cum să pun mîna pe bani gheață ? Avem o situație bună... staționar bună. Numai că există și șacalii cărora le curg balele gonind pe urmele noastre. Unul din ei e Brock. Cooper-Tillman și ei. Brock să fie cel care a stîrnit panica ce a dus banca la faliment ? Sau odrasla lui de Morgan ? Familia Brock are și destulă putere și suficienți bani pentru una ca asta. De bani gheață avem nevoie ! Sau o linie de credit imensă. Susținută de bani gheață, nu de hîrtii de valoare. Sîntem faliți ! Adică sîntem faliți dacă creditorii noștri se reped la noi. Simți mîna fiului său pe umăr.

— Ce-ai zis, fiule ? Ziceai ceva de *Racheta* ?

Culum era tulburat de paloarea feței lui Struan și de verdele pătrunzător al privirii sale.

— Nava amiral. Am ajuns.

Culum îl urmă pe tatăl său pe punte. Nu călcase niciodată pe o navă de război, ca să nu mai vorbim de una atît de importantă. Nava Maiestății sale *Titan* era una dintre cele mai mari nave din lume. Imensă, cu trei arbori, 74 de tunuri, montate pe trei punți suprapuse. Dar pe Culum nu-l impresionă. Lui nu prea îi păsa de nave. Ba și ura marea. Era înspăimîntat doar la gîndul primejdiilor, al furiei dezlănțuite, ca și de imensitatea mării și, în plus, nici nu știa să înoate. Se minuna cum de taică-său putea să iubească marea.

Multe nu știu eu despre tatăl meu, se gîndi el. Dar nu e de mirare. În toată viața mea abia de l-am văzut de cîteva ori, și ultima dată cu șase ani în urmă. Tata nu

s-a schimbat. Eu da. Acum ştiu ce am de gînd să fac în viaţă. Şi acum, dacă tot am rămas singur... îmi place să fiu singur şi mi-e silă să fiu singur.

O luă pe urmele tatălui său, coborî scara la puntea principală a tunurilor. Tavanul era atît de jos aici, încît trebuiau să se aplece în vreme ce se îndreptau spre cabina păzită de santinelă. Toată nava mirosea a praf de puşcă şi catran, a cînepă şi sudoare.

— 'Ziua ! îl salută militarul de marină pe Struan, cu muscheta îndreptată aşa cum cerea regulamentul către el. Maestrul de arme !

Maestrul de arme, în uniforma lui stacojie, cu garniturile albe strălucind, păşi apăsat ieşind din camera de gardă. Arăta zdravăn ca o ghiulea şi avea o căpăţînă la fel de rotundă.

— 'Ziua, dom'le Struan ! Aşteptaţi doar o secundă, sir.

Bătu la uşa de stejar a cabinei cu tot respectul. Dinăuntru se auzi o voce :

— Intră ! după care maestrul de arme închise uşa în urma lui.

Struan scoase din buzunar un trabuc şi i-l oferi lui Culum.

— Fiule, te-ai apucat de fumat de acum ?

— Da, mulţumesc, tată !

Struan îi aprinse trabucul lui Culum şi apoi şi pe-al lui. Apoi se rezemă de unul din tunurile lungi de douăsprezece picioare. Ghiulelele erau aşezate cu multă grijă într-o grămadă perfectă, gata de folosit. Ghiulele de şaizeci de livre. Uşa cabinei se deschise. Şi ieşi Longstaff, un bărbat zvelt, dichisit. Avea părul negru, cîrlionţat după cum cerea moda, cu nişte favoriţi uriaşi. Frunte înaltă şi ochi negri. Santinela prezentă armă, iar maestrul de arme dispăru din nou în camera de gardă.

— Salutare, Dick, scumpul meu prieten. Ce mai faci ? M-a mîhnit ceea ce-am aflat ! Longstaff strînse

nervos mîna lui Struan, îi zîmbi lui Culum şi-i întinse mîna. Trebuie să fii Culum. Eu sînt William Longstaff. Îmi pare rău că soseşti aici în nişte împrejurări atît de groaznice.

— Vă mulţumesc, Excelenţă, îi răspunse Culum, mirat că însuşi căpitanul superintendent al comerţului putea fi atît de tînăr.

— Dirk, nu te superi dacă te rog să mai aştepţi cîteva momente ? Conferinţă cu amiralul şi căpitanii lui. În cîteva minute terminăm, îi spuse Longstaff căscînd. Am o mulţime de lucruri de discutat cu tine. Numai dacă eşti dispus să le discutăm.

— Da.

Longstaff aruncă îngrijorat o privire spre ceasul de buzunar, aur şi pietre scumpe, ce atîrna cu lanţ de cheutoarea redingotei de brocart.

— Auzi, aproape unsprezece ! Parcă niciodată nu-mi ajunge timpul. Nu vrei să cobori în careul ofiţerilor ?

— Nu, am să aştept aici.

— Cum vrei.

Longstaff intră repezit în cabină şi închise uşa în urma sa.

— Nu cumva e cam tînăr pentru misia de plenipotenţiar ? îl întrebă Culum.

— Şi da, şi nu. Are treizeci şi şase de ani. Imperiile se durează de oameni tineri, Culum. Şi se pierd de cei bătrîni.

— Dar nici nu prea arată a englez. E cumva din Welsh ?

— Maică-sa e spanioloaică ! Ceea ce explică înclinaţiile lui spre cruzime, îşi spuse Struan în gînd. Era contesă. Taică-său ajunsese diplomat la curtea spaniolă. S-a încheiat una dintre acele căsnicii din lumea înaltă. Familia lui se înrudeşte cu cea a contelui de Toth.

Dacă nu eşti aristocrat din naştere, îi trecu prin minte lui Culum, indiferent cît de deştept ai fi, n-ai nici o şansă. Nici una. Nici una dacă nu prinzi o revoluţie.

— În Anglia, lucrurile stau cît se poate de prost, îi spuse el lui taică-său.

— Cum asta, fiule ? îl întrebă Struan.

— Bogaţii sînt prea bogaţi, iar cei săraci prea săraci. Oamenii dau năvală la oraşe în căutare de lucru. Şi sînt mai mulţi oameni decît locuri de muncă, aşa încît patronii plătesc din ce în ce mai puţin. Oamenii mor de foame. Conducătorii chartişti sînt în închisori.

— O treabă bună. Ticăloşii aceia ce stîrnesc lumea ar fi trebuit spînzuraţi sau deportaţi, nu-i destul că-s în închisoare.

— Nu eşti de acord cu mişcarea chartistă ? îl întrebă Culum, brusc prudent faţă de taică-său.

Charta poporului fusese scrisă cu mai puţin de trei ani înainte, iar acum devenise un simbol al libertăţii care-i aduna în jurul său pe toţi nemulţumiţii din Anglia. Charta cerea dreptul la vot pentru fiecare bărbat, desfiinţarea cerinţei de a fi proprietar pentru a avea dreptul să devii membru al parlamentului, circumscripţii electorale egale, vot secret, parlament pe durată de un an, salarii pentru membrii parlamentului.

— Sînt de acord cu el ca document care cere nişte drepturi justificate. Dar nu-mi plac chartiştii şi nici conducătorii lor. Charta conţine o mulţime de idei fundamentale bune, dar care au căzut în mîinile unor conducători cu totul nepotriviţi pentru ele.

— Nu e o greşeală să te manifeşti pentru reformă. Parlamentul trebuie să facă nişte schimbări.

— Să te manifeşti, sînt de acord. Să discuţi, să dezbaţi probleme, să scrii petiţii, da' nu să stîrneşti lumea la violenţă şi să conduci revoluţii. A avut dreptate guvernul să pună capăt tulburărilor din Wales şi Midlands.

Dumnezeule, soluția nu e insurecția. Se aude că chartiștii nu s-au învățat minte încă, și cumpără arme și se adună în taină. Ar trebui călcați în picioare, Doamne !

— Dar așa, călcîndu-i în picioare, n-o să reușești să înăbuși mișcarea chartistă. Prea mulți o sprijină și sînt gata să-și dea viața pentru ea.

— Atunci o să fie o mulțime de morți, fiule. Dacă acești chartiști nu se înarmează și cu răbdare.

— Tu nu știi cum arată acum insulele britanice, tată. Ești de prea multă vreme aici. Răbdarea nu se împacă deloc cu stomacul gol.

— Așa-i și aici, în China. Peste tot în lume asta-i la fel. Dar revolta și insurecția nu sînt în spiritul britanic.

În curînd o să fie, se gîndi cu amărăciune Culum, dacă nu se fac schimbări. Acum îi părea rău că plecase din Glasgow și nimerise în acest Orient. Glasgow era centrul mișcării scoțiene a chartiștilor, iar el era conducătorul studențimii care se juruise în taină să trudească, să nădușească și dacă e nevoie să și moară pentru cauza chartismului.

Ușa cabinei se deschise din nou, santinela înțepeni în poziție de drepți. Amiralul, un bărbat îndesat, ieși primul, cu fața crispată și furioasă, îndreptîndu-se spre scară, urmat de căpitanii lui. Cei mai mulți căpitani erau oameni tineri, cîțiva însă cu părul încărunțit. Toți erau îmbrăcați în uniforme de marină, purtau tricorn, și-și zăngăneau sabia. Ultimul care ieși era căpitanul Glessing. Se opri dinaintea lui Struan.

— Domnule Struan, pot să vă exprim condoleanțele mele ? Mare nenorocire.

— Da !

E numai nenorocire să pierzi o soție minunată și trei copii minunați ? Sau poate în treaba asta e amestecat și Dumnezeu sau chiar și diavolul ? Sau or fi Dumnezeu, diavolul, soarta, acel *joss*, doar niște nume diferite pentru același lucru ?

— Și ai fost îndreptățit să-l omori pe soldatul ăla afurisit, continuă Glessing.

— Nici nu l-am atins.

— Aaa ! Am socotit că ai făcut-o. De unde mă aflam n-am putut vedea prea bine. Și nici n-are mare însemnătate.

— L-ați îngropat pe mal ?

— Nu, n-avea rost să pîngărim insula cu o boală ca asta. Vă spune ceva numele de Ramsey, domnule Struan ? îl întrebă Glessing, retezînd cu bruschețe politețurile.

— Ramsey e un nume destul de comun, îi răspunse Struan prudent.

— Adevărat. Dar scoțienii se ajută totdeauna între ei. Nu e ăsta succesul firmelor dominate de scoțieni ?

— Mda, e destul de greu să găsești oameni în care să ai încredere, îi replică Struan. Dumitale îți spune ceva numele ăsta de Ramsey ?

— E numele unui dezertor de pe nava mea, îi răspunse Glessing de-a dreptul. E văr cu nostromul dumitale, nostromul McKay, după cîte mi se pare.

— Și ce-i cu asta ?

— Nimic. Doar îți puneam la dispoziție o simplă informație. După cum bine știi, orice navă comercială, fie ea înarmată sau nu, care adăpostește vreun dezertor poate fi confiscată. De Marina regală ! spuse zîmbind Glessing. Mare prostie să dezertezi. Unde să se ducă bietul de el decît pe o altă navă ?

— Nicăieri !

Struan se simți încolțit. Era convins că Ramsey se afla pe una din navele sale, așa cum era convins că în treaba asta era amestecat Brock și poate chiar și Glessing.

— Astăzi facem percheziție în toată flota. 'Nențeles că nu ai nici o obiecție.

— 'Nențeles. Sîntem cu mare băgare de seamă pe cine angajăm pe navele noastre.

— Foarte înţelept. Amiralul a socotit că Nobilei Case trebuie să i se acorde onoarea primului loc, aşa încît navele dumneavoastră vor fi percheziţionate imediat.

Atunci, în situaţia asta, îşi zise, eu chiar că nu mai am nimic de făcut. Aşa că îşi şterse din minte problema asta.

— Domnule căpitan, aş vrea să ţi-l prezint pe fiul meu cel mare... ăăă, pe fiul meu, atît, Culum. Culum, fă cunoştinţă cu faimosul căpitan Glessing, cel ce-a cîştigat pentru Anglia bătălia de la Chuenpi.

— Salutare ! îi strînse Glessing mîna cu politeţe.

Culum avea o mînă molatecă, cu degete lungi, puţin cam feminină... Niţeluş cam dandy, îi trecu lui Glessing prin minte. Jiletcă pe talie, cravată albastru palid şi guler înalt. Probabil că e student. Ciudat să dai mîna cu unul care s-a potcovit cu ciumă de Bengal şi încă mai e în viaţă. Mă întreb dacă eu aş fi rezistat.

— Ei, n-a fost chiar o bătălie.

— Cum ? Două fregate destul de mici împotriva a douăzeci de jonci de război, dimpreună cu vreo treizeci sau chiar mai multe nave incendiatoare ? Şi asta nu-i bătălie ?

— O confruntare... acolo, dom'le Struan. Ar fi putut fi o bătălie navală dacă...

Dacă n-am fi avut parte de afurisitul ăsta de Longstaff, care-i atît de laş, şi de tine, de tine, pirat afurisit, se simţi el îmboldit să completeze.

— Noi, cei din marina comercială, socotim că a fost o bătălie în toată regula, Culum, insistă Struan cu o notă ironică. Noi nu pricepem osebirea dintre o confruntare şi o bătălie navală. Noi sîntem doar nişte negustori paşnici. Dar atunci cînd pentru prima oară armiile Angliei pornesc împotriva armiilor Chinei, tărăşenia merită numele de bătălie. A avut loc doar acum un an de zile. Noi am fost cei care am tras prima salvă.

— Şi dumneata, ce-ai fi făcut, dom'le Struan, în locul nostru ? Era singura decizie tactică potrivită.

— 'Nenţeles !

— Căpitanul superintendent al comerţului a fost întru totul de acord cu acţiunile mele.

— 'Nenţeles. Nici nu puteam face altceva.

— Iar porniţi să refaceţi vechile bătălii, căpitane Glessing ? interveni Longstaff, care se ivise în cadrul uşii cabinei şi ascultase neobservat discuţia.

— Nu, Excelenţa voastră, reluăm doar o veche confruntare. Eu şi domnul Struan nu am dat deloc ochii la Chuenpi, după cum prea bine ştiţi.

— Şi de ce să fi dat ochi ? Dacă domnul Struan ar fi avut comanda dumitale, probabil că ar fi luat aceleaşi decizii pe care le-ai luat şi dumneata. Dacă ai fi fost dumneata în locul domnului Struan, atunci ţi-ai fi luat toate măsurile pentru a fi sigur că n-ar fi existat posibilitatea de a fi atacat, şi ai fi riscat ! Longstaff căscă, şi se jucă absent cu ceasul său de buzunar. Culum, tu ce-ai fi făcut ?

— Nu ştiu, sir. Nu ştiu ce complicaţii existau atunci.

— Bine spus complicaţii, cuvîntul potrivit, chicoti Longstaff. Căpitane Glessing, ai plăcerea să ne ţii tovărăşie ? Un pahar de Xeres ?

— Mulţumesc, sir, dar cred că e mai bine să mă întorc la nava mea ! Glessing salută impecabil şi se retrase.

Longstaff îi invită pe Struan şi fiul său în sala de consiliu care, de nevoie, slujea şi de apartament particular al căpitanului superintendent al comerţului. Era spartan şi funcţional, iar fotoliile adînci de piele, mesele de hărţi, dulapurile, precum şi masa cea mare de stejar erau fixate bine în podea. În spatele mesei de stejar bogat sculptate se vedea un semicerc de ferestre cu mai multe ochiuri care dădeau spre pupa. Cabina mirosea a catran, fum stătut de tutun şi a mare, nelipsind bineînţeles nici izul de praf de puşcă.

— Steward ! strigă Longstaff.

Ușa cabinei se deschise de îndată.
— 'Zent, dom'le !
Longstaff se întoarse spre Struan :
— Xeres, brandy, porto ?
— Nişte Xeres mai sec, mersi.
— La fel şi eu, domnule, spuse și Culum.
— Mie nişte porto, spuse Longstaff căscînd din nou.
— 'Țeles, dom'le !
Stewardul luă sticlele cu pricina dintr-un bufet şi turnă vinul în nişte pahare frumoase de cristal.

— Culum, e prima ta vizită în străinătate ? îl întrebă Longstaff.

— Da, sir.

— Da' bănuiesc că eşti la curent cu recentele noastre „complicații" ?

— Nu, Excelența voastră. Tata n-a prea scris, iar despre China nu se vorbește mare lucru în ziarele noastre.

— Hmm ! În curînd se va vorbi, nu-i așa, Dirk ?
Stewardul îi oferi paharul întîi lui Longstaff și apoi musafirilor săi.

— Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.
— 'Țeles, sir.
Stewardul lăsă sticlele la îndemînă și ieși.

— Un toast ! spuse Longstaff, și Struan își aminti de toastul lui Robb și regretă acum că prima vizită o făcuse la nava amiral. Pentru o plăcută ședere aici, Culum, şi o călătorie în bună siguranță spre casă.

Băură. Vinul de Xeres sec era excelent.

— Culum, aici se face istorie. Și nu-i nimeni mai în măsură să-ți povestească despre ce se întîmplă aici decît tatăl tău.

— Culum, există un vechi proverb chinezesc : adevărul are mai multe fețe, spuse şi Struan.

— Nu pricep.

— Am vrut să spun că părerea asupra faptelor nu e neapărat și singura adevărată ! ceea ce-i aminti de fostul vicerege Ling, aflat acum în disgrație la Canton, pentru că politica lui fusese cea care grăbise conflictul deschis cu Marea Britanie, iar în prezent aștepta sub apăsarea unei condamnări la moarte. Diavolul acela de Ling tot mai e la Canton ?

— Așa cred. Acum trei zile cînd l-am întrebat, Excelența sa Ti-sen mi-a zîmbit și mi-a răspuns în cimilituri : „Stacojiul e fiul cerului. Cum poate omul să știe care e voia cerului ?“ Împăratul chinez e numit aici fiul cerului, explică Longstaff spre știință lui Culum. Iar „stacojiul“ e un alt nume al său pentru că numai el are voie să scrie cu cerneală stacojie.

— Culum, chinezii sînt ciudați, un popor tare ciudat, îi spuse și Struan. De exemplu, din trei sute de milioane de oameni numai împăratului îi e îngăduit să folosească această culoare stacojie. Încearcă să-ți închipui numai atît. Dacă regina Victoria ar spune „De acum încolo numai mie mi-e îngăduit să folosesc cerneală stacojie“, indiferent cît de mult o iubim noi, patruzeci de mii de britanici ar jura ca din clipa aceea să nu mai folosească alt fel de cerneală decît stacojie. Așa aș face și eu.

— Și oricare negustor care face afaceri cu China, întări Longstaff cu un rînjet de care nici el nu-și dădea seama, în aceeași clipă i-ar trimite un butoi cu această culoare, cu plata în bani peșin la livrare, și i-ar spune Maiestății sale britanice că vor fi fericiți să devină furnizorii Coroanei la acest preț. Și își vor scrie această scrisoare cu cerneală stacojie. Exact așa bănuiesc eu că s-ar petrece lucrurile. Și unde am fi noi dacă n-ar exista comerțul ?

Urmă o scurtă tăcere și Culum se întrebă de ce tatăl său trecea cu vederea această insultă. Sau poate nu era nici o insultă în vorbele lui ? Sau nu era oare o altă dovadă pe care o oferea viața și anume că aristocrații

totdeauna zîmbeau de sus la oricine nu era aristocrat ? Ei bine, Charta o să rezolve ea şi cu aristocraţii o dată pentru totdeauna.

— Will, ai vrut să mă vezi ? îl întrebă Struan simţindu-se obosit de moarte, piciorul îl durea, la fel ca şi umerii.

— Mda, doar cîteva lucruri mărunte care s-au întîmplat de cînd... în ultimele două zile. Culum, vrei să fii bun şi să ne laşi singuri o clipă ? Vreau să vorbesc numai cu tatăl tău.

— Bineînţeles, sir, spuse Culum ridicîndu-se.

— Nu e nevoie, Will, interveni Struan, care, dacă n-ar fi văzut zîmbetul acela de superioritate al lui Longstaff, l-ar fi lăsat pe Culum să plece. Acum Culum e partener al firmei Struan. Şi într-o zi va şi conduce firma în calitate de Tai-Pan. Poţi să ai încredere în el aşa cum ai în mine.

Culum ar fi vrut să zică : „N-am să fac parte niciodată din compania asta, niciodată. Eu am alte planuri." Dar nu fu în stare să scoată un cuvînt.

— Culum, trebuie să te felicit atunci, spuse Longstaff. Să fii părtaş la firma Nobilei Case... ei bine, e o cinste cum nu e alta.

Nu şi atunci cînd eşti falit, îi stătu pe limbă lui Struan să zică.

— Culum, stai jos.

Longstaff începu să bată încăperea şi zise :

— Pentru mîine a fost convenită o întîlnire cu plenipotenţiarul chinez pentru a discuta amănuntele tratatului.

— El a sugerat locul şi ora sau tu le-ai fixat ?

— El.

— Atunci e mai bine să le schimbi. Alege un alt loc de întîlnire şi altă oră.

— De ce ?

— Pentru că de ești de acord cu cele suflate de el, atunci și el și toți ceilalți mandarini or să socotească asta drept un semn de slăbiciune.

— 'N regulă, dacă zici tu așa. Atunci poimîine, nu ? La Canton, nu ?

— Mda. Ia-i și pe Horatio și Mauss. Vin și eu cu tine, dacă vrei, și o să ajungem cu patru ceasuri mai tîrziu.

— Ei, Dirk, fir-ar să fie, de ce să ajungem la astfel de excese ridicole ? Patru ceasuri ? Pă cuvîntul meu !

— Nu e ridicol nimic. Purtîndu-te cu ei ca un superior cu unul într-o postură inferioară îi pui într-o situație dezavantajoasă. Struan se uită la Culum. Dacă te apuci să joci un joc oriental, atunci trebuie să-l joci după regula orientalilor. Unele lucruri mărunte devin foarte importante. Excelența sa are o situație foarte dificilă aici. O singură mică greșeală și rezultatul ei va dura cincizeci de ani. Trebuie să se grăbească, dar cu nemăsurat de multă prudență.

— Mda. Și fără nici un fel de ajutor, fir-ar să fie ! spuse Longstaff, dădu peste cap paharul și și-l umplu din nou. De ce naiba nu se pot purta și ei ca niște oameni civilizați n-am să pricep niciodată. În afară de tatăl tău nu e nici unul care să mă ajute. Cabinetul de miniștri din țară habar nu are cu ce probleme mă confrunt eu aici, și nici nu-i pasă. Sînt numai de capul meu aici. Îmi dau niște indicații imposibile și se așteaptă să rezolv totul cu un popor imposibil ca ăsta. Pă cuvîntul meu ! Uite, trebuie să întîrziem cu patru ceasuri pentru ca să le dovedesc că noi sîntem mai tari, cînd știe oricine că noi sîntem mai tari !

Enervat, luă o priză de tutun, strănută.

— Will, cînd ții licitația pentru terenuri ?

— Păi, ăăă, am zis că atunci cînd o să aprobe și cabinetul tratatul. E vreme berechet. Să zicem în septembrie.

— Nu-ți mai aduci aminte ce ziceai ? Credeam că doreai să începi de îndată construcțiile în Hong Kong.

Longstaff încercă să-şi amintească. Parcă ceva-ceva îşi aducea aminte să-i fi spus lui Struan. Dar ce anume ?

— Păi, sigur, cedarea teritoriului Hong Kong nu e oficializată pînă cînd nu aprobă amîndouă guvernele tratatul... vreau să zic că aşa se obişnuieşte, nu-i aşa ?

— Da, dar nu trăim nişte împrejurări obişnuite, spuse Struan jucîndu-se cu paharul. Hong Kong-ul e al nostru. Cu cît începem mai curînd să construim, cu atît mai bine, nu exact aşa ziceai ?

— 'Nţeles că-i al nostru !

Cum naiba era planul ? Longstaff îşi înăbuşi un căscat.

— Ziceai că tot teritoriul aparţine reginei. Că atîta vreme cît eşti în mod oficial primul guvernator al Hong Kong-ului, în calitate de plenipotenţiar dispui cum vrei de guvernarea insulei. Dacă dai o proclamaţie specială în acest sens, atunci totul se desfăşoară exact aşa cum ai plănuit. Dacă aş fi în locul tău, aş ţine licitaţia de vînzare a terenurilor luna viitoare. Will, nu uita că pentru colonia asta ai nevoie de veniturile din taxe. Cabinetul de miniştri e foarte sensibil cînd e vorba de colonii care nu se pot chivernisi financiar singure.

— Corect. Mda. Perfect adevărat. 'Nenţeles. Trebuie să începem şi treaba asta cît mai curînd posibil. Prima licitaţie va fi luna viitoare. Ia stai să văd. Cum facem, vindem terenul în folosinţă veşnică, sau îl concesionăm, sau cum ?

— Concesiune pe nouăzeci şi nouă de ani. După obişnuitele canoane ale Coroanei.

— Excelent ! spuse Longstaff, făcînd un gest de om neajutorat. Ca şi cum n-am avea şi aşa destulă bătaie de cap, Culum. Acum musai să ne apucăm să procedăm ca nişte negutători. Şi cum naiba începi tu pentru a pune temelia unei colonii, ei ? Şi trebuie să ne pornim să facem canale de scurgere şi străzi şi să ridicăm construcţii şi numai Dumnezeu ştie cîte altele încă. Un tribunal şi o

puşcărie, Dumnezeule! spuse şi se opri dinaintea lui Culum. Ai vreun fel de pregătire juridică ?

— Nu, Excelenţa voastră, îi răspunse Culum. Doar o jumătate de facultate în domeniul artelor.

— Nu contează. Trebuie să am şi eu un secretar pentru colonie, un aghiotant general, un vistier şi Dumnezeu mai ştie ce. Mai trebuie să existe şi un fel de forţă poliţienească. Ai vrea să te ocupi de organizarea poliţiei ?

— Nu, mulţumesc, sir! răspunse Culum, încercînd să nu trădeze şocul pe care-l trăia.

— Ei bine, sînt sigur că trebuie să existe vreun loc unde să te putem folosi. Toată lumea trebuie să se implice. Eu nu pot să mă ocup chiar de toate. Gîndeşte-te ce ţi-ar place să faci şi spune-mi şi mie. Avem nevoie de oameni de nădejde.

— De ce nu-l numeşti aghiotant ? spuse Struan. Ţi-l împrumut pe termen de şase luni de zile.

— Excelent, îi zîmbi Longstaff lui Culum. Buun! Te numesc aghiotant secretar colonial. Minunat. Ia să vedem. Ocupă-te tu de pregătirile pentru licitaţia terenurilor. E prima ta misie.

— Dar eu nu ştiu nimic despre vînzarea terenurilor, sir. Habar nu am o iotă de...

— Ştii tot atît cît oricare altul, şi taică-tău te poate ajuta. O să fii... ăăă... aghiotant secretar colonial. Minunat. Acum pot să nu-mi mai bat eu capul cu problema asta. Trebuie să afli ce trebuie făcut şi cum trebuie făcut şi să-mi aduci la cunoştinţă ce e necesar pentru a ţine licitaţia în mod oficial. O să ţinem o licitaţie. E cel mai cinstit, după cîte îmi închipui eu. Longstaff îşi umplu din nou paharul. Ei, şi fiindcă veni vorba, Dirk. am ordonat evacuarea insulei Chushan.

Struan simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Will, de ce-ai făcut una ca asta ?

— Am primit o scrisoare specială din partea Excelenţei sale Ţi-sen acum două zile să întreprindem această

evacuare pentru a sluji drept dovadă a bunei noastre credințe.

— Puteai să mai aștepți.

— Voia un răspuns imediat și... ăăă... nu era chip să ajungă cineva la tine.

— Imediat, în protocolul chinezesc, înseamnă orice, oricît, chiar și un secol.

Oh, Willie, sărman dobitoc, se gîndi el, de cîte ori trebuie să-ți explic același lucru ? Longstaff simți că Struan îl mînca din priviri.

— Trimitea o copie a tratatului și împăratului și voia să menționeze și că noi am dispus evacuarea. Oricum aveam să le restituim insula, m'nu ? Așa stabilisem în planul nostru. Ei, fir-ar să fie, și care-i deosebirea dacă o facem acum sau mai tîrziu ?

— Pentru chinezi e foarte important momentul cînd se face sau nu se face ceva anume. Ordinul a plecat ?

— Da, l-am expediat ieri. Ti-sen a fost atît de amabil încît ne-a pus la dispoziție serviciile rețelei imperiale de olăcari. Prin ei am trimis ordinul.

Trăznî-te-ar să te trăznească, îi trecu lui Struan prin minte. Dobitoc nesuferit.

— Ai făcut foarte rău că ai folosit serviciile lor pentru dispozițiile noastre. Noi ne-am pierdut din cinstea obrazului, iar ei au cîștigat un punct avantaj. Acum nu mai folosește la nimic să trimiți o navă. Glasul îi suna rece și aspru. Cînd ar ajunge nava la Chushan, evacuarea ar fi fapt împlinit. Ei, dacă s-a făcut s-a făcut, și asta-i. Dar nu a fost înțelept. Chinezii vor interpreta acest gest drept un semn de slăbiciune.

— Am crezut că acest gen de bună credință e o idee minunată, minunată, continuă Longstaff, încercînd să-și învingă enervarea. La urma urmei am dobîndit tot ce doream. Despăgubirile de război pe care ei trebuie să le plătească sînt mici... doar șase milioane de dolari, și acoperă cu vîrf prețul opiului pe care l-au distrus. Can-

ton-ul e din nou deschis comerțului. Și avem și Hong Kong-ul, în cele din urmă ! Ochii îi străluceau. Totul așa cum am plănuit. Insula Chushan nici n-are importanță. Ziceai să luăm insula doar așa, pentru orice eventualitate. Hong Kong-ul e însă al nostru. Iar Ti-sen mai zicea că o să numească un mandarin pentru Hong Kong într-o lună și o să...

— Ce-o să facă ? ieni Struan uluit.

— O să numească un mandarin la Hong Kong. Ce s-a întîmplat ?

Stăpînește-ți firea, își spuse Struan, făcînd un efort supraomenesc. Ai fost stăpîn pe tine tot timpul. Nepricepuful ăsta slab de minte e unealta ta cea mai importantă.

— Will, dacă-i îngădui una ca asta, e ca și cum i-ai da depline puteri asupra Hong Kong-ului.

— Ba deloc, dragul meu, m'cum ? Hong Kong-ul e teritoriu britanic. Păgînii vor fi sub flamura noastră, sub guvernul nostru. Dar cineva trebuie să se ocupe și de afurisiții ăștia, m'cum ? Și trebuie ca cineva să plătească și taxele vamale. Și unde e mai bine decît în Hong Kong ? O să aibă propriul lor serviciu vamal, magaziile lor...

— Cum, cum ? Cuvintele parcă plesniră izbindu-se de peretele de stejar. Doamne Dumnezeule, sper că n-ai fost de acord și cu treaba asta !

— Dirk, nu văd nimic rău în asta. P'onoarea mea, asta nu schimbă nimic, m'cum ? Ba ne și scapă de multă bătaie de cap. Nu mai trebuie să ne ducem la Canton. Facem toate operațiile astea de aici.

Ca să nu se simtă ispitit să-l strivească pe Longstaff ca pe o ploșniță, Struan se îndreptă spre birou și-și turnă niște brandy. Stăpînește-te. Nu-l dobori acum. Nu e momentul potrivit. Trebuie să te folosești de el.

— Ai fost de acord cu Ti-sen ca să numească un mandarin la Hong Kong ?

— Ei, dragul meu, nu s-ar putea spune că am fost chiar de acord. Am spus numai că sînt de acord că ar fi o idee bună.

— Şi ai făcut asta în scris ?

— Da. Ieri ! Lonstaff era uimit de reacţia exagerată a lui Struan. Dar nu asta încercăm noi să împlinim de atîta vreme ? Să tratăm direct cu mandarinii şi nu cu neguţătorii chinezi *hong* ?

— Da, dar nu pe insula noastră, Dumnezeule !

Struan se străduia să nu ridice vocea şi se gîndea cu intensitate. Afurisită caricatură de conducător politic, grămadă de rahat tîmpită, care nu eşti în stare să iei o hotărîre ca lumea cu ifosele tale nesărate de aristocrat.

— Dacă sîntem de acord cu una ca asta e ca şi cum am îneca definitiv Hong Kong-ul. Pierdem totul.

Longstaff se trase de lobul urechii, dezumflîndu-se sub privirile lui Struan.

— De ce, tată ? întrebă Culum.

Spre uşurarea lui Longstaff, privirile lor se întoarseră spre Culum, şi prin minte îi trecu : Chiar aşa, de ce ? De ce să pierdem totul, m'cum ? Am socotit că e o soluţie cît se poate de bună.

— Fiindcă sînt chinezi.

— Nu pricep.

— Ştiu, fiule.

Ca să-şi înăbuşe durerea pentru pierderea celor din familia lui — durerea se zvîrcoli deodată în adîncul sufletului său — şi ca să-şi abată gîndul de la grijile şi disperarea că au pierdut averea, Struan făcu un efort să explice, atît pentru Longstaff, cît şi pentru Culum.

— Primul lucru pe care trebuie să-l pricepeţi : de o mie cinci sute de ani chinezii numesc China Imperiul de Mijloc — tărîmul pe care zeii l-au aşezat între cerurile de deasupra şi pămîntul de dedesubt. Prin definiţie, chinezul e o fiinţă unică şi superioară. Ei socotesc că toţi ceilalţi, dar absolut toţi, sînt nişte barbari fără nici un

căpătîi. Şi că numai ei au harul dat de Dumnezeu, ca singurul neam de oameni civilizaţi, să stăpînească lumea. După mintea lor, regina Victoria e doar o vasală barbară care ar trebui să le plătească tribut. China n-are nici flotă, nici armate, şi putem face ce vrem cu ea, dar ei totuşi cred că tot ei sînt cei mai civilizaţi, cei mai puternici, cea mai bogată naţiune de pe pămîntul ăsta, şi în privinţa asta socot că în fond au dreptate. Aţi auzit de cele opt porunci ?

Culum clătină din cap.

— Ei bine, acestea sînt condiţiile cu care împăratul Chinei a acceptat să facă negoţ cu „barbarii" acum o sută şi cincizeci de ani. Aceste porunci au limitat comerţul cu „barbarii" numai la un singur port, Canton-ul. Tot ceaiul şi mătasea trebuie plătite numai în argint, fără să se îngăduie nici un sistem de credit, iar contrabanda a fost interzisă. „Barbarilor" li s-a îngăduit să-şi ridice antrepozite şi factorii pe un teren de jumătate de milă lungime pe două sute de iarzi lăţime la Canton şi „barbarii" au fost obligaţi să nu iasă din acest perimetru îngrădit cu ziduri — Colonia din Canton — şi nu li s-a îngăduit să rămînă aici decît în perioada sezonului de iarnă, cînd se poate naviga, din septembrie pînă în martie, după care erau nevoiţi să-şi ia tălpăşiţa şi să se ducă la Macao. În colonie nu era îngăduit nimănui să-şi aducă familia, sub nici un motiv, femeilor li se interzicea dreptul de a pune piciorul aici. În colonie nu era permis să se găsească nici un fel de arme. La fel erau interzise învăţarea limbii chineze, plimbările cu barca, lecticile, ca şi întîlnirile cu populaţia chinezească. Navelor de război „barbare" le era interzis să treacă dincolo de estuarul de la rîul Pearl. Toate navele comerciale „barbare" trebuiau să ancoreze la Whampoa, la treisprezece mile în josul rîului, unde încărcătura trebuia trecută pe navele lor, iar taxele de export plătite în argint. Întregul comerţ al „barbarilor" trebuia să se facă numai printr-o corporaţie, o breaslă

formată din zece negustori chinezi numită de noi Co-hong. Tot acest Co-hong era singurul îndrituit să ne furnizeze alimente, să ne pună la dispoziţie un anumit număr de servitori, barcagii şi compradori. Şi, în fine, porunca ce ne-a bătut în cuie pe cruce, chiar cea pe care o anulează acest tratat, subliniază că numai acest Co-hong primeşte toate petiţiile, cererile şi plîngerile „barbarilor", care apoi, numai prin această instituţie, vor fi înaintate mai departe mandarinilor. Miezul acestor porunci era să ne ţină cît mai departe de viaţa Chinei, să ne hărţuiască şi să ne stoarcă pînă la ultimul penny. Şi nu uitaţi încă un lucru despre chinezi : le plac banii. Dar de ceea ce storceau de la noi se bucura numai clasa conducătoare, Manchu, nu şi ceilalţi chinezi. Cei din această clasă socotesc că ideile noastre de creştinism, parlament, sufragiu şi mai ales de egalitate dinaintea legilor şi a sistemului juridic sînt revoluţionare, periculoase şi dăunătoare. În schimb vor să pună mîna pe argintul nostru. Prin aceste porunci, noi rămînem fără nici o apărare în faţa lor, tot comerţul nostru era controlat de ei şi sufocat după cum le era pofta. Dar chiar şi aşa tot mai cîştigam şi noi ceva.

Struan zîmbi.

— Am cîştigat o groază de bani, şi ei la fel. Cele mai multe din aceste porunci au căzut de la sine datorită lăcomiei funcţionarilor lor oficiali. Cele mai importante dintre ele — fără nave de război, fără nici un fel de contact oficial decît prin mijlocirea acestui Co-hong, fără femei la Canton, fără dreptul de a rămîne aici dincolo de luna martie sau înainte de septembrie — au rămas valabile. Şi o măsură tipic chinezească — negustorii din Co-hong erau făcuţi răspunzători pentru noi. Era destul să se ivească o „complicaţie" şi mînia împăratului se abătea asupra lor. Atît de obişnuit pentru spiritul chinezesc. Cei din Co-hong care ne storceau pe noi erau la rîndul lor storşi pînă dădeau faliment, cei mai mulţi. Firma

mea are și acum hîrtii fără nici un fel de valoare pentru șase sute de mii de guinee, iar Brock cam tot atît. Cei din Co-hong trebuie să-și cumpere de la împărat funcțiile, și există obiceiul să trimită mereu daruri imense mai marilor lor... de ziua împăratului datina spune ca fiecare din ei să trimită un dar de cincizeci de mii de taeli de argint. Deasupra celor din Co-hong se află însărcinatul special cu tributul, numit personal de împărat. Noi îi spunem Hoppo. El e răspunzător de stoarcerea birurilor de la mandarinii din Canton, de la Co-hong și de la oricine mai poate. Dar și acest Hoppo își cumpără slujba, și e cel mai mare negustor de opiu, printre altele, și numai din asta adună o avere. Așa încît dacă îngăduim un singur mandarin în Hong Kong atunci ne trezim aici cu tot sistemul ăsta. Mandarinul va deveni imediat Hoppo. Toți chinezii vor deveni supușii lui, toți negustorii chinezi care vor veni să facă negoț cu noi vor fi din cei ce-și cumpără acest drept și deci plătitori de tribut și în schimb ne vor sili și pe noi să plătim din greu. Hoppo îi va zdrobi pe cei ce ne vor ajuta și-i va ajuta pe cei ce ne urăsc. Și n-o să se lase pînă ce nu ne va alunga de aici.

— De ce ?

— Pentru că sînt chinezi.

Struan se întinse ca să-și mai dezmorțească umerii, simțind cum oboseala îl copleșește, apoi se ridică și se duse spre bufet și-și mai turnă un pahar de brandy. Aș vrea să fiu chinez măcar pentru un ceas, se gîndi el sleit. Atunci aș putea să-mi trag frumos un milion de taeli de undeva fără nici o bătaie de cap. Dacă ăsta-i răspunsul, își spuse el, atunci încearcă să gîndești ca un chinez. Ești Tai-Panul „barbarilor“, mandarin cu puteri fără margini. Care-i rostul puterii dacă nu o folosești pentru ca să întorci acel *joss* în folosul tău ? Cum poți să-ți folosești puterea ? Cine are un milion de taeli ? Pe cine poți strînge cu ușa ca să-l dobîndești ? Cine-ți este îndatorat pentru vechi înlesniri ?

— Dirk, ce trebuie să facem acum ? Vreau să zic, ăă, că sînt de acord cu tine, se dezmetici Longstaff.

— Ar fi bine să-i trimiți lui Ti-sen de îndată o scrisoare. Şi să-i spui... nu, să-i ordoni...

Struan se opri deodată în clipa în care mintea i se limpezi. Oboseala îi dispăru ca prin farmec. Ești un idiot, circar palavragiu și fără minte ! Ti-sen ! Ti-sen, el e cheia. Un singur mandarin. Asta trebuie să accepți. Două măsuri trebuie luate : întîi, anulează înțelegerea lui Longstaff, care oricum va fi anulată. în al doilea rînd, într-o săptămînă sau două, fă-i lui Ti-sen în mare taină propunerea ca, în schimbul unui milion de taeli în argint, să-l convingi pe Longstaff să-și schimbe gîndul și să îngăduie un singur mandarin la Hong Kong. Ti-sen va mușca din propunere pentru că va cîștiga de îndată tot ceea ce războiul l-a obligat să piardă, o să-i stoarcă pe cei din Co-hong de milionul ăsta, iar aceștia vor fi încîntați să plătească pentru că vor adăuga milionul la prețul ceaiului pentru care se dau de ceasul morții ca să ni-l vîndă, iar noi ne zbatem ca să-l dobîndim. Bietul de tine, Willie, nu mai e nici o problemă, și nici unul dintre ceilalți negustori nu vor avea nimic de spus împotriva unui singur mandarin. Şi nici nu-i vom spune individului „mandarin", o să inventăm alt nume pentru a-i păcăli pe cei mai deștepți. „Împuternicit pentru comerț." Negustorii noștri nu vor zice nimic împotriva unui chinez „împuternicit pentru comerț", pentru că omul o să sprijine comerțul și va ajuta la simplificarea plății taxelor vamale. Ei, și acum prin cine să-i fac această propunere ? 'Ne'nțeles prin bătrînul Jin-qua. E cel mai bogat și mai vulpoi dintre toți cei din Co-hong, principalul tău furnizor, și-l cunoști de douăzeci de ani. El e omul potrivit, fără-ndoială. Un mandarin va fi garanția viitorului Nobilei Case. Da, da. Dar o să ducă de rîpă Hong Kong-ul. Și o să-ți distrugă tot planul. Vrei să riști în jocul acesta ca să ajungi la înțelegere, știind că

apoi mai tîrziu va trebui să-i tragi tu pe ei pe sfoară ? E un risc cumplit, doar știi că un singur mandarin înseamnă învierea întregului sistem. Nu poţi lăsa moştenire lui Robb sau Culum, sau copiilor lor, un astfel de pact cu diavolul. Dar fără argintul ăsta nu mai există nici Nobila Casă și nici un viitor.

— Ce spuneai tu, Dirk ?

— Poruncește-i lui Ti-sen, în numele reginei, să uite că v-ați înțeles vreodată asupra numirii unui mandarin la Hong Kong.

— Exact ce gîndeam şi eu ! spuse Longstaff fericit, așezîndu-se la birou şi luînd pana de gîscă. Ce-ar trebui să scriu ?

Dar, sărmane Willie, ce-ar trebui să fac eu ca să rezolv cea de-a doua problemă ? se întrebă Struan. Scuză oare scopul mijloacele ?

— Scrie așa : Lui Ti-sen, la Canton. Proclamaţie specială : Numai Maiestatea sa britanică, regina Victoria, are autoritatea să numească funcţionari oficiali în insula britanică Hong Kong. Așa încît aici nu vor putea funcţiona persoane oficiale chinezeşti și nici un fel de servicii vamale de nici un fel ! Struan şovăi un moment și apoi continuă stăpîn pe sine, simţind că socoteala lui era corectă. Și toți chinezii ce vor locui în Hong Kong de aici înainte vor fi supusi britanici, și supuși numai legilor Angliei.

— Dar asta depășește împuternicirea pe care o am !

— E cît se poate de obişnuit ca un plenipotențiar să-și depășească împuternicirile. De asta sînt și aleși cu atîta grijă, Will. De asta am ajuns noi un imperiu. Raffles, Hastings, Clive, Raleigh, Wellington. Deţii împuternicirea de plenipotenţiar al guvernului Maiestăţii sale pentru a încheia un tratat cu China. Ce știu cei din ţară despre China și ce mare lucru le pasă lor. Dar tu ești un înaintemergător, făcător de istorie, Will. Ești pe cale să accepți doar o măruntă insulă pustie, aproape nelocuită, cînd

obiceiul în lume e să pui mîna pe continente întregi, cînd ai putea lua în stăpînire întreaga Chină dacă ai pofti. Dar dovedești că ești cu atît mai luminat.

Longstaff șovăi și începu să sugă capătul penei de scris.

— Mda, dar am fost de acord cu chinezii din Hong Kong să se supună legilor chineze, în afară de cele ce prevăd tortura ! O picătură de sudoare i se adună pe bărbie. Era clauză în tratat și am dat o proclamație specială.

— Ți-ai schimbat pur și simplu părerea, Will. Așa cum și-a schimbat-o și Ti-sen. Doar nu exista nici o clauză care să prevadă numirea unui mandarin.

— Dar se subînțelege.

— Nu și după opinia ta. Nici a mea. Vrea să te fraiercască. Așa cum a făcut în privința insulei Chushan.

— Cam așa, fu de acord Longstaff, fericit că fusese convins. Ai perfectă dreptate, Dirk. Absolut. Dacă-i lăsăm să exercite orice fel de control... ai perfectă dreptate. O să înceapă iar cu vechile lor blestemății, m'cum ? Mda. Și ar cam fi vremea să vadă și chinezii ce înseamnă cu adevărat legea. Lege și disciplină. Mda. Ai perfectă dreptate.

— Și încheie scrisoarea așa cum ar face-o și împăratul lor : Temeți-vă de mînia mea și ascultați cu nezmintită supunere ! Și semnează cu toate titlurile tale, spuse Struan și deschise ușa cabinei.

— Maestrul de arme !

— Da, sir !

— Excelența sa are nevoie de secretar, de domnul Sinclair, fuga marș !

— Da, sir !

Longstaff termină de scris. Citi din nou cele puse pe hîrtie

— Nu e puțin cam tăioasă ? Adică nu pomenim nici unul din titlurile sale și încheiem ca într-un edict al împăratului ?

— Asta-i tot șpilul. O să poftești să-l publici și în presă.

— Dar e un document privat.

— E un document istoric, Will. Unul de care poți fi mîndru. Și unul care o să-l facă pe amiral să fie încîntat de tine. Apropo, de ce era atît de furios ?

— Ei, ca de obicei, și Longstaff începu să-l maimuțărească pe amiral. Fir-ar să fie, sir, am fost trimiși aici ca să ne luptăm cu păgînii ăștia, și după două debarcări în care n-am întîmpinat nici o rezistență dacă e să vorbim, ați încheiat un amărît de tratat demn de toată mila, care ne aduce cu mult mai puțin decît v-a ordonat secretarul de externe să cereți. Unde sînt porturile deschise pe care vi s-a poruncit să le dobîndiți ? Dirk, ești sigur că cerînd mai puțin am procedat mai bine ? Știu că înainte așa ai zis, dar, ăăă, negustorii par să socotească asta drept o mare greșeală. Adică faptul că n-am dobîndit porturi deschise.

— Hong Kong-ul e mult mai important, Will.

— Dacă tu ești atît de convins. Amiralul era foarte zburlit din cauza unor dezertări și, bineînțeles, din cauza întîrzierii în aplicarea ordinului împotriva contrabandei. Iar toți negustorii au țipat cît au putut.

— În frunte cu Brock ?

— Da, ticălosul ăla prost crescut.

Struan simți cum îl apucă disperarea.

— Și le-ai spus negustorilor că ai de gînd să anulezi acest ordin ?

— Ăăă, Dirk, nu le-am spus chiar așa de-a dreptul, dar le-am dat de înțeles că va fi anulat.

— Și i-ai dat de înțeles și amiralului că anulezi ordinul ?

— Păi, ăăă, i-am sugerat că nu e bine să-l pună în aplicare. A fost furios nevoie mare și mi-a spus că o să-și expună punctele de vedere amiralității ! oftă Longstaff și apoi căscă. P'onoarea mea, habar nu are de miezul problemelor. Deloc. Dirk, ți-aș rămîne îndatorat dacă ai încerca să-i mai bagi în cap cum e chestia cu negoțul, hmm ? Am încercat, dar n-am reușit să-i vîr nimic în căpățînă.

Nici eu într-a ta, Willie, îi trecu lui Struan prin minte. Dacă Robb a cumpărat opiu sîntem și mai rău în găleată. Iar dacă n-a cumpărat cumva, tot sfîrșiți sîntem. Dacă nu se încheie afacerea — un mandarin blestemat pentru un blestemat de milion.

— Nu știu ce m-aș face fără sfatul tatălui tău, Culum.

Longstaff luă o priză de tutun dintr-o cutie de prizat, bătută în pietre prețioase. Fir-ar afurisită de treabă, eu sînt diplomat, nu unul care se ține de războaie. Să ajung guvernator la Hong Kong e doar primul pas. Întîi guvernator aici, apoi poate ceva mai de soi. Poate Bengalul. Jamaica... ei, acum acolo e un post bun. Canada ? Nu, e prea afurisit de frig acolo. Bengalul, sau poate altul dintre statele din India.

— Culum, în Asia e tare complicat. Trebuie să te descurci cu atîtea păreri deosebite și atîtea interese, cele ale coroanei, ale negustorilor, ale misionarilor, ale marinei regale și armatei, și ale chinezilor, și toate bătîndu-se cap în cap. Și, fir-ar să fie, și chinezii sînt împărțiți în atîtea grupuri care se luptă între ele. Negutătorii lor, mandarinii și stăpînitorii Manchu ! Își băgă tutun de prizat din belșug în ambele nări, trase adînc în piept și strănută. Bănuiesc că știi că cei ce conduc China nici măcar nu sînt chinezi.

— Nu, domnule.

— Asta-i miezul discordiei în cea mai mare parte. Conducătorii sînt Manchu. Din Manciuria. Niște barbari sălbatici din nordul Marelui Zid Chinezesc. Ei conduc China de

două sute cincizeci de ani, după cîte se spune. Socot probabil că noi sîntem niște proști. Ne îmbrobodesc cum că pe toată lungimea în nordul Chinei s-a ridicat un zid pentru apărare împotriva hoardelor barbare, un zid imens, ca al lui Hadrian, un fel de fortificații de peste trei mii de mile jumătate lungime, patruzeci de picioare înălțime și treizeci grosime, destul de lat pe creastă ca să treacă opt călăreți cu tot cu cai, unul lîngă altul. Și cu tunuri de veghe la fiecare trei sute de iarzi, durat din cărămizi și granit, și cică ar fi fost ridicat acum două mii de ani! pufni el. Ridicol!

— Eu totuși cred că zidul există, spuse Struan.

— Dirk, cum poți să crezi! replică Longstaff. Era imposibil să construiască astfel de fortificații acum două mii de ani.

— Culum, legenda spune că pe atunci în China din trei bărbați unul era înrolat pentru a lucra la zid. A fost construit în zece ani. Se spune că un milion de oameni au murit și sînt îngropați în zid. Spiritele lor păzesc astfel zidul.

Culum zîmbi.

— Dacă e atît de imens, tată, atunci cei din neamul Manchu n-ar fi izbutit niciodată să treacă de el. Nu se poate să existe.

— Legenda spune că armatele lor au escaladat zidul prin înșelăciune. Generalul chinez însărcinat cu paza zidului și-a vîndut poporul.

— Mai mult decît probabil, interveni Longstaff scîrbit. La orientalii ăștia nu găsești simțul onoarei, m'cum? Generalul și-a închipuit că poate el să uzurpe tronul folosindu-se de acești inamici. Numai că acești Manchu s-au folosit ei de el, apoi l-au ucis. În orice caz cam așa sună povestea.

— Și ce poveste, spuse și Culum.

Privirea lui Struan deveni tăioasă.

— Ar trebui să te obișnuiești cu o mulțime de povești ciudate. Și încă ceva să ții minte, Culum: civilizația chineză are cinci mii de ani vechime. Cărți, tiparnițe, artă, poeți, guvern, mătase, ceai, praf de pușcă și o mie de alte lucruri. Și asta de mii de ani. Noi am ajuns la civilizație de numai cinci sute de ani. Dacă poți să-i spui așa.

Se auzi un ciocănit în ușă și Horatio se grăbi să intre.

— Excelență, m-ați chemat?

— Mda, vreau să traduci astea imediat în chineză și să expediezi scrisoarea prin curier special. Și trimite o copie și domnului Skinner pentru a o publica.

— Da, sir. Horatio luă scrisoarea și se întoarse spre Struan. Îmi pare tare rău pentru cumplitele vești pe care le-am auzit, domnule Struan.

— Mulțumesc. Ți-l prezint pe fiul meu Culum. Domnul Horatio Sinclair.

Cei doi își strînseră mîinile, simpatizîndu-se din prima clipă. Horatio citi scrisoarea.

— O să-mi ia puțin timp ca s-o transcriu în stilul protocolar, sir.

— Excelența sa dorește s-o traduci și s-o expediezi exact așa cum e scrisă acum, spuse Struan. Dar exact.

Horatio rămase cu gura căscată. Dădu ușor din cap.

— Înțeleg, am să...ăăă...am s-o fac imediat. Dar, domnule Struan, Ti-sen n-o să accepte niciodată una ca asta. Niciodată, Excelența voastră. Ar însemna să-și păteze prea tare cinstea obrazului.

Longstaff se zburli.

— Obraz ai zis? Am să-i arăt eu parșivului ăluia de păgîn un obraz de-o să-l țină minte, pe Dumnezeul meu! Transmite-i amiralului complimentele mele și roagă-l să expedieze scrisoarea cu o mare navă de linie la Whampoa, cu ordine să plece mai departe spre Canton dacă scrisoarea nu e acceptată pe loc.

— Da, sir.

— Auzi, să n-o accepte ! mormăi Longstaff după plecarea lui Horatio. Auzi ce obrăznicie. Sînt cu toţii nişte barbari păgîni. Cu toţii. Şi chinezii şi mongolii. N-au simţul dreptăţii şi dispreţul lor faţă de viaţa omului e de necrezut. Şi vînd tot, îşi vînd fetele, surorile, fraţii. De necrezut.

Culum îşi aminti deodată de mama şi fraţii lui, de moartea lor. Cum dădeau din ei un lichid apos, fie că vomau sau aveau scaune, de miasmele, crampele şi chinurile îngrozitoare, ochii lor înfundaţi în orbite şi spasmele morţii. Apoi iar erau prinşi de convulsii, duhoarea era şi mai puternică pentru ca apoi, după ce se zbăteau să mai respire, să urmeze moartea. Şi chiar şi după moarte încă mai aveau cîte un spasm al muşchilor, ca maică-sa care, moartă de un ceas, s-a mai răsucit o dată în pat, deşi în ochii deschişi era pecetea morţii, iar gura deschisă ca la toţi morţii. Şi vechea spaimă începu să-l prindă iar făcîndu-l să se simtă rău, şi se luptă să-şi schimbe gîndul, orice, numai să uite groaza de atunci.

— În privinţa vînzării terenurilor, sir. Mai întîi terenul trebuie măsurat. Şi cine o să facă treaba asta, sir ?

— Găsim noi pe cineva, nu-ţi bate tu capul.

— Poate Glessing, spuse Struan. Are experienţă de cartograf.

— Bună idee. Am să vorbesc cu amiralul în chestia asta. Excelent.

— Ar fi bine să te gîndeşti ca plaja pe care a fost ridicat catargul steagului să poarte numele de Promontoriul Glessing.

Longstaff era uimit.

— Niciodată n-am să te înţeleg. De ce îţi bagi singur beţe în roate doar pentru a perpetua numele unui om care te urăşte ?

Pentru că duşmanii buni sînt preţioşi, se gîndi Struan. Şi am nevoie de Glessing. E în stare să-şi dea şi viaţa

pentru a apăra Promontoriul Glessing. şi asta înseamnă Hong Kong.

— O să facă plăcere celor din marina regală, spuse Struan. E doar o idee de-a mea.

— E o idee bună. Mă bucur că tu ai propus-o.

— Ei, cred că acum o să ne ducem la nava noastră, încheie Struan.

Era obosit şi mai avea încă multe de făcut.

Isaac Perry se afla pe puntea dunetei navei *Thunder Cloud,* urmărindu-i pe militarii marini care căutau pe sub prelate şi prin bărci, prin lăzile de vele. Îi ura pe militarii marini ca şi pe ofiţerii lor — de mult, fusese băgat cu sila în marina militară.

— Nu e nici un dezertor la bord, le spuse el din nou.

— Bun înţeles, îi replică tînărul ofiţer.

— Vă rog daţi ordin oamenilor dumneavoastră să nu mai facă atîta dezordine. Marinarii o să fie nevoiţi să muncească un cart întreg să pună rînduială în urma lor.

— Nava dumneavoastră ar fi o pradă pe cinste, domnule căpitan Perry. Şi nava şi încărcătura. rînji ofiţerul.

Perry îl fulgeră cu privirea pe McKay care se afla lîngă pasarelă, păzit de oameni înarmaţi. Eşti un om mort, McKay, se gîndi Perry, dacă l-ai ajutat pe Ramsey să se urce la bord.

— O barcă la pasarela pupa, strigă al treilea ofiţer. Patronul soseşte la bord.

Perry se grăbi să iasă în întîmpinarea lui Struan.

— Le-a intrat în cap că noi avem un dezertor la bord, sir.

— Ştiu, îi replică Struan cînd ajunse să pună piciorul pe punte. De ce se află nostromul meu sub stare de arest ? îl luă el în primire, cu o notă tăioasă în glas. pe arogantul ofiţer.

— E o măsură de precauţie. E rudă cu Ramsay şi...

— Fir-ar să fie cu precauţiile voastre ! Pînă cînd nu se dovedeşte a fi vinovat, omul e nepătat, la naiba ! urlă Struan. Sînteţi aici să cercetaţi, nu să-mi hărţuiţi oamenii şi să mi-i arestaţi.

— Nu ştiu nimic, sir, izbucni şi McKay. Ramsay nu e la bord, eu nu l-am adus. Nu e ! Nu e !

— Dumnezeu să te păzească, dacă e găsit aici ! îi spuse Struan. Eşti consemnat la bord pînă la noi ordine. Treci sub punte.

— Da, sir ! răspunse McKay şi o luă la fugă.

— Pe Dumnezeul meu, Isaac ! urlă ca turbat Struan. Ar trebui să fii căpitanul acestei nave. Ce lege spune că marina militară poate aresta fără mandat un om numai ca măsură de precauţie ?

— Nici una, sir, spuse Perry, făcîndu-se mic de tot şi ştiind că nu era cazul să se apere.

— Să te dai jos de pe nava mea. Eşti debarcat !

Perry se albi la faţă.

— Dar, sir...

— La apusul soarelui să nu te mai găsesc pe nava mea ! şi Struan se îndreptă spre scara ce cobora spre pîntecele navei. Culum, vino.

Culum îl ajunse pe Struan pe coridorul către cabina principală.

— Nu e drept, îi spuse el. Nu e drept. Perry e cel mai bun căpitan pe care-l ai. Tu ai spus !

— A fost, fiule, îi replică Struan. Dar nu a apărat drepturile omului său. Şi i-a fost frică. De ce ? Habar n-am. Dar oamenii speriaţi sînt primejdioşi şi noi n-avem nevoie de ei.

— Dar McKay n-a păţit nimic.

— Prima lege a unui căpitan de-al meu e să apere nava. A doua, oamenii lui. Atunci şi ei or să-l apere pe el. Poţi comanda de unul singur o navă, dar singur n-o poţi face să meargă.

— Perry n-a greşit cu nimic.

— A îngăduit ca marina militară să-l aresteze pe McKay în mod ilegal, fir-ar să fie ! spuse Struan răspicat. Un căpitan trebuie să știe și alte lucruri în afară de felul în care se conduce o navă, fir-ar să fie ! Isaac ar fi trebuit să știe să-i țină piept mucosului ăluia. Dar i-a fost teamă, și nu i-a luat apărarea unuia din oamenii lui cînd era foarte important s-o facă. Data viitoare nu va apăra nava. Eu nu risc una ca asta.

— Dar a fost omul tău vreme de ani în șir. Asta nu contează ?

— Ba da. Asta înseamnă că am avut noroc toți acești ani. Acum nu mai am încredere în el. Așa că acum trebuie să plece și cu asta basta ! spuse Struan și deschise ușa cabinei.

Robb stătea la birou, uitîndu-se pe ferestrele de la pupa. Pe jos, pe podea, erau împrăștiate tot felul de cutii, lăzi, veșminte de copii și jucării. Sarah, soția lui Robb, stătea făcută covrig în unul dintre fotoliile marinărești, moțăind. O femeie mărunțică, însărcinată, și prinsă de somn, ce-și arăta chipul ridat, obosit. Cînd Robb îi văzu pe Struan și Culum, încercă, fără succes, să zîmbească.

— Salutare, Dirk, Culum.

— Salut, Robb.

Lui Struan îi trecu prin minte : în două zile a îmbătrînit cu zece ani.

Sarah se trezi tresărind.

— Hello, Dirk.

Se ridică greoaie și veni spre ușă.

— Hello, Culum.

— Ce mai faci, mătușă Sarah ?

— Obosită, dragă. Foarte obosită. Și nu mă împac deloc cu nava, o urăsc. Serviți un ceai ?

— Nu, mulțumesc.

Robb îl urmări vinovat cu privirea pe Struan.

— Eu ce să mai spun ?

— Nimic, Robbie. Ei sînt morţi ca toţi morţii, noi în viaţă, şi cu asta basta.

— Aşa o fi, Dirk ? Ochii ei albaştri luceau dur, îşi trecu degetele prin părul castaniu şi-şi netezi rochia lungă, verde, înfoiată, cu crinolină. Aşa o fi ?

— Mda. Sarah, vrei să ne laşi singuri puţin ? Trebuie să vorbesc cu Robb.

— Da, bine ! Se uită la soţul ei şi-l dispreţui cînd îl văzu atît de neajutorat. Dirk, noi plecăm. Plecăm din Orient pentru totdeauna. Eu am hotărît aşa. I-am dat firmei Struan şi Compania şapte ani din viaţa mea şi un copil. Acum a venit timpul să plecăm.

— Sarah, eşti o femeie înţeleaptă. În zilele pe care le trăim, Orientul nu e locul cel mai nimerit pentru o familie. Peste un an, cînd Hong Kong-ul va fi construit, ei bine, atunci va fi foarte bine.

— Pentru unii, dar nu şi pentru noi. Nu pentru Robby, sau Karen, Naomi sau Jamie. Şi nici pentru mine. Noi nu vom locui niciodată în Hong Kong.

După care ieşi.

— Robb, ai cumpărat opiu ?

— Am cumpărat ceva. Am cheltuit toţi banii gheaţă pe care-i aveam şi am mai împrumutat vreo sută de mii... nu ştiu exact. Preţurile n-au scăzut prea mult. Apoi, ăăă, n-am mai avut nici un chef.

Deci sîntem rău de tot în găleată, se gîndi Struan.

— De ce tocmai peste familia noastră ? E groaznic, groaznic, îngăimă Robb cu glas chinuit. De ce toată familia noastră ?

— Aşa a fost să avem parte de acest *joss*.

— La naiba cu acest *joss* ! Robb se uită pierdut la uşa cabinei. Brock doreşte să te întîlnească, şi cît mai repede.

— De ce ?

— N-a zis.

Struan se așeză, își mai slăbi curelele unei cizme pentru cîteva momente și se gîndi la Brock. Apoi spuse :

— L-am făcut pe Culum partener al firmei.

— Minunat ! spuse Robb cu o voce lipsită de expresie, în vreme ce se uita mai departe pierdut la ușă.

— Tată, interveni Culum. Vreau și eu să vorbesc cu tine despre problema asta.

— Mai tîrziu, fiule. Robb, mai e ceva. Avem necazuri mari.

— Mai e și ceva ce am să spun chiar acum, spuse Robb dezlipindu-și ochii de la ușă. Dirk, eu și Sarah și copiii plecăm cu prima navă din Orient.

— Cum ?

— Eu n-am să fiu niciodată Tai-Pan și nici nu vreau.

— Pleci acum pentru că l-am luat pe Culum partener ?

— Doar mă cunoști bine. Puteai să stai și cu mine de vorbă în privința asta, bineînțeles, dar toată chestia n-are nici o importanță. Eu vreau să plec.

— De ce ?

— Toată nenorocirea cu moartea celor de acasă m-a făcut să mă gîndesc. Sarah are dreptate. Viața e prea scurtă ca să stau aici să năduşesc muncind și să dau ortul popii. Vreau și eu puțină liniște. Și am bani mai mulți decît mi-ar trebui. Poți să răscumperi partea mea. Vreau să plec cu următoarea navă.

— De ce ?

— Am obosit. Obosit !

— Ești doar zdruncinat, Robb. Sarah iar te-a melițat, nu-i așa ?

— Sînt zdruncinat, da, așa-i, și m-a melițat din nou, dar așa am hotărît eu. Prea mulți mor. Prea mulți.

— Nu pot să răscumpăr partea ta. Sîntem faliți ! îi spuse Struan și-i întinse scrisoarea bancherului.

Robb citi scrisoarea. Chipu-i îmbătrîni și mai mult.

— Bată-i Dumnezeu să-i bată și să-i trimită în iad.

— Așa-i. Dar noi tot faliți se cheamă că sîntem, și Struan își trase cizma și se ridică. Îmi pare rău. Culum, faptul că ai devenit partener nu-ți mai aduce nimic. Banca noastră a fost asaltată de creditori și a dat faliment.

Aerul din cabină păru să devină deodată mai dens.

— Mai avem o sută de mii în Scoția, spuse Robb. Lasă-mi mie jumătate și iei tu restul.

— Mulțumesc, Robbie, ai vorbit și tu ca un bărbat. Robb izbi cu pumnul în masă.

— Nu e vina mea că banca a tras obloanele.

— Ba da ! Așa că nu mai cere tu jumătate din banii noștri cînd noi avem nevoie de fiecare penny.

— Tu ai nevoie, nu eu ! Dar o să găsești tu soluția, totdeauna ai găsit-o.

— Cincizeci de mii de lire n-o să-i ajungă lui Sarah nici cinci ani.

— Asta e treaba mea ! Banii nu-s trecuți în registru, așa că sînt ai noștri pe cinstite. Eu iau jumătate. Partea mea din afacerile pe care le-am făcut valorează de douăzeci de ori pe atît.

— Sîntem falimentari ! Nu-ți intră odată în cap treaba asta ? *Falimentari !*

Ușa cabinei se deschise și în cabină intră o fetiță cu păr auriu. În mînă ținea o păpușă de paie. Era încruntată.

— Hello, tati, hello, unchiule Dirk ! Se uită țintă la Struan. Sînt chiar urîtă ?

— Nu, bineînțeles că nu, Karen ! Struan o ridică în brațe. Cine a fost în stare să-ți spună niște lucruri atît de îngrozitoare, fetițo ?

— Ne jucam de-a școala pe *Resting Cloud*. Lillibet mi-a zis.

— Lillibet Brock ?

— Nuuu. Ea e cea mai bună prietenă a mea. Era Lillibet Altcineva.

— Păi cum o să fii tu urîtă ! Să-i zici lui Lillibet Altcineva că nu e frumos să spună așa. Ești tare drăguță.

— Bine atunci ! zîmbi Karen cu toată gura. Și tati spune mereu că-s frumoasă, da' am vrut să te-ntreb și pe tine pen'că tu știi întotdeauna. Tu le știi pe toate ! și-l îmbrățișă strîns. Mulțumesc, unchiule Dirk. Acum dă-mi drumul jos ! și porni spre ușă dansînd. Sînt tare bucuroasă că nu-s urîtă.

Robb se prăbuși în fotoliu. În cele din urmă îngăimă :

— Doamne, pedepsește-i pe bancherii ăștia. Îmi pare rău. E numai vina mea... și-mi pare tare rău.... așa cum am zis, îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău, flăcăule.

Robb încercă în zadar să-și limpezească gîndurile

— Ce mai putem face ?

— Habar n-am, Robb, dar să nu-mi faci una ca asta acum. Lasă-mi un răgaz de cîteva luni. O expediem pe Sarah împreună cu copiii cu prima navă. Cu cît mai repede, cu atît mai bine, ca să scape de sezonul uraganelor.

— Poate că izbutesc să aranjez cumva vreun împrumut. Trebuie să onorăm polițele plătibile la vedere. O să pierdem navele... totul ! și Robb făcu un efort s-o uite pe Sarah. Dar cum naiba în scurtul răgaz pe care-l avem ? Degetele i se chirciră de nervi. Nava poștală a sosit ieri. Pentru noi n-a adus nimic important. Nici o veste din țară. Dar probabil că și alții știu de falimentul băncii noastre. Și noi am cumpărat niște acțiuni, nu prea multe, la banca lui Brock tocmai pentru ca să-l putem supraveghea. Probabil că și el știe de falimentul băncii noastre. De asta vrea să te vadă acum ?

— Poate. Dacă află, atunci o să se repeadă să ne sfîșie. Dacă nu cumva toată treaba-i aranjată chiar de el. O să ne cumpere toate polițele și o să ne ruineze

— De ce ? îl întrebă Culum

— Pentru că și eu l-aș ruina pe el dacă aș avea numai pe jumătate șansa asta.

Cutum voi să-l întrebe din nou de ce, și să-i spună că și el va pleca spre țară cu următoarea navă, dar tatăl său arăta atît de abătut, iar Robb atît de posomorît, încît nu îndrăzni. O să-i spună a doua zi.

— Trebuie să încerc să dorm și eu cîteva ceasuri, spuse Struan. Mă duc la țărm. Tu și Sarah puteți să vă duceți pe *Resting Cloud*, bine ? Lui Perry i-am dat ordin să părăsească nava pînă la apusul soarelui. L-am debarcat.

— Și pe cine o să pui în locul lui ?

— Habar n-am, spuse Struan pe cînd se pregătea să plece. Trimite-i vorbă lui Brock că mă întîlnesc cu el la mal, la apusul soarelui.

Capitolul trei

Struan nu reuși să doarmă prea mult. Pe masă mîncarea rămăsese neatinsă. Privea pe ușa cortului la navele care se legănau la ancoră în port. Soarele apunea și, la orizont, se ridica o lună neclară, învăluită de cețuri. Înaltul cerului era dominat de imense mase de nori cumulus. Vîntul anunța furtună.

Ti-sen, își repeta el mereu în minte. E singurul care te poate salva. Da, dar asta înseamnă trădare față de tot ceea ce ai crezut, față de toată munca pentru asta de pînă acum.

McKay intră cu un felinar aprins și-l așeză pe masă. Cortul era spațios și confortabil, pe podeaua de piatră erau așternute covoare.

— Barca lui Brock se apropie de țărm, sir.

— McKay, ia oamenii și retrage-te cu ei destul de departe ca să nu audă ce vorbim.

— Da, sir.
— S-a aflat dacă l-au găsit pe Ramsey ?
— Nu, sir.
— Unde-i acum ?
— Nu știu, sir.
Struan dădu gînditor din cap.
— Mîine să pui pe toți spionii noștri să-l caute și să afle unde s-a ascuns.
— Vă cer iertare, sir, am și dat de veste treaba asta, sir. McKay încercă să-și ascundă tulburarea. Dacă e la bord, atunci numai diavolul l-a putut ajuta să ajungă acolo ! după care adăugă : Îmi pare rău de căpitanul Perry, sir.
Privirea lui Struan deveni brusc aspră :
— Îți dau cinsprezece zile ca să-mi dovedești că am avut dreptate în privința lui Isaac. Cinsprezece zile sau de nu ești și tu debarcat alături de el.
— Da, sir.
McKay simți un junghi cum îi urca din testicule pînă în mațe și-și blestemă prostia de a fi deschis gura. Ai să ajungi să te înveți vreodată, afurisit nebun ce ești ?
Pe țărm se auzi pasul greu al lui Brock. Apăru deodată în ușa cortului.
— Voie să urc la bord, Dirk ?
— Da, Tyler.
McKay ieși. Brock se așeză la masă și Struan îi turnă un pahar mare de brandy.
— Mare nenorocire să-i pierzi pe cei din familia ta. 'Mi-nchipui ce-i în sufletul tău. Și mie mi-au murit două neveste la naștere și pruncii. Rău de tot.
— Mda.
— Nu-i mare lucru de cabina asta, spuse Brock aruncîndu-și ochii prin cort.
— Ți-e foame ? îl întrebă Struan arătîndu-i mîncarea de pe masă
— Mulțam tare mult !

Brock luă o găină friptă, o rupse în două. și desprinse fără mofturi jumătate de piept de pe os. La degetul cel mic purta un inel de aur cu un smarald mare.

— Se pare că Nobila Casă nu mai are nici un *joss*.

— *Joss* e un cuvînt mare.

Brock rîse.

— Dirk, haide să nu ne mai jucăm. O firmă musai să aibă un tezaur cu care să-și apere creditu'. Chiar și Nobila Casă.

— Mda.

— Dirk, am părăduit o groază de parale. o groază de timp ca să aflu ce sfori tragi, tot ! Brock apucă și cealaltă jumătate de piept de găină și-l înfulecă. Ai un bucătar bun. Spune-i că-i dau oricînd o slujbă la mine.

— Ține la cea pe care o are acum.

— Nici o para, nici slujbă, sărmanul meu gunoier. Bancă nu, credit nu, 'nica nu ! Brock rupse încă o găină în două. Mai ai tu dosită niște șampanie din aia ? I-o zi mare, fir-aş să fiu !

Struan deschise sticla fără să-i șovăie mîna și umplu două pahare curate pentru el și Brock.

— Taman cum e musai de rece, fiule ! Taman ! plescăi Brock din buze. Doujcinci de mii în lòc di-un milion, nu-i mare lucru, așa-i ?

Struan nu-i răspunse, pe fața lui nu se putea citi nimic.

— Șase peny la o liră, așa se zice. Am primit şi io o scrisoare cu vasul poştal de ieri. Am pierdut şi io vreo zece mii de sfanți. Rău. Foarte rău din partea unei bănci să se joace așa cu paralele cleienților — chicoti Brock. Așa, ca din întîmplare, am dat şi de amărîtul ăla de Skinner. Și el își dădea cu presupusul că e de rău. O să feştelească el un articol acolo... titluri de-o şchioapă, așa mă bate gîndul. Și p-aia dreaptă.

Își tăie o bucată de plăcintă cu mere și o înfulecă cu poftă.

— A, să nu uit. Am și io polițe de plată la vedere de vro op' su de mii a firmei Struan. În alea șase luni din urmă am tîrguit polițe taman pen' vremuri ca astea. Ș-o zic pe-a dreaptă, feciorul meu Morgan și agenții mei din tîrgul Londrei au făcut-o.

— Tyler, e o investiție bună. Foarte bună.

— Ihî ! Și Skinner o dumirește cam tot așa. Dirk, flăcăule. Am fost a naibii de zdruncinați de ghina care-a dat peste tine. Da' să știi că io păstrez numele navelor tale. E *joss* rău să schimbi numele. Da' sub pavilionu' meu o s-o ducă mai bine.

— Mai întîi ar trebui să ajungi să pui mîna pe el.

— In treij' de zile a mele-s, flăcăule. Atunci espirește și polițele astea. Ș-o să afle toată lumea de tărășenia asta așa că în Orient nu mai pupi tu credit. Ești terminat, flăcăule.

— Poate că înainte de-a pune mîna pe ele, am să-mi trimit navele la fund.

— Dirk, nu faci tu una ca asta. Te știu io bine. Poate alții ar face-o, da' nu tu. Noi doi semănăm aici : navele-i ceva fără samă. Mai bune ca orice muiere.

Își termină paharul de șampanie, Struan i-l umplu din nou. Brock rîgîi.

— Pardonați ! apoi bău iar. Șampania-i făcută anume ca să rîgîi, așa-i ?

— Tu ai asmuțit creditorii asupra băncii ?

— Dacă-mi dădea mie prin cap una ca asta o făceam de mult. O idee foarte șmecheră și dibace. Să vezi și să nu crezi : să te lași tu cu amîndouă boașele prinse-n capcana aia !

— Dacă cineva a pus la cale dinainte toată treaba asta o să aflu eu.

— Păi într-adins a fost, flăcăule.

— Atunci cine a pus la cale ?

— Morgan, îi răspunse Brock. Treburile astea trebuie să le las pe mîna lui, cățelandru' crește. Așa-i, băiatu' meu a făcut-o, și-s mîndru pîn' la Dumnezeu ! Se scărpină încîntat, deranjînd păduchii. semn al unei vieți firești. Așa că ești falit, Dirk. Și asta după atîția ani. Terminat.

— În treizeci de zile se mai pot întîmpla multe lucruri.

— Mda, așa o fi. Mi-a ajuns la ureche că fi-tu se ocupă de licitația terenurilor.

— Mda, dar licitația va fi pe cinstite. Cine dă mai mult ăla ia pămîntul. Tyler, noi nu umblăm cu înșelătorii N-avem nevoie.

— Fira-i tu să fii a naibii ! mugi Brock. Vrei să zici că io înșel pe cineva ?

— Tu înșeli tot timpul, se înroși la față Struan. Înșeli și cînd e vorba de oamenii tăi și cînd e vorba de navele tale și asta o să te piardă. Nu poți aduna la nesfîrșit folosindu-te numai de bici.

— Pe Dumnezeul meu, nu mă folosesc de bici mai mult decît alții. Numai pen' că ție ți-a intrat în cap tot felul de idei din astea moderne și n-ai vînă în tine. nu înseamnă că alții n-are dreptate. Biciu-i bun că-i ține pe ticăloși la treaba lor.

— Ai trăit folosind biciul și o să mori tot de el.

— Vrei să încheiem socotelile chiar acum ? Bici împotriva biciului ? Cuțit împotriva cuțitului ? Hai acum Cristoșii și Dumnezeii ! Sau și acum tot laș ești ?

— Ți-am spus-o o dată și acum ți-o zic pentru cea din urmă. Într-o bună zi am să viu cu biciul după tine, poate chiar la noapte, poate mîine, poate poimîine. Pe Dumnezeul meu, într-o bună zi am să viu să te dibui. Și să-ți mai zic una. Dacă așa o voi soarta să mori înainte să-mi vină mie la socoteală, am să-l vînez pe Gorth și pe Morgan și am să vă duc de rîpă compania.

Brock își dădu la iveală șișul.

— Flăcăule, poa' că mai bine să-ți iau io gîtul chiar acu !

Struan turnă din nou șampanie. Sticla rămase goală.

— Mai deschide o sticlă, că sînt destule.

Brock se scutură de rîs.

— Of, Dirk, flăcăule, ești nemaipomenit ! Ești la pămînt, da' tot fudul, ești, ești terminat, mă auzi, flăcăule ? Nobila Casă o ia la vale de-acu. Și ești și laș !

— Nu-s laș, Tyler, știi bine.

— Ai ginit dealu' unde o să fie Casa cea Mare ? îl întrebă Brock cu ochi sticlind.

— Da.

— I-a meu, flăcăule. Io îl cumpăr. Poț să dai cît oi da, io dau mai mult !

Struan simți că i se urcă sîngele la cap, fiindcă știa bine că nu avea banii care să-i îngăduie să liciteze împotriva lui Brock. Decît doar dacă încheia afacerea cu Ti-sen. Decît doar dacă vindea de pe acum Hong Kong-ul.

— Să dea Dumnezeu în iad să putrezești.

— I-a meu, flăcăule. Ca și toată stînca asta împuțită ! spuse Brock, golindu-și paharul și rîgîind din nou. După ce firma ta s-o fali de tot, am să te mătur și pe tine și pe-a tăi din mările astea ! Scoase din buzunar o pungă de bani, și numără douăzeci de guinee de aur, apoi le aruncă pe podeaua cortului. Cumpără-ți și tu un coșciug de ei.

Și Brock ieși din cort mătăhăind.

— Iertare, sir, îngăimă McKay.

Struan se dezmetici din reveria care-l cuprinsese.

— Da ?

— Domnul Culum e la țărm. Vrea să vă vadă.

Struan tresări cînd băgă de seamă că luna aceea ștearsă ajunsese în crucea cerului și se făcuse noapte tîrziu.

— Să vină.

— Au venit şi alţii, sir. Chinezul acela Gordon Chen. Domnişoara Sinclair. Doi pe care nu-i cunosc. Bătrînul Quance. Le-am zis că o să-i primiţi mîine. Bănui că n-am greşit că nu l-am lăsat pe domnul Culum să vină fără să vă-ntreb.

McKay văzu guineele de aur de pe jos, dar tăcu mîlc.

— Atîta vreme cît asculţi ce ţi se porunceşte nu greşeşti.

Culum apăru în uşa cortului.

— Tată, te deranjez ?

— Nu, fiule, stai jos.

Culum văzu monedele de aur de pe podea şi dădu să le adune.

— Lasă-le acolo unde sînt.

— De ce ?

— Pentru că aşa vreau eu să rămînă unde sînt.

Culum se aşeză.

— Vreau să vorbesc cu tine, tată.

— Acum nu prea am chef de discuţii, fiule.

— Ai vorbit serios atunci cînd ai spus că mă iei şi pe mine partener la firmă ?

— Da.

— Nu vreau să fiu partener. Nu vreau să mai rămîn în Orient. Vreau să mă duc acasă.

— Culum, eu ştiu mai bine decît tine ce-i de făcut. Lasă-mi numai un răgaz.

— Timpul n-o să schimbe nimic.

— Eşti încă crud, feciorule. Ai timp berechet înaintea ta. Acum ai puţină răbdare cu mine. Şi cu China. Ţi-a spus Robb ce ai de făcut în privinţa licitaţiei terenurilor ?

— Da.

Fir-ar să fie şi unchiul Robb, gîndi Culum. Măcar dacă n-ar fi făcut atîta tărăboi cu tata şi n-ar fi spus şi el că pleacă. Fir-ar, fir-ar, fir-ar să fie ! Afurisită fie şi banca aia. Le-a dus pe toate de rîpă. Săracul tata !

— Cred că am să mă descurc.

— N-ai să ai nici o bătaie de cap atîta vreme cît totul se desfășoară cinstit. Cine plătește mai mult, acela dobîndește terenul.

— Da 'nențeles, spuse Culum, cu ochii la guineele de pe jos. De ce vrei ca banii ăia să rămînă unde sînt ?

— Pentru că-s banii pentru coșciugul meu.

— Nu pricep.

Struan îi povesti ce se întîmplase în timpul discuției cu Brock.

— Mai bine să știi cu cine ai de-a face, Culum. Păzește-te din toate părțile, fiindcă o să te vîneze așa cum am să-l vînez și eu pe Gorth.

— Păcatele părinților nu le moștenesc copiii !

— Gorth Brock e după chipul și asemănarea tatălui său.

— Cristos nu predică iertarea ?

— Da, fiule, dar eu nu-i pot ierta. Ei reprezintă tot ce e mai putred pe pămîntul ăsta. Sînt niște tirani și socot că biciul e răspuns la toate. Așa-i viața pe pămînt : banii înseamnă putere, fie că ești rege sau moșier, căpetenie sau neguțător sau un mărunt arendaș. Iar fără putere nu poți să aperi nici măcar ceea ce-ai dobîndit, și nici să îmbunătățești soarta altora.

— Vrei să spui că învățăturile lui Cristos sînt greșite ?

— Nu greșite, fiule. Vreau să spun doar că unii oameni sînt niște sfinți, unii sînt fericiți să fie blînzi și umili și fără nici o ambiție ; alți oameni se mulțumesc să fie mereu pe planul al doilea. Eu nu. Nici Brock. Tu ?

— Nu știu.

— Odată și odată ai să fii și tu pus la încercare. Atunci ai să afli și tu mai multe în ceea ce te privește.

— Atunci vrei să spui că banii înseamnă totul ?

— Eu spun doar că fără putere nu poți fi un sfînt în ziua de azi și în epoca asta. Puterea numai de dragul

puterii e un păcat. Ca și banii de dragul banilor, tot păcat înseamnă.

— E chiar atît de important să ai bani și putere ?

— Nu, fiule, îi replică Struan cu un zîmbet ironic. Doar lipsa banilor e importantă.

— De ce vrei atît de mult puterea ?

— Dar tu de ce-o dorești, Culum ?

— Poate că nici nu mi-o doresc.

— Da, poate. Vrei să bei ceva, fiule ?

— Puțină șampanie.

— Ai mîncat ?

— Mulțumesc, da. Deocamdată nu știu mare lucru despre mine, continuă Culum.

— Fiule, ai timp berechet înaintea ta. Sînt tare bucuros că ești aici. Tare bucuros.

Culum se uită din nou la monede.

— De fapt nici nu mai contează mare lucru, nu-i așa ? Chestia cu participarea mea la firmă și toate celelalte. Compania e terminată. Acum ce-ai să faci ?

— Vreme de douăzeci și nouă de zile de acum încolo nu sîntem încă terminați. Dacă acel *joss* e împotriva noastră, forma de acum a Nobilei Case va muri. Atunci o să o luăm de la capăt.

Nu te mai păcăli singur, își spuse el. N-o să mai fii în stare s-o iei niciodată de la capăt.

— Așa, un fel de luptă fără sfîrșit ?

— Dar ce credeai tu că e viața, fiule ?

— Dacă n-o să-mi placă, sau dacă am să socot că nu sînt bun și nici nu merit, pot să mă retrag ca partener al firmei ? Cînd poftesc ?

— Da ! Dar nu și dacă ajungi Tai-Pan vreodată. Cel care e Tai-Pan nu se poate niciodată retrage decît atunci cînd e convins că firma se află pe mîini bune. Și *trebuie* să fie sigur. E ultima lui răspundere.

— Dacă negustorii chinezi ne datorează atît de mult, nu putem să ne luăm banii de la ei ? Atunci vom avea cu ce-i plăti lui Brock.

— Nici ei n-au bani.

Dracul s-o ia de treabă, își spuse Struan, sîntem în capcană. Hotărăște-te odată, ori Ti-sen, ori nimic.

— Dar Excelența sa ? Nu ne poate acorda un avans ? Din banii aceia de răscumpărare ?

— Aceia aparțin Coroanei. Parlamentul poate că o să-i onoreze cererea, poate că o s-o respingă. Dar tezaurul acela nu va putea trece în alte mîini vreme de aproape un an.

— Dar o să obținem despăgubirea. Brock n-o să accepte garanțiile astea ?

Vocea lui Struan deveni mai aspră :

— Ți-am spus o dată cît de mare-i generozitatea lui Brock. Eu nu i-aș da nici douăzeci de guinee dacă l-aș prinde în capcană cum m-a prins el pe mine. Bată-i Dumnezeu să-i bată pe el și pe afurisiții aceia de cățelandri ai lui !

Culum se foi stînjenit în scaun. Cu piciorul mișcă una dintre monede care luci brusc în lumină.

— Excelența sa nu e... nu e cam slab de minte ?

— Asia nu e locul nimerit pentru el, asta-i tot. E nepotrivit pentru slujba pe care o are. Eu aș fi cu totul pierdut în anturajul unei curți europene. Dar e ministru plenipotențiar. Asta e tot ce contează. Mda, e cam slab de minte, dar e bine să fii cu mare băgare de seamă cu el. Fii cu băgare de seamă cu toată lumea.

— Întotdeauna face ce-i spui tu ?

Struan privi noaptea prin ușa cortului.

— De cele mai multe ori îmi ascultă sfaturile. Cu condiția ca eu să fiu ultimul care i le dă.

Culum mișcă încet cu piciorul altă monedă.

— Trebuie să existe ceva, cineva care să te ajute. Trebuie să ai niște prieteni.

Fără putință de scăpare, mintea lui Struan se oprea doar la numele singurei persoane care putea să desfacă acum capcana în care era prins : Ti-sen. Brock o să pună mîna pe nave frumușel, se gîndi el, chinuit de o neputincioasă furie. Și fără nave, fiule, ești pierdut. Și casa și Hong Kong-ul și planurile. Da, ai putea s-o iei de la capăt, dar nu te păcăli singur. N-ai să mai ajungi niciodată să construiești și să aduni oameni pentru o flotă ca asta. Și nici nu-l mai ajungi vreodată din urmă pe Brock. Vei rămîne pentru totdeauna în planul al doilea. Struan simți cum vinele de la gît pulsează. Gîtlejul i se uscase. N-am să fiu niciodată în urma cuiva. Dumnezeule, nu pot. Nu pot. Nu pot. Nici în urma lui Brock, nici a altuia.

— Mîine, cînd se întoarce *China Cloud,* plec la Canton. Vii cu mine.

— Și cum rămîne cu licitația terenurilor ? Nu trebuie să încep să mă ocup de asta ?

— La dracu și cu licitația terenurilor ! Întîi trebuie să ne salvăm firma. Fiule, du-te la bordul navei *Resting Cloud*. Plecăm cît mai curînd posibil.

— Bine, spuse Culum și se ridică în picioare.

— Noapte bună, fiule.

Culum dădu cu ochii de monedele care-l fascinau. Începu să le adune.

— Ți-am spus să le lași acolo unde sînt !

— Nu pot.

Pe fruntea lui Culum se iviră broboane de sudoare. Monedele păreau să-i frigă degetele.

— Trebuie... trebuie să le iau.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Nu știu. Le... le vreau ! și puse banii în buzunar. De-acum sînt ale mele. Noapte bună, tată.

Capitolul patru

Struan lua masa singur în sufrageria spațioasă a impunătoarei factorii a firmei din colonia de la Canton. Reședința impresionantă, cu trei nivele, fusese construită de Compania Indiilor de Est cu patruzeci de ani înainte. Struan rîvnise multă vreme la ea, socotind-o potrivită pentru Nobila Casă. Izbutise s-o cumpere cu opt ani înainte.

Sufrageria se afla la al doilea etaj și dădea cu ferestrele spre rîul Pearl. Sub acest etaj era un labirint de birouri, depozite și magazii. Deasupra se aflau dormitoarele și încăperile particulare ale Tai-Panului, separate de rest cu mare grijă. Pe toată întinderea acestui etaj erau apartamente și dormitoare, camere de serviciu și balcoane. În această clădire locuiau și munceau patruzeci, cincizeci de funcționari portughezi, zece-cinsprezece alți europeni. În plus o sută de slujitori chinezi, numai bărbați. Legea chineză nu le îngăduia femeilor din acest neam să fie slujnice aici.

Struan își împinse fotoliul sculptat mai departe de masă și își aprinse enervat un trabuc. Un foc zdravăn încălzea încăperea cu pereții și podeaua placate cu marmură. La masă ar fi putut lua loc patruzeci de persoane, argintăria era georgiană, candelabrul din cristal plin de lumînări, răspîndind o lumină puternică. Se îndreptă spre fereastră și se uită la negustorii care foiau în curtea de jos. Dincolo de gardul grădinii era o uliță ce se întindea pe toată lungimea coloniei și de-a lungul cheului fluviului. Ca de obicei, ulița viermuia de negustori ambulanți, gurăcască, vînzători și cumpărători, ghicitori de tot felul, scribi, vagabonzi și cîini. Cînd ieșeau din factoriile lor, negustorii nu se puteau plimba în oarecare liniște decît în Grădina Englezească, cum era numit parcul. Chinezilor, în afară de slujitori, le era interzis să intre în factorii sau

în parc. Treisprece clădiri se rînduiau una lîngă alta, pe toată lungimea coloniei, cu şiruri de pomi în faţă, iar între ele erau două alei înguste : strada Hog şi Aleea Veche a Chinei. Numai Struan şi Brock stăpîneau singuri cîte o clădire aici, ceilalţi negustori stăteau laolaltă în celelalte, ocupînd spaţiul ce le era necesar, şi plătind chirie Companiei Indiilor de Est, care ridicase colonia cu o sută de ani înainte.

La nord, colonia era mărginită de strada Celor Treisprezece Factorii. Zidurile oraşului Canton se ridicau la un sfert de milă distanţă. Între zidurile oraşului şi colonie era un furnicar de cocioabe şi şandramele. Pe rîu domnea înghesuiala inevitabilă a aşezărilor plutitoare ale poporului de barcagii. Iar deasupra tuturor pulsa zumzăitul continuu ce sugera un imens stup.

Pe o latură a grădinii, Struan îl zări pe Brock adîncit în discuţii cu Cooper şi Tillman. Se întrebă dacă nu cumva cei doi îi explicau lui Brock meandrele aranjamentelor comerciale cu ceai şi opiu dimpreună cu spaniolii. Baftă, le ură el fără nici o ranchiună. În dragoste şi în comerţ orice gest e cinstit.

— Unde naiba o fi Jin-qua, spuse el cu voce tare.

De douăzeci de zile Struan încerca să-l întîlnească pe Jin-qua, dar în fiecare zi trimisul lui se întorsese în colonie cu acelaşi răspuns : „El nu intoarce inca. Tu pot astepte. Mine el intoarce Canton, nu conteşte !“

Culum rămăsese zece zile în colonia de la Canton cu el ; în cea de-a unsprezecea zi Longstaff îi trimisese un mesaj urgent să se întoarcă la Hong Kong : se iviseră probleme în legătură cu licitaţia terenurilor. Împreună cu mesajul lui Longstaff sosise şi o scrisoare de la Robb, în care acesta spunea că articolul de fond al lui Skinner produsese consternare printre neguţători, cei mai mulţi trimiseseră de îndată depeşe în ţară pentru a-şi pune banii la adăpost în mai multe bănci diferite, că cei mai mulţi

aşteptau cu nerăbdare cea de-a treia zi scadentă, că nu era rost de procurat nici un fel de credit de nicăieri, că toate propunerile făcute de el adversarilor lui Brock rămăseseră fără rezultat, cei din marina regală făcuseră o criză cînd devenise publică anularea oficială a ordinului lui Longstaff cu privire la interzicerea contrabandei cu opiu, iar amiralul trimisese o fregată spre ţară pentru a cere guvernului permisiunea de a interveni direct, şi, în cele din urmă, că Chen Sheng, compradorul lor, fusese invadat de creditori care-şi cereau banii pentru datorii mai mici care, în mod normal, ar fi aşteptat să le vină rîndul.

Struan ştia că era îngenunchiat dacă nu ajungea la Jin-qua în următoarele opt zile, şi din nou se întrebă dacă Jin-qua se ferea să se întîlnească cu el, sau chiar nu era în Canton. E un bandit bătrîn, îi trecu lui Struan prin minte, dar niciodată n-o să încerce să mă evite. Şi dacă totuşi ajungi să te întîlneşti cu el, flăcăule, chiar ai de gînd să-i faci propunerea aceea diavolului de Ti-sen ?

Afară se auzi un schimb furios de voci cîntate, uşa se deschise brusc şi în salon pătrunseră o femeie hoklo din neamul poporului de barcagii şi un servitor care se străduia s-o împiedice să intre. Femeia purta obişnuita pălărie conică, imensă, a barcagiilor de pe sampane, nişte pantaloni negri şi soioşi, o bluză şi pe deasupra o haină matlasată jegoasă.

— Oprit poate nu asta cow chillo, stăpîn ! spuse servitorul în *pidgin English*, încă ţinînd-o pe fata ce se zbătea să scape.

Negustorii europeni nu se puteau înţelege cu servitorii lor decît în *pidgin*, ca şi aceştia cu stăpînii. *Cow* însemna „femeie", *chillo* era o formă stîlcită de la „copil". *Cow chillo* însemna „femeie tînără".

— Cow chillo afară ! Iute-iute foarte, savvy ? răcni Struan.

— Tu nevoie cow chillo, heya ? Cow chillo mult bun la pat. Doua dolar, nu conteşte, îi strigă fata.

Servitorul o înfăşcă, pălăria îi căzu şi pentru prima dată Struan îi zări faţa desluşit. Din cauza machiajului abia i se puteau ghici trăsăturile, şi Struan se frînse în două de rîs. Servitorul rămase cu gura căscată uitîndu-se la el, de parcă ar fi socotit că înnebunise, şi dădu drumul fetei. Printre hohote de rîs Struan îngăimă :

— Asta una cow chillo sta poate, nu conteşte !

Fata îşi netezi veşmintele soioase cu furie şi îl potopi cu un alt torent de invective pe servitorul ce se îndepărta.

— Cow chillo mult bine vede tu, Tai-Pan.

— Şi eu mă bucur că te văd, May-may, spuse Struan şi se uită încă surprins la ea. Ce naiba cauţi tu aici, şi ce naiba e cu jegurile astea pe tine ?

— Cow chillo crede tu face hîţ-hîţ cu alt cow chillo, heya ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, fato, acum sîntem singuri. Termină cu *pidgin !* Am cheltuit destul timp şi bani ca să te învăţ engleza regală !

Struan o ridică în braţe, dar o ţinu departe de el.

— Dumnezeule, May-may, puţi de se simte pînă în tăria cerului.

— Şi tu puţi la fel dacă trebui porţi haine puturos.

— *Dacă ar trebui să porţi haine puturoase*, o corectă el din obişnuinţă. Ce cauţi aici ? Şi de ce haine puturos pe tine ?

— Tai-Pan, lasă-mă jos.

Struan o lăsă jos şi ea i se încolăci tristă dinainte.

— Am venit aici în mare taină şi tare întristată pentru că ai pierdut-o pe Suprema Doamnă şi copiii pe care ţi i-a dăruit în afară de un singur fecior.

Lacrimile lăsară dîre pe machiajul obrajului.

— Rău îmi pare, rău îmi pare !

— Mulțumesc, fetițo. Așa-i. Dar ce-a fost să fie s-a împlinit și nici o suferință de pe lume nu-i mai poate aduce înapoi.

O mîngîie pe creștet și o bătu ușor pe obraz, tulburat de sincera ei compătimire.

— Eu nu vă cunosc obiceiurile. Cît timp trebuie să îmbrac în doliu ?

— Nici un doliu, May-may. S-au dus, gata. Nu mai plîngem, nu mai jelim.

— Am ars tămîie pentru sigura lor renaștere.

— Mulțumesc. Și acum spune ce cauți aici, și de ce-ai plecat din Macao ? Doar ți-am spus să rămîi acolo.

— Întîi o baie, apoi mă schimb și la urmă vorbim.

— May-may, aici n-avem nici un fel de schimburi.

— Ah Gip, netrebnica mea amah e jos. E cu veșmintele și lucrurile mele, nu contește ! Unde-i baia ?

Struan trase de cordonul clopoțelului și de îndată se arătă un servitor făcînd ochii mari.

— Cow chillo la baie meu, savvy ? Amah poate urca. Aduce potol !

Apoi către May-may :

— Tu spun potol ce.

May-may îi porunci vorbind iute servitorului care nu-și mai revenea, și plecă din încăpere. Mersul ei legănat cu totul deosebit îl mișcase întotdeauna pe Struan. May-may avea picioarele bandajate. Labele picioarelor ei nu erau mai mari de trei inci. Cînd o cumpărase, cu cinci ani înainte, Struan tăiase bandajele și fusese îngrozit cît de deformate erau, diformitate pe care vechile datini o socoteau un semn de frumusețe — piciorul cît mai mic. Numai fetele cu picioare bandajate — *picioare lotus* — puteau spera să ajungă să fie neveste sau concubine. Cele cu picioare normale rămîneau țărănci, servitoare, prostituate pentru clasele de jos, amah sau muncitoare, și erau disprețuite.

May-may avea picioarele schilodite. Fără legătura strînsă a bandajelor, fata suferise cumplit, de-ţi producea milă. Struan fusese nevoit să-i îngăduie să-şi pună bandajele la loc, iar după o lună durerile au mai slăbit şi fata a fost în stare să meargă din nou. Numai cînd ajung la bătrîneţe, picioarele legate devin insensibile la dureri. Atunci, la început, Struan o întrebase prin intermediul lui Gordon Chen cum se proceda, iar ea îi povestise plină de mîndrie că maică-sa începuse să-i lege picioarele încă de la şase ani : „Bandajele erau fîşii de doi inci lăţime şi douăsprezece picioare lungime şi se umezeau. Mama mi le înfăşura strîns în jurul labelor piciorului, în jurul călcîiului, a tălpilor şi a scobiturii piciorului, îndoindu-mi cele patru degete mai mici de la picior sub talpă, şi lăsînd degetul mare liber. Cînd bandajele se uscau, se strîngeau şi mai tare, iar durerile erau cumplite. O dată cu trecerea lunilor şi a anilor, distanţa dintre degetul mare şi călcîii se micşora, şi scobitura piciorului se arcuia şi mai mult. Bandajele sînt scoase o dată pe săptămînă, pentru cîteva minute, şi picioarele se spală. După cîţiva ani, degetele mici se zgîrcesc, se usucă şi se îndepărtează. Cînd am ajuns la doisprezece ani puteam să merg de-acum destul de bine, dar încă nu aveam picioarele destul de mici. Atunci mama a consultat o bătrînă pricepută în arta legării picioarelor. Cînd am împlinit doisprezece ani bătrîna a venit la noi acasă cu un cuţit bine ascuţit şi nişte uleiuri. Mi-a făcut cîte o crestătură adîncă de-a latul mijlocului tălpii. Tăietura asta a îngăduit ca apoi călcîiul să fie şi mai aproape de degetul mare şi au fost înfăşurate bandajele." „Ce cruzime ! Întreab-o cum de-a rezistat la chinurile astea." Struan îşi aminti de privirea ei uluită cînd Chen îi traduse întrebarea şi apoi răspunse în fermecătoarea ei limbă cîntată : „Fata spune : «Pentru fiecare pereche de picioare bandajate se adună un lac de lacrimi. Dar ce contează lacrimile şi durerile ? Acum nu-mi mai e ruşine să las pe oricine să-mi

măsoare picioarele». Domnule Struan, fata dorește să i le măsurați." „Nu fac una ca asta nici în ruptul capului!" „Vă rog, sir. Gestul acesta o s-o umple de mîndrie. După datina chinezească, sînt perfecte. Dacă nu o faceți, fata o să creadă că vă e rușine de ea. Și o să piardă mult din cinstea obrazului dinaintea dumneavoastră." „De ce?" „Ea crede că i-ați scos bandajele pentru că v-ați gîndit că vrea să vă înșele." „De ce să-mi treacă una ca asta prin minte?" „Fiindcă, vedeți, sînteți... ea n-a mai întîlnit niciodată un european pînă acum. Vă rog, sir. Numai dacă vă dovediți mîndru de ea abia atunci sînt plătite toate lacrimile de care a avut parte." Așa că s-a pus și i-a măsurat picioarele, și și-a arătat o bucurie pe care de fapt n-o simțea, iar ea i s-a prosternat de trei ori dinainte. I se făcea silă să vadă bărbați și femei prosternîndu-se, îngenunchind cu fruntea pînă în podea. Dar datina străveche cerea acest gest de supunere a unui inferior dinaintea stăpînului său, și Struan n-avea cum să interzică acest obicei. Dacă ar fi protestat, May-may s-ar fi înspăimîntat din nou, și obrazul ei ar fi pierdut orice trecere dinaintea lui Gordon Chen. „Întreab-o dacă acum o mai dor picioarele." „Sir, întotdeauna mai dor, dar pot să vă încredințez că dacă ar avea picioare mari și dezgustătoare asta ar face-o să sufere mult mai mult."

Apoi May-may îi spuse ceva lui Chen, și Struan prinse cuvîntul *fan-quai,* care însemna „diavolul de barbar". „Fata vrea să știe ce trebuie să facă pentru a intra în grațiile unuia care nu e chinez", îi spuse Gordon Chen. „Spune-i că un *fan-quai* nu se deosebește de un chinez." „Da, sir." „Și mai spune-i că tu o s-o înveți engleza. Chiar de-acum. Și mai spune-i că nimeni nu trebuie să afle că o înveți engleza. Și nimeni nu trebuie să afle că știe engleza. În prezența altora nu va vorbi decît chineza, sau pidgin, pe care o s-o înveți tot tu. Și ca încheiere, o s-o aperi și răspunzi de ea cu viața."

— Pot să intru acum ?

May-may se afla în cadrul ușii, de unde făcu o plecăciune plină de eleganță.

— Te rog !

Avea fața ovală, ochii migdalați și sprîncenele ca o semilună perfectă. Răspîndea o undă de parfum, iar roba lungă, căzînd în falduri, era croită din cel mai fin brocart de mătase albastră. În vîrful capului coafura ei era aranjată în cocuri succesive, împodobite cu ace din jad. Era destul de înaltă pentru o chinezoaică și avea pielea atît de albă încît părea transparentă. May-may era din provincia Soochow.

Deși atunci cînd o cumpărase de la Jin-qua Struan se tocmise cu el la sînge vreme de mai multe săptămîni asupra prețului, știuse că de fapt T'chung May-may era darul lui Jin-qua pentru multele servicii pe care i le făcuse de-a lungul anilor ; și mai știa că Jin-qua ar fi putut-o vinde celui mai bogat om din China, unui prinț manciurian, chiar și împăratului, cu prețul greutății ei în jad, și nu pentru cincisprezece mii de taeli de argint cu care au încheiat tîrgul. May-may era unică, neprețuită.

Struan o ridică în brațe și o sărută cu blîndețe.

— Ei, și acum spune-mi și mie de unde ai apărut.

Struan stătea într-un fotoliu și o ținea în brațe.

— Întîi am venit deghizată pentru că era primejdios. Nu numai pentru mine, ci și pentru tine. Deasupra capului tău mai e încă valabilă recompensa. Și aici se mai practică străvechile obiceiuri de a răpi oameni pentru o recompensă.

— Copiii unde i-ai lăsat ?

— Bineînțeles că i-am lăsat cu Sora mai Mare, îi răspunsese ea.

Sora mai Mare era numele pe care-l folosea May-may pentru fosta țiitoare a lui Struan, Kai-sung, așa cum era obiceiul. Și acum Kai-sung era ce-a de-a treia soție a compradorului lui Struan. Între May-may și Kai-sun era mare

dragoste și Struan știa că la ea copiii vor fi în siguranță și îngrijiți ca și cum ar fi fost ai ei.

— Bine, spuse el. Și ce mai fac ?

— Duncan și-a făcut o vînătaie la ochi. S-a poticnit și a căzut așa că am bătut-o cu biciul pe amah a lui pînă cînd mîinile mi-au căzut de la mine. Duncan are un caracter rău, moștenit de la sîngele tău de barbar.

— De la tine, nu de la mine. Kate ?

— Ei i-a ieșit și al doilea dinte. Asta noroc înseamnă. Înainte de doi ani ! May-may se culcuși în brațele lui. Apoi am citit ziarul. Individul acela de Skinner. Mare și rău *joss*, este ? Cîinele ăla de Brock o să te strivească fiindcă-i datorezi mulți bani. E adevărat ?

— În parte-i adevărat. Mda, dacă mă paște același *joss*, sîntem faliți. Nici mătăsuri, nici jad, nici parfumuri, nici case, o necăji el.

— Aiiii ia ! făcu ea azvîrlindu-și capul pe spate. Nu ești tu singur bărbat din China.

Struan îi trase una la fund, ea se repezi cu unghiile ei lungi la el, dar el o prinse strîns de încheietura mîinilor.

— Să nu mai spui una ca asta niciodată ! îi puse el în vedere și o sărută cu patimă.

— Dumnezeule, scînci ea, încercînd să-și tragă sufletul. Uită-te și tu ce ai făcut cu toată coafura mea. Curva aia puturoasă de Ah Gip a stat o oră să mi-o facă, nu contește.

Știa că el era încîntat de ea peste măsură, și era mîndră că la douăzeci de ani era în stare să citească și să scrie în engleză, în chineză și să vorbească și dialectul din Canton și engleza la fel de bine ca și dialectul ei matern din Soochow, așa cum vorbea și mandarina, limba de la Pekin și de la curtea împăratului, precum știa și o mulțime de alte lucruri din cele învățate de Gordon Chen la școală, fiindcă el o învățase temeinic, iar între ei dăinuia o mare dragoste. May-may știa că era unică în toată China.

Se auzi un ciocănit discret la ușă.

— Un european ? spuse ea în șoaptă.

— Nțț, fetițo ! Doar unul dintre servitori. Au ordin să anunțe cînd intră. Da ?

Servitorul intră urmat de alți doi și toți se feriră să se uite spre Struan și fată. Dar curiozitatea lor era evidentă, și se moșmondiră cu așezarea farfuriilor cu mîncare chinezească și bețișoare. May-may se repezi la ei cu un potop de vorbe în dialectul din Canton și ei se înclinară speriați și o șterseră afară.

— Ce le-ai spus ? o iscodi Struan.

— I-am prevenit doar că, Dumnezeule Cristoase, dacă spun cuiva că sînt aici, am să le tai eu cu mîna mea limba, am să le retez urechile și apoi am să te fac să-i pui în lanțuri pe una dintre navele tale pe care s-o scufunzi în adîncul oceanului cu tot cu afurisitele lor de neveste, copii și părinți, dar înainte de asta o să-i deochi cu ochiul tău cel întunecat să fie blestemați cu tot neamul lor afurisit și cu toți urmașii lor afurisiți, în vecii vecilor.

— Termină cu blestemele, diavol mic și însetat de sînge. Și nu mai glumi cu deochiul și cu ochiul cel întunecat.

— Nu e nici o glumă. E exact ceea ce ai tu, diavol afurisit de barbar. Pentru toată lumea în afară de mine. Eu știu cum să mă descurc cu tine.

— Naiba să te ia, May-may !

Îi prinse din zbor mîinile, amînînd mîngîierile intime.

— Mănîncă acum cît e mîncarea caldă și mă ocup eu de tine după aia.

O săltă ușor și o duse pînă la masă. Ea îi puse dinainte crevete prăjite la foc iute, o bucată slabă de porc, ciuperci înăbușite ușor în soia, nucșoară, muștar, miere, după care se servi și ea.

— Fir-ar sfîntul să fie, tare mi-e foame, spuse ea.

— N-ai de gînd să termini cu blestemele ?

— Dar tu cînd zici „pe Dumnezeul meu" ?

Radia de încîntare și se apucă să mănînce cu mare poftă. El luă bețișoarele și începu să le mînuiască cu mare pricepere. Mîncarea i se păru minunată. Îi trebuiseră luni întregi pînă să prindă gustul acestor mîncăruri. Nici unul dintre europeni nu agrea mîncarea chinezească. Chiar și Struan preferase multă vreme bucătăria serioasă a bătrînei Anglii, dar May-may îl învățase că era mai sănătos să mănînce așa cum făceau chinezii.

— Și cum ai ajuns aici ? o întrebă Struan.

May-may alese una dintre cele mai mari crevete prăjite. si apoi înăbușite în sos de soia și ierburi, o decapită cu dibăcie și începu apoi s-o jupoaie de piele.

— Am plătit o lorce ca să mă aducă încoace. Am cumpărat cel mai ieftin bilet de stat pe punte și, pentru ca să fiu mai în siguranță, m-am mînjit cum am știut mai bine. Îmi datorezi cincizeci, bani gheață.

— Plătește-i din banii de întreținere. Nu eu te-am chemat aici.

— Asta cow chillo bani facem poate ușor, nu contește.

— Termină cu jargonul ăsta și poartă-te ca lumea.

Ea rîse, îi oferi o crevetă și începu să jupoaie alta.

— Mulțumesc, mie-mi ajunge.

— Mănîncă. Îți face foarte bine. Și doar ți-am spus de atîtea ori că te ajută să fii foarte sănătos și potent.

— Fetițo, las-o baltă.

— Ba da, insistă ea foarte serioasă. Crevetele sînt foarte bune și te țin în putere. Și e foarte important să fii plin de vigoare. O nevastă trebuie să aibă grijă de soțul ei în privința asta.

Fata își șterse mîinile de un șervețel brodat, apoi luă capul unei crevete cu bețișoarele.

— Fir-ar să fie a naibii, May-may, chiar trebuie să te apuci să rozi și capetele alea ?

— Ihi, pe Dumnezeu, chiar nu știi că tocmai capul e cea mai bună bucățică ? îi răspunse ea maimuțărindu-l,

și o apucă o criză de rîs încît se înecă. El o lovi în spate, dar ușor, apoi fata bău o gură de ceai.

— Cred că asta o să te învețe minte ! îi spuse el.

— Chiar și așa, tot capetele sînt partea cea mai bună, nu contește.

— Chiar și așa, tot groaznic arată, nu contește.

O vreme fata mîncă în tăcere.

— E chiar atît de serioasă chestia cu Brock ?

— Rău de tot.

— Atunci e groaznic de ușor să rezolvi necazul ăsta. Ucide-l pe Brock și gata. Acum e momentul.

— Ar fi o cale.

— O cale, altă cale, găsești tu o cale.

— De ce ești tu atît de sigură ?

— Pentru că nu ai de gînd să mă pierzi.

— De ce să te pierd ?

— Nici mie nu-mi place să fiu pe al doilea loc. Eu aparțin Tai-Panului. Eu nu-s o afurisită de Hakka sau femeie din poporul barcagiilor, sau o tîrfă din Canton. Ceai ?

— Da.

— Dacă bei ceai după ce-ai mîncat asta e foarte bine pentru tine. În chipul ăsta n-ai să te îngrași niciodată. Îi turnă ceai și-i întinse ceașca plină de grație. Tai-Pan, te iubesc cînd te văd furios. Dar pe mine nu mă sperii tu. Știu că ții prea mult la mine așa cum și eu țin prea mult la tine. Cînd am să ajung pe locul al doilea, alta îmi va lua locul, nu contește. Asta-i joss. Cel puțin pentru mine. Dar și pentru tine.

— May-may, poate că și ești pe locul al doilea încă de pe acum.

— Nu, Tai-Pan, încă nu. Mai tîrziu da, poate, dar nu acum ! Se apleacă spre el, îl sărută și lunecă iute de lîngă el cînd vru s-o prindă. Aiii iaaa ! Nu trebuie să-ți dau să mănînci atîtea crevete ! Fugi rîzînd și ferindu-se de

el, dar el tot o prinse, ea îl cuprinse cu brațele pe după gît și-l sărută. Îmi datorezi cincizeci, bani gheață.

— Naiba să te ia ! și o sărută, dorind-o la fel de mult pe cît îl dorea și ea.

— Ah, ce bun ești la gust. Dar mai întîi jucăm table !

— Nu !

— Un dolar punctul. Poate mă apucă și capul cît sînt de obosită.

— Poate că nici eu n-am să-ți mai dau cadoul de Anul Nou la care mă tot gîndesc.

— Care cadou ?

— Nu contește.

— Te rog, Tai-Pan, nu mai rîd de tine niciodată. Care cadou ?

— Nu contește.

— Te rog, spune-mi, te rog. Un ac din jad ? Sau o brățară din aur ? Mătase cumva ?

— Ce-ți mai face capul ? Te mai doare ?

Supărată, îi dădu o palmă, apoi își aruncă brațele pe după gîtul lui.

— Ești atît de rău cu mine și eu sînt atît de bună cu tine. Atunci hai să facem dragoste.

— Nu, jucăm patru partide de table. Pe o mie de dolari.

— Miza e prea mare ! Zări expresia batjocoritoare și provocatoare de pe chipul lui și-l fulgeră cu privirea. Patru partide. Am să te zmintesc, fir-ar să fie.

— Nici vorbă, fir-ar să fie.

Și au jucat patru partide, și ea înjură și strigă entuziasmată și plînse și rîse, își pierdu și suflul, amețită de emoție după cum i se schimba și norocul. Pierdu optsprezece mii de dolari.

— Pe mormîntul Domnului, sînt ruinată, Tai-Pan. Ruinată. Vai, vai, vai mie. Toate economiile mele și chiar mai mult. Și casa... Hai să mai jucăm o singură dată, îl imploră ea. Trebuie să mă lași să-mi iau banii înapoi.

— Mîine, la aceeași miză.

— N-am să mai joc în viața mea la mize de astea. Niciodată, niciodată. Numai mîine o singură dată și gata !

După ce făcură dragoste, May-may se ridică din patul cel mare cu baldachin și se duse dinaintea șemineului. Lîngă flăcări, pe un grătar mic din fier, sfîrîia domol un ibric de metal. Fata îngenunche și turnă apă fierbinte din ibric pe prosopul alb imaculat. Flăcările își aruncară lumina dansînd pe puritatea trupului ei. În picioare purta niște papucei minusculi pentru dormit, iar în jurul gleznei se vedeau bandajele înfășurate perfect. Avea niște picioare lungi și frumoase. Își trecu pieptenele prin părul lucios, negru cu reflexe albăstrui, apoi se întoarse în pat. Struan întinse mîna să ia unul din prosoape.

— Nu, spuse May-may. Eu fac asta. Îmi face plăcere și e datoria mea.

După ce-l șterse bine, se spălă și ea și se întinse împăcată alături de el, sub pătura matlasată. O pală de vînt proaspăt făcu draperia de damasc să foșnească și flăcările să sfîrîie în șemineu. Pe pereți și pe tavan dansau umbre.

— Uite, acolo-i un dragon, spuse May-may.

— Nu, e o navă. Nu ți-e frig ?

— Niciodată lîngă tine. Uite o pagodă.

— Mda.

O cuprinse cu un braț, bucurîndu-se de răcoarea și netezimea pielii ei.

— Ah Gip face acum ceaiul.

— Bine, ceaiul vine la țanc.

După ce-au băut și ceaiul, se simțiră înviorați, rămaseră mai departe în pat și stinseră lampa. Urmăriră din nou umbrele.

— La voi e obiceiul ca să ai numai o singură nevastă, heya ?

— Mda.

— Chinezii au nişte obiceiuri mai bune. E mai înţelept să ai o Tai-tai.

— Ce înseamnă asta, fetiţo ?

— Suprema Supremelor. Soţul e suprem în familie, bineînţeles, dar, în casă, prima nevastă e Suprema Supremelor. Aşa-i legea chinezească. Legea spune că pot fi mai multe neveste, dar numai una singură Tai-tai ! Îşi dădu părul de-o parte ca să stea mai confortabil. Cînd ai de gînd să te căsătoreşti din nou !

— Nu cred că am să mă mai căsătoresc vreodată.

— Trebuie. Să iei o scoţiană sau o englezoaică. Dar mai întîi trebuie să te căsătoreşti cu mine.

— Mda, spuse Struan. Probabil că ar trebui şi asta.

— Da, da, poate că ar trebui. Eu sînt Tai-tai a ta ! Apoi se culcuşi, băgîndu-se şi mai tare în el şi lunecă uşor într-un somn liniştit. Struan urmări jocul umbrelor încă multă vreme. Apoi adormi şi el.

Exact înainte de ivirea zorilor, Struan se trezi brusc, simţind primejdie. Îşi luă cuţitul de sub pernă, păşi neauzit pînă la fereastră şi trase draperia la o parte. Spre mirarea lui, văzu că piaţeta din faţă era pustie. Dincolo de ea, pe rîu, peste satele plutitoare părea să dăinuie o tăcere neliniştită. Apoi auzi nişte paşi înăbuşiţi apropiindu-se de uşă. Se uită la May-may. Dormea mai departe netulburată. Cu şişul pregătit, Struan se rezemă de perete, în spatele uşii, şi aşteptă. Paşii se opriră. Se auzi un ciocănit uşor.

— Da.

Servitorul păşi neauzit în cameră. Era înspăimîntat şi, cînd îl mai văzu şi pe Struan gol puşcă şi cu cuţitul în mînă, îngăimă cu sufletul la gură :

— Stapîn Chirn şi Stapin Păr Negru au venit aici. Spus iute-iute vin poate.

— Spune cu iute-iute vin poate.

Struan se îmbrăcă în grabă, o perie de păr îi căzu din mînă și May-may se trezi doar pe jumătate.

— Prea devreme să ne sculăm. Hai, vino înapoi în pat, spuse ea mai mult adormită, se făcu covrig în pături și adormi pe dată din nou.

Struan deschise ușa. Ah Gip stătea ghemuită pe coridor unde dormise, așteptînd cu răbdare să aibă cineva nevoie de ea. Struan renunțase să mai încerce s-o convingă să se culce în altă parte, pentru că Ah Gip ar fi zîmbit, ar fi dat din cap zicînd „Da, Stapin" și avea să se culce mai departe lîngă ușă. Era o femeie scundă, colțuroasă, și pe fața ei rotundă, marcată de vărsat, dăinuia un zîmbet permanent. De trei ani era sclava personală a lui May-may. Struan plătise pentru ea trei taeli de argint. Îi făcu semn să intre în cameră.

— Stapina doarme trebuie așteptem aici cameră, savvy ?

— Savvy, stapin.

El o porni în grabă spre apartamentul de jos. Cooper și Wolfgang Mauss îl așteptau în salon. Mauss își cerceta gînditor pistoalele.

— Iartă-ne că te deranjăm, Tai-Pan. Dar s-au ivit necazuri, începu Cooper.

— Ce anume ?

— Se întinde zvonul că două mii de soldați manciurieni, și nu oricare, ci stegari, au sosit noaptea trecută în Canton.

— Ești sigur ?

— Nu, îi răspunse Cooper. Dar dacă-i adevărat, atunci o să avem necazuri.

— Azi dimineață How-qua a trimis după mine, îi spuse Mauss mai mult parcă în silă.

— A zis cumva dacă s-a întors Jin-qua ?

— Nu, Tai-Pan. Zice că taică-su-i plecat. După mintea mea mie nu-mi vine să cred, *hein* ? How-qua era tare înspăimîntat. Zicea că fusese sculat dis-de-dimineață, și i

s-a pus dinainte un edict semnat de împărat în care se spunea că orice schimburi comerciale cu noi trebuie să înceteze îndată. L-am citit şi eu. Sigiliile erau corecte. Toţi cei din Co-hong urlă.

Pe stradă se auzi tropot de copite. Se repeziră la ferestre. Dinaintea clădirii trecu în mers săltat o companie de soldaţi manciurieni călare ce se îndreptă spre partea de est a coloniei şi descălecă. Erau nişte bărbaţi zdraveni, înarmaţi din greu : muschete, arcuri lungi, săbii şi suliţe cu flamuri la capăt. Unii dintre ei purtau barbă. Li se spunea stegari pentru că făceau parte din trupele imperiale şi purtau cu ei steagurile imperiale. Chinezilor nu li se îngăduia să facă parte din aceste regimente. Ele constituiau elita armatei împăratului.

— Ei bine, cu siguranţă că patruzeci sau cincizeci de manciurieni se află în Canton, spuse Struan.

— Şi dacă sînt două mii ? întrebă Cooper.

— Mai bine ne-am pregăti să părăsim colonia.

— Stegarii ăştia sînt un semn rău, spuse Mauss.

El nu voia să părăsească acum colonia, prefera să rămînă alături de convertiţii lui din rîndul chinezilor, să continue să predice păgînilor, treabă care-i răpea tot timpul în afara perioadelor cînd trebuia să slujească drept interpret lui Struan.

— *Schrechlich* rău.

Struan cîntări posibilităţile pe care le aveau, apoi trase de cordonul clopoţelului, chemînd un servitor.

— Mancare mult, iute-iute. Cafea... ceai... ouă... carne, iute-iute.

— Stegarii sînt în piaţă şi tu nu te gîndeşti decît la mîncare ? îl întrebă Cooper.

— Nu văd nici un rost să ne facem griji cu stomacul gol, îi răspunse Struan. În dimineaţa asta mi-e foame.

Mauss rîse. Auzise şi el zvonul şoptit printre servitori că legendara amantă a Tai-Panului sosise în taină aici. Cu doi ani înainte, la rugămintea lui Struan, o învăţase

în secret pe May-may dogmele creştine şi o convertise la această religie. Mda, se gîndi el plin de mîndrie, Tai-Panul are încredere în mine. Datorită lui, o, Doamne, cel puţin încă un suflet a fost salvat. Datorită lui, şi alţii sînt salvaţi spre mare mila ta divină.

— E bună ideea cu micul dejun.

Cum stătea lîngă fereastră, Cooper îi vedea bine pe ceilalţi negustori trecînd grăbiţi prin grădină şi intrînd în factoriile lor. Stegarii erau adunaţi de-a valma, stăteau pe vine şi sporovăiau.

— Poate se va întîmpla ca şi data trecută. Mandarinii au să ne reţină, pretinzînd răscumpărarea noastră, spuse Cooper.

— Flăcăule, de data asta va fi altfel. Dacă vor începe balamucul, atunci sigur o să ne taie.

— De ce ?

— Atunci de ce să mai fi trimis un corp de stegari la Canton ? Ăştia sînt luptători de meserie, nu ca armata chineză de aici.

Servitorii se arătară şi începură să aştearnă pe imensa masă din sufragerie. Apoi aduseră şi mîncarea : friptură rece de pui, ouă fierte, pîini întregi, plăcinte cu fructe şi plăcinte fierbinţi cu carne, unt, dulceaţă de portocale, gem. Struan se apucă să înfulece cu poftă, la fel ca şi Mauss. Dar Cooper n-avea chef să mănînce.

— Stapin ? îngăimă un servitor.

— Mda ?

— Stapin Unu Ochi venit aici. Poate ?

— Poate !

Brock intră în cameră cu mersul lui sigur de sine. Alături de el apăru şi Gorth.

— 'Neaţa, dom'lor. 'Neaţa, Dirk, flăcăule.

— Mănînci ?

— Mulţam mult.

— Ai călătorit bine, Gorth ?

— Da, mulţam, dom'le Struan! Gorth era cam de înălţimea tatălui său, zdravăn, plin de cicatrici, cu nasul zdrobit de lovituri, cu părul şi barba înspicate de fire albe. Data viitoare ajung înaintea lui *Thunder Cloud*.

— Fiule, data viitoare, interveni Brock rîzînd, tu vei fi căpitanul cliperului! Se aşeză şi începu să înfulece şi el. Dom'le Cooper, dă-mi şi mie tocana! Cu degetul mare îndoit arătă spre fereastră. Puii ăia de lele n-au gînduri prea bune.

— Mda, tu ce zici, Brock? îl întrebă Struan.

— Cei din Co-hong îşi smulg cozile din cap. Pentru o vreme, negoţul e terminat. Pen' primaşi dată că văz frenţiţii ăştia de stegari.

— Ce facem, evacuăm colonia?

— N-am ajuns io să fiu alungat de nişte chinezi sau stegari. Brock îşi mai luă nişte tocană. 'Nţeles că mă mai retrag şi io puţin. Da' cîn' vreau io. Mai toţi de-aci mîne tot trebuia să plecăm 'napoi pen' licitaţia aia cu terenurile. Da' n-ar fi rău să ne adunăm taman acu. Ai niscaiva arme p-aici?

— Nu îndestule.

— Noi avem destule pen' un asediu. Gorth le-a trambalat aici. Locu' ăsta e cel mai nimerit de apărat. Şi nu ne scoate nime d-aici, adăugă el.

— Cîţi oameni zdraveni ai?

— Douj de oameni. Hăndrălăii lui Gorth. Fiecare dă de pămînt cu o su' de chinezi.

— Eu am treizeci, dacă-i pun la socoteală şi pe portughezi.

— Pe portugheji lasă-i d-oparte. Mai bine noi singuri cu-ai noştri.

Brock se şterse la gură, rupse o pîine în două şi o unse cu unt şi dulceaţă de portocale.

— Brock, colonia nu poate fi apărată, îşi dădu cu părerea Cooper.

— Fiule, putem apăra factoria aiasta. Nu-ţi mai bate tu capu' cu noi. Tu şi ceilalţi americani ascundeţi-vă-ţi în factoria voastră. N-o să s-atingă ei de voi, pe noi ne vînează.

— Mda, confirmă Struan. Şi dacă noi va trebui să plecăm, o să avem nevoie de voi ca să vedeţi ce se întîmplă cu negoţul nostru.

— Dirk, asta-i unul dintre pricinile pentru care am venit aici. Am vrut să discutăm pe faţă de negoţul nostru şi de firma Cooper-Tillman. Eu am făcut o propunere care a fost acceptată.

— Propunerea a fost acceptată numai dacă Struan şi Compania nu-şi mai poate onora angajamentele luate înainte, interveni Cooper. Noi vă acordăm treizeci de zile, Dirk. Astea peste cele treizeci de la început.

— Mulţumesc, Jeff. Foarte generos din partea voastră.

— I-o prostie, fiule, da' mie puţin îmi pasă de timp. O să fiu şi io generos cu timpul. Ai de la mine încă opt zile, Dirk. Ei ?

Struan se întoarse spre Mauss :

— Du-te din nou la cei din Co-hong şi vezi ce mai poţi să afli. Fii cu mare băgare de seamă şi ia cu tine pe unul din oamenii mei.

— N-am nevoie de nici un om cu mine ! Mauss îşi săltă burdihanul de pe scaun şi plecă.

— O să ţinem consiliul jos, la parter, le spuse Struan celorlalţi.

— Bun, s-ar putea să trebuiască să ne strîngem cu toţii aici şi-i loc destul.

— Da, numai că aşa ne dăm de gol. Mai bine să fie fiecare gata pregătit acolo la el şi să stea în aşteptare. S-ar putea ca totul să fie doar o şmecherie.

— Flăcăule, ai mare dreptate. Pîn' nu se topesc şi servitorii, chestia-i limpede că sîntem în siguranţă. Gorth, hai, băiete. Într-o oră ne adunăm din nou ? Jos ?

— Da.

Brock și Gorth părăsiră încăperea. Cooper rupse tăcerea ce se lăsase în urma lor.

— Ce să însemne toate astea ?

— Mă bate gîndul că e o șmecherie a lui Ti-sen să ne sperie. Probabil ca să ne împingă să-i mai acordăm niște concesii pe care le vrea el, spuse Struan și-și puse o mînă pe umărul lui Cooper. Îți mulțumesc pentru cele treizeci de zile. N-am să uit.

— Lui Moise i s-au dat patruzeci de zile. Pentru dumneata am zis că treizeci ajung.

Consfătuirea s-a încins gălăgioasă, oamenii s-au arătat furioși, dar Brock și Struan au reușit să-i domolească. Toți negustorii, cu excepția americanilor, se strînseseră în salonul cel mare pe care Struan îl folosea ca birou personal. Lîngă perete erau aliniate acum butoiașe de whisky, coniac, rom și bere. Lîngă celălalt perete erau rafturi cu cărți și registre contabile. Pe perete mai erau tablouri de Quance : peisaje din Macao, portrete, nave. Apoi vitrine cu căni mari din cositor și stacane cu capac, din argint, pentru bere. Rastele pline cu săbii de abordaj, muschete, pulbere și gloanțe.

— O să vedeți că n-o să fie nimic, pufni Masterson.

Capul firmei Masterson, Roach și Roach era un individ mereu congestionat la față, cu o bărbie dublă, abia sărit peste treizeci de ani. Era îmbrăcat la fel ca toți ceilalți din încăpere : redingotă din postav negru, jiletcă elegantă și joben.

— Pe Dumnezeul meu, chinezii n-au atacat colonia asta de cînd a apărut ea aici.

— Da, numai că asta s-a întîmplat înainte de a porni noi războiul cu ei și de-al cîștiga.

Struan dorea acum să-i vadă pe toți căzînd mai repede la învoială și să se ducă. Ținea o batistă parfumată la nas să nu mai simtă mirosul acelor trupuri duhnind a sudoare.

— Eu zic să-i dăm peste cap pe stegarii ăştia din piaţă chiar acum, spuse Gorth, umplîndu-şi iar cana mare cu bere.

— De-o fi nevoie, o facem noi şi p-asta, întări Brock scuipînd în scuipătoarea de cositor. Toată sporovăiala asta m-a lehămetuit. Ia spuneţi, sîntem de-o părere cu planu lu' Dirk au ba ?

Şi-i fulgeră pe toţi ceilalţi din jur cu privirea, iar aceştia îi răspunseră în acelaşi chip. Se adunaseră acolo vreo patruzeci de oameni, englezi şi scoţieni, în afară de danezul Eliksen, care conducea o factorie în numele unei firme londoneze, precum şi un indian corpolent, Rumajee, din secta parşilor, îmbrăcat într-un veşmînt lung. MacDonald, Kerney, Maltby din Glasgow şi Messer, Vivien, Tobe, Smith din Londra erau principalii negustori, toţi oameni aspri, tari ca inima stejarului, abia trecuţi şi ei de treizeci de ani.

— Mie-mi miroase a necazuri mari, sir, spuse Rumajee şi se trase de mustaţa lui imensă. Eu vă sfătuiesc să ne retragem de îndată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Rumajee, planul pe care l-am întocmit l-am făcut tocmai ca să nu ne retragem, îi replică Roach tăios. Să ne retragem numai dacă e mare nevoie. Eu am fost în favoarea acestui plan. Şi sînt de acord cu domnul Brock : vorbim afurisit de mult şi am cam obosit.

Planul lui Struan era simplu : aveau să aştepte fiecare în factoria sa. Dacă începeau necazurile, la un semnal din partea lui Struan, toţi se vor îndrepta spre factoria lui, acoperiţi de focul de arme al oamenilor săi, dacă va fi necesar.

— Să mă retrag io dinaintea păgînilor ? Niciodată, Dumnezeule !

— Domnule Struan, pot să vă spun şi eu ceva ? întrebă Eliksen.

Struan dădu din cap afirmativ către bărbatul acela înalt, blond şi tăcut.

— Bineînţeles.

— Poate că ar fi bine ca unul dintre noi să se ofere voluntar să plece înainte şi să anunţe la Whampoa ce se întîmplă aici. De acolo, o lorce rapidă poate goni pînă la flota noastră din Hong Kong. Asta numai ca măsură de prevedere dacă ne vor înconjura şi ne vor tăia orice posibilitate de retragere ca data trecută.

— Bună idee, spuse Vivien, un individ înalt, palid la faţă şi beat cui. Să ne oferim voluntari cu toţii. Pot să mai iau un whisky ? Bun băiat.

Apoi dintr-o dată se treziră toţi vorbind laolaltă, certîndu-se care să se ofere voluntar, ca la urmă Struan să-i împace :

— A fost propunerea domnului Eliksen. Dacă tot i-a venit în cap s-o facă, de ce să nu-i lăsăm lui onoarea asta ?

Au pornit toţi grămadă în grădină şi i-au urmărit cu privirea pe Struan şi Brock care-l însoţiră pe Eliksen pînă traversară piaţa, către lorcea pe care Tai-Pan i-o puse la dispoziţie. Stegarii nu le acordară o atenţie deosebită, ci doar îi arătau cu degetul şi rînjeau. Lorcea se îndreptă în josul fluviului.

— Poa' că nici n-o să-l mai vedem pe Eliksen fodată, spuse Brock.

— Nu cred că se vor atinge de el, altfel nu-l lăsam să plece.

Brock mîrîi :

— Deşi-i străin, nu-i băiat rău.

Se întoarse împreună cu Gorth la factoria lor. Ceilalţi comercianţi făcură la fel, luînd-o către proprietăţile lor. După ce Struan se convinse că sistemul de pază al oamenilor înarmaţi din grădină era mulţumitor şi că şi poarta din spate care dădea spre strada Hog era bine păzită, se întoarse în apartamentul său. May-may dispăruse. Şi Ah Gip.

— Unde fata ?
— Nu știe, stapin. Eu nu vede cow chillo.
Cercetă întreaga clădire, dar se evaporaseră. Ca și cum nici n-ar fi fost pe acolo vreodată.

Capitolul cinci

Struan ajunse în grădină. Chiar înainte de miezul nopții. În aer stăruia o liniște stînjenitoare. Știa că cei mai mulți dintre negustori dormeau îmbrăcați, cu armele lîngă ei. Printre scîndurile porții se uită furiș la stegari. Unii dormeau, alții sporovăiau în jurul focului pe care-l făcuseră în piață. Noaptea era cam răcoroasă. Pe fluviu se vedea puțină mișcare.

Struan se îndepărtă de poartă și porni agale și gînditor prin grădină. Unde naiba putea fi May-may ? Știa că fata n-ar fi părăsit chiar degeaba colonia. Poate fusese momită cumva să plece. Poate... Doamne Dumnezeule, ce-i cu gîndurile astea ! Dar știa că nici cel mai bogat dintre stăpînii Chinei n-ar fi șovăit să pună mîna pe ea, chiar și cu forța la nevoie, dacă ar fi zărit-o măcar o singură dată.

Peste zidul lateral al grădinii sări o umbră și în aceeași secundă Struan fu cu șișul în mînă. Era un chinez care, tremurînd tot, îi întinse un petec de hîrtie. Un individ scund, mlădios, cu dinți stricați, fața tăbăcită și îngălbenită ca a celor ce consumă opiu. Pe hîrtie se vedea însemnul lui Jin-qua, un sigiliu personal folosit numai pe contracte și documente deosebite.

— Stapin, șopti chinezul, trebe merge mine. Singura.

Struan șovăi. Era primejdios să părăsească adăpostul coloniei păzit de oamenii lui. Nesăbuință !

— Nu poate. Jin-qua aici poate !

— Nu poate. Trebe merge mine ! Chinezul arătă sigiliul. Jin-qua vrea tu, iute-iute !

— Miine ! replică Struan.

Chinezul clătină din cap.

— Acu. iute-iute, savvy ?

Lui Struan îi trecu prin minte că poate sigiliul lui Jin-qua nimerise pe mîini străine și că totul putea fi o capcană cît se poate de simplă. Dar nici nu îndrăzni să se gîndească să-l ia pe Mauss sau pe oricare dintre oamenii săi pentru că întîlnirea lor trebuia să se petreacă în cea mai mare taină. Și cu cît mai repede cu atît mai bine. Cercetă din nou hîrtia la lumina felinarului și se convinse pe deplin că sigiliul era autentic. Încuviință dînd din cap :

— Poate !

Chinezul se îndreptă spre zidul lateral și-l escaladă. Struan porni după el, pregătit în orice clipă pentru vreun atac viclean. Chinezul se strecură iute pe lîngă zidul factoriei și o apucă pe strada Hog. De necrezut. dar strada era pustie. Struan simțea însă ochi pînditori în jur. La capătul străzii Hog, chinezul o luă spre est. Îi așteptau două lectici cu perdelele trase. Purtătorii lor erau speriați. Cînd îl mai văzură și pe Struan, spaima le spori și mai mult. Struan urcă într-o lectică, chinezul în cealaltă. Culii săltară îndată lecticile și o porniră, lipa-lipa, de-a lungul străzii Celor Treisprezece Factorii. Apoi se întoarseră spre sud, luînd-o pe o străduță pustie, necunoscută lui Struan. Curînd acesta pierdu orice simț al direcției. Se lăsă pe spate și se blestemă pentru prostia lui, înviorat în același timp de iminența pericolului. În cele din urmă, culii se opriră pe o uliță murdară. cu grămezi de gunoaie intrate în putrefacție, mărginită de ziduri înalte. O javră amărîtă scormonea după mîncare.

Chinezul le dădu culilor niște bani și, după ce-i văzu că dispar în noapte. ciocăni la o ușă. Ușa se deschise și chinezul se dădu deoparte să-l lase pe Struan înainte. dar acesta îi făcu semn s-o ia el înainte, după care porni prudent pe urmele lui. intrînd într-un fel de grajd duhnind

greţos, unde-i aştepta un alt chinez cu un felinar în mînă. Văzîndu-i, acesta se răsuci pe călcîie, traversă neauzit grajdul, intră pe o uşă fără să se mai uite înapoi. Pătrunseră într-un depozit imens, urcară nişte scări şubrede, coborîră pe altele, într-un alt depozit. În întuneric se auzea foşgăiala şobolanilor. Struan îşi dădu seama că se aflau pe undeva prin apropierea fluviului, pentru că auzea plescăitul apei şi geamătul parîmelor. Era pregătit pentru un atac prin surprindere, ţinînd mînerul şişului în căuşul palmei şi lama băgată în mînecă. Omul cu felinarul se aplecă strecurîndu-se pe sub un maldăr de lăzi stivuite ce lăsau doar o îngustă trecere şi ajunse în faţa altei uşi pe jumătate mascate. Ciocăni şi apoi deschise uşa.

— Halloa, Tai-Pan, îl întîmpină Jin-qua. Asta nu văzut la tine lunga vreme.

Struan intră în încăpere, altă magazie plină de gunoaie risipite alandala, slab luminată de nişte lumînări, înghesuită de lăzi şi plase pescăreşti mucegăite.

— Halloa, Jin-qua, îi replică el uşurat. Nu văzut la tine lunga vreme.

Jin-qua era un bătrîn mărunt şi plăpînd. Avea o piele ca pergamentul, cîteva fire rare de barbă căruntă îi cădeau pe piept. Veşmîntul lung era din cel mai scump brocart, iar tichia îi era împodobită cu pietre scumpe. În picioare purta încălţări cu toc înalt, bogat brodate, iar coada părului îi atîrna lungă şi lucioasă. Unghiile degetelor mici erau protejate cu nişte teci bătute în pietre preţioase.

Jin-qua dădu din cap fericit, îşi tîrşîi picioarele pînă într-un colţ al încăperii, unde se aşeză la o masă pe care aşteptau mîncarea şi ceaiul. Struan se aşeză în faţa lui, cu spatele la perete. Jin-qua zîmbi. Nu mai avea decît trei dinţi. Dar şi aceştia erau îmbrăcaţi în aur. Jin-qua îi spuse ceva chinezului care-l adusese pe Struan şi acesta părăsi încăperea ieşind pe altă uşă.

— Ceai vreau ? îl întrebă Jin-qua.

— Poate.

Jin-qua îi făcu un semn din cap servitorului ce purtase felinarul și acesta turnă ceai şi servi mîncarea, după care se trase într-o parte, cu ochii numai la stăpînul lui. Struan băgă de seamă că individul era bine clădit și la brîu purta cuțit.

— Rog ! îl invită Jin-qua, făcîndu-i semn lui Struan să se servească.

— Mulțumesc.

Struan ciuguli din mîncare şi bău puțin ceai, după care aşteptă urmarea. Trebuia să-l lase pe Jin-qua să deschidă discuția. După ce mîncară în tăcere, Jin-qua începu :

— Tu vreau vede la mine.

— Jin-qua făcut bun negustorie afară din Canton ?

— Negustorie bun rau tot bun, nu conteşte.

— Negustorie acum stop ?

— Acum stop. Hoppo mandarin rau tare. Soldat multa, multa. Eu plateste multa pentru soldat. Aiii iaaa !

— Rau.

Struan își sorbi ceaiul. Acum ori niciodată, își spuse el. Iar dacă, în cele din urmă, venise momentul crucial, știa că nu va fi în stare să vîndă Hong Kong-ul. Dar-ar fren-ția-n mandarin ! Cît am să trăiesc eu în Hong Kong nu va fi nici picior de mandarin afurisit. O să stăpînească Brock. Dar crima nu e un mod de-a rezolva falimentul. Așa că Brock e în siguranță pentru că toată lumea se așteaptă să rezolv problema tocmai în chipul ăsta. Da' o fi el chiar în siguranță ? Unde naiba a dispărut May-may ?

— Eu aude că Unul Ochi Diavol Brock stringe de gît la Tai-Pan.

— Eu aude Diavol Hoppa stringe de gît la Co-hong. îi replică Struan, care, acum că se hotărîse să nu mai încheie nici un tîrg, se simțea mult mai la largul lui. Aiii iaaa !

— Tot bun. Mandarin Ti-sen primit suparare-suparare mare.

— De ce ?
— Domn Sula Urita scrie scrisoarea rau-rau.
— Ceai tot foarte numar unu negoț, îi spuse Struan.
— Domn Sula Urita face Tai-Pan ce spune, asta ?
— Uneori poate.
— Rau chind Ti-sen suparare are.
— Rau cînd Stapin Longstaff suparare are.
— Aiii iaaa ! făcu Jin-qua și cu un aer disprețuitor ciuguli din farfurie, dunga ochilor îngustîndu-i-se și mai mult. Stie de Kung Hay Fat Choy ?
— An Nou chinezesc ? Stie.
— An Nou îndata incepe. Co-hong datorii de an trecut. Bun *joss* este an nou incepe fara datorie. Tai-Pan mult hirtie Co-hong are.
— Nu contește. Poate așteaptă datorii alea.
Jin-qua și alți negustori din Co-hong îi datorau lui Struan șase sute de mii.
— Unu Ochi Diavol poate așteaptă ?
— Hîrtie la Jin-qua poate așteaptă. Terminat. Mancare numar unu bun !
— Foarte rau ! spuse Jin-qua sorbind din ceai. Aude la Tai-Pan Suprema Doamna și chillo mort. Rau *joss*. Pare rau.
— Rau *joss* mult, încuviință Struan.
— Nu contește, tu tiner foarte, mult alti chillo. Tu are una cow chillo May-may. De ce Tai-Pan unu doar băiat chillo ? Tai-Pan trebuie leac poate ? Leac gasim.
— Cînd vrea eu eu cere, îi răspunse Struan bine dispus. Aude Jin-qua înca un băiat chillo. Cîte băieți asta număr ?
— Zece cu șapte, îi răspunse Jin-qua strălucind de încîntare.
Doamne Dumnezeule, se gîndi Struan. Șaptesprezece băieți, și poate încă pe atîtea fete pe care Jin-qua nici nu le pune la socoteală. Își înclină capul în fața lui și scoase un șuierat de uimire. Jin-qua rîse.

— Chit ceai mult vrea la tine an asta ?

— Negoţ stop. Cum poate negoţ face ?

Jin-qua clipi din ochi cu înţeles.

— Poate.

— Nu ştie. Tu vinde Brock. Cînd eu vrea ceai eu spune la tine, înţelege ?

— Trebuie ştie la mine două zile.

— Nu poate.

Jin-qua îi spuse servitorului ceva pe un ton tăios, acesta se îndreptă spre una dintre lăzile mucegăite şi săltă capacul. Era plină de lingouri de argint. Jin-qua făcu semn spre celelalte lăzi.

— Aici patruj' *lac* dolar !

Un *lac* era aproximativ douăzeci şi cinci de mii de lire sterline. Patruzeci de *lac* făceau un milion de lire. Ochii lui Jin-qua se îngustară şi mai mult.

— Eu împrumutat. Tare-tare greu. Tare-tare scumpe. Tu vrea la ei ? Jin-qua împrumute poate.

Struan încercă să-şi stăpînească emoţia. Ştia că fiecare împrumut se dobîndea după o tîrguială înfiorătoare. Ştia că probabil Jin-qua îşi pusese viaţa în joc şi sufletul şi casa şi viitorul şi nu numai pe ale sale, ci şi pe ale prietenilor şi fiilor săi pentru a aduna în mare taină atîta tezaur. Şi acest tezaur trebuie să rămînă o taină, pentru că altfel Hoppo l-ar fi înşfăcat, iar Jin-qua ar fi dispărut pur şi simplu. Dacă vestea despre tezaurul acesta ar fi ajuns cumva la bîrlogurile piraţilor şi banditilor din Canton şi împrejurimi, şi nu erau puţine, şi dacă la urechile lor s-ar fi şoptit doar de a suta parte din bogăţia aflată atît de aproape, Jin-qua ar fi fost pur şi simplu şters de pe faţa pămîntului.

— Mult *lac* dolar, spuse şi Struan. Mult favoare trebuie răsplătit cu mult favoare.

— Cumpere an asta doi ori ceai cît an trecut, preţ la fel an trecut, poate ?

— Poate.

— Vinde doi ori opiu an asta preț la fel an trecut. Poate ?

— Poate.

Struan ar fi plătit ceaiul peste prețul lui de piață și ar fi vîndut opiul cu mai puțin decît se vindea în mod curent acum și totuși ar fi dobîndit un profit urias. Numai de-ar fi și celelalte condiții acceptabile, își aminti el. Poate că pînă la urmă nu era chiar terminat. Dacă Jin-qua nu condiționa și prezența mandarinului. Struan spuse în gînd o rugă pentru ca mandarinul să nu facă parte din tîrg. Dar și el știa că de nu va exista un mandarin la Hong Kong nu va exista nici Co-hong, iar dacă nu va exista Co-hong și monopolul său, și Jin-qua și ceilalți negustori vor fi scoși din afaceri. Aveau și ei nevoie de sistemul lor.

— Cumpere numai la Jin-qua sau la Jin-qua fiu zece ani. Poate ?

Doamne Dumnezeule, îi trecu lui Struan prin minte, dacă-i dau monopolul comerțului cu Nobila Casă atunci o să fie în stare să ne stoarcă după cum îi e pofta.

— Poate... da' preț ceai, preț mătase tot'ala ca la alți negustori Co-hong.

— 'Tunci doizeci ani. Preț piața plus zece procent.

— Plus cinci procent, cinci procent plus. Poate.

— Opt !

— Cinci !

— Șapte !

— Cinci !

— Șapte !

— Nu poate. Nu profit deloc. Mult-mult tare ! spuse Struan.

— Aiiii iaaa ! Mult profit mult. Șapte !

— Zece ani șase procent, zece ani cinci procent.

— Aiii iaaa ! replică Jin-qua înfierbîntat. Rau tare rau ! Își vîntură mînuța fragilă spre lăzi. Mult-mult cos-

tat. Mare procent. Mare mult. Zece ani şase, zece ani cinci, plus alta zece ani cinci.

Struan se întrebă dacă furia lui era prefăcătorie sau adevărată.

— Zicem nu este Jin-qua, nu mai este nici Jin-qua fiu, ei ?

— Multă băiat, multă băiat la băiat. Poate ?

— Alta zece ani plus patru procent.

— Cinci.

— Patru.

— Rau, rau. Dobinda mare mult foarte. Cinci.

Struan se străduia să nu se uite în direcţia acelui tezaur, dar simţea cum îl impresoară. Nu fi nebun. Ia-l ! Acceptă orice. Eşti salvat, flăcăule. Totul îţi aparţine de-acum.

— Mandarin Ti-sen zice unu mandarin la Hong Kong ! spuse deodată Jin-qua. De ce tu zice nu ?

— Jin-qua nu iubeşte mandarin, aşa ? îi replică Struan. Atunci de ce eu iubeşte mandarin, aşa ? şi simţi un nod în pîntece.

— Patruj' *lac* dolar unu mandarin. Poate ?

— Nu poate.

— Mult uşor. Tu de ce zice nu poate ? Poate.

— Nu poate ! răspunse Struan fără să clipească din ochi. Mandarin nu poate.

— Patruj' *lac* dolar unu mandarin. Ieftin.

— Patruzeci de ori cîte zece *lac* dolar tot nu poate. Întîi moare ! Struan se hotărî să încheie tîrguiala asta. Terminat ! spuse el tăios. Pe mormîntul tatei, gata, terminat.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— De ce plece ? îl întrebă Jin-qua.

— Nu mandarin, nu dolar ! Atunci de ce mai vorbeşte, aşa ?

Spre uimirea lui Struan, Jin-qua chicoti şi spuse :

— Ti-sen vrei mandarin. Jin-qua nu imprumute bani de la Ti-sen. Jin-qua imprumute bani de la Jin-qua. Plus zece ani cinci procent. Poate ?

— Poate ! Struan se aşeză din nou, simţind cum i se învîrte capul.

— Cinci *lac* dolar cumperi la Jin-qua pamint la Hong Kong. Poate ?

De ce vrea una ca asta, se întrebă Struan neajutorat. Dacă Jin-qua îmi împrumută mie acum bani, atunci trebuie să-i treacă prin minte că s-a terminat cu Co-hong-ul. De ce-ar vrea el să se distrugă cu mîna lui ? De ce vrea să cumpere teren în Hong Kong ?

— Poate ? întrebă din nou Jin-qua.

— Poate.

— Cinci *lac* dolar pastreze bine.

Jin-qua deschise o cutiuţă de tec şi scoase din ea două sigilii. Sigiliile erau nişte beţişoare subţirele, pătrate, din fildeş, de vreo doi inci lungime. Bătrînul le ţinu cu abilitate în mînă, unul lîngă celălalt, muie în cerneală capetele sculptate cu modele foarte complicate şi făcu un semn cu acest sigiliu pe o bucată de hîrtie. Jin-qua îi dădu lui Struan unul din sigilii, iar pe celălalt îl puse înapoi în cutie.

— Om vine aduce unu sigiliu, dai pamint la el şi dolar, cinci *lac*, aşa ?

— Aşa !

— Anul vine eu trimite unul mascul chillo la Hong Kong. Tu trimite el Londra la şcoala copil al teu. Poate ?

— Poate.

— Mascul teu chillo, Gordon Chen. Buna ? Rau poate ?

— Bun chillo. Chen Sheng spune mult cap-cap !

Lăsa de înţeles că Struan trebuia să facă şi el ceva cu băiatul lui, cu Gordon Chen. Dar de ce şi cum era implicat Gordon Chen în maşinaţiile lui Jing-qua ?

— Eu crede mult cap-cap trebuie Gordon mai mare post.

— De ce mai mare post ? îi replică Jin-qua cu dispreț. Eu crede imprumute unu *lac* dolar la mascul chillo Chen.

— Ce dobîndă ?

— Jumătate profit.

— Profit de la ce ? Lui Struan începu să i se pară că Jin-qua se juca cu el de parcă ar fi fost un pește agățat în undiță. Dar ai scăpat de cîrlig, flăcăule, îi veni lui să strige cît îl țineau bojocii. O să pui mîna pe tezaur fără să încuviințezi și mandarinul.

— Poate.

Jin-qua oftă ușurat și Struan socoti că tîrguiala s-a încheiat. Dar nu se încheiase. Jin-qua își strecură mîna într-unul din buzunarele de la mînecă și scoase la iveală opt jumătăți de monedă și le puse pe masă. Fiecare dintre cele patru monede fusese ruptă în două cum se întîmplase. Cu teaca de la unul din degetele mici Jin-qua împinse cîte o jumătate din fiecare monedă spre el.

— Ultim. Patru servici. Om aduce una asta, tu faci servici.

— Ce fel de servici ?

Jin-qua se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu știe, Tai-Pan, îi răspunse el. Chindva patru servici. Poa' nu cu traiește atunci, poa' fiu la mine. Nu știe chind, da' cere patru servici, jumate moneda, una servici. Poate ?

Struan simți cum i se scurge sudoarea pe spinare. Să fii de acord cu astfel de condiții e ca și cum ai chema singur dezastrul asupra ta. Dar dacă refuza, se ducea și tezaurul. Îți bagi capul în capcana diavolului, își spuse el. Mda, dar trebuie să te hotărăști. Vrei să mai ai parte de vreun viitor sau nu ? Îl știi pe Jin-qua de douăzeci de ani. Totdeauna a fost cinstit cu tine. Mda, dar e și cel mai viclean om din Canton. Vreme de douăzeci de ani te-a ajutat și te-a îndrumat, și împreună v-ați ridicat la

tot mai multă putere și bogăție. Așa că trebuie să ai încredere în el. Nu, nu trebuie să ai încredere în nimeni, și cel mai puțin în Jin-qua. Ai prosperat împreună cu el pentru că întotdeauna tu ai avut ultima carte de jucat. Acum ți se cere să-i dai lui Jin-qua patru jocheri care să-ți hotărască viața sau moartea. Din nou Struan se cutremura dinaintea abilității și vicleniei diabolice a minții chinezului. De măreția ei. De neîndurarea ei. Dar, își spuse Struan, amîndoi pariau pe mize imense. Fiecare paria pe cinstea celuilalt pentru că nimic altceva nu garanta că acele servicii vor fi și împlinite. *Doar dacă tu le garantezi, și trebuie să le garantezi, pentru că o înțelegere e o înțelegere.*

— Poate, îi răspunse el întinzîndu-i mîna. Obicei la mine, strînge mîna. Nu obicei chinezesc, nu contește.

Nu mai dăduse pînă acum niciodată mîna cu Jin-qua, și știa că aici era socotit un obicei barbar să dai mîna cu cineva. Jin-qua spuse :

— Servici poate contra lege. Lege la mine. lege la tine, savvy ?

— Savvy. Tu prieten la mine. Tu sau fiu la tine nu trimite monedă cere rau servici.

Jin-qua închise o clipă ochii și se gîndi la acești barbari europeni. Erau păroși. aduceau cu maimuțele. Aveau obiceiuri respingătoare și grețoase. Puțeau neînchipuit de rău. Nu aveau nici cultură, nici bune maniere, nici grație. Chiar și cel mai de jos culi era de zece mii de ori mai bun decît cel mai bun dintre europeni. Și ceea ce se potrivea bărbaților, se potrivea cu atît mai mult femeilor lor. Își aduse aminte de singura vizită pe care o făcuse acelei prostituate englezoaice din Macao, ce vorbea însă chineza. Se dusese la ea mai mult din curiozitate decît că s-ar fi așteptat la cine știe ce împlinire, încurajat de prietenii lui care spuneau că va fi o experiență de neuitat, pentru că nu exista vreo formă de rafinament pe care ea să nu o încerce cu stăruință dacă era încurajată cum

trebuia. Se cutremură cînd se gîndi la mîinile ei pline de păr, la subțioara păroasă, la părul abundent de la despicătura picioarelor, la pielea și fața ei aspră, la mirosul acela de sudoare amestecat cu parfum prost.

Și mîncarea pe care o înfulecă barbarii ăștia... greţoasă. Fusese la mesele date de ei de multe ori și fusese nevoit să stea și să îndure cum îi trec pe dinainte nenumărate feluri de mîncare, aproape leșinînd de greață, dar prefăcîndu-se doar că nu-i e foame. Și urmărise îngrozit cum înfulecau cantități enorme de carne pe jumătate crudă aproape, pe care și-o îndesau cu cuțitele în gură, zeama amestecată cu sînge scurgîndu-li-se pe bărbie. Și groaznicele cantități de alcool pe care le turnau în ei. Și mai erau și verdețurile acelea fierte, searbede, care-ți trezeau revolta. Și prăjiturile tari, de neînghițit ! Și totul în cantități groaznice. Ca niște porci... ca niște lacomi stăpîniți de demoni. De necrezut !

Nu aveau nici o calitate care să-i ridice în ochii lumii, se gîndi el. Nici una. Doar pofta lor de a ucide, treabă pe care știu s-o facă la nevoie cu o incredibilă brutalitate, deși fără nici un fel de rafinament nici aici. Bine măcar că pentru noi reprezintă mijlocul de a face bani. Barbarii aceștia sînt întruchiparea răului. Cu toții... în afară de acest om... acest Dirk Struan. Cîndva și acest barbar era la fel ca toți ceilalți barbari. Acum e în parte chinez. În mintea lui. Mintea e foarte importantă, pentru că a fi chinez presupune într-o măsură o anumită atitudine a minții. Și mai e și curat și miroase curat. A mai și învățat cîte ceva din felul nostru de viață. E încă brutal, barbar și ucigaș. Dar puțin schimbat. Și dacă unul dintre barbari poate fi schimbat într-o ființă civilizată, atunci de ce să nu fie schimbați astfel mai mulți ? Planul tiluit de tine e un plan bun, își spuse Jin-qua. Deschise ochii, întinse mîna și-i atinse ușor mîna lui Struan.

— Prieten.

Jin-qua îi făcu semn servitorului să mai toarne ceai.

— Oameni al meu aduce tezaur la factorie a tău. În doi zile. Noapte. Mult taina. spuse Jin-qua. Mult pericolă, savvy ? Mult tare !

— Savvy. Eu dau hîrtie la tine cu sigiliu al meu pentru tezaur. Trimit mîine.

— Nu sigiliu, nu hîrtie, nu. Cuvînt mai buna, heya ?

Struan încuviință dînd din cap. Dar cum să-i explici cuiva, să zicem lui Culum, că Jin-qua ți-a dat un milion în lingouri de argint, ți-a oferit ocazia unui tîrg cinstit, deși știa că putea să-ți pună orice condiții, și că-ți oferă tot ce dorești numai pentru o strîngere de mînă ?

— Trei ori zece *lac* dolar plătește Jin-qua, datorii Co-hong. Acum An Nou nu datorie. Bun *joss*, spuse Jin-qua plin de mîndrie.

— Da, replică Struan. Bun *joss* la mine.

— Mult tare primejdie, Tai-Pan. Nu poate ajute.

— Mda.

— Mult tare primejdie. Trebuie aștepte doi nopți.

— Aiii iaa, primejdie, îi replică Struan și luă de pe masă cele patru jumătăți de monedă. Mulțumesc la tine, Chen-tse Jin Arn. Mulțumesc la tine mult.

— Nu mulțumesc, Dirk Struan. Prieten.

Deodată cel care-l adusese pe Struan la Jin-qua dădu buzna în încăpere. Îi spuse ceva în mare grabă lui Jin-qua, care se întoarse speriat spre Struan.

— Servitori trebuie pleacă. Pleacă de la colonia. Toți pleacă !

Capitolul șase

Struan stătea în lectică și se lăsa legănat de mișcarea acesteia în ritmul purtătorilor culi care tropăiau prin ulițele tăcute. Cutia aceea închisă de draperii era murdară și pătată de sudoare. Din cînd în cînd mai arunca furiș cîte o privire prin despicătura draperiilor din dreptul

feresterei laterale, cercetînd străzile. Nu reușea să vadă cerul, dar simțea că zorile erau aproape. Vîntul aducea un iz greu de fructe, gunoaie și excremente intrate în putrefacție, amestecate cu mirosurile emanate de bucătării, mirodenii, laolaltă cu duhneala de sudoare a culilor.

Cu Jin-qua stabilise un plan mai sigur pentru a duce tezaurul la Hong-Kong. Aranjase cu el ca să încarce lăzile cu lingouri pe o lorce înarmată. După două nopți această lorce trebuia să fie adusă în taină la cheul coloniei. Exact la miezul nopții. Dacă nu se putea, lorcea trebuia lăsată lîngă capătul de sud al cheului, ridicîndu-se un felinar la catargul mare și un altul la prova. Ca să fie sigur că nu se va întîmpla nici o confuzie, Jin-qua propusese ca drept semn de recunoaștere să vopsească ochiul dinspre mal al ambarcației în roșu. Fiecare lorce avea cîte doi ochi, săpați în lemnul de tec al provei. Acești ochi erau pentru a îmbuna acel *joss*, dar și pentru ca să ajute sufletului bărcii să vadă înainte. Chinezii știau cu toții că o navă trebuia să aibă și ea niște ochi cu care să vadă.

Dar de ce mi-a îngăduit Jin-qua să stăpînesc, fără nici un amestec chinezesc, Hong Kong-ul ? se întrebă Struan. Cu siguranță că știe cît de importantă este prezența unui mandarin. Și de ce vrea el ca unul din fiii lui să fie școlit în Londra ? Să fie Jin-qua, singurul dintre toți chinezii, atît de clarvăzător încît să înțeleagă în cele din urmă că de-acum șansele viitorului Chinei vor fi legate pentru totdeauna de șansele viitorului Marii Britanii ?

Auzi niște cîini lătrînd, și prin despicătura perdelelor îi zări repezindu-se la picioarele culiului din față. Dar chinezul care ducea felinarul înaintea lecticii se întoarse în fugă și cu dibăcie, căpătată dintr-o lungă experiență, lovi cu bîta cu vîrf de fier și cîinii dispărură schelălăind în întuneric. Struan băgă de seamă că mai departe, la o încrucișare de drumuri, stăteau niște stegari, un grup de vreo sută poate. Erau înarmați și aveau și felinare. Păstrau o amenințătoare tăcere. Cîțiva dintre ei se ridicară

în picioare și se îndreptară spre lectică. Culii se răsuciră din mers și o luară pe o uliță laterală, spre marea ușurare a lui Struan. Flăcăule, de acum nu mai ai nimic de făcut decît să ajungi cu tezaurul la Hong Kong, în siguranță. Sau în siguranță la Whampoa, unde îl poți transborda pe *China Cloud*. Dar pînă cînd nu ajunge acolo, în siguranță, flăcăule, nu ești nici tu în siguranță.

Lectica zvîcni în clipa în care unul dintre culi era aproape să se prăbușească într-una din gropile care însemnau mai peste tot drumul. Struan își întinse gîtul în spațiul limitat al lecticii, încercînd să se orienteze. Mai apoi zări catargele unor nave, pe jumătate mascate de colibele din jur. Dar înainte nu putea recunoaște nimic din ceea ce vedea. Lectica mai dădu un colț, îndreptîndu-se spre fluviu, apoi traversă o uliță îngustă, pătrunse în alta. În cele din urmă, undeva în față, pe deasupra acoperișurilor colibelor, reuși să vadă cît de cît unele construcții ale coloniei lucind în bătaia lunii.

Brusc, lectica se opri și fu trîntită fără menajamente jos, aruncîndu-l pe Struan într-o parte. El dădu scurt perdelele la o parte și sări afară cu cuțitul în mînă, exact în clipa în care trei sulițe străpungeau peretele subțire al lecticii. Trei sulițași se chinuiau cu disperare să-și smulgă armele în vreme ce Struan se repezi la cel mai aproape de el, îi înfipse șișul în coaste, și se răsuci la vreme pentru a-l întîmpina pe un altul ce se arunca asupra lui cu un topor de luptă cu două tăișuri. Lama toporului îi șterse umărul, Struan se strîmbă de durere, făcu un pas lateral, apucă de mîner și începu să se lupte cu individul pentru a pune stăpînire pe armă. Reuși să o smulgă din mîna lui, iar acesta porni să urle cînd o suliță țintită spre Struan îl nimeri pe el. Struan se trase cu spatele la zid. Celălalt sulițaș îi dădea tîrcoale, gîfîind din greu și înjurînd. Struan se feri de o lovitură, se repezi la el cu toporul fără să-l nimerească, individul șarjă cu sulița, aceasta se înfipse în perete prinzîndu-i și haina,

Struan își smulse poalele hainei și-și înfipse cuțitul pînă în plăsele în pîntecele lui, îl răsuci, spintecîndu-l. Struan sări peste trupurile căzute, avînd grijă să se ațină tot cu spatele la zidul ce-i asigura protecția, și așteptă la pîndă. Individul pe care-l înjunghiase într-o parte urla, altul zăcea nemișcat, cel pe care-l spintecase se ținea cu o mînă de burtă și se chinuia să se tîrîie. Struan mai rămase așa o clipă să-și adune puterile, cînd o săgeată se înfipse bufnind deasupra capului său. Apucă o suliță la întîmplare și o luă la goană în josul străzii spre colonie. Auzi pași în urma lui și-și înteți goana. Cînd dădu colțul, recunoscu în față Strada celor Treisprezece Factorii. Aruncă sulița, fugi în zigzag traversînd strada și intră în strada Hog, goni pe aceasta din urmă, parcurse la fel și piața plină acum de și mai mulți stegari. Înainte ca aceștia să-l poată opri, el și trecuse de poarta grădinii. Simți cum o mușchetă îl izbește în stomac.

— Oh,. tu erai, Dirk ! făcu Brock. Unde naiba te preumbli acu ?

— Pe-afară, îngăimă Struan, luptîndu-se să tragă aer în piept. Doamne, Dumnezeule, niște bandiți împuțiți au sărit asupra mea.

— Ș-ăla-i sînge de-al tău sau de-al lor ?

La lumina felinarului, Struan își sfîșie haina și cămașa de pe umărul rănit. Rana era superficială și curată, exact la suprafața mușchiului.

— O pișcătură de purice, acolo, mormăi Brock, care luă o sticlă de rom și turnă pe rană, zîmbind cînd îl văzu pe Struan strîngînd ochii de durere. Și cîți erau mă rog ?

— Trei !

— Ș-au reușit să te taie ? Înseamnă c-ai îmbătrînit ! și Brock turnă rom în două pahare.

Struan bău și se simți mai întremat.

— Și eu care socoteam că faci nani nani. Ușile la tine erau închise. Pe un' mi-ai umblat ?

— Aici ce s-a mai întîmplat ?

— Servitorii au întins-o cu toții acu' vreun ceas. Asta-i. Și mi-a trecut mie așa prin divlă să nu-i chem chiar pe toți pînă dimineață. Și cînd o tuleai tu iepurește prin piață, juma de su' de muschete erau îndreptate spre tine.

— Și atunci de ce naiba mi-ai băgat patul ăla de armă în burtă ?

— Am vrut io să te primesc cu cinste, cum ți se cuvine. Brock dădu niște rom pe gît. Am vrut io să știi și tu că noi nu dormim.

— Știe cineva de ce-au fugit servitorii ?

— Nu.

Brock se îndreptă spre poartă. Stegarii își căutau din nou loc să se culce. Deasupra orizontului se străduiau să se ivească zorii unei zile pline de nervozitate.

— Treburile arată al naibii de rău, spuse el, cu chipul împietrit. Nu prea-mi place mie deloc. Afurisiții ăia nu-s în stare de nimic decît să stea tolăniți pe jos și din cînd în cînd să mai bată din tobele lor blestemate. Mă paște gîndul că mai bine am tuli-o de-aci cît o mai putem tuli.

— Cîteva zile sîntem în siguranță.

Brock clătină din cap.

— Nu-mi miroase mie-a bine. Ceva e rău de tot. Mai bine am tuli-o.

— E o demonstrație de intimidare, Brock !

Struan rupse o bucată din cămașă și-și șterse sudoarea de pe față.

— Poa', da' mie nu-mi miroase-a bine și cînd mie nu-mi miroase-a bine e vremea s-o ștergem ! Brock arătă cu degetul spre stegari. I-am numărat. O su' cinzeci. How-qua zicea că-s mai bine de o mie împrăștiați prin toată colonia.

— Eu am văzut poate două, trei sute. În partea de est.

— Pe unde-ai umblat ?

— Prin tîrg.

Struan era ispitit să-i spună. Dar asta nu-i de nici un folos, se gîndi el. Brock o să facă tot ce-i stă în puteri pentru a mă împiedica să ajung cu tezaurul în siguranță. Și fără tezaurul ăsta ești mort ca toți morții.

— După colț stă o muiere, îi spuse el cu un aer ușuratic.

— Frenția-n muierea aia ! Nu ești tu așa de prost s-o iei razna din colonie pentru o muiere ! Brock începu să se tragă nervos de barbă. Vii tu într-un ceas să mă înlocuiești la pază ?

— Da.

— La prînz o tundem de-aici.

— Nu.

— Am zis, la prînz.

— Nu.

Brock se încruntă.

— Ce te ține pe tine aici ?

— Dacă plecăm înainte de a vedea că avem de-a face cu necazuri adevărate, ne pierdem rău de tot cinstea obrazului.

— Mda, mă gîndeam și io. Nu-mi place s-o șterg așa. Da' ceva-mi spune că-i mai bine.

— Mai așteptăm cîteva zile.

Brock deveni foarte bănuitor.

— Doar știi și tu că io n-am sfeclit-o niciodată, ș-am știut cînd s-o întind. De ce tu mai vrei să mai rămîi ?

— Ti-sen iar s-a apucat de vechile lui tertipuri. De data asta n-ai dreptate. Într-un ceas vin și te schimb, îi mai spuse Struan, și intră în clădire.

Ei, cam ce coace în el bătrînul Dirk ? încercă să se dumirească Brock. Tuși tare ca să-și dreagă glasul ; nu-i plăcea deloc izul de primejdie care părea să vină dinspre noaptea ce sta să se sfîrșească.

Struan urcă treptele de marmură ale scării ce ducea spre apartamentul lui. Pe pereți atîrnau picturi de

Quance şi desene chinezeşti pe mătase. Pe paliere erau înşiraţi dragoni Ming uriaşi, din lemn de tec, ca şi dulapuri din aceeaşi esenţă. Pe coridoarele ce se deschideau de la primul palier se vedeau picturi înfăţişînd corăbii şi lupte navale, iar pe un piedestal era modelul la scară redusă al navei *Victory*. Struan descoperi că uşa spre apartament era închisă cu cheia.

— Deschideţi uşa, spuse el şi aşteptă, ca îndată Ah Gip să-i deschidă.

— Unde naiba ai dispărut, May-may ? izbucni el, încercînd să nu-şi manifeste uşurarea cînd le văzu.

May-may stătea în întuneric, lîngă fereastră, îi spuse ceva lui Ah Gip şi apoi îi făcu semn să plece. Struan zăvorî uşa.

— Unde naiba ai dispărut ?

Ea apăru în bătaia luminii felinarului şi el tresări cînd îi zări paloarea.

— Ce s-a-ntîmplat ?

— O mulţime de zvonuri, Tai-Pan. Se zice că toţi barbarii vor fi trecuţi prin sabie.

— Nici o noutate. Unde ai fost tu ?

— Da, dar prezenţa stegarilor e o noutate. Se zice că Ti-sen e în dizgraţie. Că a fost condamnat la moarte.

— E o prostie. E doar vărul împăratului, şi stăpîneşte cea mai mare avere din China după împărat.

— Se zice că împăratul e al naibii de supărat pentru că Ti-sen a încheiat tratatul, aşa că Ti-sen trebuie să fie torturat în public.

— E o aiureală ! Struan se apropie de sobă şi îşi scoase haina şi cămaşa. Unde-ai fost ?

— Ce-ai păţit ? exclamă ea, văzîndu-i rana.

— M-au atacat nişte tîlhari de drumul mare.

— L-ai văzut pe Jin-qua ?

Struan rămase încremenit.

— De unde ştii tu de Jin-qua ?

— M-am dus să mă închin dinaintea Supremei lui Doamne și să-i aduc toată cinstirea. Ea mi-a spus că tocmai s-a întors Jin-qua și că a trimis după tine.

Struan nu știuse pînă acum că May-may o cunoștea pe Suprema Doamnă a lui Jin-qua și îl cuprinse atîta furie din pricina asta că-și alungă gîndul din minte.

— De ce naiba nu mi-ai spus unde pleci ?

— Pentru că nu mi-ai fi dat voie, îi replică tăios May-may. Voiam neapărat s-o văd. Și să-mi fac părul și să consult astrologul.

— Ce ?

— Soțiile lui Jin-qua au o coafeză nemaipomenită. Nemaipomenit ce se pricepe la păr. Femeia asta are faimă în tot Kwangtung-ul. Ia foarte scump. Astrologul zice că e un *joss* bun acum. Foarte bun. Dar să luăm aminte la construirea caselor.

— Îți riști tu viața ca să sporovăiești cu nu știu ce vrăjitor și să-ți faci părul ? izbucni Struan. Ce naiba nu-ți convine la părul tău ? E frumos și așa cum e el.

— Tu habar n-ai de lucrurile astea, Tai-Pan, îi replică ea reținută. Acolo trag și eu cu urechea la zvonuri. La coafeză ! Îi luă mîna și-l obligă să-i pipăie părul. Vezi ! Acum e mult mai moale, nu ?

— Nu, deloc. Pe Dumnezeul meu, dacă mai pleci fără să-mi spui și mie unde te duci, am să-ți trag la fund de n-ai să mai poți sta pe el o săptămînă.

— Ia încearcă numai, Tai-Pan, îi replică ea și-l fulgeră cu privirea.

Struan o înșfăcă iute și o duse pînă la pat, fără să se uite că se zbătea, îi săltă poalele veșmîntului și jupoanelor de dedesubt și-i arse una peste fund de-l usturătpalma, după care o aruncă pe pat. N-o mai plesnise niciodată. Cum stătea pe pat, May-may se repezi la el și încercă furioasă să-l zgîrie pe față cu unghiile ei lungi. Un felinar căzu pe podea și se sparse cînd Struan o înșfăcă și o suci cu fundul în sus din nou și începu s-o

pălmuiască. Ea se zbătu să scape, își repezi unghiile spre ochii lui, și doar foarte puțin i-a lipsit să nu nimerească, dar îi lăsă dungi pe obraz. O apucă de încheieturile miinilor, o răsuci iar, îi smulse veșmîntul lung de deasupra și hainele de dedesubt și începu s-o plesnească peste fesele goale cu palma. Ea se luptă să se întoarcă, îl lovi cu cotul în vintre și se repezi iar cu unghiile la fața lui. Adunîndu-și toată puterea, el o țintui de pat, dar ea izbuti să-și răsucească capul și-și înfipse dinții în brațul lui. Aproape își pierdu suflarea de durere, dar o plesni mai departe, iar ea-și băgă dinții mai adînc.

— Pe Dumnezeu, n-ai să mai îndrăznești tu să mă muști vreodată, spuse el cu dinții încleștați.

Ea își implîntă dinții și mai adînc, dar el nu-și smulse într-adins brațul. De durere îi dădură lacrimile, dar o plesnea pe May-may din ce în ce mai tare, numai peste fese, pînă cînd simți că-l doare mîna. În cele din urmă ea își descleștă dinții.

— Nu... nu mai da... te rog... nu... te rog, scînci și începu să hohotească neajutorată cu capul înfundat în pernă.

Struan își trase sufletul.

— Ei, acum zi că-ți pare rău că ai plecat fără să ceri voie.

Fesele ei umflate, numai dungi, se încordară din nou și ea se cutremură cu totul în așteptarea palmei care avea s-o lovească, dar el nu mai ridică mîna asupra ei. Știa că îndărătnicia unui animal de rasă trebuie doar îmblînzită, nu distrusă.

— Iți dau trei secunde.

— Iertare... iertare. M-ai făcut să mă doară, m-ai făcut să mă doară rău, scînci ea.

Struan se ridică de pe pat și, ținînd mîna în lumină, cercetă rana. May-may își băgase colții adînc de tot în brațul lui și curgea sînge.

— Vino aici, spuse el calm. Ea nu se mişcă şi continuă să plîngă. Vino aici, repetă el chemarea, şi de data asta vocea lui era bici şi ea sări în pat.

Nici nu se uită la ea. Ea îşi adună ce veşminte mai rămăseseră pe ea şi se chinui să coboare din pat.

— Nu ţi-am spus să te îmbraci ! Ţi-am zis să vii aici.

Se grăbi să vină lîngă el, arătîndu-şi ochii înroşiţi, pudra şi machiajul mînjindu-i obrazul. El îşi puse ferm braţul pe tăblia mesei, îşi şterse sîngele care şiroia încet şi turnă brandy pe fiecare urmă lăsată de dinţi. Aprinse un chibrit şi i-l dădu ei.

— Arde cu flacăra fiecare rană, la rînd.

— Nu !

— Pe rînd ! spuse el. Muşcătura de om e la fel de otrăvitoare ca şi cea a unui cîine turbat. Grăbeşte-te.

I-au trebuit trei chibrituri, şi de fiecare dată plîngea parcă tot mai mult, îngreţoşată de duhoarea de carne arsă, dar mîna nu-i tremură. Şi de fiecare dată cînd brandy-ul se aprindea, Struan scrîşnea din dinţi şi nu zicea nimic. Cînd s-a terminat, Struan vărsă şi mai mult brandy peste rănile înnegrite, iar May-may se repezi la oala de noapte şi vomită îndelung. Struan puse îndată apă fierbinte din ibric pe un prosop şi tamponă cu blîndeţe fundul lui May-may, iar cînd termină, îi şterse obrazul cu delicateţe şi la urmă îi dădu apă caldă să-şi clătească gura. O săltă în braţe şi o aşeză uşor în pat, după care voi să plece, dar ea se ţinu de el şi începu să plîngă, plînsul acela din adîncul sufletului care spală ura. Struan o legănă şi o linişti pînă cînd ea adormi. După care ieşi din cameră şi preluă serviciul de pază de la Brock.

La prînz avu loc un alt consiliu. Mulţi voiau să plece de îndată. Dar Struan îl domină pe Brock şi-i convinse pe negustori să aştepte pînă a doua zi. Au acceptat cu foarte puţină tragere de inimă, şi au hotărît să se mute cu toţii în factorie pentru a se putea apăra reciproc. Coop-

er şi americanii se retraseră în propria lor factorie. Struan se întoarse în apartament.

May-may îl întîmpină plină de patimă. Apoi au dormit amîndoi, liniştiţi. La un moment dat s-au trezit amîndoi şi ea îl sărută somnoroasă şi-i şopti :

— Ai avut dreptate să mă baţi. Am greşit, Tai-Pan. Dar să nu mă baţi niciodată dacă nu greşesc. Pentru că şi tu trebuie să dormi şi atunci am să te omor.

În cartul de mijloc liniştea lor fu tulburată. Wolfgang Mauss bătea cu pumnii în uşă.

— Tai-Pan, Tai-Pan !

— Da.

— Repede ! Jos ! Grăbeşte-te !

Se putea auzi vuietul mulţimii care mişuna în piaţă.

Capitolul şapte

— Şi doar tata v-a prevenit pe toţi, fir-aţi să fiţi ! spuse Gorth, întorcîndu-se de la fereastra salonului şi croindu-şi drum printre ceilalţi negustori.

— Am mai văzut noi adunîndu-se mulţimea şi înainte ! replică Struan tăios. Şi doar ştiţi cu toţii că întotdeauna sînt la cheremul mandarinilor şi pleacă atunci cînd li se porunceşte tot de către ei.

— O fi, da' nu ca ăştia ! insistă Brock.

— Probabil că există un motiv anume. Dar deocamdată nu-i nici un temei să ne facem griji.

Piaţa era blocată de o mulţime de chinezi care se adunau de pretutindeni, unii purtînd felinare, alţii torţe. Cîţiva erau înarmaţi. Şi toţi strigau într-un glas.

— Poa' să fie vo' două, trei mii de ticăloşi, spuse Brock, care apoi strigă : Hei, Wolfgang, ce tot urlă diavolii ăia de păgîni ?

— Moarte diavolilor de barbari.

— Ce obrăznicie afurisită ! murmură Roach, un individ mărunţel, ca o vrăbiuţă, a cărui muschetă părea mai înaltă decît el.

Mauss se uită din nou la mulţimea aceea, inima îi bătea să-i spargă pieptul, îşi simţea veşmintele cleioase de atîta sudoare cîtă curgea pe el. Doamne, ăsta-i sorocul pe care l-ai ales ? Sorocul martiriului fără seamăn ?

— Mă duc eu să le vorbesc, să le predic, spuse el cu glas răguşit, jinduind pacea unui astfel de sacrificiu, dar şi înspăimîntat de el.

— O nepreţuită idee, domnule Mauss, spuse Rumajee cu vocea lui plăcută, în vreme ce clipea nervos din ochii negri, uitîndu-se cînd la Mauss, cînd la gloata adunată, şi iar la Mauss. Trebuie să asculte de îndemnurile dumneavoastră, sir.

Struan văzu sudoarea curgînd pe el picătură cu picătură şi paloarea neobişnuită a chipului său, şi-l ajunse cînd era de-acum la uşă.

— N-o să faci una ca asta.

— Tai-Pan, a venit sorocul.

— Nu-ţi răscumperi tu păcatele atît de uşor.

— Cine eşti tu să judeci ? şi Mauss încercă să treacă de el, însă Struan nu se clinti din cale.

— Am vrut să spun că ispăşirea e un proces îndelungat şi plin de suferinţă, spuse el cu blîndeţe.

Văzuse în alte două rînduri această comportare ciudată a lui Mauss. Se întîmplase de fiecare dată în timpul unei lupte cu piraţii, şi după ce se încinsese bătălia, Mauss îşi lăsase arma jos şi se îndreptase spre duşmani într-o stare de extaz religios, căutîndu-şi moartea.

— E un proces îndelungat...

— Mîntuirea... mîntuirea Domnului e... e greu de dobîndit, îngăimă Mauss, simţind că îl strîngea ceva de gît încît abia putea vorbi, bucuros că se găsise cineva să-l oprească şi fiindu-i sila de sine că era bucuros. Voiam doar...

— Perfect. Io știu totul despre mîntuire, se băgă în vorbă Masterson care își împreună palmele și adoptă o postură plină de pioșenie. Doamne, păzește-ne de afurisiții de păgîni ! Tai-Pan, nu pot înghiți mai mult. Afurisită fie toată zarva asta !

Cu un efort, Mauss reuși să se stăpînească, simțindu-se în toată goliciunea lui dinaintea lui Struan, care, o dată mai mult, văzuse în adîncul sufletului lui.

— Da... da... ai dreptate. Adevărat...

— Și apoi, dacă te pierdem și pe tine, cine mai rămîne să predice cuvîntul Domnului ? spuse Struan și-și promise să-l supravegheze pe Mauss dacă aveau să aibă necazuri cu adevărat.

— Bun înțeles, întări și Masterson, suflîndu-și nasul în degete. Ce rost are să aruncăm un creștin atît de prețios în gura lupilor ? Adunătura asta de ticăloși sînt stîrniți rău de tot și apucați, nu-s în stare să asculte ei acum o predică. Domnul să ne ocrotească. Fir-ar să fie al naibii, Tai-Pan, ți-am zis eu că se lasă cu un atac.

— La naiba ai spus ! strigă Roach din celălalt capăt al încăperii.

— Da' ție cine ți-a cerut părerea, la naiba ? Aveam și eu o discuție așezată cu Tai-Pan și reverendul Mauss, îi strigă la rîndul lui Masterson, apoi către Mauss : De ce nu spui o rugăciune și pentru noi, ei ? La urma urmei, la naiba, noi sîntem creștinii.

Se înghesui și el spre fereastră.

— Nu mai poate nimeni să se uite pe fereastră de răul vostru ? Să vadă ce se mai întîmplă ?

Mauss își șterse sudoarea de pe frunte. Doamne Dumnezeule și milostiv Isus, unicul tău fiu, născut din tine, dă-mi mîntuirea ta. Adu-mi discipoli și misionari ca să pot lepăda povara ta. Și te binecuvîntez că l-ai trimis la mine pe Tai-Pan care-i conștiința mea și mă vede așa cum sînt.

— Mulțumesc, Tai-Pan.

Uşa se dădu de perete şi în încăpere pătrunseră mai mulţi negustori. Toţi erau înarmaţi.

— Ce naiba se întîmplă aici ?

— Habar n-are nimeni, le răspunse Roach. Acum era linişte şi pace, în clipa aialaltă a început să tot curgă mulţimea asta.

— Pariu că nu-l mai vedem noi pe bătrînul Eliksen, sărmanul. Bietul de el cred că zace pe undeva cu gîtul retezat, spuse Masterson, cu o expresie ce nu prevestea nimic bun, în vreme ce-şi punea capsele la muschetă. În noaptea asta o să răposăm cu toţii în paturile noastre.

— Ah, mai ţine-ţi fleanca, îl apostrofă Roach.

— Eşti un vestitor al blîndeţii şi mîngîierii, nu-i aşa ? îi replică şi Vivien, un negustor cît un taur, care-l privi chiorîş pe Masterson. De ce nu te pişi în pălărie de pe-acum ?

Ceilalţi negustori începură să vocifereze care mai de care, în timp ce Gorth îşi croi drum cu umerii spre uşă.

— Îmi adun oamenii mei de nădejde şi-i expediez pe ăştia direct în iad.

— Nu ! Vocea lui Struan plesni ca un bici, şi se făcu linişte. Deocamdată nu ne-au pricinuit nici un rău. Ce te-a apucat, Gorth ? Ţi-au băgat frica-n oase cîţiva amărîţi care te înjură ?

Gorth se făcu roşu la faţă şi porni spre Struan, dar Brock se puse între ei.

— Stai blînd ! îi porunci el. Fă de pază în grădină şi primu' chinez care intră n-ai decît să-i zbori creierii afurisiţi !

Gorth îşi stăpîni furia cu mare efort şi ieşi. Toţi începură din nou să trăncănească.

— N-a fost frumos să-l stîrneşti pe bietul flăcău, Dirk ! Brock îşi turnă o stacană de bere şi o bău cu sete. Putea să-ţi ia capul şi să ţi-l aşeze în palmă.

— Putea. Dar putea şi să înveţe cum să se poarte.

— Iartă-mă, domnule Struan, interveni Rumajee, nervozitatea făcîndu-l să treacă peste politeţe. Sînt oameni de pază şi la poarta din spate ?

— Da, trei oameni de-ai mei. Ei trei pot ţine piept unei armate întregi de amărîţi din ăştia.

Între negustori se stîrni brusc scandal şi Roach strigă :

— Eu sînt de partea lui Gorth. Eu zic să ne croim cu armele drum să ieşim de-aici chiar în clipa asta.

— Dacă va fi nevoie, aşa vom face, îi replică Struan.

— Mda, mîrîi Brock. Dacă o facem acu' e ca şi cum am căutat-o cu lumînarea. Musai să mai aşteptăm şi stăm de pază pîn' se mai luminează oleacă. Poa' c-atunci se cară şi ăştia.

— Şi dacă nu se cară ? Ei ? Uite asta vreau eu să ştiu.

— Atunci vărsăm şi noi puţin sînge. Am strecurat trei oameni de-ai mei în lorcea noastră şi le-am poruncit să stea în mijlocul fluviului. La bord e ş-un tun de zece livre.

Struan începu să rîdă.

— Socot că domnului Brock i se cuvine un vot de încredere.

— Pe Dumnezeul meu, domnu' Brock, eşti deştept foc ! spuse Masterson. Trei urale pen' domn Brock.

Uralele răsunară şi Brock rînji în felul lui.

— Mulţam tare mult, băieţi. Acu mai bine să punem şi noi capu' jos şi să dormim. Nu-i nici o primejdie.

— *Gott im Himmel !* Uitaţi-vă ! arătă Mauss pe fereastră afară cu ochii ieşiţi din orbite.

Din strada Hog se scurgea spre piaţă o procesiune cu lanterne, gonguri şi tobe. În frunte erau stegari, cu nişte nunceaguri în mînă, croindu-şi cu ele drum prin gloată. În faţă păşea un personaj îmbrăcat cu un veşmînt bogat. Hainele-i erau din cele mai scumpe, în schimb mergea cu picioarele goale, fără pălărie pe cap, şi se poticnea mereu sub povara lanţurilor care-l stînjeneau.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Struan. E chiar Ti-sen.

Procesiunea își făcu drum pînă în mijlocul pieței unde se opri. Din procesiune făceau parte toți negustorii chinezi din Co-hong, în afară de Jin-qua. Însemnele de ceremonie ale rangului le fuseseră smulse de pe tichie, și stăteau acum tremurînd din toate mădularele. Cînd îi văzu astfel mulțimea începu să-și bată joc de ei și să-i huiduie. Atunci șeful stegarilor, un războinic înalt, cu barba neagră, izbi într-un gong imens și gloata făcu din nou liniște.

În piață își făcu apariția o lectică deschisă, însoțită în față și în urmă de stegari călare. În lectică stătea tolănit, în costum complet de ceremonie, gri și stacojiu, însuși Hi'pia-kho, Hoppo imperial. Un mandarin manciurian, bondoc, cu cărnurile atîrnînd pe el iar gîtul aproape că nu i se mai cunoștea, dar în mîini vîntura evantaiul imperial, însemn al dregătoriei sale. Evantaiul era din fildeș și bătut în jad. Lectica demnitarului fu lăsată jos în mijlocul pieței, iar șeful stegarilor răcni o poruncă. Toți cei din piață se prosternară de trei ori la rînd și apoi se ridicară din nou în picioare. Hoppo desfășură un pergament și la lumina unui felinar ținut de unul din stegari începu să citească cu o voce stridentă.

— Ce zice? îl întrebă Brock pe Mauss.

— Uite-l colo pe bătrînul How-qua, spuse Masterson și începu să rîdă. Al naibii de tare-i mai tremură tîrtița...

— Vă rog, liniște! nu pot auzi, *hein?* interveni Mauss, care-și întinsese gîtul pe fereastră afară, și ascultară cu toții. E un edict imperial, spuse Mauss iute. Și trădătorul Ti-sen, fostul nostru văr, trebuie să fie de îndată pus în lanțuri și trimis spre capitala noastră sub sentința de condamnare la moarte... Nu mai aud, *hein?* Stați puțin... și tratatul demn de tot disprețul numit Convenția de la Chuenpi, pe care l-a semnat fără încuviințarea noastră, se revocă. Barbarilor li se poruncește să

plece din imperiul nostru, și din Canton și din Hong Kong sub amenințarea pedepsei cu moartea în chinuri prelungite. Și...

— Nu cred una ca asta, pufni Roach.

— Ține-ți fleanca. Cum vrei să mai audă Wolfgang ceva ?

Mauss asculta încordat vocea aceea stridentă, stranie, care spărgea tăcerea apăsătoare.

— Ni se poruncește să părăsim țara, spuse el. Și trebuie să plătim și o despăgubire pentru toate necazurile pe care le-am produs. Nu va mai avea loc nici un fel de negoț decît sub prevederile celor Opt Porunci. Reginei Victoria i se poruncește să vină în persoană la Canton în costum de doliu... ceva despre... se pare că pe capul nostru s-au pus niște recompense... și... „ca simbol al supărării noastre, criminalul Ti-sen va fi certat cu biciul în mod public, și toate bunurile lui sînt confiscate. Temeți-vă de mînia mea și ascultați cu nezmintită supunere !"

Șeful stegarilor se apropie de Ti-sen și cu nunceagul îi făcu semn spre pămînt. Alb ca varul, Ti-sen îngenunche, și șeful stegarilor ridică arma, apoi își luă vînt și-l lovi pe Ti-sen în spinare. Iar și iar și iar. În piață nu se mai auzi nici o suflare, doar șuieratul nunceagului. Ti-sen se prăbuși cu fața în jos și stegarul continuă să-l lovească.

— Nu pot să-mi cred ochilor !

— E imposibil să poruncească una ca asta ! adăugă Mauss.

— Dacă lui Ti-sen îi fac ei una ca asta, atunci, pe Dumnezeu, or să ne ucidă pe toți.

— Prostie ! Noi putem ocupa China cînd vrem.

Brock începu să rîdă în hohote.

— Ce-i așa de vesel, *hein* ? îl întrebă Mauss enervat.

— Asta înseamnă din nou război, spuse Brock. Bine atunci, zic io ! și-i aruncă o privire lui Struan, luîndu-l

peste picior. Şi doar ţ-am zis io, flăcăule. Cu asta-ai să te-alegi dacă faci un tratat atît de blînd cu ticăloşii.

— Trebuie să fie la mijloc vreo viclenie, îi replică Struan liniştit, dar în sufletul lui era cutremurat de ceea ce se întîmpla. Ti-sen e cel mai bogat om din China. Împăratul are nevoie de un vinovat, de un ţap ispăşitor. Şi de toată averea lui Ti-sen. Ca să-şi spele obrazul. Aşa-şi spală împăratul obrazul.

— Tu cu obrazul tău cu tot, mîrîi Brock deloc înveselit acum. Ş-o să-ţi jupoi obrazul ! S-a terminat cu tratatul, s-a terminat cu negoţul, s-a terminat şi cu Hong Kong-ul, s-a terminat şi cu tine, şi cu toată vorbăria ta despre obraz.

— Greşeşti rău de tot, Tyler. Hong Kong-ul e abia la început, îi replică Struan. O mulţime de lucruri s-au pornit de-acum.

— Mda, război, fir-ar să fie.

— Şi dacă-i război, unde-i baza întregii flote, ei ? Macao nu e de nici un folos aşa cum n-a fost niciodată, e pe continent, şi chinezii pot da buzna acolo cît ai clipi. Dar nu şi pe insula noastră, pe Dumnezeu ! Nu atunci cînd mai e şi flota noastră care o apără. Sînt de acord că fără Hong Kong am fi cam terminaţi. Că fără el n-am fi în stare să pornim într-o campanie spre nord. Niciodată. Şi nici să apărăm mai ştiu eu ce porturi şi aşezări vom mai dobîndi pe continent în viitor. Tyler, mă auzi bine ? Hong Kong-ul e cheia întregii Chine. Ţi-a căşunat ţie pe Hong Kong.

— Dumnezeule, io ştiu ce-nseamnă să faci dintr-o insulă o fortăreaţă, izbucni Brock, acoperind corul afirmativ al celorlalţi. Da' Hong Kong nu e singurul loc potrivit, ş-am tot zis. Chushan e mai bun.

— Nu poţi apăra insula Chushan aşa cum poţi apăra Hong Kong-ul, interveni Struan înfierbîntat, ştiind că Brock era implicat în asta aşa cum erau cu toţii. Insula

aceea „golașă, și blestemată", cum îi zici tu, ea e tot viitorul tău afurisit.

— Poa' că da, poa' că nu, îi replică Brock nemulțumit. Asta o s-o vedem noi. Da' tu n-ai să fii printre noi să te bucuri și tu de Hong Kong nicicum. Io o să fiu stăpînul gorganului și tu ai să fii terminat de tot.

— Nu fi tu atît de sigur, îi spuse Struan, cercetînd piața.

Biciul se ridica mai departe și se abătea asupra condamnatului. Îi era milă de Ti-sen, care fusese prins într-o capcană pentru care nu era vinovat, fiindcă nu fusese dorința lui să facă ce făcuse. Nu el căutase să pună mîna pe dregătoria de plenipotențiar al părții chineze — i se poruncise. Era prins în capcana epocii în care trăia. Așa cum fuseseră prinși în capcană, de îndată ce se făcuse această primă mișcare. și Struan însuși și Longstaff, și Brock, și Hoppo, și toți ceilalți. Iar urmarea va fi la fel de implacabilă ca și biciul. La fel ca și data trecută, armata se va mișca împotriva Canton-ului. Mai întîi trebuie să ocupi forturile pe măsură ce te apropii de Canton, pentru ca apoi să amenințti orașul, și-i destul. Nici nu va fi nevoie să fie ocupat Conton-ul, pentru că orașul va plăti primul despăgubirile. Apoi, la vară, cînd vînturile vor fi prielnice, din nou spre nord, către gurile fluviului Pei Ho și locurile sale de debarcare, și apoi din nou împăratul, prins și el în capcană ca toți ceilalți, va cere pace. Și atunci tratatul va rămîne în vigoare, pentru că fusese un tratat cinstit. Apoi, o dată cu trecerea anilor, chinezii își vor deschide porturile din propria lor dorință. văzînd că englezii pot să le ofere multe : lege, dreptate, dreptul sfînt de proprietate, libertate. Fiindcă chinezul de rînd vrea și el exact ce dorim și noi, se gîndi el, și nu e nici o osebire între noi. Putem munci laolaltă spre folosul tuturor. Poate că noi o să-i ajutăm pe chinezi să scuture jugul barbarilor manciurieni. Și asta se va și întîmpla, acum că există un tratat bine gîndit, și sîntem și

răbdători, și o să jucăm jocul acesta al Chinei după regulile chinezești și după o chinezească scurgere a vremii. Vreme măsurată nu în zile sau în ani, ci în generații. Și atîta vreme cît putem face și negoț cu ei în timp ce așteptăm. Că fără negoț lumea va deveni iar ceea ce a fost odată — un iad în care lege însemna doar brațul celui mai tare și biciul cel mai amarnic. Cei blînzi nu vor moșteni niciodată pămîntul. Mda, dar cel puțin pot fi apărați de lege să-și trăiască soarta așa cum doresc.

După ce Ti-sen își primi pedeapsa celor o sută de lovituri, stegarii îl culeseră de pe jos. Pe față și pe gît îi șiroia sîngele, iar veșmintele îi erau îmbibate de sînge și sfîșiate. Gloata rînjea și zbiera în delir. Un stegar bătu într-un gong, dar mulțimea nu-i dădu nici o atenție. Și alți stegari se repeziră în ei, lovindu-i cu biciul, cu armele. Izbucniră vaiete, mulțimea se trase înapoi și făcu liniște. Hoppo făcu un gest poruncitor spre grădină. Lectica fu ridicată și stegarii se puseră în mișcare în fața ei, mînuind biciul pentru a-și croi drum către negustori.

— Haideți ! le spuse Struan lui Mauss și Brock. Voi toți ceilalți să fiți pregătiți pentru cazul că urmează să ne atace.

Ieși în grabă în grădină, urmat îndeaproape de Brock și Mauss.

— Ești bolnav la cap ? strigă la el Brock.

— Nu.

Priviră încordați cum gloata se desfăcea în două și stegarii ajunseră la poarta grădinii. Hoppo nu catadicsi să coboare din lectică, dar strigă spre ei poruncitor.

— Domnule Struan, vă poruncește să luați o copie a acestui edict, îi suflă Mauss.

— Spune-i că nu sîntem îmbrăcați în costum de ceremonie. Un act atît de important trebuie să aibă parte de mare ceremonie pentru a-i conferi cinstea pe care o merită.

Hoppo se arătă descumpănit. După un moment de tăcere glăsui din nou.

— Spune : Barbarii nu au nici un fel de ceremonial și nu sînt demni nici de dispreț. Dar Fiul Cerului, cu toate astea, a îndemnat la milostivire față de cei care se tem de el. Astăzi dimineață la locuința mea să se înfățișeze o delegație, la ora șarpelui.

— Cînd naiba e ora asta ? întrebă Brock.

— Șapte dimineața, îi replică Mauss.

— Da' n-o să ne vîrîm singuri capu-n capcana lui afurisită. Spune-i că n-are decît să se cufurească-n nădragi.

— Spune-i, interveni Struan, că în conformitate cu cele Opt Porunci nu ni se îngăduie să se întîlnim direct cu înaltul Hoppo, ci trebuie să primim toate documentele prin reprezentanții Co-hong, aici, în colonie. Dar ora șarpelui nu ne lasă răgazul necesar ! își ridică ochii spre cer, zorii începeau să mijească în zare. Cînd e ora unsprezece noaptea ?

— Ora șobolanului, îi răspunse Mauss.

— Atunci spune-i că o să primim documentul de la Co-hong cu toată ceremonia cuvenită la ora șobolanului. *La noapte !*

— Cu ceremonia cuvenită ! Deștept mai ești, Dirk, îi spuse Brock. E vreme destulă să-i pregătim o primire de să-i dea și lui oleacă de sînge !

Mauss asculta cuvintele dregătorului Hoppo.

— Zice că cei din Co-hong vor înmîna edictul la ora șarpelui, adică pînă la ora nouă dimineața, astăzi ! Și toți barbarii trebuie să părăsească de-acum colonia pînă la ora oii, ora unu după-amiază.

— Spune-i că ora unu nu ne dă răgazul de care avem nevoie. La ora oii, mîine !

— Spune că trebuie să evacuăm colonia pînă la ora trei după-amiază, încă azi, ora maimuței, că ni se cruță viața

numai pînă la ora aceea şi putem părăsi colonia nestingheriţi.

— Spune-i la ora maimuţei, mîine!

Hoppo îi răspunse lui Mauss şi apoi lătră o poruncă. Lectica fu ridicată şi procesiunea porni să se formeze din nou.

— A spus că trebuie să părăsim colonia azi. La ora maimuţei. Trei după-amiază.

— Mînca-l-ar flăcările iadului să-l mănînce! strigă Struan, turbat de furie.

Procesiunea se îndreptă spre strada Hog. Unul dintre stegari îl îmbrînci pe Ti-sen în urma lecticii şi-l biciui cînd acesta se poticni, iar mai mulţi dădură iama în gloata care se scurse din piaţă. Stegarii care rămaseră se împărţiră în două grupuri, unul se trase mai aproape de factorie, tăindu-i legătura cu strada Hog, cealaltă se postă la vest: în felul acesta factoria era complet înconjurată.

— De ce te tot zbuciumi să obţii o amînare? îl întrebă Brock.

— Aşa e normal cînd e vorba de tîrguială.

— Doar ştii bine că după tot ce i se-ntîmplă lui Ti-sen, nici viaţa lui Hoppo nu face destule parale ca să-şi îngăduie răgazul cerut. Şi ce-i atît de important ca să mai zăboveşti aici încă o noapte, ei? Cei mai mulţi din noi pleacă încă de azi. Că doar urmează şi licitaţia terenurilor.

Isuse Cristoase, ai milă! se rugă Struan, ştiind că Brock avea dreptate. Cum să izbutesc eu să stau şi să aştept sosirea tezaurului?

— Ei? insistă Brock.

— Nici un motiv.

— Tre' să fie unu, spuse apăsat Brock şi apoi intră în factorie.

Cu toată exactitatea, la ora şarpelui tot soborul neguţătorilor din Co-hong pătrunse în piaţă, escortat de

cincizeci de stegari în răpăit de gonguri și tobe. Stegarii care asigurau paza factoriei i-au lăsat să treacă, apoi au închis accesul, strîngîndu-și rîndurile. Jin-qua nu se vedea nici de data asta. Dar era de față fiul lui, How-qua, negutător de frunte în Co-hong. How-qua, un dolofan de vîrstă mijlocie, zîmbea întotdeauna. Dar acum avea o mutră serioasă și curgea apa pe el, fiind atît de îngrozit încît aproape scăpă din mînă edictul imperial frumos făcut sul și legat cu panglică stacojie. Ceilalți neguțători care-l însoțeau erau la fel de înspăimîntați.

Struan și Brock se pregăteau să-i primească în grădină, îmbrăcați în cele mai bune redingote, cravată albă și joben. Struan se bărbierise proaspăt, iar Brock își pieptănase barba. Amîndoi purtau în chip ostentativ cîte o floare la butonieră. Știau că prin această ceremonie obrazul lor avea mult de cîștigat în măsura în care cel al lui Hoppo pierdea.

— Mare dreptate ai, îi spuse Brock, însoțindu-și vorbele de rîsul lui răgușit. Io și Struan o să primim afurisitul ăla de edict, și de nu ne purtăm așa cum se cuvine, taman ca ei, atunci poa' c-o să ne și pună pe foc și o să ne prăjească taman ca pe șobolani în capcană și n-o să ne mai lase răgazul pe care ni l-au dat. Și acu' faceți toți așa cum ne-a zis Struan.

Delegația lor se opri la poartă. Mauss o deschise și Struan și Brock pășiră pînă-n prag. Struan și Brock își amintiră fără nici un fel de veselie de răsplata care era pusă pe capetele lor, dar nu lăsară să li se citească pe chip nici o umbră de teamă, mai ales că erau protejați de armele nevăzute, pregătite la ferestrele din spatele lor și de tunul de pe lorcea lui Brock, ancorată în mijlocul fluviului. Șeful stegarilor vorbi aprins, gesticulînd cu nunceagul din mînă.

— Spune să ieșim și să primim edictul, îi traduse Mauss.

Struan doar ridică pălăria de pe cap, întinse mîna și se proțăpi mai bine pe picioare.

— Hoppo a spus că edictul ne va fi înmînat. Atunci înmînați-mi-l !

Și întinse mîna. Mauss traduse ce spusese Struan, și atunci, după un moment de nervozitate, stegarul îl înjură pe How-qua și acesta se repezi și-i dădu lui Struan sulul de hîrtie. Struan, Brock și Mauss își scoaseră de îndată jobenurile și strigară din răsputeri : „Dumnezeu s-o ocrotească pe regină !" La acest semnal, Gorth aprinse fitilul pocnitorilor și le aruncă în grădină. Negutătorii din Co-hong săriră ca arși înapoi, stegarii își smulseră arcurile din spinare și săbiile, dar Struan și Brock, cu chipurile pline de solemnitate, rămaseră stană, ținîndu-și mai departe pălăriile în aer. Pocnitorile umplură grădina de fum. Cînd exploziile încetară, spre groaza negustorilor din Co-hong, Mauss, Struan și Brock strigară : „Dumnezeu să-i facă pe toți manciurienii să putrezească !" iar dinspre factorie se auziră, ca un ecou, trei rînduri de urale. Șeful stegarilor se apropie bătăios și i se adresă tăios lui Mauss :

— Tai-Pan, întreabă ce înseamnă toate astea.

— Răspunde-i exact așa cum ți-am spus eu ! și Struan surprinse privirile lui How-qua, și-i făcu într-ascuns cu ochiul, știind cît de mult îi urau chinezii pe manciurieni.

Și Mauss vorbi tare, clar, într-o mandarină perfectă :

— Acesta este obiceiul nostru cu prilejul unor foarte importante momente. Nu în fiecare zi ne este dată cinstea de a primi un document atît de prețios.

Stegarul îl înjură o vreme, apoi le porunci celor din Co-hong să plece. Negutătorii se îndreptară, dar acum le mai veniseră inima și curajul la loc. Brock începu să hohotească, iar epidemia aceea de rîs se întinse întîi in factoria lui Struan și ecoul ei veni tocmai de departe, din celălalt capăt al pieții, unde era factoria americanilor. De la una dintre ferestre apăru flamura britanică pe care

cineva o flutura într-o parte și-n cealaltă cu îndrăzneală.

— De-acu' mai bine ne-am găti de plecare, spuse Brock. A fost nemaipomenit.

Struan nu-i răspunse. Îi aruncă edictul lui Mauss.

— Wolfgang, fă-mi o traducere cît mai exactă, îi spuse el și se duse în apartamentul lui.

Ah Gip îi făcu o plecăciune și-i dădu drumul să intre, după care se întoarse la oalele ei de bucătărie. May-may se îmbrăcase, dar stătea întinsă pe burtă în pat.

— Ce s-a întîmplat, May-may ?

— Uite asta s-a-ntîmplat, spuse ea cu prefăcută furie. Uită-te și tu să vezi ce-ai făcut, nenorocit de brută și barbar ce ești. Acum nu-mi rămîne decît ori să stau în picioare ori să zac pe burtă.

Ea îl fulgeră cu privirea, se întoarse cu spatele la el și, ridicîndu-și veșmintele, îi arătă fundul numai vînătăi.

— Trebuie să mă întind și eu puțin, spuse el și se prăbuși gînditor într-un fotoliu.

May-may își trase iute veșmintele la loc și, cu mare gingășie, se dădu jos din pat.

— De ce nu rîzi ? Am crezut că dacă fac așa o să te stîrnesc să rîzi.

— Îmi pare rău, fetițo, așa ar fi trebuit să fac. Dar am atîtea la care trebuie să mă gîndesc.

— Ce ?

El făcu semn cu mîna spre Ah Gip.

— Tu afara, heya ? după care zăvorî ușa în urma ei.

May-may se chinci lîngă oala de mîncare și amestecă încet cu un bețișor.

— Trebuie să părăsim colonia la ora trei, îi spuse Struan. Să zicem că vrei să mai rămîi aici pînă mîine, ce faci atunci ?

— Mă ascund, îi răspunse ea pe loc. Într-un... cum ziceți... o cămăruță mică lîngă acoperiș.

— Pod ?

— Da, pod. De ce vrei să mai rămîi ?

— Crezi că atunci cînd o să plecăm or să cerceteze toată factoria ?

— De ce să mai rămîi ? Nu e deloc înțelept să mai rămîi.

— Crezi că stegarii or să ne numere la plecare ?

— Ticăloșii ăia nici nu știu să socotească ! Hîrîi din gît tare de tot și scuipă în foc.

— Să nu mai scuipi !

— Tai-Pan, doar ți-am spus de atîtea ori că e un obicei chinezesc înțelept și important, îi răspunse ea. Totdeauna omul are în gît multă otravă. Dacă nu mai expectorezi poți să te îmbolnăvești rău de tot. E foarte înțelept să scuipi otrava asta. Și cu cît icnești mai tare, cu atît se sperie mai mult zeul scuipatului otrăvitor.

— E o prostie, și un obicei scîrbos.

— Aiii iaaa ! făcu ea pierzîndu-și răbdarea. Nu mai pricepi acum nici engleza ? Uneori mă întreb și eu de ce-mi mai răcesc gura cu tine ca să-ți explic atîtea lucruri înțelepte din civilizația chineză. Ce-i cu treaba aia că trebuie să ne ascundem în factorie ? E tare primejdios să nu plecăm o dată cu ceilalți. Și ar fi cu mare primejdie dacă stegarii ar apuca să mă zărească. O să avem nevoie de protecție. De ce să ne ascundem aici ?

Atunci Struan îi spuse despre lorcea pe care o aștepta. Și despre tezaur.

— Înseamnă că ai mare încredere în mine, îi răspunse ea cu o mină foarte serioasă.

— Mda.

— Și ce trebuie să-i dai lui Jing-qua în schimb ?

— Înlesniri comerciale.

— Bineînțeles, dar și mai ce ?

— Numai niște înlesniri comerciale.

Se lăsă tăcere.

— Jin-qua e un om tare înțelept. Nu se mulțumea el numai cu niște înlesniri comerciale, mormăi ea. Și ce înlesniri aș cere eu dacă aș fi Jin-qua! Și ar trebui să le accepți pe toate. Toate.

— Și ce-ai pofti?

Ea se uită țintă la flăcările focului și se întrebă ce-ar fi spus Struan dacă ar fi știut că ea era nepoata lui Jin-qua, a doua fiică a fiului său cel mai mare, How-qua, de la cea de-a cincea lui nevastă. Și se mai întrebă și de ce i se interzisese să-i spună vreo vorbă lui Struan, sub pedeapsa ca numele ei să fie șters pentru totdeauna de pe pomelnicul strămoșesc. Ciudat, își spuse ea, și se cutremură cînd se gîndi că ar putea fi alungată din familie, pentru că una ca asta însemna că nu numai ea, dar și urmașii ei și urmașii urmașilor ei vor fi pierduți din șirul neamului și deci lipsiți de protecția ajutorului reciproc care reprezenta piatra fundamentală a societății chinezești. O piatră veșnică. Singurul lucru cu adevărat de valoare pe care cinci milenii de civilizație și tot felul de încercări i-au învățat că însemna o certitudine pentru care merita să faci orice. Familia!. Și se întrebă acum de ce fusese ea dată lui Struan, în fond. „Tu, a doua fiică a celei de-a cincea mame", îi spusese tatăl ei cînd împlinise ea cincisprezece ani. „Ilustrul meu tată s-a gîndit să-ți facă o mare cinste. Tu ai să fii dată Tai-Panului barbarilor." Fusese îngrozită. Pînă atunci nu văzuse în viața ei cum arăta un barbar și-i socotea a fi murdari, niște canibali dezgustători. Plînsese și se rugase să fie cruțată, iar apoi, în mare taină, îi fusese arătat Struan, pe cînd se afla el cu Jin-qua. Uriașul de Struan o înspăimîntase, dar cel puțin văzuse că nu arăta ca o maimuță. Dar chiar și așa se rugase să fie măritată cu un chinez. Dar tatăl ei fusese de neclintit și-i lăsase o singură alternativă: „Ori te supui, ori părăsești această casă și nu mai ai ce căuta în familie niciodată." Așa că se dusese la Macao și apoi ajunsese în casa lui Struan, cu poruncă să facă

totul ca să-i intre în grații. Să învețe limba barbarului, și să-l învețe și pe el obiceiurile chinezești, dar fără să simtă el că era învățat. O dată pe an, Jin-qua și tatăl ei trimiteau pe cineva la ea să afle cum mergeau lucrurile și să-i transmită vești despre familie. Tare ciudat, se gîndi May-may. Cu siguranță că n-am fost trimisă ca să-l spionez, ci pentru a-i fi concubină. Și nici tata, nici bunicul n-ar fi făcut chiar cu inima ușoară și fără motive temeinice una ca asta, nu cu cineva din același sînge cu ei. N-am fost eu tocmai nepoata favorită a lui Jin-qua ?

— Un tezaur atît de mare, spuse ea, evitînd să răspundă la întrebare. Un tezaur ca acesta e o groaznică ispită. Imensă. Și totul grămadă... doar o dată să riști, un atac, o tîlhărie și douăzeci, patruzeci de generații după aceea sînt la adăpost.

Ce nebunie în capul meu să-mi fie frică de Tai-Pan. E un bărbat la fel ca toți bărbații și-i stăpînul meu. Și încă ce bărbat ! Și curînd am să fiu și eu Tai-tai. În fine. În fine, am să pot să zic că mi-am cinstit obrazul. I se înclină adînc dinainte.

— Mare cinste pentru obrazul meu că ai atîta încredere. Am să binecuvîntez *jossul* care te apără. Tai-Pan, în vecii vecilor. Mi-ai făcut imensă cinste și mi-ai cinstit tare mult obrazul. Fiindcă oricine ar afla de una ca asta nu s-ar gîndi decît cum să te fure. Oricine.

— Și cum te-ai descurca tu ?

— Aș trimite-o pe Ah Gip la Hoppo, spuse ea imediat și se întoarse la învîrtit cu bețișorul în oală. Dacă i se promite cincizeci la sută e în stare să nu mai țină seamă nici de porunca împăratului. O să-ți îngăduie să rămîi, dacă așa vrei, chiar în taină, pînă va sosi lorcea. Cînd se va convinge că e chiar lorcea cu pricina, o să te lase să te urci în taină la bord și o să te intercepteze în josul rîului. Și o să-ți taie beregata. Numai că atunci o să vrea să mă păcălească să devin femeia lui. Mare mizerie ! Nu, pentru tot ceaiul din China, nu cu porcul ăla de

curvar. Nu-i plac decît perversiunile murdare. Ştii că-i aproape impotent ?

— Ce ? îi replică Struan, fără să fie prea atent la ce spunea ea.

— Știe toată lumea, insistă ea. gustă cu delicatețe mîncarea și adăugă puțin sos de soia. Are nevoie de două fete odată. Una trebuie să se joace cu el frumos, în vreme ce cealaltă munceşte din greu. Apoi mai e ceva, că o are atît de măruntă încît trebuie să își pună tot felul de treburi să fie mai mare, nişte chestii din alea imense. Şi mai la urmă îi place să facă amor și cu rațe.

— Nu mai tot vorbi în dodii !

— Ce înseamnă dodii ? îl întrebă May-may.

— Prostii.

— Ha ! Să știi că nu-s prostii. Știe toată lumea ! își aruncă frumos capul pe spate și o șuviță lungă de păr dansă în jurul ei. Tai-Pan, eu nu te înțeleg cîteodată deloc. Rămîi foarte șocat cînd îți spun de niște lucruri obișnuite. Mulți oameni folosesc diverse tertipuri pentru a-și spori plăcerile. Și e foarte important să le sporești dacă poți. Să mănînci mîncarea care trebuie, să folosești leacurile care îți servesc. Și dacă o ai mică nu e rău să-ţi sporeşti norocul și să-i oferi fetei tale mai multă plăcere. Dar nu ca porcul acela scîrnav. Îi place să le facă să sufere.

— Femeie, n-ai de gînd să termini odată !

May-may nu mai amestecă mîncarea şi se uită la el. O umbră de supărare îi trecu pe faţă.

— Tai-Pan, toți europenii sînt ca tine ? Și nu le place să vorbească deschis despre relaţiile dintre un bărbat și o femeie ?

— Despre unele lucruri nu se vorbește, și cu asta basta.

Ea clătină din cap.

— E rău. E mai bine să vorbești. Altfel cum să izbutești să faci dragoste tot mai bine ? Bărbatu-i bărbat și femeia femeie. Cînd e vorba de mîncare nu eşti şocat. Atunci de ce să-ți ieși așa din sărite ? Sexul e și el mîncare,

nu contește ! își strînse ochii cu un fel de răutate și-l măsură de sus pînă jos. Ei, toți stapin ca tu face hîț-hîț la fel, heya ?

— Toate fetele astea chinezoaice sînt la fel ca tine, heya ?

— Da, îi răspunse ea liniștită. Cele mai multe. Ca mine, dar nu la fel de bune. Așa sper ! și rîse. Cred că tu ești foarte special. Și eu sînt specială !

— Și modestă.

— Frenția-n modestia de felul ăsta. Sînt cinstită, Tai-Pan. Chinezii sînt cinstiți. Și atunci de ce să nu mă cinstesc cum mi se cuvine ? Și pe tine. Eu mă bucur de tine așa cum și tu te bucuri de mine. O prostie să te prefaci că nu-i așa.

Se uită în oală, luă cu bețișoarele o bucățică de carne și o gustă, apoi dădu oala la o parte de pe plită și o puse destul de aproape de foc, atît cît să se mențină mîncarea caldă. Deschise ușa și-i șopti ceva lui Ah Gip, iar servitoarea o porni tîrșindu-și picioarele. May-may se întoarse la focul ei.

— Unde s-a dus ?

— Să ne găsească o ascunzătoare.

— Eu fac treaba asta.

— E mai pricepută decît tine la una ca asta. Mai întîi mîncăm și apoi hotărăști să vedem ce facem cu Brock.

— Ce-i cu Brock ?

— Doar n-o să te lase să te ascunzi și să stai liniștit cum poftești tu, heya ?

— Am și hotărît ce voi face cu el ! și zîmbetul i se întinse pînă la urechi, încrețindu-i fața. May-may, ești o ființă cu totul și cu totul specială.

— Destul de specială pentru tine ca să mă faci Tai-tai ? Adică Suprema ta Doamnă, după obiceiurile voastre ?

— O să hotărăsc și în privința asta, dar numai după ce împlinesc trei lucruri.

— Care sînt acelea ?

— Primul, să ajung cu tezaurul teafăr şi nevătămat pe *China Cloud*.

— Al doilea ?

— Al doilea, să fac din Hong Kong un teritoriu bine apărat.

— Ultimul ?

— Asupra acestuia nu sînt încă sigur. Va trebui să mai ai puţină răbdare în privinţa lui.

— Am să te ajut să duci la bun sfîrşit primele două. De al treilea nu pot zice nimic. Dar sînt chinezoaică, chinezii sînt foarte răbdători. Însă, pe deasupra, mai sînt şi femeie.

— Mda, făcu el după o lungă tăcere.

Capitolul opt

Struan era în biroul lui personal de la parter, scriindu-i lui Robb o depeşă. Era aproape ora două. Afară, negustorii cu servitorii lor, ajutaţi de culi, îşi cărau avutul din factorii şi-l încărcau pe lorcile lor. Hoppo anulase ordinul de retragere a tuturor servitorilor ; servitorii şi culii aveau îngăduinţa să le dea o mînă de ajutor celor ce plecau pînă la ora maimuţei, ora trei, cînd toată colonia trebuia să fie părăsită. În piaţă mai adăstau stegari care împiedicau accesul spre factoria americanilor.

Struan îşi încheie scrisoarea, îi puse sigiliul său special şi o pecetlui cu ceară în care imprimă şi sigiliul de pe inel. Îi spusese lui Robb să nu-şi facă griji pentru că el va veni cu bune veşti la Hong Kong, şi că dacă el va întîrzia cumva, atunci Robb să se prezinte la licitaţie şi să cumpere tot terenul la care se hotărîseră cu mult timp înainte. Şi să cumpere şi colina, indiferent cît o costa. Şi indiferent cît va pune în joc Brock, Robb trebuia să dea cu un dolar mai mult.

Struan se rezemă de spătar, își frecă ochii să-i treacă oboseala, și începu din nou să verifice planul pus la cale, căutînd să-i găsească părțile slabe. Ca toate planurile în care trebuia să se țină cont și de acțiunile altora, acesta avea o marjă de șansă, de *joss*. Și simțea că girueta acestui *joss* se orienta iar spre vechea ei direcție, unde era protejat și lucrurile decurgeau întotdeauna așa cum dorea el să se întîmple.

Pendula mare, bătrînească, bătu de două ori. Struan se ridică de la masa sculptată din tec și se amestecă și el în șirul servitorilor care ieșeau și intrau în factorie, sub supravegherea funcționarilor portughezi.

— Aproape am terminat, domnule Struan, îi spuse Manoel de Vargas.

Vargas era un portughez în vîrstă, cu părul încărunțit, plin de demnitate. De unsprezece ani slujea Nobila Casă și ajunsese șeful funcționarilor. Înainte avusese propria lui companie, cu sediul în Macao, dar nu fusese în stare să concureze cu negustorii englezi și americani. Nu le purta pică în nici un fel. Spusese fără ranchiună că asta-i voia Domnului, își luase nevasta și copiii și se dusese la liturghie și mulțumise Madonei pentru toate cele cu care fuseseră binecuvîntați. Ca marea majoritate a portughezilor, și el era credincios, calm, mulțumit cu soarta lui și nepripit.

— Putem pleca de îndată ce porunciți, îi spuse el obosit.

— Vargas, te simți bine ?

— M-au prins puțin frigurile malariei. Dar îndată ce totul intră în rînduială, o să mă simt bine din nou ! Vargas clătină din cap. Tare rău e să te muți, să te tot muți, să te tot muți ! apoi se răsti în dialectul cantonez la unul dintre culi care se clătina sub povara registrelor și-i arătă cu mîna una dintre nave. Sînt ultimele noastre registre, domnule Struan.

— În regulă.

— E o zi tristă, tristă. Se aud multe zvonuri rele. Unele de-a dreptul aiurite.

— Adică ?

— Că vom fi cu toții prinși pe drum și uciși. Că Macao va fi și el curățat și că noi vom fi o dată pentru totdeauna alungați din Orient. Ca și zvonurile obișnuite că într-o lună vom fi înapoi și comerțul va înflori mai mult ca niciodată. Și mai circulă un zvon că în Canton se află douăzeci de *lac* în lingouri de argint.

Zîmbetul nu părăsi chipul lui Struan.

— Atîta argint nu există nici în toată provincia Kwangtung.

— Bunînțeles, aiureală, dar e amuzantă și s-o spui. Se zice că tot tezaurul acesta a fost adunat de Co-hong pentru a-l îmblînzi pe împărat.

— Vorbe în vînt.

— Bunînțeles că-s vorbe-n vînt. Nimeni n-ar îndrăzni măcar să adune atîta avere într-un singur loc. Toți bandiții din China ar da năvală într-acolo.

— Uite, ia scrisoarea asta și dă-i-o numai lui Robb în mînă. Îndată ce ai să poți, îi spuse Struan. Apoi du-te de îndată în Macao. Vreau să-mi strîngi echipe de constructori. Îi vreau în insula Hong Kong în două săptămîni de azi înainte. Cinci sute de oameni.

— Da, senhor.

Vargas oftă din adînc și se întrebă cîtă vreme va mai fi el nevoit să se prefacă de acum încolo că nimic nu s-a întîmplat. Doar cu toții știm că Nobila Casă e la pămînt. Cinci sute de oameni ? De ce mai avem nevoie de oameni cînd noi nu avem bani să cumpărăm terenuri ?

- Senhor, va fi tare greu.

În două săptămîni, repetă Struan.

Vor fi greu de găsit muncitori pricepuți, replică Vargas cu politețe. Toți negustorii se vor bate să le cumpere serviciile... iar împăratul a revocat tratatul. S-ar

putea ca aceştia să nici nu fie de acord să lucreze la Hong Kong.

— Nişte salarii bune o să le schimbe ideile. Vreau cinci sute de oameni. Pe cei mai buni. Plăteşte-le salarii de două ori mai mari dacă e necesar.

— Da, senhor.

— Dacă n-o să avem noi bani să-i plătim, adăugă Struan cu un zîmbet întunecat, atunci Brock o să le plătească el bine. Nu trebuie să-ţi faci nici un fel de probleme.

— Nu sînt îngrijorat de muncitorii mei, îi replică Vargas cu multă demnitate, sînt îngrijorat de soarta firmei. N-aş vrea ca Nobila Casă să se prăbuşească vreodată.

— Mda, ştiu. M-ai slujit cu credinţă, Vargas, şi am să ţin cont de asta. Acum ia pe toţi funcţionarii cu tine. Eu vin cu Mauss şi oamenii mei.

— Să închid eu factoria sau o închideţi dumneavoastră, senhor ?

— Închide tu, după ce toţi funcţionarii vor fi la bord.

— Prea bine. Domnul cu dumneavoastră, senhor.

— Şi cu tine, Vargas.

Struan traversă piaţa. În jurul lui oamenii se grăbeau să mai aducă în ultima clipă cîte ceva pe lorcile încărcate din greu ce stăteau amarate de-a lungul cheiului. În susul cheului îi zări pe Brock şi Gorth care-şi înjurau cu foc marinarii şi funcţionarii. Unii negustori şi plecaseră de-acum, şi Struan făcu vesel semne cu mîna spre o lorce care pornise la vale. Oamenii bărcilor ancorate pe fluviu urmăreau acest exod, strigînd şi oferindu-se să remorcheze vasele cu sampanele lor pînă în mijlocul curentului, pentru că direcţia vîntului stînjenea plecarea navelor de la cheu. Struan avea o lorce cu două catarge, patruzeci de picioare lungime şi încăpătoare. Mauss era deja pe dunetă.

— Tai-Pan, totul e în regulă. Se zvonește că Hoppo i-ar fi luat casa lui Ti-sen. Și a găsit acolo cincizeci de *lac* în lingouri de argint.

— Și ce-i cu asta ?

— Nimic, Tai-Pan. Un zvon, *hein* ? Mauss arăta obosit. Toți convertiții mei au dispărut.

— Se întorc ei, nu-ți fă griji. Și o să ai o mulțime de convertit și la Hong Kong, îi spuse Struan, căruia îi părea rău pentru el.

— Singura noastră speranță-i Hong Kong-ul, așa-i ?

— Mda.

Struan se îndreptă în susul cheului. Văzu un culi înalt care se amestecase prin mulțimea din piață. Își schimbă direcția.

— Heya, ce face iancheu la tine ? îi strigă el acelui culi.

— Tai-Pan, fir-ai să fii, îi răspunse Cooper ascuns sub pălăria largă, chinezească. Atît de prost m-am deghizat ?

— Nu, înălțimea te trădează, flăcăule.

— Tocmai voiam să-ți urez călătorie sprîncenată. Nu știu cînd am să te mai văd. Și ai și cele treizeci de zile de care am vorbit, bineînțeles.

— Dar nu crezi că îmi mai oferă vreo șansă, așa-i ?

— Am să aflu eu în vreo treizeci de zile, nu-i așa ?

— Dar în vremea asta cumpără pentru noi și vreo opt milioane de livre de ceai.

— Cu ce, Tai-Pan ?

— Cu ce plătești de obicei ceaiul pe care-l cumperi ?

— Sîntem, bineînțeles, agenții tăi. Pentru încă treizeci de zile. Dar dacă n-ai argint n-am cu ce cumpăra pentru firma dumitale.

— Ai vîndut tot bumbacul ?

— Nu încă.

— Atunci vinde-l repede, fiule.

— De ce ?

— Poate că piaţa o să cadă cu totul.
— Dacă-i aşa, atunci s-a dus şi *Independence*.
— Ar fi păcat, nu-i aşa ?
— Sper să-ţi aranjezi treburile cu Brock în vreun fel. Şi să-ţi construieşti şi *Independence Cloud.* Îmi doresc bucuria să te înving eu însumi.
— Ţine-te bine, fiule, îi replică Struan bine dispus. Pregăteşte-te să cumperi mult şi repede. O să-ţi trimit eu vorbă.
— Tai-Pan, fără tine n-o să mai fie cum a fost. Dacă te duci tu, şi noi o să avem destul de pierdut.
— Poate că pînă la urmă n-am să mă duc.
— Pe jumătate aş vrea să ieşi din afaceri. Mai mult decît oricare altul, tu ai ras o bună bucată din piaţă. şi asta de prea multă vreme. A cam venit timpul să fie libere mările.
— Libere pentru navele americane ?
— Şi pentru alte naţii. Dar nu în condiţiile puse de britanici.
— Fiule, tot noi o să stăpînim pe veci marea. Trebuie. Voi sînteţi o ţară agricolă. Noi sîntem industriaşi. Avem nevoie de mări.
— Într-o bună zi o să stăpînim noi mările.
— Poate că la vremea aia n-o să mai avem nevoie de mări pentru că vom stăpîni văzduhul.
Cooper chicoti.
— Nu uita de pariul nostru.
— Asta îmi aduce aminte că am primit o scrisoare de la Aristotle acum cîteva zile. Mi-a cerut un împrumut să se mai menţină în stare de plutire pentru că „acea minunată comandă mai trebuie să aştepte pînă la vară pentru că modelul a făcut coşuri". Aşa că avem timp berechet s-o aducem pe pămînt. Sau ar fi mai bine zis în pat ?
— Nu poate fi vorba de Shevaun. Ea are gheaţă în vine, nu sînge.

— Iar te-a refuzat ?
— Mda. Pune o vorbă bună pentru mine, da ?
— Eu nu mă bag în afaceri din astea.
Peste umărul lui Struan, Cooper îi zări pe Brock și Gorth apropiindu-se.
— Dacă ăștia doi Brock nu mai ajung niciodată la Hong Kong, atunci ai la dispoziţie tot timpul de care ai nevoie. Nu-i așa ?
— Îmi sugerezi să punem la cale o mică crimă ?
— N-ar fi chiar mică. Ar fi o crimă destul de mare, Tai-Pan. Bună ziua, domnule Brock.
— M-a băt' pe mine gîndu' că tu tre' să fii, Cooper, îi răspunse Brock nespus de vesel. Frumos din partea ta să vii să ne vezi cum spălăm putina ! Apoi către Struan : Acu' o ștergi și tu ?
— Mda. Pînă la Whampoa, am să am plăcerea să-i arăt lui Gorth doar pupa navei mele. Și apoi sus pe *China Cloud*, taman pînă la Hong Kong, la fel. Ca de obicei.
— O să ne arăţi doar fundul dumitale, și asta nu mai departe de șase zile de-acu' încolo cînd o să fii zvîrlit în închisoarea datornicilor unde ţi-e locul, îi răspunse Gorth răgușit.
— Gorth, o să-mi ţii coada tot drumul pînă la Hong Kong. Dar n-are rost să fac concurs cu tine. Ca marinar nu ești bun nici să tragi la vîsle.
— Am să fiu mai bun ca tine, la naiba !
— Dacă n-ar fi și taică-tu pe-aici, ai ajunge bătaia de joc a Asiei.
— La naiba, pui de...
— Ţine-ţi fleanca ! răcni Brock.
Știa că Struan ar fi fost încîntat să-i spună Gorth în văzul tuturor pui de căţea, pentru că atunci l-ar fi putut provoca la duel.
— De ce-l momești pe băiat ?
— Nu-l momesc deloc, Tyler. N-am făcut decît să spun

un adevăr. Mai bine l-ai mai învăța cum să se poarte și cum să ajungă și el marinar.

Brock se stăpîni. Deocamdată Gorth nu era un rival pe măsura lui Struan. Într-un an-doi, cînd o să mai învețe și el vicleniile trebuincioase, o să fie altceva. Dar nu acum, Dumnezeule. Și-un englez nu-și lovește dușmanu' cîn' ăsta e neputincios la pămînt. Ca afurisitu' de Struan.

— Un pariu așa-ntre pretenari. Flăcău' mieu zice că pen' o su' de guinee te lasă-n urmă. Cine-ajunge primu' la catargu' steagului de la Hong Kong.

— Douăzeci de mii de guinee. Dar cu banii lui, nu ai tăi, spuse el privindu-l în zeflemea pe Gorth.

— Și cum ai să-mi plătești tu banii ăștia, Tai-Pan ? îi spuse cu dispreț Gorth, și Brock simți cum fierbe cînd își văzu fiul cît e de prost.

— Zice și el așa în glumă, Dirk, interveni iute Brock. Atunci fie douăzeci de mii de guinee.

— Mda, gluma-i glumă, dacă zici tu așa, Tyler, replică Struan cu multă răceală, dar pe dinăuntru fierbea de încîntare.

Au înghițit momeala ! Acum Brock și Gorth o să-i dea bătăi spre Hong Kong... douăzeci de mii de guinee e o frumoasă avere, dar ce contează pe lîngă patruzeci de lac de argint, stînd în siguranță la bordul navei *China Cloud* ? Pe Brock îl înlăturase din drumul lui. Dar periculos joc. Gorth aproape că era cît pe-aci să întindă coarda și atunci putea să se lase cu vărsare de sînge. Ar fi fost prea ușor să-l omoare pe Gorth. Îi întinse mîna lui Cooper.

— Batem palma pentru cele treizeci de zile.

Își strînseră mîinile. Struan se uită la Gorth :

— Catargul steagului din Hong Kong ! Călătorie sprîncenată, Tyler ! și porni grăbit spre lorcea lui care molase parîmele și ținea prova spre mijlocul fluviului.

Trecu peste copastie, se întoarse și făcu semne cu mîna în bătaie de joc. Apoi dispăru sub punte.

— Pe noi să ne ierți, domnu' Cooper, spuse Brock și-l luă pe Gorth de braț. Mai ținem legătura.

Îl îmbrînci pe Gorth spre nava lor. Ajuns pe dunetă, îl izbi cu furie de parapet.

— Fir-ai tu să fii afurisit de tîmpit, frenţit nenorocit de șobolan ce ești ! Ț-a venit chef să te trezești cu gîtița ta blestemată retezată de la o ureche la cealaltă ? De-i spui unuia pui de cățea pe meleagurile astea, trebe să știi să te și bați cu el. Spune-i așa și are tot dreptu' să te omoare ! Îl plezni pe Gorth cu dosul mîinii peste față, și din gura lui Gorth se prelinse o șuviță de sînge. Ț-am zis de-o mie de ori să te ferești de afurisitu' ăla. Dacă io mă feresc de el, cu atît mai mult tu trebuie s-o faci, fir-ai al naibii să fii.

— Tată, po' să-l omor, știu că pot !

— Ț-am zis de-o mie de ori să te porți cum se cade cu el ! Idiot ce ești, abia așteaptă să te taie ! Și e-n stare. Cu afurisitu' ăla n-ai să te bați decît o dată. Pricepi ?

— Da.

Gorth simți în gură gustul sîngelui și asta-l înfurie și mai tare.

— Idiotule, data viitoare am să-l las să te omoare. Ș-încă ceva. Să nu-l stîrnești tu vorbind de datorii. Și să nu dai în el cîn' a căzut și-i neajutorat. Regula nu-i așa.

— Dar-ar frenția-n regula asta.

Brock îi mai dădu un dos de labă.

— Ai din neamu' lu' Brock țin datina asta. Pe față. Față-n față. Ridică-te tu împotrivă și te șterg eu de la *Brock și Fiii.*

Gorth își șterse sîngele de la gură.

— Tată, să nu mai dai în mine !

Brock simți că furia fiului era gata-gata să dea pe dinafară, după cum îi tremura vocea, și fața i se înăspri.

— Tată, nu mai da. Pe Dumnezeul meu, te lovesc și io, spuse Gorth, cumpănindu-se pe amîndouă picioarele și strîngîndu-și pumnii ca piatra.

— M-ai lovit pen' ultima oară. Mai dă în mine și nu mă mai opresc. Pe Dumnezeul meu, m-ai lovit pen' ultima oară !

Vinele de la gîtul lui Brock se umflară, devenind negre, pulsînd, în timp ce-și încheia astfel răfuielile cu fiul lui, care nu mai era de-acum fiu, ci dușman. Nu, nu dușman. Doar un băiat care nu mai era de-acum copil. Un fiu care-și înfruntase tatăl, așa cum toți fiii își înfruntă părinții. Brock știa și știa și Gorth că dacă se băteau mai departe, s-ar fi lăsat cu vărsare de sînge, și unul din ei va fi înlăturat. Nici unul dintre ei nu dorea ca celălalt să fie înlăturat, dar de se ajungea la una ca asta, și tatăl și fiul știau că din clipa aceea deveneau dușmani de moarte. Brock îl urî pe Gorth fiindcă îl făcea să simtă povara vîrstei. Dar îl și iubea pentru că-l înfruntase cînd știa bine, fără nici o îndoială, că el era mai priceput în arta de a ucide decît va învăța Gorth vreodată.

— Să te topești la Hong Kong !

Gorth își descleștă pumnii cu un evident efort.

— Mda, răspunse el cu glas răgușit. Da' ar trebui să închei socotelile cu bastardul ăla îndată, dacă ți-e în gînd... altfel data viitoare o s-o fac eu așa cum știu ! Îl fulgeră cu privirea pe nostrom. Ce naiba mai aștepți, fir-ar să fie ! Dă-i drumul !

Își șterse sîngele de pe bărbie și scuipă peste bord. Dar inima încă îi mai bătea cu putere și-i părea rău acum că taică-său nu se încumetase să-l lovească și a treia oară. Eram gata, fir-ar să fie, și l-aș fi mardit... așa cum l-aș mardi și pe puiul ăla de cățea cu ochi verzi. Știu că pot.

— Tată, ce drum luăm ? îl întrebă el pentru că erau mai multe căi pe care puteau merge. Fluviul, în apropierea orașului Canton, devenea un labirint de insule mari și mici, cu o mulțime de căi navigabile.

— Descurcă-te singur în încîlceala asta. Pune-ți singur pe hartă drumul.

Brock se duse la parapetul babord. Se simţea foarte bătrîn şi tare obosit. Îşi aminti de propriul tată care fusese fierar, şi cum pe cînd era copil trebuise să primească de la el şi bătăi şi îndrumări, şi să-şi stăpînească mînia, şi să facă numai ce i se spunea să facă, pînă într-o zi cînd avea vreo cincisprezece ani şi i se urcase sîngele la cap. Iar cînd i se limpezise mintea, îşi dăduse seama că stătea călare pe trupul inert al propriului său tată. Doamne Dumnezeule care eşti în ceruri, tare aproape de nenorocire am ajuns. Îs fericit că n-a trebuit să mă lupt cu el de-adevăratelea. Nu vreau să-mi pierd fiul.

— Gorth, să nu te iei după Dirk Struan, îi spuse el şi vocea nu-i mai suna deloc duşmănos.

Gorth nu spuse nimic. Brock îşi frecă găvanul gol al ochiului şi-şi puse bandajul la loc. Supraveghea lorcea lui Struan. Ajunsese în mijlocul fluviului, dar Struan nu se vedea nicăieri. Sampanul care-l remorca îşi întoarse prova şi apoi trecu exact în cealaltă parte a ei cu grabă. O echipă de oameni de-ai lui Struan trăgeau îndemnîndu-se de parîme pentru a sălta velele, sampanul folosindu-se de ghiondere se îndrepta spre lorcea lui Vargas. Nu e felu' lu' Dirk s-o ia din loc atît de iute, medită Brock. Ba chiar deloc. Aruncă o privire înapoi spre cheu şi văzu că Vargas şi toţi ceilalţi funcţionari ai lui Struan erau încă acolo; lorcea lor încă amarată. Nu, nu e felu' lu' Dirk să lase lucrurile aşa. Să plece el înaintea funcţionarilor lui. Dirk e tare ciudat cînd e vorba de lucruri din astea.

Struan se ascunsese în cabina sampanului. Cînd sampanul trecu pe sub prova navei lui Vargas, Struan îşi îndesă mai bine pălăria de culi pe cap şi-şi strînse mai tare haina matlasată pe el. Proprietarul sampanului nu păru să-l bage în seamă. El şi familia lui fuseseră bine plătiţi să nu audă şi să nu vadă nimic.

Struan pusese împreună cu Mauss la cale cel mai sigur plan care era posibil în împrejurările date. Îi dăduse

instrucţiuni lui Mauss să ajungă cît mai repede pe *China Cloud* care se afla lîngă insula Whampoa, la vreo treisprezece mile depărtare de Canton, să apuce pe trecătoarea de nord şi să-i transmită căpitanului Orlov să salte toate pînzele şi să pornească val-vîrtej în aval, spre celălalt capăt al insulei cu pricina, acolo să schimbe de drum, să ocolească insula şi s-o ia în susul fluviului prin canalul de sud din nou spre Canton ; îl avertizase că era de cea mai mare importanţă ca aceste manevre să nu fie băgate de seamă de Brock. În vremea asta Struan avea să aştepte lorcea încărcată cu tezaurul, apoi avea să apuce pe cea mai lungă cale şi să se strecoare prin canale laterale spre malul sudic al insulei, unde urmau să se întîlnească. În apropiere de Pagoda de Marmură. Pagoda avea două sute de picioare înălţime şi se vedea uşor de departe.

— Dar de ce, Tai-Pan, de ce ? îi replicase Mauss. E tare periculos. De ce rişti atît de mult, *hein* ?

— Wolfgang, singura ta grijă e să ajungi acolo, îi puse din nou în vedere Struan.

Cînd sampanul atinse cheul, Struan apucă nişte coşuri pe care le pregătise din timp, şi se grăbi prin mulţime să ajungă la poarta grădinii. Îndată ce ajunse acolo, aruncă coşurile, alergă spre sufragerie şi pe fereastră se uită cu mare atenţie din dosul perdelei. Lorcea lui ajunsese de-acum departe, Brock se afla în mijlocul canalului, cîştigînd viteză, cu velele umflate, pe măsură ce le prindea vîntul. Pe dunetă se vedea bine Gorth, şi Struan parcă îi auzea de departe înjurăturile. Brock se retrăsese lîngă parapetul din babord, şi privea ţintă în josul fluviului. Struan se strecură din salon, mergînd îndoit din mijloc să nu fie zărit de nimeni şi alergă pe scări în sus. De pe palier îl zări pe Vargas întorcîndu-se iar în holul cel mare, verificînd încă o dată totul, după care ieşi. Struan auzi cheia răsucindu-se în broasca uşii. Atunci se relaxă şi începu să urce pe scara îngustă ce ducea la pod. Îşi croi

drum pe lîngă vechi lăzi uitate pe acolo, şi păşi cu atenţie către faţada edificiului.

— Hello, Tai-Pan, îl întîmpină May-may.

Era îmbrăcată cu nişte pantaloni mizerabili, cum purtau fetele Hoklo, şi o haină matlasată, dar încă nu-şi mîzgălise şi faţa. Stătea în genunchi pe o pernă în spatele unor lăzi. Ah Gip se ridică în picioare şi se înclină dinaintea lui, după care se ghemui la loc, lîngă boccelele mici de haine şi ustensile de bucătărie. May-may arătă cu mîna spre o altă pernă în faţa ei ca şi spre cutia de table gata aranjată de joc.

— Jucăm la aceeaşi miză, heya ?

— Aşteaptă numai o clipă, fetiţo.

Podul avea un luminator şi o fereastră spre faţadă. Struan putea cerceta pe îndelete toată piaţa, fără nici un pericol. Oamenii mişunau grăbiţi, înjurau şi făceau ultimele pregătiri.

— M-ai văzut ce-am făcut ?

— Ba bine că nu, îi răspunse ea. Dar noi ne uitam de aici de sus, şi poate că de jos să nu te fi văzut nimeni. De ce şi-a luat Brock fiul la bătaie, heya ?

— Nici n-am ştiut că l-a plesnit.

— Şi încă de două ori. Şi încă ce palme ! Am rîs să ne prăpădim. Iar fiu-su mai-mai să-l atingă şi el. Îmi pun nădejdea că o să se bată..., o să se omoare unul pe celălalt... şi atunci nimeni nu-i mai datorează un ban. Şi socot că eşti nebun de legat de nu plăteşti un pirat acolo să-l ucidă.

Fata se aşeză pe pernă, apoi se săltă din nou în genunchi scăpînd un blestem.

— Ce s-a întîmplat ?

— Fundul meu, ea usturā şi acum.

— *El mă ustură şi acum.*

— Bine, mă ustură ! Făcusem o glumă. Aiii iaaa, de data asta am să te bat de-am să te usuc şi să-mi iau toţi

dolarii înapoi, după care adăugă cu inocență : Și cît îți mai datorez eu ție ? Paișpe mii ?

— Lasă că îți aduci tu aminte foarte bine.

Se așeză și el și luă paharul cu zarurile.

— Patru partide, apoi ne culcăm. Avem înainte o noapte lungă și grea care ne așteaptă.

Aruncă zarurile și fata scăpă o înjurătură.

— Ce *joss* poți să ai ! Doi de șase, frenția-n șase șase !

Aruncă și ea zarurile, dădu același zar, trînti paharul și scoase un strigăt de izbîndă :

— Frumușelul și drăgălașul și scumpul de șase șase !

— Nu mai striga așa de tare că nu mai jucăm deloc !

— Tai-Pan, aici sîntem în deplină siguranță. Dă cu zarul ! Azi mă curtează un *joss* bun.

— Să sperăm că e chiar foarte bun ! îi replică el. Și să țină și mîine !

— Aiiia iaaa ! mîine, Tai-Pan ! Azi ! Numai de azi contează ! Dădu cu zarul, din nou doi de șase. Drăguțele și frumoasele de zaruri, vă ador ! Fata se încruntă. Și ce înseamnă „ador" ?

— Dragoste !

— Și „dragoste" ce-nseamnă ?

Struan își miji ochii și-i făcu cu degetul.

— Nu vreau să mai dezbatem subiectul ăsta acum.

Mai demult încercase să-i explice ce înseamnă dragostea. Dar chinezii nu aveau nici un cuvînt care să exprime conceptul european de dragoste.

Bătrîna pendulă începu să bată ora unsprezece. Struan se foi neliniștit în spatele postului său de observație de la fereastra dinspre fațadă. May-may dormea făcută colac, iar Ah Gip rezemată de o ladă putrezită. În urmă cu cîteva ceasuri, se întinsese și el să doarmă cîteva minute, dar avusese parte de niște visuri ciudate ce se amestecau cu realitatea. Se făcea că era pe *China Cloud* zdrobit de

apăsarea întregului tezaur. Jin-qua venise în cabină, ridicase de pe el povara care-l apăsa, şi luase întregul tezaur în schimbul unui coşciug şi a douăzeci de guinee de aur, şi se visă deodată că nu mai era pe navă, ci la ţărm, în Casa cea Mare de pe colină. Winifred îi adusese trei ouă, el începuse să înfulece micul dejun, iar May-may îi spunea, peste umărul lui : „Dumnezeule mare, cum poţi tu să mănînci nişte copii încă nenăscuţi de găină ?" El se întorsese şi văzuse că ea nu avea nici un veşmînt pe ea şi era dureros de frumoasă. Winifred spusese : „Cînd era dezbrăcată, mama era la fel de frumoasă ?" Iar el îi răspunse : „Da, dar în alt chip". Şi se trezi pe dată. Visul despre cei din familia lui îl făcu să se întristeze. Trebuie să mă întorc în ţară curînd, se gîndi el. Habar n-am nici măcar unde-s îngropaţi.

Se întinse şi cercetă mişcarea de pe fluviu. Se gîndi la Ronalda şi la May-may. Sînt deosebite, atît de deosebite una de alta... atît de deosebite. Le-am iubit pe amîndouă la fel de mult. Ronaldei i-ar fi plăcut Londra, să aibă ea o casă mare acolo, şi în timpul sezonului să se ducă la băi la Brighton şi Bath. Ar fi fost o gazdă perfectă la toate dineurile şi petrecerile. Dar acum... am rămas singur. Am să o iau oare pe May-may în ţară cu mine ? Poate. Ca Tai-tai ? Imposibil. Pentru că din pricina ei n-aş mai putea intra în cercul celor de care am nevoie. Îşi alungă gîndurile astea şi se concentră asupra celor ce se petreceau in piaţă. Nu se mai vedea nici ţipenie. Chiar înainte de lăsarea serii, stegarii părăsiseră toate posturile din piaţă. Acum piaţa era stăpînită doar de lumina palidă a lunii şi de umbre nedesluşite, şi această pustietate îi părea lui Struan sinistră, dureroasă. Voia să mai doarmă. Acum nu mai ai cînd să dormi, îşi spuse el. Mda, dar sînt zdrobit de oboseală.

Se ridică în picioare, se întinse şi-şi reluă postul de observaţie. Pendula marcă sfertul de oră, apoi jumătate, şi se hotărî să le scoale pe May-may şi Ah Gip într-un

sfert de oră. Nu e nici o grabă, îi trecu lui prin minte. Nu-şi îngădui să lase frîu liber gîndurilor şi să ghicească ce s-ar întîmpla dacă lorcea lui Jin-qua nu s-ar arăta. Degetele îi pipăiau cele patru jumătăţi de monedă din buzunar şi din nou se întrebă ce-o fi în mintea lui Jin-qua. Ce servicii are de gînd să-i ceară şi cînd anume ? Acum înţelegea în mare măsură motivele care-l împinseseră pe Jin-qua să procedeze aşa cum procedase. Dizgraţia în care căzuse Ti-sen lămurise multe. Era limpede că va fi iar război. Era limpede, de asemenea, că englezii îl vor cîştiga. La fel de limpede se putea bănui că şi comerţul va fi reluat. Dar nu sub imperativul celor Opt Porunci. În chipul acesta Co-hong-ul îşi va pierde monopolul şi fiecare negustor va trebui să lupte pentru pielea lui. De aici şi înţelegerea pentru următorii treizeci de ani : Jin-qua îşi cimenta legăturile de afaceri pentru trei decenii de acum încolo. Aşa procedează un chinez, se gîndi Struan, nu-şi bate capul cu profitul imediat, ci cu cel ce-o să-l dobîndească el peste ani şi ani.

Mda, dar de fapt ce-i în mintea lui Jin-qua ? De ce vrea el să cumpere terenuri la Hong Kong ? De ce vrea el să-şi educe unul din fii după obiceiurile barbarilor ? Şi în ce scop dinainte bine calculat ? Şi care vor fi cele patru servicii ? Şi acum, dacă le-ai acceptat şi ai promis să le împlineşti, cum ai să faci să fii sigur că vor fi împlinite ? Cum ai să faci să ai garanţia că Robb şi Culum vor respecta înţelegerile ?

Struan începu să mediteze la aceste lucruri. Întoarse pe-o parte şi pe cealaltă o duzină de posibilităţi înainte de a ajunge la un răspuns. I se făcu silă cînd se gîndi la ce ştia că trebuia să împlinească. Apoi, odată hotărît, îşi îndreptă gîndurile spre un alt făgaş. Cu Brock ce avea să facă ? Dar cu Gorth ? Pe cînd fuseseră pe cheu, o clipă îi trecuse prin minte să-l înfrunte pe Gorth. Dacă acesta ar mai fi scos un cuvînt, ar fi fost obligat să-l provoace la duel fără şovăială. Onoarea l-ar fi silit... şi i-ar fi îngăduit să-l umilească pe Gorth. Cu un şiş în pîntece. Sau cu biciul.

Şi Culum. Ce-o fi punînd şi el la cale ? De ce nu i-o mai fi scris ? Mda, la fel şi Robb. Şi ce parşivărenii o mai fi făcut şi Longstaff ăla ?

Ceasul bătu douăsprezece fără un sfert. Struan o trezi pe May-may. Fata căscă şi se întinse cu voluptate, ca o pisică. Ah Gip se săltase în clipa în care se mişcase Struan, şi de-acum îşi strîngea boccelele.

— A venit lorcea aia ? îl întrebă May-may.

— Mnu ! Dar să coborîm la parter şi să fim pregătiţi.

May-may îi şopti ceva lui Ah Gip, care scoase acele din părul fetei şi începu s-o pieptene energic. May-may închise ochii, să simtă plăcerea de a fi pieptănată astfel. Apoi Ah Gip îi împleti părul aşa cum făceau fetele Hoklo, i-l legă cu o bucată de panglică roşie, şi-i lăsă părul să-i cadă pe spate. May-may îşi vîrî palmele în praf şi-şi mînji faţa.

— Uite să vezi ce fac eu pentru tine, Tai-Pan. Murdăria asta o să-mi strice frumuseţe de ten. O să am nevoie de mulţi mulţi bani pentru ca să mai dreg ceva. Cît dai, heya ?

— Hai, ia-o din loc.

El o porni primul pe scări în jos, cu mare grijă, pînă în sufragerie, le făcu semn să stea nemişcate, şi se apropie de fereastră. Piaţa era mai departe pustie. Pe sampanele înghesuite unele în altele din satul acela plutitor ardeau opaiţe cu ulei. Din cînd în cînd se auzea un lătrat de cîine, pleznea cîte-o pocnitoare, izbucneau glasuri puse pe harţă, care apoi treceau la şoapte, uneori răzbăteau şi voci pline de veselie, pocnetul permanent al pieselor de *mah-jongg* izbite de punţi sau de mese, sporovăiala cîntată a chinezilor. Fumul se ridica liniştit de la focurile unde se gătea masa, jonci şi sampane blocau aproape cu totul estuarul. Lui Struan toate i se păreau fireşti, şi zgomotele acelea, şi mirosurile şi priveliştea. În afară de pustietatea pieţei coloniei. Îşi făcuse socoteala că vor mai fi oameni mişunînd prin piaţă. Acum aveau să fie nevoiţi să traver-

seze spaţiul acela pustiu şi, la lumina lunii aveau să fie văzuţi de la sute de iarzi distanţă. Pendula bătu miezul nopţii. Aştepta, supraveghea totul şi aştepta mai departe. Minutele deveniră nesfîrşite, şi după o veşnicie ceasul marcă sfertul de oră. Apoi jumătatea de oră.

— Poate că lorcea aceea e spre sud, şopti May-may, înăbuşindu-şi un căscat.

— Mda. Mai aşteptăm un sfert de oră şi apoi ne ducem să vedem.

Cînd aproape se împlini ceasul, văzu o lorce coborînd fluviul şi avînd două felinare. Ambarcaţia se afla prea departe ca să poată vedea ochiul vopsit în roşu, şi aşteptă în continuare cu sufletul la gură. Lorcea înainta încet, dar părea greoaie, mult afundată în apă. Era semn bun pentru el, fiindcă tezaurul acela cîntărea mai multe tone. După ce nava trecu de colţul de nord al coloniei, îşi schimbă direcţia şi se apropie încet de cheu. Doi din echipajul chinezesc al lorcei săriră pe cheu cu parîmele în mînă şi legară nava. Spre uşurarea lui Struan, un al treilea chinez se duse la felinarul din prova, suflă în el, îl stinse şi apoi îl aprinse din nou, aşa cum se înţeleseseră dinainte. Struan cercetă semiîntunericul ce dăinuia în piaţă, să surprindă dacă-i pîndea vreun pericol. Nu simţi a-l ameninţa ceva. Îşi verifică pistoalele, să vadă dacă le pusese capsele, şi le vîrî la brîu.

— Hai, iute, urmaţi-mă !

Se duse fără să facă un zgomot pînă la uşa din faţă, o deschise, şi le conduse cu multă prudenţă prin grădină. Deschise apoi poarta şi traversară în mare grabă piaţa. Lui Struan i se părea că tot Canton-ul îl spionează. Cînd ajunseră la lorce, văzu ochiul vopsit în roşu al navei, şi la prova îl recunoscu pe omul care-l condusese la Jin-qua. O ajută pe May-may să urce la bord. Ah Gip sări şi ea uşurel pe punte.

— Ce ele doi cow chillo, heya ? Nu poate ! se răsti chinezul.

— Nume la tine care poate ? îl întrebă Struan.
— Wung, heya !
— Cow chillo al meu ! Mola, mola, Wung !
Wung băgă de seamă picioarele minuscule ale lui May-may, își miji și mai tare ochii. Nu putea vedea chipul fetei pentru că aceasta își trăsese mult pe ochi pălăria de pai. Lui Struan nu prea îi plăcu felul în care Wung părea să șovăie și nici privirile pe care i le aruncase lui May-may.
— Mola ! îi porunci el scurt și-și strînse pumnul.
Wung slobozi un ordin. Parîmele de ancorare fură dezlegate, și lorcea se desprinse de cheu. Struan le luă pe May-may și Ah Gip și le conduse pe scară în jos. spre puntea de dedesubt. Se îndreptă spre pupa, unde ar fi trebuit să fie cabina principală, și deschise ușa. Înăuntru se aflau cinci chinezi. Le făcu semn să iasă afară. Fără prea multă tragere de inimă, aceștia se ridicară în picioare și părăsiră încăperea. nu înainte de a o măsura pe May-may de sus pînă jos, Și ei băgară de seamă picioarele ei.
Era o cabină destul de mică, cu patru cușete. o masă grosolană din lemn și niște bănci la fel. Stăruia un iz de cînepă și pește împuțit. Wung se ivi în ușa cabinei, cercetînd-o pe May-may.
— Ce cauta la cow chillo ? Nu poate.
Struan nu-i dădu nici o atenție.
— May-may, tu la tine închide ușa, heya ? Nu deschide decît cu bate ușa, savvy ?
— Savvy, stapin.
Struan se apropie de ușă și-i făcu semn lui Wung să vină afară cu el. Auzi cum se trage zăvorul după el, apoi puse :
— Merge cală !
Wung îl conduse pînă la cală. Cele patruzeci de lăzi erau așezate frumos pe două rînduri pe lîngă pereții navei, cu un spațiu larg de trecere între ele.

— Ce are lada, heya ?
Wung păru uluit de întrebare.
— De ce spune la asta, heya ? Are la ele ce spune stapin Jin-qua are.
— Cît oamenii ştii la asta ?
— Unu io ! Deca ştii la ei, aiiia iaaa ! şi Wung făcu un semn cu degetul în dreptul beregatei.
Struan mîrîi :
— Pazeşte uşa !
Se opri la întîmplare la una dintre lăzi şi o deschise cu o rangă. Se uită la lingouri, apoi ridică una dintre cărămizile de argint de pe rîndul de deasupra. Simţi încordarea lui Wung care se transmise şi asupra lui, sporindu-i neliniştea. Puse lingoul la loc şi capacul.
— Ce caute aici cow chillo, heya ? interveni Wung.
— Cow chillo meu ! Terminat !
Struan se convinse că acum capacul lăzii era bine închis. Wung îşi înfipse degetele mari în brîul nădragilor rufoşi :
— Mancat poate ?
— Poate.
Struan ieşi pe punte şi verifică greementul şi velele. La prova se vedea un tun de patru livre şi un altul la pupa. Se duse să se convingă că amîndouă erau încărcate şi cu capsele pregătite, cutiile cu pulbere pline şi pulberea uscată cum trebuie. Mitraliile şi ghiulelele se aflau la îndemînă. Îi porunci lui Wung să adune echipajul şi el apucă o cavilă de luat volte. La bord erau opt oameni.
— Tu spune la ei, îi porunci Struan, tot cuţit, tot bum-bum, jos la puntea iute-iute !
— Aiii iaa, nu poate ! protestă Wung. Mult pirat la apa aici.
Pumnul lui Struan îl nimeri în gît şi-l izbi de parapet. Oamenii echipajului începură să vocifereze mînioşi şi se pregătiră să se arunce asupra lui, dar cavila ridicată din mîna lui păru să-i descurajeze.

— Tot cuţit, tot bum-bum, la puntea jos, iute-iute !

Wung se ridică greoi şi mormăi ceva în dialectul cantonez. După o pauză ameninţătoare, îşi aruncă cuţitul pe punte şi, mîrîind, ceilalţi îi urmară exemplul. Struan îi porunci să adune cuţitele şi să le lege într-o bucată de pînză de sac aruncată pe punte. Apoi îi obligă pe cei din echipaj să se întoarcă cu spatele, şi începu să-i controleze el. La cel de-al treilea om găsi un pistol mic şi cu patul armei îl izbi în cap. Patru cuţite zăngăniră pe punte aruncate de către ceilalţi, şi cu coada ochiului Struan îl zări pe Wung care făcea vînt în apă unei securi mici bune de luptă. După ce-i verifică pe toţi, Struan le porunci să rămînă pe punte şi, luînd armele cu el, cercetă cu mare atenţie întreaga navă. Sub punte nu se ascundea nimeni. Găsi o ascunzătoare unde erau vîrîte patru muschete, şase săbii, patru arcuri şi trei fiare de luptă, în spatele unor lăzi, şi le luă cu el în cabină.

— Heya, May-may, auzit ce vorbit sus la punte ? îi şopti el.

— Da, îi răspunse ea la fel de încet. Spuneai că putem vorbi în engleză de faţă cu Ah Gip. Nu mai vrei acum ?

— Am uitat. Obişnuinţa. Da, fato, e în regulă.

— De ce l-ai lovit pe Wung ? E omul de încredere al lui Jin-qua, nu ?

— Încărcătura noastră e magnetul acestei călătorii.

— Magnet ?

— Magnet. Acul busolei !

— Ah, acum pricep, şi May-may se aşeză pe cuşetă, cu nările fremătînd din cauza miasmelor de peşte împuţit. Dacă mai stau mult aici, o să-mi fie tare rău. Nu pot să ies pe punte ?

— Aşteaptă puţin, pînă trecem de Canton. Aici eşti mai în siguranţă. Mult mai în siguranţă.

— Şi cît o să dureze pînă cînd ne întîlnim cu *China Cloud* ?

— Îndată după ivirea zorilor... dacă Wolfgang nu face nici o greșeală în privința locului de întîlnire.

— Și s-ar putea și una ca asta ?

— Cu încărcătura asta la bord e posibil orice ! Struan luă una dintre muschete. Știi cum să te folosești de o armă ca asta ?

— De un' să știu eu cum să umblu cu pușcoace ? Eu sînt o biată femeie bătrînă, o mare frumusețe, sînt de acord, dar cu frica unei femei civilizate, și habar n-am de pușcoace.

El îi arătă cum funcționează.

— Dacă în cabina asta încearcă să intre altcineva în afară de mine, ucide-l.

Se întoarse pe punte, ducînd cu el cealaltă muschetă. Lorcea ajunsese de-acum în mijlocul fluviului, și naviga greoaie, mult adîncită în apă, făcînd cam patru noduri, sub lumina lunii care se înălța tot mai sus. Depășeau acum mahalalele Canton-ului, și ambele maluri erau împînzite cu o puzderie de sate plutitoare. Din cînd în cînd treceau pe lîngă bărci, sampane și jonci ce se străduiau să răzbească împotriva curentului. Aici fluviul avea jumătate de milă lărgime, și ambarcații de toate mărimile, înainte și în urmă, se lăsau duse la vale. Cercetînd cerul, Struan bănui că va fi vreme frumoasă și, adulmecînd vîntul, îl simți blînd, uscat, fără nici un gînd să lase rouă. Înțelese că boarea asta va slăbi și mai mult, și viteza lor va scădea. Dar nu era îngrijorat, făcuse drumul ăsta de atîtea ori că știa cu ochii închiși bancurile de nisip, afluenții, punctele de reper. În apropierea Canton-ului, străjuia un labirint de canale și ostroave, mari și mici, ce se întindeau pe o suprafață de cinci mile pe douăzeci de mile. Și erau o mulțime de căi pe care să urci fluviul. Și la fel de multe să mergi în aval.

Struan era fericit că naviga din nou. Fericit că începuse călătoria spre Pagoda de Marmură. Se legăna alene, după mișcarea navei. Wung stătea lîngă cîrmaci, iar ceilalți se

împrăştiaseră şi ei pe punte, încruntaţi şi ameninţători. Struan băgă de seamă că veghea de la prova era la postul ei.

În faţă, la vreo jumătate de milă, fluviul era împărţit în două de un ostrov. Înainte de această bifurcaţie era un banc de nisip ce trebuia evitat. Struan nu spuse nimic, aştepta. Îl auzi pe Wung spunîndu-i ceva cîrmaciului, care puse cîrma banda şi făcu nava să se abată de la drum, îndepărtîndu-se de banc. Bun, gîndi Struan. Wung cunoaşte măcar o bună parte din drum. Era curios să ştie pe ce drum va apuca Wung ca să ocolească insula. Amîndouă erau bune, dar pe la nord era mai bine decît pe la sud. Lorcea îşi menţinu drumul, îndreptîndu-se spre canalul de nord. Struan se întoarse, clătină din cap şi arătă spre canalul de sud, măsură de prevedere dacă cumva Wung pusese la cale o ambuscadă.

Cîrmaciul se uită la Wung, aşteptînd încuviinţarea lui. Struan făcu doar o mişcare uşoară către cîrmaci. Cîrma fu împinsă imediat, pînzele fluturară cîteva clipe şi nava o apucă pe noul drum.

— Ce pe merge la drum ala, heya ? Ce loveşte la mine ? Rau, rau tare.

Wung se duse lîngă parapet şi privi furios în noapte. Vîntul se întări uşor, nava prinse viteză îndată, în vreme ce traversau canalul de sud. La capătul primei volte. Struan îi făcu semn cîrmaciului care împinse echea în celălalt bord. Nava îşi schimbă încet drumul, şi pe noua direcţie vîntul prinse iar velele care fluturau, bubuitul lor făcu puntea să geamă şi lorcea porni uşor şi începu din nou să ia viteză. Struan dădu ordin să fie orientate velele şi vreme de jumătate de oră înaintară statornic, navă anonimă a traficului de ambarcaţii de pe fluviu. Deodată, cu coada ochiului, Struan surprinse o lorce mare îndreptîndu-se iute spre ei dinspre partea din care bătea vîntul. La prova se zărea Brock, în picioare. Struan se ghemui şi se strecură iute spre eche şi-l dădu deoparte

pe cîrmaci. Wung și cîrmaciul erau uluiți și începură să discute tulburați evenimentul, întregul echipaj cu ochii pe Struan. Acesta puse cîrma banda în tribord, rugîndu-se în gînd ca nava să răspundă cît mai iute. Prinse glasul lui Brock abia auzit — „Cîrma tribord, drept așa !“ — și simți cum pierde vîntul din vele, împinse pînă la capăt echea să facă voltă în cealaltă parte și să schimbe direcția, dar nava nu răspunse, și lorcea lui Brock veni cu bordul lîngă a lui. Văzu ghearele de pisică zburînd și prinzîndu-se bine. Îndreptă muscheta asupra asediatorului.

— Ah, tu erai, Dirk, Dumnezeule ! strigă Brock, prefăcîndu-se uluit.

Stătea rezemat de parapet, zîmbind cu gura pînă la urechi.

— Să abordezi o navă cu ghearele de pisică e un act de piraterie, Brock ! Îi aruncă lui Wung cuțitul, cu mînerul înainte. Taie parîme gheare pisică, iute-iute.

— Flăcăule, ai dreptate. Iertare pen' ghearele de pisică, îi spuse Brock. Mă bătea gîndu' că aveți nevoie să vă remorcheze cineva. Nu ți-am văzut flamura sus. Poa' ți-e rușine de ea ?

Dintr-o privire Struan văzu că oamenii lui Brock erau înarmați și în poziție de atac. Gorth se vedea pe dunetă, lîngă un mic tun pivotant, și cu toate că tunul nu era îndreptat spre el, știa că trebuia să fie încărcat și cu capsa la locul ei, gata de tras.

— Data viitoare cînd mai abordezi cu ghearele de pisică o navă de-a mea am să socot că ești pirat și-ți zbor creierii !

— Voie să vin la bord, Dirk ?

— Da !

Brock se strecură printre parîmele greementului navei sale, și sări pe cealaltă. Trei oameni săriră în același timp pe copastie ca să-l urmeze, dar Struan îndreptă muscheta spre ei și strigă :

— Rămîneţi acolo ! Oricine sare pe puntea mea fără încuviinţare îl expediez drept în iad !

Oamenii încremeniră unde se aflau.

— Drept îi ! spuse Brock răutăcios. Asta-i legea mării. Un căpitan pofteşte la bord numai pe cin' vrea el, pe cin' nu, nu. Rămîneţi acolo.

Struan îl trimise pe Wung la prova.

— Taie parîme la gheare pisică !

Înspăimîntat, chinezul alergă la prova şi începu să reteze parîmele. Gorth răsuci tunul, dar Struan îndreptă muscheta spre el.

— Du-te de-acolo, Gorth ! se răsti tăios Brock la el.

Legea mării era de partea lui Struan : abordarea cu gheare de pisică a unei nave e un act de piraterie. Şi să vii la bord înarmat, fără să ai îngăduinţă din partea comandantului, era piraterie, şi nici una dintre legile Angliei nu era mai sever respectată şi apărată ca legile privind navele aflate pe mare şi cele privind autoritatea căpitanului în voiaj. Iar pentru piraterie nu exista decît o singură pedeapsă : spînzurătoarea.

Wung tăie ultima parîmă şi cele două nave începură să se depărteze una de cealaltă. Cînd lorcea lui Brock ajunse la vreo treizeci de picioare distanţă, Struan lăsă muscheta jos şi strigă :

— Dacă vă mai apropiaţi fără învoirea mea la cincizeci de iarzi, vă acuz de piraterie, aşa să-mi ajute mie Dumnezeu ! apoi se rezemă de parapet. Tyler, spune-mi şi mie ce se-ntîmplă !

— Ş-io po' să te-ntreb la fel, Dirk, îi spuse nonşalant Brock. Te-am văzut io strecurîndu-te în sampanul ăla ieri, şi ochiul lui Brock scăpără în lumina felinarului. Apoi te-am văzut, năstruşnic dichisit ca un culi, şi, Dumnezeu fie binecuvîntat, cum te-ai şoricit înapoi în factorie. Poznaşă treabă, m-am dumirit io. Poa' că bătrînu' Dirk s-a scrintit la cap. Sau poa' c-are nevoie de-o mînă de ajutor să iasă teafăr şi nevătămat din Canton. Aşa c-am mai mers

noi puţin la vale şi ne-am strecurat iar la deal ş-am ancorat la nord de colonie. Şi iată că te văz sărind la bordul ăstei nave care mai-mai să se scufunde. Tu şi două muieri.

— Ce fac mă priveşte numai pe mine.

— Mda, asta cam aşa-i.

Mintea lui Struan lucra cu febrilitate. Ştia că nava lui Brock era mult mai iute ca a lui, că avea un echipaj de oameni primejdioşi şi bine înarmaţi, şi că singur n-avea cum le face faţă. Se blestemă în gînd că fusese atît de încrezător în planul lui, şi pentru că nu se păzise mai bine. Dar atunci tot nu l-ai fi văzut pe Brock cum se strecoară în amonte. Şi cum să faci acum să-l foloseşti tu pe Brock spre avantajul tău ? Trebuie să fie o cale. Noaptea poate da peste tine, şi chiar dacă reuşeşti să scapi cu viaţă tot n-ai să poţi dovedi nimic. Brock o să pretindă că a fost un accident. Şi apoi, May-may habar nu are să înoate.

— Covată asta învechită stă cam mult afundată în apă. Ia cumva apă din gros ? Sau poa' că din cauza încărcăturii?

— Tyler, ia spune, ce pui îţi face mintea ?

— Ia acolo mă bîntuie nişte zvonuri, fiule. Ieri seară numai zvonuri umblau peste tot. Taman 'nain' de-a pleca. Ia, nişte vorbe de tezauru' lu' Ti-sen. Ţi-a ajuns şi ţie la urechi ?

— Au umblat tot felul de vorbe.

— Mda, da' toate dădeau brînci spre gîndu' că-n Canton s-ar găsi tributu' imperial în lingouri. Da' nu mi-am mai bătut io capu' cu asta pîn' nu te-am văzut că te-ntorci. Ş-am socotit că-i poznaşă treabă. Ş-asta după un pariu de douj de mii de guinee. Mare poznă. Ş-apoi te văz c-o ştergi noaptea ca un hoţ, p-o lorce greu împovărată, ş-o ici pe la sud, pe canalu' cel rău ! Brock se întinse şi se scărpină în barbă energic. Bătrînu' Jin-qua n-o fi şi el p-aici, hmm ?

— Mda, nu e la Canton.

— Bătrînu' Jin-qua-i cîinele tău. Așa mă bate gîndu', completă Brock rînjind, i-omu' tău, hmmm ?

— Zi ce-ai de zis.

— Nu-i nici-o grabă, fiule. Nu, pe Dumnezeu ! Aruncă o privire spre prova navei sale. Ține nasu' sus barca mea, așa-i ?

Brock se referea la pintenul de oțel gros de un picior care ieșea cu șase picioare în fața provei, exact sub linia de plutire. Struan inventase pintenul acesta cu mulți ani în urmă, o metodă simplă pentru a găuri și trimite o navă la fund. Și Brock și mulți dintre neguțătorii cu China îl adoptaseră.

— Mda, iar noi sîntem pe-o navă încărcată din greu. Dar sîntem destul de bine înarmați.

— Mda, am cam văzut și io. Tun la pupa, tun la prova, da' nu se pot roti.

Se lăsă o tăcere încordată.

— Mai îs cin' zile și polițele-ți expiră. Mda ?

— Da.

— Ș-o să le onorezi ?

— În cinci zile o să afli și tu.

— Patruj de *lac* sau cinj de *lac* în lingouri îs multe tone d'argint.

— Îmi închipui că da.

— Și-l întreb io pe Gorth, ei, acum ce-o să facă bătrînu' Dirk de-o să-l pască un *joss* rău ? Gorth îmi spune el : o să-ncerce să schimbe roata. Mda, i-am zis io da' cum ? Păi o să-mprumute, alta nu-i, zice el. Da' de un ? Ș-atunci, Dirk, fiule, m-a dus pacostea de gînd la Jin-qua și la Ti-sen. Da' Ti-sen îi terminat, așa că nu rămîne decît Jin-qua ! Frămîntă un gînd în minte o clipă. Îs două muieri la bord. M-ar ferici să le pot transporta la Whampoa sau Macao. Oriunde zici.

— Au cu ce călători și așa.

— Mda. Da' covata asta învechită s-ar putea să se

ducă la fund. Nu-mi place mie gîndu' că se îneacă nişte muieri cînd nu e nevoie să se-nece.

— Tyler, n-o să ne ducem la fund.

Brock se întinse din nou şi strigă spre nava lui să i se trimită barca. Apoi clătină trist din cap :

— Ei, fiule, io aşa am gîndit, să le duc tefere pe muierile alea. Şi pe tine, 'nenţeles. Covata asta nu arată ea să ţină mult la apă. N-am mai văzut una care să fie mai nepotrivită să plutească pe apă.

— Sînt o mulţime de piraţi prin apele astea. Dacă se apropie de mine prea mult vreo navă, am să folosesc şi eu tunurile.

— Înţelept lucru, Dirk, da' în bezna nopţii mă trezesc aşa cu o navă drept înaintea mea, fac tot ce pot s-o feresc, da' nava aia e atît de obraznică de trage cu tunu' în mine, ei bine, fiule, o să faci ce-am să poftesc şi io să fac. Ia gîndeşte şi tu că-i o navă pirat şi atunci o spulberi cu tunu' de pe faţa apei. Mda ?

— Dacă mai eşti în viaţă după prima ghiulea.

— Mda, trăim într-o lume tare rea. Nu-i deloc înţelept să tragi cu tunu'.

Barca de serviciu ajunse lîngă bordul navei.

— Dirk, mulţam tare mult. Da' dacă tot ai şi tu o flamură, ridic-o s-o vedem. Atunci n-o să se mai întîmple nici o nenorocire afurisită cum se-ntîmplă. Iertare pen' ghearele de pisică. Să ne vedem în Hong Kong.

Brock trecu peste copastie şi rămase în picioare în barca lui. Făcu semne cu mîna în bătaie de joc, şi vîslaşii se opintiră disciplinaţi în rame şi se îndepărtară.

— Ce la stapin, Unu Ochi vrei ? îl întrebă Wung tulburat.

Tot echipajul lui fusese cuprins de groază la apariţia navei lui Brock.

— La tine ce crede, heya ? Tu face ce eu zice ca înainte. Nimeni nu moare poate, îi răspunse Struan tăios. Toate vele, iute-iute. Omorît lumina ochi !

Mai venindu-le inima la loc, marinarii lui stinseră felinarele, şi lorcea lor porni cu vîntul din spate, cît putea.

Cînd Brock sări pe puntea navei sale, se întoarse şi se uită scăpărîndu-i privirile în bezna din jur. Nu putea distinge care era lorcea lui Struan dintre multele care înaintau fantomatic în aval, pe canalul de sud.

— Tu o mai vezi ?

— Da, tată.

— Io mă duc sub punte. Dacă o să iei în pinten vreo lorce o să fie mare păcat. Tare mare păcat.

— Tezauru-i la bord ?

— Tezaur, Gorth ? făcu el cu prefăcută uimire. Habar n-am ce îngaimi tu acolo ! Coborî glasul. De-ai nevoie de mine, cheamă-mă. Da' să nu aud nici un tun, ţine minte, cu nici un chip, decît dacă trage el în noi. N-o să facem noi act de piraterie contra lui. Avem şi aşa destui duşmani care-ar fi fericiţi săracii să ne dovedească piraţi.

— Tată, dormi liniştit, îi spuse Gorth.

Vreme de trei ceasuri, Struan îşi croi drum cînd prin mijlocul traficului de pe fluviu, cînd ieşind din el, întorcîndu-se în amonte, schimbînd des drumul, navigînd razant cu bancuri periculoase de nisip, avînd mereu grijă ca între el şi Brock să fie întotdeauna alte ambarcaţii, fiindcă acesta din urmă se ţinea scai pe urmele lui. Şi acum ajunseră şi la capătul canalului de sud care făcea un cot pe lîngă ostrovul acela mărunt şi ieşea din nou în albia principală. Ştia că acum va exista mai mult loc de manevră, dar asta avea să-l ajute mai degrabă pe Brock decît pe el.

Odată ieşit din canalul de sud, Brock putea să urce frumos pe vînt, şi apoi să-l atace exact cînd făcea volta sub vînt. În situaţia asta, Struan n-ar fi avut destul vînt ca să se ferească din calea lui şi ar fi fost lovit chiar la mijlocul navei. O lovitură directă sau chiar piezişă cu

pintenul l-ar fi sfîrtecat și l-ar fi trimis la fund ca pe-un bolovan. Deoarece tunurile lui erau prinse fix la prova și la pupa, nu le putea răsuci travers ca să se apere și din partea aceea. Dacă ar fi fost pe nava asta cu echipajul lui, lucrurile ar fi stat cu totul altfel, ar fi făcut manevre ca să se mențină tot timpul în curent pînă se iveau zorile, sigur că oamenii lui vor ști să-și folosească armele pentru a respinge orice încercare de apropiere din partea inamicului. Dar nu prea se încredea în echipajul acesta de chinezi, cum nu avea încredere nici în învechitele muschete care puteau să-ți explodeze în mînă atunci cînd apăsai pe trăgaci. Și Brock avea dreptate : dacă pe întuneric se încumeta el să tragă primul, Brock avea dreptul să-i răspundă cu foc. Și o singură salvă bine chitită îi trimitea în ceruri.

Pentru a mia oară se uită din nou la cer. Cu disperare își dorea o furtună care să vină din senin, ploaie, măcar niște nori care să ascundă luna. Dar nu se vedea nici un semn, nici de furtună, nici de ploaie, nici de nori măcar. Se chinui să vadă ce se întîmplă în spate și văzu cealaltă lorcc cîștigînd teren. Era cu vreo sută de iarzi în pupa lor și înainta mai departe contra vîntului, urcînd mai bine pe vînt decît ei și deci apropiindu-se. Struan își scormoni cu disperare mintea să găsească o soluție. Știa că putea să scape fără probleme dacă mai ușura nava aruncînd tezaurul acela peste bord. Cu jumătate de milă mai la vale, fluviul avea să se bifurce din nou, în jurul insulei Whampoa. Dacă apuca pe canalul de nord era în siguranță. pentru că cele mai multe bărci pe acolo navigau și ar fi putut să evite să fie lovit cu pintenul. Cu toate astea n-ar fi fost în stare să scape de soarta asta navigînd cît era insula Whampoa de lungă, apoi ocolind-o pentru a se întîlni cu *China Cloud,* aflată mult în susul canalului de sud. Nu vedea nici o ieșire din capcana asta. În două-trei ore aveau să se ivească și zorile și va fi pierdut. Trebuia să facă ceva și să scape acum pe întuneric și să se ascundă. pentru ca apoi să se

strecoare frumos spre locul de întîlnire. Dar cum ?

Înaintea lui, în întunericul acela desluşi bifurcaţia din faţa insulei Whampoa, lucind ca argintul. Apoi o zări pe Ah Gip pe scară, făcîndu-i semn. Lorcea lui Brock era tot în pupa, destul de departe încă, înaintînd contra vîntului, pregătindu-se ca apoi să pornească cu vîntul din spate, dacă Struan o apuca pe canalul de sud, sau să se menţină în partea din vînt, dacă alegea canalul de nord. Struan îi arătă cîrmaciului o mică pagodă aflată pe bancurile de nisip din sud, oferindu-i astfel un punct de reper.

— Savvy ?

— Savvy, stapin !

Struan îşi trecu cu degetul peste beregată, apoi se grăbi să coboare sub punte. Lui May-may îi era foarte rău. Duhoarea de peşte, aerul înăbuşitor al cabinei şi mişcările navei o îngreţoşaseră de nu mai era bună de nimic dar, cu toate astea, mai ţinea muscheta în mînă. Struan o luă pe sus şi porni cu ea spre punte.

— Nu, îngăimă ea abia auzit. Te-am chemat din pricina lui Ah Gip.

— Ce-i cu ea ?

— Am trimis-o în mare taină să se strecoare spre prova. Să tragă cu urechea ce spune echipajul.

May-may icni a vomă, dar se ţinu tare. După ce-i trecu spasmul, continuă :

— I-a auzit pe doi oameni vorbind între ei. Vorbeau de lingouri. Cred că au aflat cu toţii de-acum.

— Mda, făcu Struan. Sînt sigur că au aflat ! şi o bătu pe Ah Gip pe umăr. Tu plata bun poate, curînd.

— Aiii iaaa ! exclamă Ah Gip. De ce plata, heya !

— Brock e tot pe urmele noastre ? îl întrebă May-may.

— Mda.

— Poate-l trăzneşte săgeata cerului !

— Mda, poate. Ah Gip, face mancam la doamna poate ! Supa !

Ah Gip încuviinţă, dînd din cap :
— Sup nu. Ceai bun la ea.
— Supa !
— Ceai !
— Nu conteşte, replică Struan enervat, ştiind bine că tot ceai va fi pînă la urmă, indiferent de cîte ori poruncea el supă.

O duse pe May-may pe punte şi o aşeză pe butoiul cu pulbere. Nici Wung, nici cîrmaciul şi nici ceilalţi din echipaj nu catadicsiră să se uite la ea. Dar Struan ştia că realizau intens prezenţa ei, contribuind astfel la sporirea tensiunii de pe punte. Apoi îşi aduse aminte deodată ce spusese ea despre săgeată de foc a cerului şi gîndul îi declanşă un plan. Grijile parcă-l părăsiră brusc şi începu să rîdă tare.

— De ce ha-ha, heya ? îl întrebă May-may, care trăgea acum adînc în piept aerul de mare, în vreme ce stomacul începu să i se liniştească.

— Gîndesc bun drum să doboare la stapin Unu Ochi, o lămuri Struan. Heya, Wung ! Vine aici ! Struan îi dădu lui May-may un pistol. Om apropie, omoare la el, savvy ?

— Savvy, stapin !

Struan îi făcu semn lui Wung să-l urmeze şi se îndreptă spre prova. În vreme ce mergea cu paşi uşori de-a lungul punţii, ceilalţi oameni din echipaj i se fereau din cale. Se opri pe teugă ca să se mai convingă o dată că lorcea lui Brock era încă departe de el şi se grăbi apoi să coboare sub punte cu Wung aproape pe urmele lui. Teuga echipajului era formată dintr-o singură cabină mare, cam de lăţimea navei, cuşetele rînduindu-se de-o parte şi de alta a bordajului. Văzu şi o vatră primitivă făcută din cărămizi cu un chepeng de spirai în partea de sus. Deasupra cărbunilor de lemn ce stăteau să se stingă se legăna o oală. Lîngă foc erau aruncate mănunchiuri de buruieni şi ciuperci uscate, peşte proaspăt şi peşte uscat, legume proaspete, o desagă de orez, precum şi tot felul

de oale mari și mici, făcute din lut ars. Săltă capacele oalelor de lut și adulmecă să afle ce conțin.

— Stapin vrea mancam ? Poate !

Struan clătină din cap. În prima oală era soia. În a doua ghimber în sirop, apoi rădăcini de ginseng în oțet și mirodenii. Urmau uleiuri de gătit, într-un vas ulei de arahide, în altul de porumb. Struan lăsă să picure cîteva picături din fiecare vas în foc. Uleiul de porumb arse mai îndelung decît cel de arahide.

— Wung, duce asta sus ! îi spuse el, arătîndu-i vasul cu ulei de porumb.

— La ce nevoi, heya ?

Struan se grăbi să se întoarcă pe punte. Nava se apropia de locul de bifurcație unde trebuiau s-o ia fie pe canalul de sud, fie pe cel de nord. Struan arătă spre sud.

— De ce drumu mai lunga, heya ? îl întrebă Wung, punînd oala cu ulei jos.

Struan îl măsură cu privirea și Wung se trase puțin înapoi. Cîrmaciul pusese deja cîrma în bordul celălalt, se îndreptau spre canalul de sud. Lorcea lui Brock schimbă îndată drumul, făcînd volta în același sens. Între cele două nave mai erau încă destul de multe ambarcații, și o vreme Struan știa că era în siguranță.

— Tu ramine aici ! îi spuse el lui Wung. Heya, cow chillo, tu ramine aici. Tragi bum-bum la oricine.

— Savvy, stapin, îi răspunse May-may.

Fata se simțea mai bine. Struan coborî în cabina cea mare, adună toate armele și le aduse pe dunetă. Alese dintre ele o muschetă, cele două arcuri, săgeți, un fier de luptă, și le aruncă pe toate celelalte peste bord.

— Pirat venit, noi nu bum-bum avem ! mîrîi Wung supărat.

Struan luă fierul de luptă și-l răsuci parcă fără nici o pricină. Era un lanț articulat, un bici de fier, armă mortală în lupta de aproape — trei bare de oțel, de un

picior lungime fiecare, articulate între ele, cu o bilă de fier la capăt. Mînerul scurt de oțel se ținea bine în mînă și o chingă protectoare se petrecea peste încheietura mîinii.

— Vine pirat și multa multa morți are ci, îi spuse Struan cu voce răgușită.

Wung arătă furios cu mîna spre nava lui Brock.

— La el oprește nu poate, heya ? și arătă apoi spre cel mai apropiat țărm. Colo. Noi pus la uscat... noi scapat !

— Aiii iaaa ! îi întoarse Struan spatele cu dispreț.

Se așeză pe punte, cu chinga lanțului de luptă petrecută la încheietură. Echipajul înspăimîntat îl urmărea să vadă ce face, și uimiți văzură că Struan își smulse o mînecă de la jacheta matlasată de culi, o sfîșie în fîșii, pe care le muie în ulei. Apoi luă una dintre fîșii și o înfășură în jurul vîrfului de oțel al săgeții. Se traseră înapoi cînd Struan puse săgeata în arc, ochi spre catarg și-i dădu drumul. Săgeata nu nimeri catargul, în schimb se înfipse în lemnul de tec al ușii teugii. Se duse și smulse săgeata cu destul de multă greutate. Se întoarse la locul lui, desfăcu fîșia de material și o înmuie în ulei. Apoi presără cu grijă praf de pușcă, înfășură din nou fîșia în jurul vîrfului săgeții, iar pe deasupra mai înfășură o fîșie de cîrpă.

— Hola ! strigă veghea din pupa, cînd lorcea lui Brock porni amenințător spre ei.

Struan trecu el la cîrmă și guvernă el nava o vreme. Se strecură periculos în spatele unei jonci greoaie și schimbă direcția de mers cu dibăcie, așa încît atunci cînd se îndepărtă de ea, înainta iute cu murele în celălalt bord. Lorcea lui Brock se răsuci și ea îndată, pentru a-l intercepta, dar trebui să facă un ocol pentru a feri un convoi de jonci ce se îndreptau spre canalul de nord. Struan lăsă cîrma în seama unuia din echipaj și el se apucă să mai meșterească încă patru săgeți. Wung nu se mai putu stăpîni :

— Stapin la ce poate, heya ?
— Aduce la mine ochi lumină, heya ?
Proferînd tot felul de înjurături. Wung se duse şi aduse felinarul.
— Ochi lumină !
Struan făcu gesturi pantomimice. ca şi cum ar fi pus vîrful săgeţii în flacăra felinarului şi ar fi tras apoi cu ea aprinsă asupra velei celei mari a navei lui Brock.
— Mult mult foc, heya ? Atunci ei opreşte. heya ?
Wung rămase cu gura căscată. Apoi izbucni deodată în rîs. Abia cînd fu în stare să vorbească le explică celor din echipaj ce se punea la cale şi toţi se uitară radioşi la Struan.
— Tu mult mult Tai-Pan ! Aiii iaaa ! făcu Wung.
— Multa minunata la tine ! făcu şi May-may. rîzînd şi ea cu toţi ceilalţi laolaltă. Hîţ-hîţ mult la stapin Unu Ochi !
— Hola ! avertiză iar veghea.
Nava lui Brock terminase ocolul şi acum se îndrepta spre ei, ajungîndu-i din urmă. Struan luă el cîrma din nou şi începu să se strecoare printre celelalte ambarcaţii ce formau traficul. cînd într-o parte, cînd în cealaltă, înaintînd tot mai mult în canalul de sud. Nava lui Brock se apropia inexorabil. menţinîndu-se mereu în partea din vînt. Struan ştia că Brock aştepta momentul cînd traficul avea să se rărească pentru a-i da lovitura fatală. Dar acum Struan era ceva mai încrezător în şansele lui. Dacă săgeata nimereşte în velă, îşi spuse el, dacă nu o străpunge, trecînd mai departe, dacă ai norocul să nu se stingă în timp ce zboară spre ţintă. dacă vela cea mare e destul de uscată ca să ia foc, dacă or să aştepte încă vreo patru mile înainte de a trece la primul atac. şi dacă și *jossul* meu e bun. atunci s-ar putea să scap de ei.
Frenţia-n Brock să dea ! glăsui el.
Circulaţia ambărcaţiilor pe fluviu se rări considerabil, Struan împinse echea şi porni să urce în vînt. ca să iasă

cît mai mult înspre malul de sud al canalului, în aşa fel încît atunci cînd va face volta din nou să aibă vîntul înapoia traversului, şi deci să fugă cu vîntul din spate. Malul de sud al canalului era plin de bancuri de nisip, periculos. Ieşind însă atît de mult spre sud, Struan rămăsese primejdios de descoperit. Nava lui Brock abia aştepta să atace. Struan se hotărî să-i facă să atace acum. Venise sorocul. Cu multă vreme în urmă învăţase una dintre legile supravieţuirii : să-l faci pe inamic să te atace în condiţiile alese de tine, nu de el.

— Heya, May-may, coboară sub punte !

— Eu vede tot, poate ! Nu conteşte.

Struan luă a doua muschetă şi i-o dădu lui Ah Gip.

— Coboară sub punte, acum !

Amîndouă femeile coborîră sub punte.

— Wung, aduce ochi lumină doi !

Wung aduse şi al doilea felinar şi Struan le aprinse pe amîndouă. Îşi aşeză la îndemînă săgeţile şi cele două arcuri. Ei, acum am intrat în joc ! îşi spuse el. Nava lui Brock se afla la două sute de iarzi în partea din vînt. Circulaţia de pe fluviu treptat dispăru cu totul. Cele două lorci rămăseseră singure. Deodată lorcea lui Brock se răsuci şi se repezi spre el. Echipajul lui Struan se risipi pe punte, alergînd spre capătul parapetului. Se ţineau de straiuri şi sarturi, pregătindu-se să sară în apă. Numai Wung rămase alături de Struan pe dunetă.

Struan îl putea vedea pe Gorth acum destul de bine, stînd la cîrmă, în vreme ce echipajul ocupase poziţii de atac. Îl căută peste tot pe punte pe Brock, dar nu-l zări şi se întrebă ce naiba mai punea acesta la cale. Cînd cele două nave erau la numai cincizeci de iarzi una de cealaltă, Struan împinse echea şi porni greoi cu vîntul în spate, întorcîndu-se cu pupa spre Gorth. Gorth se apropia iute, păstrîndu-şi avantajul poziţie în partea din vînt, şi Struan ştia că acesta nu era chiar atît de prost încît să-l atace cînd erau cu murele sub vînt. Îi făcu semne lui

Wung să ia el cîrma și să țină drept așa, iar el pregăti arcul și săgețile și se ghemui la adăpostul parapetului. Vedea catargele lorcei ce se îndrepta iute spre el. Vîrî vîrful uneia dintre săgeți în flacăra felinarului, fîșia de pînză îmbibată cu ulei se aprinse iute, el se ridică în picioare și ochi. Nava dușmană era la doar treizeci de lurzi distanță. Săgeata trasă o traiectorie luminoasă în mijlocul unor strigăte de avertizare și lovi vela cea mare. Forța impactului stinse flacăra însă.

Gorth strigă ceva oamenilor săi, și-și continuă drumul de interceptare, în vreme ce a doua săgeată se îndrepta spre el. Aceasta se lovi de vela mare și rămase înfiptă în ea, împrăștiind picături de ulei aprins pe punte. Pulberea dinăuntrul fîșiilor de pînză se aprinse și ea și țîșni un buchet de flăcări. Fără să vrea, Gorth împinse echea, iar nava lui se abătu de la drum, cutremurată de violența răsucirii.

Struan pregătise și cea de-a treia săgeată, și pe cînd nava cealaltă gonea cu vîntul din spate trecînd pe lîngă el, trase iar și văzu că săgeata aceasta se izbi de vela focului imens din prova. Flăcările începură să lingă pînza. Struan răsuci fericit echea făcînd volta în vînt, cînd îl văzu pe Brock țîșnind de sub punte, măturîndu-l pe Gorth din cale și apucînd el echea pentru a răsuci nava. Apoi Brock forță echea pînă la capăt, aruncîndu-se astfel spre tribordul navei lui Struan, chiar la mijlocul ei, tăindu-i astfel orice cale de scăpare.

Struan prevăzuse mișcarea lui Brock, numai că propria lui navă nu răspunse la cîrmă, și pricepu că asta era sfîrșitul. Aprinse și ultima săgeată, așteptă, lăsîndu-și toată greutatea pe eche, rugîndu-se ca lorcea să-l asculte și să apuce noua direcție. Brock stătea în picioare pe dunetă, strigînd la echipajul care se lupta cu disperare să stingă focul. Un talmeș-balmeș din arboradă se prăbuși în flăcări lîngă Brock, dar el nici nu luă seama, concen-

trîndu-şi toată atenţia asupra locului de la mijlocul navei adverse pe care-l alesese ca punct de lovire.

Struan ochi cu grijă, şi cînd cealaltă navă era doar la cincisprezece iarzi distanţă trase. Săgeata se înfipse în peretele de lemn lîngă capul lui Brock, dar nava lui nu-şi schimbă direcţia. Lorcea lui Struan începu să vireze încet, dar era prea tîrziu. Struan simţi o izbitură care cutremură toată nava, auzi troznetul înspăimîntător al lemnului frînt atunci cînd pintenul navei lui Brock spintecă bordajul din babord, nava lui Struan se aplecă, mai-mai să se răstoarne într-o parte, zvîrlindu-l pe punte.

O ploaie de scîntei şi flăcări se abătu asupra lui Struan, bucăţi de arboradă şi vele în flăcări, care-l făcu să sară iute în picioare. Se auzeau ţipetele chinezilor stăpîniţi de panică, glasul răguşit al oamenilor lui Brock, în vreme ce ambele echipaje se chinuiau în încîlceala aceea prinsă de flăcări. În mijlocul acelui vacarm, Struan auzi strigătul lui Brock : „Iertare !“, şi cele două nave se desprinseră una de cealaltă, lorcea lui Brock luînd-o înainte, cu velele în flăcări. Nava lui Struan reveni pe chilă dreaptă, se aplecă apoi ca beată în bordul tribord, apoi în celălalt bord, canarisindu-se în chip periculos spre babord. Struan apucă echea şi o împinse din răsputeri. Nava răspunse foarte încet la cîrmă şi cînd vîntul prinse velele, el o îndreptă spre mal, sperînd cu disperare că nu se va duce la fund şi va reuşi s-o pună pe uscat.

Acum văzu că ambele vele ale lui Brock erau în flăcări. Ştia că nu le mai rămîne decît să taie greementul lăsîndu-l să cadă în apă şi să-l înlocuiască cu altul. Brusc, băgă de seamă că puntea era înclinată cu vreo zece grade spre babord, în partea opusă locului de impact. Se chinui să se ridice în picioare pe puntea în pantă şi se uită peste copastie la uriaşa gaură deschisă în bordaj. Partea de jos a găurii era doar de un inci sub linia de plutire şi Struan pricepu îndată că forţa izbiturii mutase lăzile cu lingouri prin cală. Greutatea tezaurului menţinea nava

canarisită la acel unghi. Strigă la Wung să treacă el la echc și să păstreze același drum. Apoi apucă fierul de luptă, se repezi la prova și, învîrtind arma pe deasupra capului, adună mai mulți oameni din echipaj și-i sili să pornească sub punte. În drum spre cală, aruncă o privire spre May-may și Ah Gip, care erau tefere, dar speriate în mijlocul talmeș-balmeșului din cabina principală.

— Duceți sus la punte. Ține bum-bum !

In cală era o întreagă harababură. Unele lăzi fuseseră sparte și lingouri zăceau împrăștiate peste tot. Lăzile rămase întregi fuseseră azvîrlite în bordul babord. Prin spărtură apa năvălea înăuntru. Cînd se treziră cu apa pînă la genunchi, chinezii se arătară înspăimîntați, gîndindu-se că se vor îneca, dar fură și mai înspăimîntați de șfichiuirea fierului de luptă și se apucară să facă tot ce le spunea Struan. Nava se înclină periculos, trosnind, și spărtura ieși încet din apă. Struan luă randa de rezervă și începu să astupe gaura cu pînza aceea, folosind și lingouri de argint drept dopuri.

— Doamne Dumnezeule ! urlă el. Iute-iute !

Oamenii din echipaj săriră să-l ajute și curînd spărtura era astupată și nu mai intra apa. Struan le făcu semn oamenilor să ia vela cea mare de rezervă și-i mînă spre punte din nou. May-may și Ah Gip stăteau așteptînd cutremurate, dar erau tefere și neatinse. May-may încă mai ținea pistolul în mînă, Ah Gip mușcheta. Wung, paralizat de spaimă, ținea mai departe drumul. Struan îi trimise pe oameni la prova, și cu ajutorul lor trecu randa cea mare pe sub prova lorcei, pe sub cocă, și apoi o legă strîns exact peste gaura de apă. Presiunea apei lipi pînza de velă peste spărtură, în vreme ce nava se clătină primejdios, aproape să se răstoarne. Din nou își sili Struan oamenii să coboare sub punte și, după ce îndesă mai bine pînza în spărtură și călăfătui pe unde mai pătrundea apa, îi puse să așeze restul de lăzi pentru a reduce înclinația periculoasă spre babord. Se întoarse din nou pe punte

și cercetă vela și legăturile ei. Cînd se convinse că acestea erau strînse bine și țineau, începu din nou să respire cu ușurare.

— May-may, te simți bine ?

— Ce nu ?

— Simți doare ?

— Poate !

Îi arătă încheietura mîinii : era zdrelită și sîngera. Cercetă locul cu grijă. Deși o durea, nu părea ca osul să fie rupt. Turnă rom peste rană, bău cu sete și se uită înspre pupa. Nava lui Brock pornise în derivă, randa cea mare și focul mare ardeau cu furie. Urmări siluetele oamenilor care tăiau parîmele de legătură și velele se prăbușiră în cele din urmă în fluviu. O vreme continuară să ardă pe apă, apoi se lăsă iar întunericul. În preajmă se vedeau cîteva jonci și sampane, dar nici una dintre ele nu sărise în ajutorul navei care luase foc. Struan scrută întunericul înainte. Canalul celor Șase Stînci, un braț mai puțin cunoscut, se deschidea în partea de sub vînt. Încercă echea cu mare băgare de seamă și nava își schimbă direcția cu cîteva puncte. Vîntul se opinti în vele și lorcea se înclină brusc, spărtura dispărînd sub apă. Oamenii echipajului scoaseră un strigăt de avertizare, și Struan corectă din cîrmă unghiul de canarisire. Cam periculos de navigat în chipul ăsta, își spuse el. Nu îndrăznesc să fac o voltă în tribord. Te trezești cu un val mai abraș, smulge vela de pe spărtură și ne ducem la fund ca un bolovan. Dacă aș lua-o prin Canalul Celor Șase Stînci, Brock n-o să mai dea de mine în vecii vecilor, dar nu pot face volte cum ar trebui să fac. Așa că trebuie să merg mai departe pe largul fluviului. Să fug cu vîntul din spate cît mai mult.

Își verifică poziția. Pagoda de Marmură se afla la opt sau nouă mile mai la vale. Avînd peste spărtură vela aceea care funcționa ca o ancoră de furtună, nava nu făcea acum decît vreo două noduri sau trei cel mult. Fiind silit să urce cît mai mult pe vînt, ca să evite necesitatea

de a face vreo voltă, viteza navei avea să se reducă şi mai mult. În faţă, fluviul făcea meandre şi coturi. Poate, dacă am puţin *joss*, n-o să fiu nevoit să fac volta în tribord. O să cobor velele cu totul, am să derivez cu curentul şi cînd mi-o veni bine ridic din nou velele. Îi dădu echea lui Wung, coborî în cală ca să verifice cum stătea pînza velei îndesate în spărtură. O vreme o să mai ţină . cu puţin *joss*, se gîndi el. Luă nişte ceşti de ceai şi urcă pe punte. Echipajul se strînsese ameninţător într-o parte. Nu se vedeau decît şase oameni.

— Heya ! Numai şase om. Unde doi, heya ?

Wung arătă cu mîna peste bord şi rîse :

— Aruncat, cazut ! apoi arătă cu mîna în urmă şi ridică din umeri. Nu conteşte.

— Dumnezeule, de ce nu salvat la ei, heya ?

— De ce salvat, heya ?

Struan înţelese că nu avea nici un rost să înceapă să-i explice. Chinezii socoteau că aşa fusese *jossul* lor să cadă peste bord. *Jossul, jossul* lor să se înece, şi în acelaşi timp voinţa zeilor. Nu era deloc înţelept să te amesteci cînd era la mijloc voinţa zeilor. Dacă salvai un om de la moarte, răspundeai apoi de viaţa lui pînă la moarte. Aşa-i cinstit, fiindcă dacă te amesteci împotriva voinţei zeilor, trebuie să fii gata să-ţi asumi şi responsabilităţile lor. Struan turnă nişte rom într-o cană şi i-o dădu lui May-may. Oferi fiecărui om din echipaj cîte o porţie de rom, fără să se aştepte ca vreunul să-i mulţumească, şi nici nu mulţumi careva. Ciudat, îşi spuse el, dar e în spiritul chinezului. De ce mi-ar mai mulţumi pentru că le-am salvat viaţa ? Nu ne-am scufundat numai pentru că *jossul* a vrut aşa. Doamne, îţi mulţumesc pentru acest *joss*. Mulţumesc.

— Hola ! strigă îngrijorat unul din oamenii din echipaj, uitîndu-se peste copastie.

Pînza îndesată în spărtură ieşise şi se tîra prin apă. Struan se repezi sub punte. Îşi smulse fierul de luptă

de la mînă și începu să bage pînza îmbibată de apă în rana navei. În santină apa ajunsese la trei picioare și plescăia într-o parte și-n cealaltă. Luă o ladă cu lingouri și o rezemă de pînza îndesată, după care înfipse lingouri de argint ca niște pene în spărturi.

— O să țină, spuse el tare. Mda, poate !

Luă fierul de luptă și se duse în cabina principală. Totul era vraiște. Trase plin de jind cu ochiul la cușetă. Apucă o saltea umplută cu paie și începu să urce scara. În capul scărilor încremeni. Wung stătea cu pistolul îndreptat spre el. Un alt chinez îl amenința cu o muschetă, în vreme ce Ah Gip zăcea inertă la picioarele lui. Un membru al echipajului îi prinsese gîtul lui May-may în menghina brațului și-i astupase gura cu mîna. Cînd Struan instinctiv ridică salteaua și se aruncă într-o parte a coridorului, Wung apăsă pe trăgaci. Simți cum glontele îi șterge gîtul și se zvîrli cu capul înainte pe punte, cu fața arzîndu-i de mușcătura prafului de pușcă și ținînd salteaua ca pe un scut patetic. Al doilea chinez trase drept în el de aproape, dar muscheta explodă retezîndu-i mîinile și omul rămase uitîndu-se tîmp la cioturile brațelor, nevenindu-i să creadă, și începu să urle.

Struan răsuci fierul de luptă cînd Wung și ceilalți din echipaj se repeziră la el să-l doboare. Bila cu ghinturi îl prinse pe Wung în plin, drept în mijlocul obrazului, smulgîndu-i jumătate de falcă, omul se învîrti năucit și dispăru. Struan lovi din nou cu fierul și un alt om se prăbuși, în vreme ce altul i se repezi în spinare, încercînd să-l sugrume, folosindu-se de propria lui coadă de păr drept laț, dar Struan se descotorosi și de el. Cel care o ținea pe May-may sări spre el, dar Struan îl izbi cu mînerul armei în față, iar cînd omul urlă și se prăbuși, el îl zdrobi sub picioare. Doi care rămăseseră neatinși fugiră la prova. Abia mai trăgîndu-și sufletul, Struan alergă după ei. Aceștia săriră peste bord. Dinspre duneta auzi un țipăt. Wung, cu sîngele curgîndu-i pe jumătate de față,

bîjbîia nefiresc, orbeşte, s-o apuce pe May-may. Ea îi scăpă din mînă şi porni împleticindu-se să se refugieze din calea lui. Struan se întoarse la pupa şi-l ucise.

Cel rămas fără braţe porni să urle sfîşietor. Struan îl ucise şi pe el şi-l scăpă de suferinţe. Pe navă se lăsă liniştea. May-may se uita ţintă la o bucată de mînă şi o cuprinse o criză cumplită de greaţă. Struan îi făcu vînt mîinii peste bord. Cînd îşi mai veni în fire, aruncă toate cadavrele în apă, în afară de trupul unui chinez. Se duse şi o cercetă pe Ah Gip. Răsufla pe gură, din nas îi curgea sînge.

— Cred că o să-şi revină, spuse el, şi se miră şi el cît de răguşit îi suna vocea.

Îşi pipăi faţa. Valuri de durere îl cutremurară. Se lăsă să cadă lîngă May-may.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nu ştiu, îi spuse ea, copleşită de lacrimi. Acum eram cu pistolul în mînă, acum m-am trezit cu o mînă la gură şi ei trăgeau în tine. Cum de n-ai murit ?

— Ba cred că-s mort, îi răspunse el.

Partea stîngă a feţei îi era arsă rău de tot, părul pîrlit şi-i lipsea jumătate dintr-o sprînceană. Durerea din piept i se mai domoli.

— De ce... ăştia... de ce-au făcut una ca asta ? De ce ? Wung doar era omul de-ncredere al lui Jin-qua !

— Doar tu ai spus-o cu gura ta : oricine va fi îmboldit să pună mîna pe tezaur. Da. Oricine. Nici măcar nu-i condamn. Am fost un tîmpit că m-am dus în cală.

Cercetă drumul înainte. Tîrîş-grăpiş, mergeau în direcţia cea bună. May-may zări urma glontelui pe gîtul lui.

— Doar un inci, jumătate de inci mai trebuia, şopti ea. Mulţumeşte zeilor că ţi-au sorocit un *joss* bun. Merită daruri imense.

Struan simţi mirosul dulceag de sînge şi acum, cînd se ştiu în siguranţă, stomacul i se întoarse pe dos,

bîjbîi să se apuce de copastie şi vomită. Apoi găsi un ghiordel de lemn şi spălă puntea. La urmă curăţă şi lanţul de luptă.

— Pe individul ăsta de ce-l mai laşi aici ? îl întrebă May-may.

— Nu e mort.

— Aruncă-l în apă.

— După ce moare. Sau dacă îşi revine, de mai poate, o să poată sări singur în apă.

Struan inspiră adînc și valul de greață îl părăsi. Îl dureau picioarele de oboseală, se duse pînă la Ah Gip și o ridică, așezînd-o lîngă piciorul catargului mare.

— Ai văzut unde a fost lovită ?

— Nu.

Struan îi scoase haina matlasată și o cercetă cu atenție. Nu avea nici un semn, nici pe spate, nici pe piept, dar se vedea o urmă de sînge la baza cozii părului. O înveli din nou și o așeză cît mai comod. Fața îi era cenușie și pătată, răsuflarea poticnită.

— Nu arată prea bine.

— Acum cît mai avem de mers ? îl întrebă May-may.

— Două sau trei ore ! Apucă echea. Nu ştiu. Poate chiar mai mult.

May-may se lăsă pe spate, aşteptînd ca vîntul și aerul rece să-i limpezească gîndurile. Struan zări sticla spartă de rom rostogolindu-se lîngă gurile sabordului.

— Coboară sub punte. Vezi dacă mai este vreo sticlă de rom, bine ? Cred că erau două.

— Iartă-mă, Tai-Pan, din cauza prostiei mele era să fim uciși.

— Nu, fato. Din cauza tezaurului. Aruncă o privire și în cală.

Ea se îndreptă spre scara de coborîre. Nu se arătă multă vreme.

Cînd se întoarse, aduse un ceainic și două ceşti.

— Fac mai bine ceai, îi spuse ea mîndră. Fac foc și apoi pun de ceai. Sticla de rom e spartă. Așa că bem ceai.

— Habar n-aveam că știi să faci ceai, cu atît mai puțin focul, îi spuse el ca s-o necăjească.

— Cînd am să ajung bătrînă și fără un dinte în gură o să fiu amah.

Băgă de seamă că ultimul dintre marinarii chinezi nu mai era pe punte. Turnă ceai și-i întinse ceașca, zîmbind nesigură.

— Mulțumesc.

Ah Gip își recăpătă cunoștința. Vomită, apoi leșină iar.

— Nu-mi place deloc cum arată, spuse Struan.

— E o sclavă minunată.

Bău ceaiul și-i fu recunoscător.

— Cît de multă apă e în cală ?

— Podeaua e acoperită de apă ! May-may sorbi din ceai. Cred că ar fi înțelept să... cum se zice... să-i cumpărăm pe zeii mării de partea noastră.

— O rugă ? Mda, o rugă.

Ea încuviință din cap.

— Da, e înțelept dacă le-am trimite zeilor o rugă de mulțumire.

— Și cum o să faci ?

— În cală sînt o mulțime de lingouri. Un singur lingou e destul.

— N-ar fi bine deloc. Mare părăduială de argint. Am mai trecut prin astea de o mie de ori, nu există zei, ci un Dumnezeu.

— Adevărat. Dar te rog eu. Te rog, Tai-Pan. Te rog ! Îndreptă spre el niște ochi în care se citea implorare. Avem nevoie de mult și fantastic ajutor. Te sfătuiesc să înălțăm o rugă să cerem de îndată binecuvîntarea specială a zeului mării.

Struan renunțase să mai încerce să o facă să priceapă că nu există decît un Dumnezeu, că Isus e fiul lui Dum-

nezeu, că la urma urmei creştinismul era singura religie adevărată. Cu doi ani în urmă se străduise să-i explice în ce consta creştinismul.

— Vrei să fiu creştină ? Atunci sînt creştină, îi mărturisise ea veselă.

— May-may, nu e chiar atît de uşor. Trebuie chiar să crezi.

— Bineînţeles. Eu cred tot ce vrei tu să cred. E un singur Dumnezeu. Dumnezeul creştin şi barbar. Dumnezeul cel nou.

— Nu e un Dumnezeu barbar, nu e un Dumnezeu nou. E...

— Isus al vostru nu e chinez, heya ? Atunci e barbar. Şi cum zici tu la mine că nu e nou, cînd acum două mii de ani nici nu se născuse măcar, heya ? E nou nouţ. Aiii iaaa, zeii noştri sînt de cinci, zece mii de ani vechime.

Struan nu se simţise în largul lui, pentru că deşi era creştin şi se ducea la biserică şi uneori se şi ruga şi cunoştea Biblia la fel ca cei mai mulţi oameni obişnuiţi, nu avea nici învăţătura, nici priceperea de a o învăţa pe fată. Aşa că-l pusese pe Wolfgang Mauss să-i explice Sfînta Scriptură în dialectul mandarin. Iar după ce Mauss o învăţase şi o botezase, Struan descoperise că ea se ducea mai departe la templul chinezesc.

— De ce te mai duci acolo ? E ca şi cum ai fi din nou păgînă. Te pleci dinaintea idolilor.

— Şi atunci chipul cioplit în lemn al lui Isus pe cruce din biserică ce e, dacă nu tot un idol ? Sau chiar crucea, da ? Nu e şi ea tot un idol ?

— Nu-i acelaşi lucru.

— Dar Budha nu e decît un simbol al lui Budha. Flăcăule, eu nu mă închin la idoli. Eu sînt chinezoaică. Chinezii nu se închină la idoli, numai la ideea din statuie. Noi chinezii nu sîntem proşti. Sîntem chiar nemaipomenit de deştepţi în treburile astea cu zei. Şi de unde să ştiu

eu că Isus, care a fost un barbar, îi iubeşte pe chinezi, heya ?

— Vrei te rog să nu mai spui astfel de vorbe ? Înseamnă să huleşti pe Domnul. Wolfgang doar ţi-a explicat toată Biblia în lunile astea din urmă. Bineînţeles că Isus îi iubeşte pe toţi oamenii, la fel.

— Atunci de ce bărbaţii aceia creştini, care-s preoţi şi poartă fuste lungi şi nu au parte de femei, zic că ceilalţi preoţi creştini care se îmbracă la fel ca toţi bărbaţii şi fac mulţi copii sînt nişte nebuni, heya ? Dom' Mauss zice că înainte au fost multe războaie, mulţi oameni ucişi. Aiii iaaa ! Diavolii cu fuste lungi au ars în foc bărbaţi şi femei ! Scutură din cap cu putere. Tai-Pan, mai bine să ne schimbăm credinţa acum. Să fim creştini din aceia cu fuste lungi, şi dacă nu mergem cu ei la pierdere, n-o să fim arşi. Creştinii tăi cei blînzi nu ard oameni, aşa-i, heya ?

— Numai din motivul ăsta nu-ţi schimbi credinţa. Catolicii se înşală. Ei...

— Tai-Pan, ascultă-mă pe mine. Să ne facem creştini cu fuste lungi. Şi mai spun ca tu să ai grijă de Dumnezeul vostru cel nou Isus şi să fii cu mare băgare de seamă, şi eu am să-l cinstesc cît am să pot de bine, dar am să mă îngrijesc şi de zeii noştri chinezeşti adevăraţi cu mare băgare de seamă ! Întări spusele dînd energic din cap şi apoi zîmbi fermecător. Şi atunci oricare dintre ei o fi mai puternic o să aibă el grijă de noi.

— Nu poţi face una ca asta. Nu există decît un singur Dumnezeu. Unul !

— Dovedeşte-o ! îi replică ea.

— N-am cum.

— Vezi ! Cum poate un muritor să aducă dovada lui Dumnezeu, sau a oricărui zeu. Dar sînt creştină ca şi tine. Din fericire şi chinezoaică, şi în treburile astea cu zeii e mai bine să gîndeşti puţin chinezeşte. E tare înţelept să ai mintea cît mai deschisă. Cît mai mult. S-a întîmplat

să ai parte de *joss* că eu sînt chinezoaică. Pentru că atunci în numele nostru mă pot ruga de zeii chinezi. Pentru ca să adauge în grabă : Care, bineînţeles, nici nu există ! Zîmbi. Nu-i aşa că-i minunat ?

— Nu.

— Bineînţeles, dacă aş avea de ales, dar nu am pentru că nu există decît un singur Dumnezeu, aş prefera zeii chinezi. Ei nu vor ca adepţii lor să omoare alţi zei sau să-i ucidă pe toţi oamenii care nu li se închină dinainte ! După care continuă repede : Dar Dumnezeul creştin al barbarilor, care e singurul şi unicul Dumnezeu, mie, femeie simplă şi proastă, mi se pare cam dornic de sînge, şi greu te mai descurci cu el, dar bineînţeles că eu cred în el. Asta-i, încheie ea cu convingere.

— Asta nu înseamnă nimic.

— După mine, Tai-Pan, raiul acela al vostru e un loc tare ciudat. Toţi zboară pe acolo ca păsările şi toţi cu barbă. În rai se face dragoste ?

— Nu ştiu.

— Dacă nu putem face dragoste, eu nu mă duc în raiul vostru. A, nu, sigur ! Fie el Dumnezeul cel adevărat, sau neadevărat ! Ar fi un loc tare rău. Trebuie să aflu şi eu înainte de a mă duce acolo. Da, da, neapărat. Şi încă ceva, Tai-Pan. De ce Dumnezeul acela care e singurul adevărat, şi fantastic de înţelept, spune să nu ai decît o singură nevastă, heya, ceea ce e cumplit de prosteşte ? Şi dacă tu eşti creştin, atunci de ce mai sîntem noi de parcă am fi soţ şi soţie, cînd tu ai deja o nevastă ? Adulteraţiune, da ? Tare păcat. Şi de ce tu calci atîtea din cele zece porunci, heya, şi îţi zici tare frumos că eşti creştin ?

— May-may, ştii, unii dintre noi sînt slabi şi păcătoşi. Isus Domnul o să ne ierte pre noi, pe unii din noi. Ne-a promis că de ne pocăim, o să ne ierte.

— Eu n-aş face una ca asta, îi replică ea cu tărie. Dacă eu aş fi unicul şi cel mai mare Dumnezeu. Nu, hotărît. Şi încă ceva, Tai-Pan. Cum poate Dumnezeul vostru să fie o treime, şi să aibă un fiu numărul unu, care şi el e Dumnezeu şi e născut de o femeie femeie, fără ajutorul unui bărbat bărbat, care apoi ajunge mama lui Dumnezeu ? Uite asta eu nu pricep. Dar nu cumva să înţelegi greşit, Tai-Pan, eu sînt creştină ca oricare alta, pe Dumnezeu, heya ?

Avuseseră multe astfel de discuţii şi de fiecare dată se trezise prins într-o controversă care nu avea nici început nici capăt, ştiind doar atît, că nu există decît un singur Dumnezeu adevărat, şi că May-may n-o să înţeleagă niciodată una ca asta. Sperase doar că El, cînd va alege El ceasul, o să o lumineze...

— Te rog, Tai-Pan, dacă ne prefacem acum puţin, insistă din nou May-may, n-o să se supere nimeni. Am şi înălţat o rugăciune către Dumnezeu cel unic. Dar nu uita că sîntem acum în China şi că acesta e un fluviu chinezesc.

— Dar n-are nici un fel de zeu.

— Ştiu, ştiu, Tai-Pan, ştiu bine. Dar eu sînt numai de doi ani creştină, aşa că tu şi Dumnezeu trebuie să aveţi răbdare cu mine. El o să mă ierte, încheie ea triumfătoare.

— Bine, bine, se dădu Struan bătut.

May-may coborî sub punte. Cînd se întoarse se vedea că-şi spălase faţa şi mîinile, îşi împletise părul. În mîini ţinea un lingou de argint învelit într-o hîrtie. Hîrtia era acoperită cu caractere chinezeşti.

— Tu ai scris caracterele ?

— Da, am găsit o pană de scris şi cerneală. Am scris o rugă pentru zeul mării.

— Şi ce spune ruga ?

— O mare, înţelept şi puternic zeu al mării, în schimbul acestui dar imens, de aproape o sută de taeli de argint,

te rog ajută-ne să ajungem la nava barbară numită *China Cloud*, care aparţine barbarului meu, şi de acolo la insula Hong Kong pe care barbarii ne-au furat-o.

— Nu cred că ruga asta e mare scofală, interveni el. La urma urmei, argintul e al meu, şi mie nu-mi place să mi se spună barbar.

— E o rugă politicoasă, şi spune adevărul adevărat. E vorba de un zeu chinez. Pentru un chinez tu eşti un barbar. E foarte important ca într-o rugăciune să spui adevărul.

Apoi se apropie cu mersul ei delicat de copastia bordului în care era canarisită nava, şi cu mare greutate reuşi să ţină în mîna întinsă lingoul de argint învelit în hîrtie, închise ochii şi dădu glas rugăciunii pe care o scrisese. Apoi, stînd cu ochii închişi mai departe, scoase hîrtia de pe lingoul de argint şi dădu hîrtiei drumul în apă, ascunzînd iute lingoul în faldurile veşmintelor ei. Deschise ochii, urmări cum hîrtia era înghiţită de curentul format de înaintarea navei. Apoi veni înapoi veselă, cu lingoul în mînă.

— Aşa. şi acum ne putem odihni.

— Dumnezeule, dar asta e înşelătorie curată, explodă Struan.

— Cum ?

— N-ai dat drumul lingoului în apă.

— Sssssst ! Nu aşa de tare. O să strici totul ! Apoi continuă în şoaptă : Bineînţeles că nu. Doar nu crezi că sînt nebună.

— Credeam că vrei să faci o danie zeului.

— Dar i-am şi făcut-o, şopti ea nedumerită la culme. Doar n-ai crezut că am să arunc în fluviu tot argintul ăsta, heya ? Dumnezeule, sînt o ciozvîrtă de aruncat la cîini, sînt eu nebună ?

— Atunci de ce-ai mai făcut toate...

— Sssssst ! făcu May-may speriată. Nu mai vorbi atît de tare. S-ar putea ca zeul mării să te audă.

— De ce te-ai prefăcut că arunci argintul peste bord ? Asta nu mai e ofrandă.

— Jur pe Dumnezeul meu, Tai-Pan, că nu te înţeleg deloc. De ce să aibă zeii nevoie de argint adevărat, heya ? La ce să folosească ei argintul adevărat ? Să-şi cumpere veşminte adevărate. mîncare adevărată ? Zeii sînt zei şi chinezii sînt chinezi. Eu am făcut ofranda şi ţi-am salvat argintul. Jur pe Dumnezeu, barbarii ăştia sînt oameni tare ciudaţi.

May-may coborî în cală, vorbind de una singură în dialectul Soochow : „Ca şi cum aş fi în stare să-mi bat joc de argint. Ce-s eu, împărăteasă, să arunc argintul aşa ! Aiii iaaa !" îşi spunea ea, dibuind drumul spre cală. „Şi nici o afurisită de împărăteasă n-ar fi atît de nebună."

Puse lingoul în santină de unde îl luase şi se întoarse pe punte. Struan o auzi venind şi încă mormăind enervată în chinezeşte.

— Ce spui acolo ? o întrebă el.

— Oare să fiu eu atît de nebună încît să risipesc argintul atît de greu dobîndit ? Sînt eu barbară ? Sînt eu o risipitoare...

— Bine. bine. Dar eu tot nu pricep cum de crezi tu că zeul mării o să-ţi împlinească ruga cînd tu îl tragi pe sfoară pe faţă. Toată povestea asta e nemaipomenit de aiurită.

— Nu mai spune lucrurile astea atît de tare. interveni ea. El şi-a primit ofranda. Acum o să ne ajute. Un zeu n-are nevoie de argint adevărat. doar de idee. Şi asta a şi dobîndit ! Îşi aruncă înveselită capul pe spate. Zeii sînt ca oamenii. Sînt în stare să creadă totul dacă ştii cum să le vorbeşti ! Apoi adăugă : Dar poate că zeul e plecat pe undeva şi n-o să ne ajute oricum şi o să ne ducem la fund, nu conteşte.

— Şi încă ceva. continuă el neîndurător. De ce să vorbim în şoaptă. ei ? E doar un zeu chinez al mării. Cum naiba să ştie el englezeşte, heya ?

Ideea o încurcă pe May-may. Se încruntă, gîndindu-se intens. Apoi ridică din umeri.

— Un zeu e zeu. Poate că și ei vorbesc limba barbarilor. Mai vrei ceai ?

— Mulțumesc.

Turnă ceai în ceașca lui și a ei. Apoi își cuprinse genunchii cu mîinile, așezîndu-se pe o gură de magazie, îngînînd un cîntecel. Lorcea se clătina mînată de curentul fluviului. Se iveau zorile.

— May-may, ești o femeie și jumătate, îi spuse Struan.

— Și eu țin la tine ! Se ghemui în el. Cîți bărbați sînt ca tine, în țara voastră ?

— Vreo douăzeci de milioane, bărbați, femei, copii.

— Se zice că sînt vreo trei sute de milioane de chinezi.

— Asta înseamnă că tot al patrulea om de pe pămînt e chinez.

— Dar dacă toți barbarii sînt ca tine, mă îngrijorează soarta poporului meu. Ești în stare să omori atît de mulți cu atîta ușurință.

— I-am omorît pentru că au încercat ei mai întîi să mă omoare pe mine. Și noi nu sîntem barbari.

— Sînt fericită că te-am văzut cum știi tu să ucizi, spuse ea fascinată, cu ochii strălucitori, cu o aură proiectată de lumina tot mai puternică a zorilor în jurul capului. Și sînt tare fericită că n-ai murit.

— Odată și odată o să fiu și eu mort.

— Da, bineînțeles. Dar sînt fericită că te-am văzut cum știi tu să ucizi. Fiul nostru Duncan va fi vrednic de tine.

— La vremea cînd va fi el mare, n-o să mai fie nevoie să omoare.

— La vremea cînd copiii copiilor copiilor copiilor lui vor ajunge mari, oamenii tot se vor omorî între ei. Omul e un animal ucigaș. Mai toți oamenii. Noi chinezii știm. Dar barbarii sînt mai răi decît noi. Mai răi.

— Așa crezi numai pentru că tu ești chinezoaică. Voi aveți obiceiuri mult mai barbare decît avem noi. Dar oamenii se mai și schimbă, May-may.

Atunci ea îi replică simplu :

— Învață de la noi, din lecțiile Chinei, Dirk Struan. Oamenii nu se schimbă niciodată.

— Învață tu de la noi, din lecțiile Angliei, fetițo. Lumea poate pune rînduială pe pămînt, unde toți să fie egali în fața legii. Și legea-i dreptate. Adevăr. Fără înșelătorie.

— Și dacă mori de foame, treaba asta mai e așa de importantă ?

Stătu și se gîndi la asta multă vreme. Nava înainta tîrîș-grăpiș la vale. Pe lîngă ei trecură alte nave, în susul și în josul fluviului, și echipajele se uitau cu curiozitate la lorcea aceea, dar nu spuneau nimic. Înaintea lor fluviul făcea un cot și Struan manevră încet lorcea în canal. Improvizația aceea cu pînză de vele părea să țină încă.

— Da, cred că și atunci, îi răspunse în cele din urmă. Da. Cred că e foarte important. A, da, voiam să te-ntreb ceva. Ai spus că ai fost s-o vizitezi pe Suprema Doamnă a lui Jin-qua. Unde ai cunoscut-o ?

— Am fost sclavă în casa ei, îi răspunse May-may calmă. Chiar înainte ca Jin-qua să mă vîndă ție ! Se uită în ochii lui. Doar m-ai cumpărat, nu-i așa ?

— Da, te-am dobîndit după obiceiurile voastre, da, așa-i. Dar nu ești sclavă. Poți să pleci, poți să rămîi, ești liberă. Doar ți-am spus asta încă din prima zi.

— Atunci nu te-am crezut. Acum te cred, Tai-Pan ! Se uita la țărm și la navele care treceau. N-am mai văzut pînă acum cum se omoară oamenii între ei. Nu-mi place asta. Oare din cauză că sînt femeie ?

— Da. Și nu. Nu știu.

— Ție îți place să ucizi ?

— Nu.

— Păcat că săgeata ta nu l-a nimerit pe Brock.

— Nici n-am tras să-l nimeresc pe el. N-am încercat să-l ucid, ci doar să-l fac să răsucească echea.

Fata rămase uluită.

— Jur pe Dumnezeu, Tai-Pan, ești cu totul și cu totul fantastic.

— Jur pe Dumnezeu, May-may, îi răspunse el cu ochii mijiți a zîmbet. Ești cu totul și cu totul fantastică.

Ea se întinse pe o parte, fără să-l slăbească din ochi, simțind cît îi e de drag, apoi adormi.

Cînd se trezi, soarele era sus. Terenuri joase se vedeau în apropierea țărmurilor, pierzîndu-se departe, în zarea încețoșată. Un pămînt rodnic, pe care erau parcă desenate nenumărate ogoare de orez, înverzite, orezul de iarnă legănîndu-se în bătaia vîntului. În depărtare, munți cu panașe de nouri.

Pagoda de Marmură se ivi drept în față. Mai jos de ea se vedea *China Cloud*.

CARTEA A DOUA

Capitolul nouă

Patru zile mai tîrziu, *China Cloud* stătea la ancoră în mare taină în golful Deepwater, în partea de sud a insulei Hong Kong. Era o dimineață răcoroasă, cu cerul acoperit de nori, și o mare cenușie. Struan stătea în picioare dinaintea ferestrei în formă de romb a cabinei principale, și se uita spre insulă. Munții golași coborau abrupt spre țărm, în apropierea golfului, vîrfurile lor dispărînd în nori. În capătul golfului se întindea o mică plajă cu nisip, de unde terenul se înălța deodată iar spre nori, peisaj aspru și singuratic. Pescărușii țipau, valurile clipoceau molcom în bordajul navei și clopotul răsună de șase ori.

— Da, răspunse Struan auzind o bătaie în ușă.

— Șalupa s-a întors, îi spuse căpitanul Orlov cu voce obosită.

Avea niște umeri neobișnuit de largi, spinarea gîrbovită, abia cinci picioare înălțime, niște brațe masive și un cap imens. La încheietura mîinii îi spînzura un fier de luptă. De cînd tezaurul fusese adus la bord, fierul de luptă nu-l mai părăsise zi și noapte, ba chiar dormise cu el la mînă.

— Pe barba lui Odin, încărcătura pe care o avem noi acum la bord e mai afurisită decît frigurile negre.

— S-au mai ivit necazuri ?

— Necazuri zici ? Pe o navă comandată de mine niciodată, pe crucea Mîntuitorului ! Piticul acela atît de rău întocmit chicoti, în ochi aprinzîndu-i-se o lumină răutăcioasă. Cel puțin nu atîta vreme cît nu dorm, nu, Ochi Verzi ?

Struan îl întîlnise pe Orlov rătăcind prin docurile din

Glasgow, cu mulţi ani în urmă. Era un norvegian naufragiat în primejdiosul arhipelag Orkney şi nu fusese în stare să găsească o altă navă pe care să se îmbarce. Oamenii mării puteau avea orice naţionalitate, nu conta, dar nici un proprietar n-ar fi încredinţat o navă unui om atît de ciudat care nu spunea nimănui *sir* sau *mister*, şi care nu accepta să fie numit decît căpitan şi nimic altceva.

— Sînt cel mai bun căpitan din lumea asta ! strigase el de nenumărate ori, şi faţa plină de pete, cu nasul coroiat, îi tremura de furie. Am fost destulă vreme marinar de rînd, n-am să mai fiu niciodată. Pune-mă la încercare, şi am să-ţi dovedesc, pe sîngele zeului Thor !

Struan examinase cunoştinţele lui Orlov asupra mării şi vînturilor, îi pusese la încercare puterea şi curajul, şi nu-i găsise nici un cusur. Orlov vorbea engleza, franceza, rusa, finlandeza şi norvegiana. Avea o minte sclipitoare şi o memorie uimitoare. Deşi semăna mai degrabă cu un pitic şi era în stare să fie la fel de primejdios ca un rechin, Orlov era cinstit şi puteai avea deplină încredere în el. Struan îi dăduse pe mînă o navă mai mică, apoi una mare. În cele din urmă, comanda unui cliper. Cu un an înainte îl făcuse căpitan pe *China Cloud*, ştiind că pretenţiile lui Orlov, care păreau lăudăroşenie, erau de fapt adevărate. Struan mai turnă nişte ceai, fierbinte şi dulce, dres cu rom.

— Îndată ce domnul Robb şi Culum se urcă la bord, porneşti spre portul Hong Kong.

— Cu cît mai repede cu atît mai bine, aşa-i ?

— Unde-i Wolfgang ?

— În cabina lui. Ai nevoie de el ?

— Nu. Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Orlov îşi aranjă enervat hainele umede de mare în vreme ce părăsea încăperea.

— Cu cît scăpăm mai iute de încărcătura asta ciumată, cu atît mai bine. Cea mai afurisită din cîte mi-a fost dat să văd.

Struan nu-i răspunse. Era frînt de oboseală, dar mintea îi lucra cu înfrigurare. Aproape că am ajuns acasă, își spuse el. Numai cîteva ceasuri încă și vei fi la adăpost în port. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru marina regală. Lîngă una dintre fregate poți să stai și să te mai odihnești și tu. Cabina cea mare era spațioasă și luxoasă. Dar acum era plină de muschete, cuțite, fiare de luptă, săbii și hangere de abordaj. Înainte de a aduce tezaurul la bord, își dezarmase întregul echipaj. Acum numai el și căpitanul Orlov purtau arme. Struan simțea tensiunea care îmbibase parcă toată nava. Tezaurul îi îmbolnăvise pe toți. Mda, se gîndi el, n-a rămas nici unul neatins de microb. Nici Robb. Nici Culum. Poate că nici Orlov.

În timpul călătoriei de la Pagoda de Marmură, Ah Gip intrase în comă și apoi își dăduse sufletul. Struan voise s-o înmormînteze în mare, dar May-may îl rugase să nu facă una ca asta.

— Ah Gip a fost o sclavă credincioasă, îi spusese ea. Ar însemna să stîrnești un *joss* rău dacă n-o restitui părinților ei ca s-o îngroape ca pe o chinezoaică ce este, absolut tare cumplit, Tai-Pan.

Așa că Struan schimbase destinația navei și pornise spre Macao. Acolo, cu ajutorul lui Mauss, îi cumpărase lui Ah Gip un sicriu frumos, și-l încredințase părinților. Pentru înmormîntarea fetei le oferise și zece taeli de argint. Părinții ei erau niște Hoklo, din poporul acela de barcagii, și-i mulțumiseră îndelung și îl bătuseră la cap s-o ia în schimb pe sora mai mică a lui Ah Gip, Ah Sam. Ah Sam avea cincisprezece ani, o fetișcană numai veselie, care vorbea și *pidgin English*, lucru neobișnuit pentru cei din neamul Hoklo, și mai avea și picioarele legate. May-may o știa pe Ah Sam și fusese de acord s-o cumpere,

așa că Struan încuviință. Părinții ei cerură trei sute de taeli de argint pentru Ah Sam. Struan ar fi acceptat să le dea suma asta, dar May-may îi spusese că și el și ea aveau să-și piardă obrazul dacă ar fi plătit primul preț care li se cerea. Așa că s-a tocmit ea cu părinții și a coborît prețul la o sută șaisprezece taeli. Struan împlini apoi toate formalitățile de cumpărare a fetei așa cum era obiceiul. Dar, după aceea, după ce vînzarea s-a încheiat iar el, după legea chineză, devenise stăpînul unei sclave, Struan rupse în fața fetei documentul și-i spuse că nu mai era sclavă, ci slujnică. Ah Sam nu pricepu. El știa că mai apoi fata o va întreba pe May-may de ce rupsese el hîrtia și May-may avea să-i explice că barbarii ăștia aveau unele obiceiuri ciudate. Ah Sam va fi de acord cu ea și apoi avea să fie și mai temătoare față de el.

Cît timp *China Cloud* rămăsese la Macao, Struan consemnase tot echipajul la bord, în afară de Wolfgang Mauss. Se temea să nu cumva să răsufle vreun cuvînt despre tezaurul pe care-l avea în cală, și, cu toate că de obicei avea încredere în oamenii echipajului său, acum, cînd era la îndemînă atîta bogăție, numai cît s-o apuci, nu mai putea pune bază pe ei. Se aștepta să fie victimă a unui act de piraterie fie din afară, fie dinăuntru. La Macao aproape că izbucni o revoltă la bord, și pentru prima oară el și ofițerii lui fuseseră nevoiți să folosească biciul, fără alegere, și pusese pază pe puntea dunetei și ancorase departe de celelalte nave, în rada puțin adîncă. Sampanelor li se interzisese să se apropie la mai mult de o sută de iarzi de *China Cloud*.

Îl trimisese pe secund, Cudahy, cu cuterul înainte la Hong Kong, pentru a-i aduce pe Robb și Culum într-un tainic loc de întîlnire, în golful Deepwater, cu instrucțiuni severe de a nu scoate o vorbă despre tezaurul de pe navă. Știa că asta putea spori pericolul, dar înțelesese

că trebuia să-și asume acest risc. Acum, cînd tezaurul era în siguranță pe *China Cloud,* avusese vreme destulă să se gîndească la Jin-qua, la Nobila Casă, la Robb și Culum, și ce avea de făcut în viitor. Știa că acum venise sorocul să schițeze configurația viitoare a companiei. Cu sau fără Robb și Culum. Cu orice preț.

O lăsase pe May-may la Macao, în casa pe care i-o dăruise. Înainte de plecare, el și May-may se duseseră pînă la Chen Sheng acasă. Duncan, feciorul său în vîrstă de trei ani, începu să se prosterne dinaintea lui, dar el îl ridicase în brațe și-i spusese să nu mai facă asta niciodată, dinaintea nimănui. Duncan îi răspunsese : „Da, Tai-Pan" și-i îmbrățișase pe el și May-may. Kate, mezina, fusese alintată în același chip ca Duncan, în vreme ce Chen Sheng se învîrtea în jurul lor ca o cloșcă bătrînă. Se aduseră pe masă ceai și mîncare, după care Chen Sheng îi ceru lui Struan încuviințarea să i-o prezinte pe Kai-sung, care dorea să se prosterne dinaintea Tai-Panului. Kai-sung avea treizeci și șase de ani. Apăru într-o frumoasă rochie în care se îmbinau auriul cu purpuriul, cu ace din jad și argint în părul ei negru ca smoala. Parcă nici n-ar fi trecut șaptesprezece ani. Avea chipul ca dăltuit în alabastru, ochii la fel de adînci ca în tinerețe. Dar pe chip îi curgeau rîuri de lacrimi, vorbi în dialectul cantonez și May-may traduse cu emoție.

— Sora cea mai mare e atît de îndurerată pentru că Tai-tai a murit, Tai-Pan. Sora cea mai mare spune că ori de cîte ori o să vrei să lași copiii aici, vor fi ca și copiii ei. Și-ți mulțumește pentru că ai fost atît de bun cu ea și fiul ei.

— Spune-i că e foarte frumoasă și mulțumește-i.

May-may făcu întocmai și apoi mai plînse și ea puțin împreună cu Kai-sung, și apoi fură fericite amîndouă. Kai-sung iar se prosternă dinaintea lui și apoi dispăru. Chen Sheng îl trase pe Struan deoparte.

— Eu auzit bun *joss* la tine, Tai-Pan.

Fața lui ca o lună plină era numai zîmbet.
— Poate.
— Eu cumpere oameni construiește la Hong Kong tare tare ieftin la atît *joss* bun ! Chen Sheng se ținu cu mîinile de burdihanul imens și hohoti de rîs. Heya, Tai-Pan, cumpere fecioară la tine sclavă. Vreau ? Eu cumpere la tine, heya ? Ieftin ieftin.
— Aiii iaa ! fecioară ! Și așa destul necaz !
Struan și May-may își luară copiii și se întoarseră acasă. Banii pe care-i pierduse May-may la table depășeau valoarea casei. Cu un aer oficial și un întreg ceremonial, ea îi înmînă actul de proprietate al casei. dar, în aceeași clipă îi oferi și un pachet de cărți de joc :
— Tai-Pan. dublu sau nimic, pe toată datoria.
El trase un valet, ea începu să se lamenteze și să-și smulgă părul din cap.
— Vai mie, vai mie ! Mă așteaptă bordelul, unde am să ajung o curvă bună doar de dat la cîini. De ce-am mai deschis eu gura asta spurcată ?
Distrusă cu totul, închise ochii, trase o carte, se îndoi de mijloc ca la o închinăciune, și deschise ochii numai pe jumătate. Trăsese o damă, urlă de fericire și i se aruncă în brațe.
Struan se înțelese cu May-may ca el să se întoarcă repede de la Hong Kong, sau să trimită *China Cloud* s-o ia, după care porni cu nava spre golful Deepwater.

Ușa cabinei se deschise.
— Bună, tată, îl salută Culum.
— Hello, Dirk, spuse și Robb
— Fiți bineveniți la bord. Cum a fost călătoria
— Destul de plăcută, spuse Robb și se lăsă să cadă pe un scaun.
Avea ochii încercănați.
— Robb, arăți cam obosit.

— Sînt. Am încercat de toate, totul ! Își scoase haina groasă, din care ieșeau aburi. Nu ne mai dă nimeni credite. Am pierdut. Dirk, tu ce vești bune ne aduci ? Pipăi în buzunarul hainei sale marinărești și scoase la iveală o scrisoare. Îmi pare rău că nu pot să-ți aduc eu niște vești mai bune. A venit pentru tine cu vasul poștal de ieri. De la tata.

Toată emoția și fericirea de care fusese cuprins gîndindu-se la ceea ce înfăptuise dispărură. Winifred, îi fulgeră lui prin minte, trebuie să fie vorba despre ea. Luă scrisoarea. Sigiliul era neatins. Recunoscu scrisul încîlcit al tatălui său.

— Ce vești mai sînt de acasă ? se interesă el străduindu-se să nu-l trădeze glasul.

— Dirk, doar atîta a venit. Eu n-am primit nimic. Îmi pare rău. Tu ce-ai mai făcut ? Ce-ai pățit la obraz ? Te-ai ars ? Iartă-mă că nu prea ți-am fost de mare ajutor.

Struan puse scrisoarea pe birou.

— Ai cumpărat teren ?

— Nu. Licitația terenurilor s-a amînat.

Robb încercă să nu se mai uite la scrisoare.

— Licitația e mîine, tată. N-a fost timp îndestul pentru a se face măsurătoarea terenurilor. Așa că s-a amînat.

Culum se clătină în clipa în care nava se bandă sub apăsarea vîntului în vele. Își recăpătă echilibrul, sprijinindu-se de birou.

— Să deschid eu scrisoarea ?

— Nu, mulțumesc. L-ai văzut pe Brock ?

— Acum două zile a sosit de la Whampoa și *White Witch*, îi răspunse Robb. Eu nu l-am văzut cu ochii mei. Iar sîntem în război cu el ?

— Da, îi răspunse Struan. Flota de război mai e la Hong Kong ?

— Da. Dar de cînd a venit Eliksen și ne-a adus veștile proaste, s-a desfășurat în dispozitiv de război. Intrările

dinspre est și vest au fost ocupate de patrule de pază. O să atace Hong Kong-ul ?

— Nu fii caraghios, Robbie.

Robb urmări siajul lăsat de navă. Dirk arată cu totul alt om, îi trecu lui prin minte. Apoi băgă de seamă harababura din cabină.

— Dirk, ce caută aici atît de multe arme ? Ce se petrece aici ?

— Culum, ce-a mai făcut Longstaff ? îl întrebă Struan.

— Habar n-am, îi răspunse Culum. Nu l-am văzut decît o singură dată, și atunci doar pentru a-i cere aprobarea ca să amînăm licitația.

— Nici eu nu l-am mai văzut, Dirk. După ce-a apărut articolul acela despre noi în presă, mulți oameni au devenit scumpi la vedere. În special Longstaff.

— Ah, ce s-a întîmplat ?

— L-am întîlnit a doua zi. Și mi-a zis : P-onoarea mea, i-adevărat ? și după ce i-am răspuns că da, a luat o priză de tabac și mi-a zis : Păcat. Ei, Robb, sînt tare, tare ocupat. La revedere. Și a mai ras un pahar de porto.

— Și ce-ai fi vrut să facă ?

— Dirk, nu știu. Cred că mă așteptam să-și exprime părerea de rău. Sau chiar să dea o mînă de ajutor.

— Longstaff nu l-a concediat pe Culum. Asta-i în favoarea lui.

— A dorit să mă întorc doar pentru că nu s-a găsit pe moment altcineva să-i facă treaba, îi răspunse Culum, care în ultimele două săptămîni se mai împlinise și-și mai pierduse din paloarea lăsată de holeră. Cred că-l distrează faptul că sîntem faliți. În ce mă privește, adăugă el iute, eu nici nu contez. Vreau să zic acum că Nobila Casă e falimentară.

— Culum, dacă nu sîntem noi, o să fie altă companie.

— Da, bine, știu, tată. Voiam să zic că .. ei bine, între tine și Longstaff erau niște legături foarte speciale. Se

prosterna dinaintea priceperii tale din cauza averii pe care o aveai. Dar dacă n-ai avere nu mai ești de soi, și dacă nu ești de soi, nu mai poți fi egal cu el, iar dacă nu ești egalul lui nu mai ai nici pricepere. Nimic ! Cred că e destul de trist.

— De unde ai învățat chestia cu prosternatul ?

— Așteaptă pînă ajungi la Hong Kong.

— Ce înseamnă asta, fiule ?

— În cîteva ceasuri sîntem acolo. O să vezi cu ochii tăi ! Vocea lui Culum deveni tăioasă. Tată, te rog, deschide scrisoarea.

— Veștile n-or să fugă. Cînd ai plecat, Winifred abia mai sufla. Speri într-un miracol ?

— Da, sper. M-am rugat pentru miracolul ăsta.

— Haideți în cală, le spuse Struan.

Grămezile ordonate de lingouri de argint străluceau straniu sub lumina legănată a felinarului din cală. Dăinuia un aer închis, îmbîcsit de izul dulceag și grețos al opiului crud. Peste tot mișunau gîndacii negri.

— Uite, aici e îndestul ! le spuse Struan.

Robb luă un lingou ca să se convingă că era adevărat, mîinile îi tremurau.

— De necrezut.

Struan le povesti cum dobîndise tezaurul acesta. Le încredință toate cele discutate cu Jin-qua, în afară de sigiliu și de cele patru jumătăți de monedă, de cei cinci *lac* ce trebuiau păstrați la loc sigur și de un *lac* pentru Gordon Chen. Le relată confruntarea cu Brock pe fluviu, dar nu spuse un cuvînt despre May-may.

— Bestia aia de pirat ! se înfurie Culum. Cînd o să audă de toate astea, Longstaff o să dea ordin ca Brock și Gorth să fie spînzurați.

— De ce ? îl întrebă Struan. Brock n-a fost mai rău decît mine. Pur și simplu din întîmplare a dat peste mine.

— Dar e minciună. Poţi să dovedeşti că e...

— Nici nu pot şi nici n-am să dovedesc nimic. Brock a încercat şi n-a reuşit, asta-i tot. E treaba noastră, şi nimeni să nu-şi bage nasul.

— Nu-mi place chestia asta, insistă Culum. Nu e un mod legal de a trata un act deliberat de piraterie.

— O să ne socotim noi. Cînd o să-mi vină mie la îndemînă.

— Să ne ajute Dumnezeu, sîntem salvaţi, se băgă în vorbă şi Robb, cu glas abia auzit. De-acum toate planurile monetare internaţionale vor trece prin noi. Vom fi cea mai bogată companie din Orient. Dirk, Dumnezeu să te binecuvînteze. Eşti nemaipomenit !

De-acum viitorul e asigurat, exulta de emoţie Robb în sufletul lui. De-acum vom avea destul, chiar şi pentru gusturile extravagante ale lui Sarah. De-acum pot să mă întorc de îndată în ţară. Poate că Dirk o să-şi schimbe intenţiile şi n-o să plece de aici niciodată, n-o să se întoarcă în ţară, o să uite de parlament. Nu mai există nici un motiv de îngrijorare. Acum pot să-mi cumpăr şi eu un castel, şi să trăiesc în tihnă ca un moşier. Copiii or să se căsătorească şi or s-o ducă bine şi o să avem destul şi pentru copiii copiilor lor. Roddy poate termina universitatea şi să se apuce de activitatea bancară, şi să nu-i pese de Orient.

— Dirk, Dumnezeu să te binecuvînteze !

Şi Culum era în culmea extazului. Mintea lui striga : „Asta nu-i tezaur, ci putere. Puterea de a cumpăra arme, sau de a cumpăra voturi pentru a domina parlamentul. Aici e răspunsul pentru chartă şi mişcarea chartistă. Ca Tai-Pan eu pot folosi puterea întreagă a acestei bogăţii... ba şi mai multă... pentru un scop folositor. Doamne, îţi mulţumesc, se ruga el cu fervoare, pentru că ne-ai ajutat în ceas de nevoie. Culum îl privea acum pe tatăl său cu alţi ochi. În ultimele săptămîni, se gîndise mult la cele spuse de taică-său cu privire la avere şi putere, la utilita-

tea acestora. Fiind în anturajul lui Glessing și la marginea imperiului puterii stăpînit de Longstaff, simțind în plus zîmbetele răutăcioase abia ascunse, ca și bucuria exprimată deschis față de prăbușirea Nobilei Case, Culum pricepuse că omul singur, fără ranguri nobiliare și fără putere, e cu totul neajutorat.

Struan simțea lăcomia lui Robb și Culum. Mda, își spuse el, dar fii cinstit. Tezaurul ăsta îi transformă pe toți. Uită-te la tine. Ai ucis opt, zece oameni pentru a-l apăra. Da, și ai fi în stare să mai ucizi o sută. Uită-te la ce te împinge să le faci fiului și fratelui tău.

— Trebuie să vă spun neapărat ceva, începu el. Acest tezaur mi-a fost dat sub formă de împrumut. În schimbul cuvîntului meu. Răspund pentru el în fața lui Jin-qua. Eu ! Nu Nobila Casă.

— Dirk, nu pricep, interveni Robb.

— Tată, ce-ai spus ?

Struan luă o Biblie.

— Mai întîi jurați pe Sfînta Scriptură că ceea ce am să vă spun va rămîne sub pecetea tainei, numai între noi trei.

— Chiar e nevoie să mai și jurăm ? se miră Robb Bineînțeles că n-am să spun niciodată nimănui.

— Robb, juri ?

— Bineînțeles.

Și el și Culum jurară să păstreze secretul. Struan puse Biblia pe o grămadă de lingouri.

— Acest tezaur e menit pentru salvarea Nobilei Case cu condiția ca atunci cînd oricare dintre voi va deveni Tai-Pan să accepte să consacre compania în totalitate pentru a sprijini Hong Kong-ul și comerțul cu China. În al doilea rînd, cartierul general al companiei să fie la Hong Kong, în al treilea rînd să preia angajamentele și responsabilitatea cuvîntului meu dat lui Jin-qua și față de moștenitorii lui ; să garantați că cel pe care-l veți alege drept succesor ca Tai-Pan să facă același lucru și, în

fine, în ultimul rînd — şi Struan arătă spre Biblie —, să consimţi ca numai un creştin, şi rudă cu voi, să fie Tai-Pan. Juraţi pe Sfînta Scriptură, aşa cum consimţiţi ca şi succesorul vostru să jure pe Sfînta Scriptură înainte de a-i încredinţa stăpînirea.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Robb, care cunoştea mintea fratelui său mai bine, întrebă :

— Acum ştim toate condiţiile puse de Jin-qua ?

— Nu.

— Care-s celelalte ?

— Vi le spun după ce juraţi. Ori aveţi încredere în mine, ori nu, cum vreţi.

— Nu e prea cinstit.

— Robb, nici tezaurul ăsta nu e prea cinstit. Trebuie să fiu sigur de voi. Nu e o joacă de copii. În clipa asta nu mă gîndesc că îmi sînteţi neamuri. În joc e soarta a o sută de ani. A două sute de ani ! În semiobscuritatea împrăştiată de felinarul care se legăna, ochii lui Struan erau de un verzui luminos. Încredinţez Nobila Casă scurgerii vremii după calendarul acestui pămînt al Chinei. Cu voi sau fără nici unul dintre voi.

Aerul păru să se facă dintr-o dată vîscos. Robb simţi cum îi curge sudoarea pe umeri şi pe gît. Culum se uita la taică-său încremenit. Robb glăsui :

— Ce înseamnă pentru tine să consacri compania în totalitate pentru a sprijini Hong Kong-ul ?

— Să-l sprijine permanent, să-l apere, să facă din el o permanentă bază de negoţ. Iar negoţ înseamnă să deschizi China în faţa lumii. Întreaga Chină. Să atragi China în rîndul familiei naţiunilor lumii.

— Asta e imposibil, replică Robb. Imposibil !

— Mda, poate. Dar asta va încerca Nobila Casă să facă.

— Vrei să zici adică să ajute China să devină o putere mondială ? îl întrebă Culum.

— Da.

— Dar e primejdios, răcni Robb. E o nebunie ! Și așa sînt destule necazuri pe lume, fără să mai stîrnim și masa asta de umanitate păgînă. O să ne înghită. Pe toți. Toată Europa.

— Robb, al patrulea om e chinez pe pămînt acum. Avem marea șansă de a-i ajuta acum ! Să-i învățăm legea noastră. Legea britanică. Legea, și ordinea, și dreptatea. Creștinismul. Într-o zi sau alta vor porni și singuri în lume, de capul lor. Eu zic că trebuie să le arătăm cum s-o ia pe calea apucată de noi.

— E imposibil. N-o să izbutești să-i schimbi niciodată. Niciodată. E zadarnic.

— Acestea sînt condițiile. În cinci luni de zile vei fi Tai-Pan. La soroc, te va urma Culum, dacă e vrednic de asta.

— Isuse Hristoase din ceruri ! explodă Robb. De asta te-ai chinuit tu toți acești ani ?

— Da.

— Dirk, întotdeauna am știut că ai și tu visurile tale. Dar ăsta... e prea mult. Nici nu știu dacă e monstruos sau minunat. Pe mine mă depășește.

— Poate, spuse Struan cu glasul dur. Dar e o condiție pentru supraviețuirea ta, Robbie, a familiei tale, a viitorului ei. În cinci luni vei fi Tai-Pan. Pentru cel puțin un an.

— Ți-am mai spus și înainte, cred că e altă hotărîre lipsită de înțelepciune din partea ta, izbucni Robb, cu fața desfigurată. Nu am nici priceperea, nici viclenia de a mă descurca cu Longstaff, nici pe cele cerute ca să mențin Nobila Casă în primul plan al acestor intrigi de război. Sau să mă descurc cu chinezii.

— Știu. Știu și riscul pe care mi-l asum. Dar de-acum Hong Kong-ul ne aparține. Războiul se va încheia la fel de repede ca și celălalt. Struan făcu un semn cu mîna spre tezaur. Tot ce-i aici e o stîncă ce nu va putea fi spulbe-

rată chiar așa de ușor. De acum încolo totul rămîne în seama negoțului. Și ești un bun negustor.

— Dar nu e numai negoțul. Mai există și nave care trebuie să navigheze, pirați cu care să te lupți, să te descurci și cu Brock, și o mie de alte lucruri.

— În cinci luni cele mai importante vor fi înlăturate. Celelalte vor fi problemele tale.

— Oare ?

— Da. Fiindcă datorită acestui tezaur, acum valorăm trei milioane și mai bine. Cînd am să ies din afacere, am să iau unul cu mine. Și douăzeci la sută din profit atît cît trăiesc. Și tu vei face la fel ! Se uită la Culum. Cînd ai să-ți închei și tu misia, o să valorăm zece milioane pentru că eu am să te apăr și pe tine și Nobila Casă, și asta din parlament, și Nobila Casă va ajunge mai prosperă decît în toate visurile tale. Nu mai trebuie să ne bazăm pe sir Charles Crosse, Donald McDonald, McFee, Smythe, Ross sau toți ceilalți pe care-i sprijinim pentru ca să ne susțină cererile, o s-o fac eu. Și am să vin la Hong Kong și iar am să plec, așa că nici unul dintre voi n-are nici un motiv să se îngrijoreze.

— Eu n-am nevoie decît de suficientă avere ca să stau și să visez în liniște și să mă trezesc în pace, reluă Robb, în Scoția. Nu în Orient. Nu vreau să-mi las oasele aici. Cu următoarea navă am plecat.

— Un an și cinci luni nu e chiar o rugăminte atît de mare.

— E o poruncă, nu o rugăminte, Dirk.

— Nu vreau să te oblig în nici un fel. Acum o lună erai gata să accepți cincizeci de mii și să pleci. Prea bine. Oferta e încă valabilă. Dar dacă vrei ceea ce ți se cuvine pe drept, mai bine de un milion, ăștia o să-i primești peste doi ani. Struan se întoarse spre Culum. Flăcăule, ție îți cer doi ani din viața ta. Dacă devii Tai-Pan, atunci încă trei ani. Cinci ani cu totul.

— Dacă nu accept condiţiile, atunci trebuie să plec ? întrebă Culum, simţindu-şi gura uscată iască, junghiuri în inimă.

— Nu. Eşti mai departe partenerul meu, deşi un partener mai tînăr. Dar nu vei fi niciodată Tai-Pan. Niciodată. Va trebui să găsesc şi să pregătesc pe altcineva. Lui Robb, cinstit şi drept, nu-i pot cere, impune, mai mult de un an. Are de-acum unsprezece ani de cînd se chinuie cu ridicarea firmei. Struan apucă un lingou. Culum, chiar dacă ai să fii acum de acord, va trebui să dovedeşti că şi eşti în stare. Vei fi prezumtiv moştenitor, doar atît. N-o să te îngraşi tu din sudoarea mea şi a lui Robb. Asta-i legea clanului şi e o bună rînduială de viaţă Fiecare trebuie să se ţină pe propriile lui picioare. Bineînţeles că am să te ajut cît am să pot, cît mai sînt în viaţă, dar numai de tine depinde să dovedeşti ce eşti în stare. Numai un adevărat bărbat are dreptul să stea în vîrful piramidei.

Culum se îmbujoră la faţă. Robb se uita ţintă la Struan, simţind că-l detestă.

— Dirk. tu nu cred că doreşti să ai în cinci luni de zile un Tai-Pan. Doar o dădacă vreme de un an, nu-i aşa ?

— Garantează-mi că vei prelua funcţia pentru cinci ani şi apoi poţi să alegi în locul tău pe cine vrei.

— Pot să-l înlătur pe Culum chiar acum dacă promit să rămîn cinci ani ?

— Da, îi răspunse Struan pe loc. Cred că ar fi păcat, dar va fi cum hotărăşti tu. Da.

— Culum, vezi ce poate face puterea dintr-un om ? replică Robb, încordarea simţindu-i-se în voce.

— Forma de acum a Nobilei Case e moartă fără tezaurul ăsta, le puse în vedere Struan fără ranchiună. V-am spus care sînt condiţiile mele. Gîndiţi-vă şi hotărîţi-vă.

— Acum înţeleg eu de ce eşti atît de detestat peste tot prin mările astea, replică Culum.

— Eşti sigur, fiule ?
— Da.
— N-ai de unde să ştii, nu poţi şti cu adevărat decît atunci cînd vei ajunge la capătul celor cinci ani.
— Atunci n-am de ales, tată. Cinci ani sau nimic, da ?
— Nimic sau totul, Culum. Dacă ai de gînd să fii doar al doilea, n-ai decît să te arunci peste bord de pe acum. Încerc să te fac să înţelegi că pentru a fi cu adevărat Tai-Pan al Nobilei Case trebuie să fii gata să rezişti de unul singur, să accepţi să fii urît, să ai un scop deasupra muritorilor, şi să fii în stare să sacrifici pe oricare om de care nu eşti sigur. Pentru că eşti fiul meu, îţi ofer astăzi şansa de a dobîndi puterea supremă în Asia, deşi n-ai fost supus încercărilor în privinţa asta. Puterea de a face aproape orice pe pămînt. Şi nu ţi-o ofer cu inima uşoară : eu ştiu ce înseamnă să fii Tai-Pan. Dumnezeule, hotărăşte-te odată !

Culum încremenise cu ochii la Biblie. Şi la lingouri. Nu vreau să fiu pe locul al doilea, îşi spuse el. Acum ştiu. Cel care se mulţumeşte numai cu locul al doilea nu va face niciodată ceva de seamă. Am tot timpul de pe lume să mă îngrijorez din cauza condiţiilor acestea, din cauza lui Jin-qua, a chinezilor, a problemelor acestui pămînt. Poate că nici nu trebuie să mă sperie gîndul că voi fi Tai-Pan. poate că Robb nu va socoti că sînt destul de bun pentru asta. O, Doamne, dă-mi prilejul să mă dovedesc în stare să fiu Tai-Pan pentru ca în acest fel să-mi folosesc puterea în scopuri bune. Să fie aceasta un mijloc pentru ţelurile tale. Charta trebuie să izbîndească. E singura cale.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Luă Biblia în mînă.

— Jur pe sfîntul Dumnezeu că voi împlini aceste condiţii. Atunci cînd şi dacă voi ajunge Tai-Pan. Aşa să-mi ajute mie Dumnezeu.

Cînd puse Biblia la loc mîinile îi tremurau.

— Robb ? spuse Struan fără să ridice ochii spre el.
— Cinci ani în calitate de Tai-Pan și pot să-l trimit pe Culum înapoi în Scoția ? Acum ? Și să pot schimba orice oricum aș pofti ?
— Da, pe Dumnezeul meu. Trebuie să repet ? Peste cinci luni faci ce vrei tu. Dacă accepți și celelalte condiții. Da.
În cală se lăsă o liniște adîncă, tulburată doar de șobolanii ce mișunau în întuneric.
— De ce dorești să mă înlături, unchiule ? îl întrebă Culum.
— Ca să-l fac pe taică-tău să sufere. Ești ultimul său urmaș.
— Da, Robb, așa-i !
— E groaznic să spui una ca asta ! Groaznic ! Culum era înspăimîntat. Doar sîntem și noi neamuri. Neamuri !
— Da, îi răspunse Robb chinuit. Dar noi ne spunem adevărul în față. Tatăl tău e în stare să mă sacrifice pe mine, pe tine, copiii mei pentru scopurile lui. Eu de ce să nu fac la fel ?
— Poate chiar așa ai să faci, Robb, poate chiar așa, spuse Struan.
— Doar știi bine că n-aș fi în stare să fac ceva care să te rănească. Dumnezeule din ceruri, ce se întîmplă cu noi ? Am dobîndit un tezaur și deodată putim cu toții de lăcomie și numai Dumnezeu știe ce mai e în sufletul nostru. Te rog, lasă-mă să plec. In cinci luni. Te rog, Dirk.
— Eu trebuie să plec ! Numai fiind în parlament îi pot controla cu adevărat pe Longstaff și pe succesorii lui... așa cum ai să faci și tu cînd vei părăsi Asia. Numai de acolo ne putem pune planul în aplicare. Dar Culum trebuie să aibă și el prilejul să învețe. Un an stai Tai-Pan și apoi pleci.
— Cum să deprindă tot ce trebuie să știe într-un timp atît de scurt ?

— În cinci luni am să ştiu dacă poate deveni Tai-Pan. Dacă nu, o să fac atunci alte aranjamente.

— Ce aranjamente ?

— Robb, eşti gata să accepţi condiţiile ? Dacă da, jură pe Sfînta Scriptură şi să ieşim de aici.

— Ce aranjamente ?

— Dumnezeule ! Robb, eşti de acord sau nu ? Pentru un an sau pentru cinci ? Sau nu eşti de acord ?

Robb îşi muta greutatea de pe un picior pe celălalt după cum nava se banda sub suflarea unui vînt care se întărea mereu. Toată fiinţa lui îl avertiza să nu jure. Dar trebuia s-o facă. Trebuia s-o facă de dragul familiei sale. Luă Biblia în mînă, i se păru foarte grea.

— Deşi urăsc Orientul ăsta şi tot ce poate el să însemne, jur pe Dumnezeu să împlinesc aceste condiţii din toate puterile mele, aşa să-mi ajute Dumnezeu ! Îi înmînă Biblia lui Struan. Cred că o să regreţi că m-ai obligat să fiu Tai-Pan... pentru un an.

— Eu s-ar putea. Hong Kong-ul nu.

Struan deschise Biblia şi le arătă cele patru jumătăţi de monedă pe care le lipise pe interiorul coperţii cu ceară de sigiliu. Le încredinţă, pe rînd, toate condiţiile lui Jin-qua, în afară de cea care se referea la acel *lac* ce-i revenea lui Gordon Chen. Asta-i numai treaba mea, îşi spuse Struan, şi în treacăt se întrebă ce-o să gîndească Culum despre fratele lui vitreg... şi despre May-may cînd o să afle despre ei. Robb ştia de existenţa lui May-may, deşi nu o întîlnise niciodată. Struan se întreba dacă duşmanii lui îi spuseseră ceva lui Culum despre Gordon şi May-may.

Cînd se întoarse în cabină, Struan se duse la birou şi rupse sigiliul scrisorii. Citi primul paragraf şi strigă fericit :

— E în viaţă. Winifred e în viaţă, Dumnezeule ! S-a făcut bine !

Robb îi smulse scrisoarea. Struan își ieși din minți de bucurie și-l luă pe Culum în brațe și începu să danseze o gigă, apoi giga deveni un dans scoțian vioi, Struan se prinse de brațe cu Culum și-l antrenară și pe Robb cu ei și, ca prin farmec, toată ura și sila din ei se spulberară. Apoi Struan, cu masivitatea și puterea lui, îi opri pe cei doi deodată.

— Acum împreună ! Unu, doi, trei ! și toți scoaseră strigătul latin de luptă al clanului, cît îi ținea glasul.

— *Feri !* Drept la țintă !

Apoi îi îmbrățișă din nou și urlă :

— Steward !

Marinarul intră în goană :

— Da, da, sir !

— Două rînduri de rom pentru tot echipajul ! Cimpoierul să fie pe puntea dunetei. Adu o sticlă de șampanie și încă o oală de ceai, Dumnezeule !

— Da, da, sir !

Și cei trei făcură pace între ei. Dar știau toți trei, în adîncul minții lor, unde păstrau secretele, că între ei totul se schimbase. Se spuseseră prea multe. Curînd o va apuca fiecare pe drumul lui. Singur.

— Dirk, mulțumesc lui Dumnezeu că ai deschis scrisoarea la urmă, îngăimă Robb. Mulțumește Domnului pentru scrisoarea asta... Am trăit momente groaznice. Groaznice.

— Și eu, interveni și Culum. Tată, citește-o pînă la capăt.

Struan se lăsă în adîncul fotoliului de piele, făcut marinărește, și le citi scrisoarea. Era scrisă în dialectul gaelic, datată cu patru luni în urmă, la o lună după ce Culum plecase din Glasgow. Parlan Struan scria că viața lui Winifred atîrnase în cumpănă vreme de două săptămîni, după care începuse să-și revină. Doctorii nu puteau explica în nici un chip, doar ridicau din umeri și spuneau : „Voința Domnului". Locuia mai departe cu el

la ferma aceea mică pe care Struan i-o cumpărase bătrînului cu cîţiva ani înainte.

— Acolo o să fie fericită, spuse Culum. Dar n-are cu cine sta de vorbă, decît cu servitorii şi cu caprele. Unde o să se ducă ea la şcoală ?

— Întîi s-o lăsăm să-şi revină pe deplin, apoi o să ne îngrijim şi de asta, spuse Robb. Dirk, citeşte mai departe.

Scrisoarea mai conţinea şi alte veşti despre familie. Parlan Struan avea doi fraţi şi trei surori, toţi căsătoriţi, şi acum se căsătoriseră şi copiii lor. Ba şi copiii lui — Dirk şi Flora, din prima căsătorie, Robb, Uthenia şi Susan din a doua, aveau şi ei familia lor acum. Mulţi dintre urmaşi au emigrat : în coloniile canadiene, în Statele Unite ale Americii, cîţiva s-au împrăştiat în India şi America de Sud spaniolă. Parlan Struan mai scria că Alistair McCloud, care se căsătorise cu sora lui Robb, se întorsese de la Londra cu fiul său Hector şi se stabilise iar în Scoţia — moartea lui Susan şi a fiicei sale Clair îl apăsa greu şi aproape îl doborîse. Că primise o scrisoare de la Kerns — Flora, sora lui Dirk, se căsătorise cu Farran Ken, cu un an înainte, şi plecaseră cu o navă spre Norfolk, Virginia, ajunseseră cu bine, călătoria fusese plăcută, cei trei copii ai lor erau teferi şi fericiţi.

Scrisoarea continua : „Spune-i lui Robb că Roddy a plecat ieri la universitate. L-am instalat în digilenţa de Edinburgh, i-am dat şase şilingi să-i aibă în buzunar şi mîncare pentru patru zile. Vărul tău Dougal mi-a scris că în vacanţe o să-l ia la el şi o să aibă grijă de el pînă se întoarce Robb acasă. Mi-am luat îngăduinţa să semnez în numele lui o poliţă plătibilă la cerere pentru cincizeci de guinee care să acopere cheltuielile de cazare şi masă pentru un an de zile şi un şiling pe săptămînă bani de buzunar. I-am dat şi o Biblie şi l-am dăscălit să se ferească de femeile uşoare şi beţie, de jocuri de noroc şi i-am citit din Hamlet de Shakespeare pasajul cu «nici să

nu ceri, nici să nu dai bani cu împrumut» și l-am pus pe flăcău să-l scrie pe o bucată de hîrtie și s-o pună în Sfînta Scriptură. A scris frumos. Biata ta Ronalda și copiii sînt îngropați într-una din gropile pentru cei morți de holeră. Dirk, îmi pare rău, dar legea a hotărît ca toți morții molimei să fie arși și apoi îngropați în gropi cu var pentru siguranța celor vii. Înmormîntarea s-a făcut așa cum spune credința noastră, în pămînt sfințit. Dumnezeu să-i odihnească în pace. Fii fără grijă în privința lui Winnie. Fata e sănătoasă și aici, lîngă Loch Lomond, loc binecuvîntat de pasul Domnului, o să ajungă o femeie minunată, cu frica lui Dumnezeu. Acum fii cu mare băgare de seamă : să nu-i lași pe barbarii din Chitaiul ăla indian să-ți fure sufletul și zăvorăște-ți cu grijă ușa împotriva răului care puiește în tărîmurile acelea blestemate. Și vii acasă curînd ? Eu mă găsesc sănătos și Dumnezeu m-a binecuvîntat. Doar încă șapte ani să mai am pe lîngă cei șaptezeci pe care mi i-a dăruit Domnul. Dar omului îi e dat doar o dată la patru sute de ani să fie martorul unor zile atît de rele. Eu sînt bine sănătos. La Birmingham și Glasgow și Edinburgh au avut loc răscoalele, așa zic ziarele. Muncitorii din fabrici cer mai mulți bani pentru truda lor. Acum două zile la Edinburgh a fost frumos spînzurat unul pentru furt de oi. Blestemată fie Anglia ! În ce fel de lume trăim dacă un bun scoțian poate fi spînzurat numai pentru că a furat o oaie de la un englez, după ce a fost condamnat de un judecător scoțian ! Groaznic ! În aceeași ședință de judecată alte sute au fost condamnați să fie deportați în tărîmul Van Diemen din Australia, pentru că s-au răsculat și au făcut grevă, pentru că au dat foc unei fabrici. Prietenul lui Culum, Bartholomew Angus, a fost condamnat la zece ani deportare în New South Wales, pentru că a condus o revoltă chartistă la Edinburgh. Oamenii..."

— Dumnezeule, exclamă Culum.

— Cine-i Bartholomew, Culum ? îl întrebă Struan.

— La universitate am stat în aceeaşi cameră. Sărmanul, bietul Bart.

Struan i-o reteză tăios :

— Ştiai că e chartist ?

— Bineînţeles ! Culum se duse la fereastră şi se uită ţintă la siajul lăsat de navă.

— Culum, şi tu eşti chartist ?

— Tu singur ai zis că şi Charta era bună.

— Da. Numai că în plus ţi-am spus şi părerile mele despre insurecţie. Eşti un membru activ al chartismului ?

— Dacă aş fi fost în ţară aş fi fost. Cei mai mulţi dintre studenţii universităţii sînt partizanii Chartei.

— Atunci e bine că te afli aici, Dumnezeule. Dacă Bartholomew a condus o răscoală, atunci merită zece ani. Avem legi bune şi cel mai minunat sistem parlamentar din lume. Lucrurile nu se schimbă prin insurecţii, răscoale şi greve.

— Tată, ce mai scrie în scrisoarea aceea ?

Struan îşi fixă pentru un moment privirea asupra fiului său care stătea cu spatele, şi la urechi parcă îi ajunse un ecou al vocii Ronaldei. Îşi puse în minte ca în viitor să cerceteze mai atent treburile astea cu mişcarea chartistă. Apoi începu din nou să citească :

— „În fiecare zi sosesc mereu alţi oameni la Glasgow din Highlands, unde moşierii continuă să îndrăgească terenurile clanului, ridicîndu-le drepturile lor prin naştere. Ticălosul acela cu inima neagră, contele Struan, Dumnezeu să-l trăznească, adună un regiment care să lupte în coloniile indiene. Oamenii se strîng sub flamura lui, ademeniţi de promisiunile jafului şi pămînturilor ce le vor dobîndi. Umblă zvonul că va trebui să pornim din nou la război cu blestemaţii aceia de americani pentru coloniile canadiene, şi se aud tot felul de poveşti cum că războiul ar fi izbucnit între diavolii de franţuji şi ruşi pentru imperiul turcilor otomani. Blestemaţi fie franţujii ! Ca şi cum n-am fi suferit destul din pricina celui mai mare ticălos,

Bonaparte. Fiule, trăim într-o situaţie tare grea. Ah, am uitat să spun că s-au întocmit nişte planuri să se facă o cale ferată pentru a uni Glasgow-ul cu Edinburgh-ul în cinci ani. N-o să fie minunat ? Atunci poate că scoţienii au să se poată strînge laolaltă ca să-i alungăm pe diavolii de englezi şi să avem regele nostru. Vă îmbrăţişez pe tine şi pe fratele tău, şi strînge-l la piept pe Culum din partea mea. Tatăl tău care te cinsteşte, Parlan Struan."

Struan îşi ridică privirea, păstrînd un zîmbet ciudat pe faţă :

— Fioros ca de obicei.

— Dacă Struan contele adună un regiment pentru India, s-ar putea să ajungă pe meleagurile astea, spuse Robb.

— Mda. Şi mie mi-a trecut prin minte acelaşi gînd. Ei bine, flăcăule, dacă ajunge vreodată contele pe domeniul Nobilei Case, regimentul acela o să se întoarcă în ţară fără căpetenie, aşa să-mi ajute mie Dumnezeu.

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu, răspunse ca un ecou Culum.

Se auzi o bătaie în uşă şi stewardul intră în grabă cu şampania, paharele şi ceaiul.

— Căpitanul Orlov mulţumeşte-n numele echipajului, sir.

— Spune-i lui şi lui Wolfgang să vină şi ei aici la sfîrşitul cartului.

— Da, da, sir.

După ce se turnă şampania şi ceaiul în pahare, Struan ridică paharul :

— Un toast. Pentru Winifred, care s-a întors din lumea morţilor.

Băură şi Robb spuse :

— Încă un toast. Pentru Nobila Casă. Fie ca niciodată să nu se mai nască în gîndul şi fapta noastră sămînţa răului unuia faţă de celălalt.

— Da !

Băură.

— Robb, cînd ajungem la Hong Kong, să scrii agenților noștri. Spune-le să afle cine au fost directorii băncii noastre, responsabili de extinderea exagerată a creditelor.

— În regulă. Dirk.

— Și după aia, tată ? întrebă Culum.

— Apoi o să-i distrugem pe cei vinovați. îi răspunse Struan. Și familiile lor.

Culum simți un fior de gheață auzind implacabila sentință a acestei propoziții.

— De ce și familiile lor ?

— Dar lăcomia lor ce a făcut familiilor noastre ? Nouă ? Viitorului nostru ? Pentru lăcomia lor noi o să plătim ani și ani de zile. Așa să plătească și ei. în aceeași măsură. Toți.

Culum se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Ce vrei. fiule ?

— O privată. Vreau să zic un closet.

Ușa se închise în urma lui.

— Îmi pare rău de ce-am spus. oftă Struan. Dar așa trebuie acționat.

— Știu. Și mie îmi pare rău. Ai dreptate în privința parlamentului. Parlamentul va avea din ce în ce mai multă putere. și acolo vor trebui rezolvate marile probleme ale comerțului. Eu am să mă ocup de partea financiară și amîndoi îl putem supraveghea pe Culum și-l putem ajuta. Așa-i că-i minunată vestea despre Winifred ?

— Da.

— Culum are niște idei foarte înrădăcinate despre anumite probleme. așa-i ?

— E foarte tînăr. Ronalda i-a cam crescut... ei bine, ea a înțeles Sfînta Scriptură cam prea în litera ei, așa cum bine știi. Dar Culum va trebui să ajungă bărbat.

— Cu Gordon Chen ce-ai să faci ?

— Vrei să zici cu el și Culum ? Struan urmări pes-

cărușii care țipau. Treaba asta trebuie rezolvată de îndată ce ajungem la Hong Kong.

— Sărmanul Culum. Nu e chiar așa ușor să intri în viață.

Struan clătină din cap.

— Niciodată nu-i ușor.

După o clipă Robb spuse :

— Îți aduci aminte de iubita mea Ming Soo ?

— Da.

— Mă întreb ce s-o fi ales de ea și de copil.

— Banii pe care i i-ai dat o să-i îngăduie să trăiască taman ca o prințesă și să-și găsească un soț minunat, Robb. Trebuie să fi ajuns soția vreunui mandarin pe undeva. N-are rost să-ți faci griji în privința lor.

— Micuța Isabel acum trebuie să aibă zece ani.

Robb se lăsă furat în trecut de amintirea rîsului ei atît de plăcut, de bucuria pe care i-a oferit-o Ming Soo. Atît de mult, se gîndi el. I-a dăruit într-o singură zi mai multă bunătate, duioșie și căldură decît Sarah în decursul întregii căsătorii.

— Dirk, ar trebui să te căsătorești din nou.

— E timpul să mă gîndesc și la asta. Struan, cu gîndul aiurea, se uita la barometru : arăta 30,1 inci, vreme frumoasă. Robb, cînd o să fii Tai-Pan, să-l călărești pe Culum fără milă.

— Așa am să fac, îi răspunse Robb.

Cînd Culum apăru pe punte, *China Cloud* se înclină mult pe o parte, ieșind din canalul pe care-l forma mica insulă Tung Ku Chau cu Hong Kong-ul. Nava țîșni din gîtuitura canalului dominat de înălțimi muntoase în mare liberă și se îndreptă spre sud-vest. La două mile în babord, se ivi altă insulă, mai mare, Pokliu Chau. Valurile erau biciuite de un puternic muson de nord-est, iar cerul era acoperit de o pătură întunecată de nori.

Culum se îndreptă spre prova, ocolind cu băgare de seamă colacii de parîme şi frînghii rînduiţi cu grijă. Trecu pe lîngă şirurile de tunuri ce străluceau şi se miră de curăţenia care domnea peste tot. Mai urcase el şi la bordul altor nave comerciale din portul Hong Kong, dar acestea arătau cam neîngrijite. Latrina din babord era ocupată de doi marinari, aşa că trecu peste balustradă şi ajunse pe cea din tribord. Se ţinu de frînghiile de siguranţă şi, cu mare greutate, îşi trase pantalonii şi se lăsă pe vine pe grătarul latrinei. Un tînăr marinar cu părul roşcat se apropie şi, dintr-un salt, trecu peste copastie, îşi ocupă şi el un loc în latrină şi-şi lăsă nădragii jos. Era desculţ şi părea să nu aibă nevoie să se ţină de frînghii în vreme ce-şi făcea nevoile.

— 'Neaţa bună, sir, îi spuse marinarul.

— Şi ţie să-ţi fie bună, îi răspunse Culum, ţinîndu-se încruntat de frînghii.

Marinarul termină îndată, se aplecă spre copastie şi, dintr-o cutie, luă un pătrat de ziar, se şterse, aruncă hîrtia dedesubt şi-şi legă din nou nădragii la brîu.

— De ce faci asta ? îl întrebă Culum.

— Cum ? A, hîrtia, sir ? Dumnezeu să mă bată dacă ştiu, sir. E porunca Tai-Panului. Ori te ştergi cu hîrtie la fund, ori îţi pierzi banii pe două luni, başca zece zile la zdup ! rîse marinarul. Tai-Pan o fi avînd el dreptate în felul lui, vă rog să mă iertaţi. Da' e corabia lui, aşa că nu-ţi rămîne decît să-ţi ştergi frumos afurisitul ăsta de cur ! Sări cu uşurinţă din nou la bord, îşi afundă mîinile într-o găleată cu apă de mare şi-şi turnă peste picioarele goale. Şi spălaţi-vă şi mîinile afurisite şi picioarele, pe Dumnezeu, altfel în afurisitul acela de zdup ajungi. Tare ciudate treburi. Aiureală curată, vă cer iertare, sir. Da' dacă îţi tot speli afurisitele astea de mîini, şi-ţi tot ştergi afurisitul de cur, şi mai faci şi o baie afurisită pe săptămînă, şi îţi primeneşti hainele afurisite o dată la săptămînă, atunci înseamnă că duci tare afurisită viaţă !

— Afurisită la naiba, interveni în vorbă alt marinar care se rezema de balustradă, mușcînd dintr-o bucată de tutun de mestecat. Ești plătit cu argint bun ? Și taman cînd vine afurisitul de soroc să ți se plătească, pe Dumnezeu ! Și haleală ca pentru un afurisit de prinț. Și lovele din cîștig. Charlie, ce naiba mai vrei ? Apoi, întorcîndu-se spre Culum : Io 'abar n-am cum face Tai-Panul de-i iese așa, da' pe navele lui e mai puține friguri și bîntuie mai puțin scorbut decît pe toate celelalte nave care bat mările ! Trimise un scuipat cu zeamă de tutun în direcția vîntului. Aș' că-mi șterg și eu curu' și-i chiar o fericire. Vă cer iertare, sir, în locu' 'mneavoastră și io aș face la fel. Tai-Panul e groaznic și tare-i place să-i asculți ordinele !

— Terțarolați gabierii și zburătorii ! strigă căpitanul Orlov de pe puntea dunetei, o voce necrezut de puternică pentru un pirpiriu ca el.

Cei doi marinari își duseră scurt mîna la moțul din frunte, în semn de salut către Culum, și se amestecară printre cei ce suiau în arboradă. Culum folosi și el hîrtia, se spălă pe mîini și coborî sub punte, așteptînd să se ivească prilejul să intre și el în vorbă.

— Ce haz are să te folosești de hîrtie ?

— Cum ? făcu Struan.

— La closet. Ori folosești hîrtie să te ștergi sau zece zile de stat la zdup.

— Ei, flăcăule, am uitat să-ți spun și ție. Chinezii socot în credința lor că e o legătură între excremente și boală.

— Dar e caraghios ! pufni disprețuitor Culum

— Chinezii nu socot că-i așa. Și nici eu ! Struan se întoarse spre Robb. Am încercat metoda asta pe *China Cloud* vreme de trei luni. Nu mai e nici urmă de boală.

— Chiar și în comparație cu *Thunder Cloud* ? îl întrebă Robb.

— Da.

— E doar o simplă coincidență, spuse Culum.

Robb mîrîi :

— O să întîlnești o grămadă de coincidențe pe navele noastre, Culum. Au trecut numai vreo cincizeci de ani de cînd căpitanul Cook a descoperit că lămîile și legumele vindecă scorbutul. Poate că și rahatul de care vorbim să aibă și el un amestec în bolile astea.

— Culum, cînd ai făcut baie ultima dată ? îl întrebă Struan.

— Nu știu,... acum vreo lună... a, mi-am amintit. Pe *Thunder Cloud*, căpitanul Perry a insistat să fac și eu baie o dată pe săptămînă împreună cu echipajul. Mai-mai să mor din cauza frigului. De ce întrebi ?

— Cînd ți-ai spălat veșmintele ultima dată ?

Culum clipi din ochi încurcat spre taică-său și apoi se uită la pantalonii groși din lînă și la redingota de pe el.

— Nu mi le-a spălat nimeni niciodată. De ce să le fi spălat ?

Prin ochii lui Struan trecu o străfulgerare.

— De acum încolo. fie că ești pe mal sau la bordul navei, te speli din cap pînă-n picioare o dată pe săptămînă. Folosești hîrtia și te speli pe mîini. O dată pe săptămînă îți dai hainele să ți se spele. Aici nu bei apă, ci numai ceai. Și-ți speli dinții în fiecare zi.

— Cum ? Nu beau apă ? Păi asta-i nebunie curată. Să-mi spăl hainele ? Păi atunci o să intre la apă și o să se strice croiala și Dumnezeu mai știe ce !

— Aici așa ai să faci ! Te afli în Orient. Te vreau în viață. Și sănătos. Zdravăn.

— N-am să fac așa. Nu-s nici țînc, nici unul dintre marinarii tăi !

— Mai bine faci așa cum îți cere taică-tău, interveni și Robb. Și eu m-am opus. La toate ideile mai noi pe care a încercat să le pună în practică. Pînă cînd mi-a dovedit că lucrurile astea au rezultatul lor. De ce ? Nu știe nimeni.

Dar acolo unde în jurul nostru oamenii mureau ca muștele, noi eram teferi și nevătămați.

— Da' de unde sănătos, îl întrerupse Culum. Mi-ai spus că erai mai tot timpul bolnav.

— Da, dar asta se întîmpla cu ani și ani în urmă. Nu l-am crezut niciodată pe taică-tău ce zicea el despre apă, așa că am băut apă mai departe. Acum fac sînge, și sîngerez mereu. Pentru mine de-acum e prea tîrziu, dar pe Dumnezeul meu, aș fi vrut să îl ascult atunci. Poate că acum nu mi-ar mai putrezi mațele. Dirk nu bea apă niciodată Numai ceai.

— Flăcăule, așa procedează chinezii.

- Eu nu cred în prostia asta.

— Ei, pînă una alta, pînă ai să descoperi tu dacă e adevărat sau nu, îi spuse apăsat Struan, ai să asculți aceste porunci. Și toate cîte ți le-am spus socoate-le drept porunci.

Culum scoase bărbia înainte.

— Doar din cauza unor obiceiuri păgîne ale chinezilor, eu trebuie acum să-mi schimb tot felul de-a fi. Asta vrei să-mi spui ?

— Eu însumi sînt gata să învăț de la ei. Da. Am să fac tot ce-mi stă în putință ca să-mi păstrez sănătatea, și așa o să faci și tu, pe Dumnezeu ! Struan scoase un răcnet : Steward !

Ușa se deschise îndată.

— Da, da, sir !

— Pregătești baia pentru domnul Culum. În cabina mea. Și schimburi curate.

— Da, da, sir !

Struan traversă cabina și se opri dinaintea lui Culum, dominîndu-l cu statura. Îl cercetă pe feciorul său în creștet.

— Ai păduchi în păr.

— Nu te mai înțeleg deloc ! izbucni Culum. Toată lumea are păduchi. Avem cu toții păduchi, fie că ne place

treaba asta sau nu. Te scarpini puţin şi gata.

— Eu nu am păduchi. Nici Robb.

— Sînteţi aparte. Unici. Culum trase enervat un gît de şampanie. Să te tot speli aşa înseamnă să-ţi rişti prosteşte sănătatea, şi ştie asta toată lumea.

— Culum, puţi !

— Toată lumea pute, îi replică Culum nerăbdător. Atunci de ce-am folosi parfumuri ? Şi putoarea e în buna rînduială a vieţii. Păduchii sînt o pedeapsă dată oamenilor şi cu asta gata.

— Nici eu, nici Robb nu puţim, nici familia lui, aşa cum nu put oamenii mei, şi sîntem binecuvîntaţi cu cea mai bună sănătate din Orient. Ai să faci aşa cum ţi s-a spus. Nici păduchii nu sînt de nici un folos, aşa cum nu e nici putoarea.

— Tată, mai bine te-ai duce la Londra, unde-i împuţiciunea lumii. Dacă oamenii te-ar auzi că vrei să scapi de păduchi şi de putoare, atunci o să-ţi spună că eşti nebun.

Tatăl şi fiul se înfruntau cu privirea.

— O să asculţi atunci cînd ţi se dă un ordin. Pe Dumnezeul meu, o să te duci să te speli, sau dacă nu am să-l pun pe nostrom să te spele el. Pe punte !

— Culum, fă aşa cum ţi se spune, se amestecă Robb, simţind sila lui Culum şi hotărîrea neclintită a tatălui. Ce mai contează ? Un mic compromis. Încearcă să faci aşa numai pentru cinci luni, da ? Dacă după perioada asta nu te simţi mai bine, atunci te întorci la obiceiurile tale.

— Şi dacă refuz ?

Struan îl fixă cu privirea lui neîndurătoare.

— Culum, eu ţin la tine mai mult decît la viaţa mea. Dar sînt unele lucruri pe care ai să le faci. Altfel te tratez ca pe oricare marinar nesupus.

— Adică ?

— Te leg şi te tîrăsc în siajul navei vreme de zece minute şi te spăl în acest chip !

— În loc să tot dai ordine, izbucni Culum enervat, de ce nu spui şi tu din cînd în cînd cîte un „te rog“ ?

Struan izbucni brusc în hohote de rîs.

— Pe Dumnezeu, fiule, uite că ai dreptate ! îl lovi pe Culum cu palma pe spate. Vrei, te rog, să faci aşa cum ţi-am cerut ? Doamne, mare dreptate ai. De acum am să spun mai des „te rog“. Şi de veşminte să nu-ţi baţi tu capul. O să-ţi găsim cel mai bun croitor din Asia. Oricum ai nevoie de mai multe rînduri de haine. Struan se uită la Robb. Croitorul tău, Robb ?

— Da, de îndată ce ne aşezăm şi noi la Hong Kong

— Mîine trimitem după el să vină de la Macao cu meşterii lui. Numai dacă nu o fi de pe acum la Hong Kong. Pentru cinci luni, băiete, da ?

— În regulă. Dar socot că e cam ciudat.

Struan umplu din nou paharele.

— Ei, acum socot că ar trebui să sărbătorim renaşterea Nobilei Case.

— Dar cum, Dirk ? îl întrebă Robb.

— O să dăm un bal.

— Ce ? privi la el Culum emoţionat, uitînd de pe acum de indignarea de mai înainte.

— Da, foarte bine, un bal. Pentru toată populaţia de europeni. Dar ca într-o casă princiară. Într-o lună de azi înainte.

— Ca şi cum ai băga un uliu între porumbei ! exclamă Robb.

— Ce vrei, unchiule, să spui cu asta ?

— Printre doamne va intra o dihonie cum n-ai mai văzut tu. O să se ia la întrecere care mai de care pentru onoarea de a fi cea mai frumos îmbrăcată... după ultimul jurnal ! O să-i alerge pe bieţii lor soţi şi o să se străduiască să-şi fure croitoresele una alteia ! Dumnezeule ! minunată idee balul ăsta. Mă întreb ce-o să pună Shevaun pe ea.

— Dacă așa o să-i vină ei în minte n-o să pună nimic ! Ochii lui Struan luciră. Da, un bal. Și o să acordăm un premiu pentru cea mai bine îmbrăcată femeie. Cred că premiul...

— N-ai auzit de judecata lui Paris ? făcu Robb cutremurat.

— Ba da, dar de data asta judecător va fi Aristotle.

— E prea deștept să accepte.

— O să mai vedem noi ! Struan se gîndi o clipă. Iar premiul trebuie să fie pe măsură. O mie de guinee !

— Glumești ! exclamă Culum.

— O mie de guinee !

Culum era uluit de ideea unei astfel de extravaganțe. Era imoral. Criminal. Cu o mie de guinee în Anglia acum. ai putea trăi ca un rege vreme de cinci sau zece ani. Salariul unui muncitor dintr-o fabrică, ce trudea de la răsăritul la apusul soarelui, și apoi chiar pînă tîrziu în noapte, șase zile pe săptămînă, în toate săptămînile unui an, era de cincisprezece, douăzeci de guinee anual, și cu acești bani omul își ținea o casă, își creștea copiii, întreținea nevasta, plătea chiria, mîncarea, îmbrăcămintea, cărbunele. Taică-meu e nebun, se gîndi el, se poartă cu banii ca un nebun. Gîndește-te numai la cei douăzeci de mii de guinee pe care s-a pișat, da, s-a pișat, numai pentru pariul acela idiot cu Brock și Gorth.. Dar pariul acela a fost făcut doar pentru a scăpa de Brock. Rămășag care ar fi meritat dacă izbutea stratagema, și într-un fel a izbutit, tezaurul se află pe *China Cloud*, iar noi sîntem din nou bogați. Bogați ! De-acum Culum știa că a fi bogat însemna că nu mai ești sărac ! Și mai știa că taică-său avea dreptate : nu banii însemnau atît de mult, ci lipsa lor !

— E prea mult, prea mult ! protestă Robb șocat.

— Mda. Într-un fel da, e prea mult ! Struan își aprinse un trabuc. Dar Nobila Casă are îndatorirea să se poarte ca o casă princiară. Vestea asta o să se răspîndească cum

nu s-a mai răspîndit vreodată vreo altă veste. Iar povestea asta va rămîne în amintire o sută de ani de-acum încolo ! Își puse mîna pe umărul lui Culum. Flăcăule, să nu uiți niciodată încă una dintre legi : atunci cînd joci la mize mari, trebuie să riști pe măsură. Dacă nu ești pregătit să riști mult, atunci nu participi la joc.

— Da' o sumă ca asta... atît de uriașă, o să-i facă, s-ar putea să-i facă pe unii să riște mai mulți bani decît își pot îngădui. Și atunci nu-i bine, așa-i ?

— Banii n-au decît un rost — să-i folosești. Și aș zice că banii ăștia-s cheltuiți cu schepsis.

— Da' care-i miza pe care-o cîștigi ?

— Obrazul, fiule, spuse Struan și se întoarse către Robb. Cine o să cîștige ?

Robb clătină din cap neajutorat.

— Nu știu. Frumusețea... Shevaun. Dar cea mai bine îmbrăcată ? Sînt unele care o să riște o adevărată avere numai pentru cinstea asta, ca să nu mai punem la socoteală și premiul.

— Culum, ai întîlnit-o pînă acum pe Shevaun ?

— Nu, tată. Am zărit-o doar o dată pe cînd ieșise la plimbare pe drumul acela pe care George, George Glessing, l-a făcut de la Promontoriul Glessing pînă la Happy Valley. Domnișoara Tillman e frumoasă. Dar socot că domnișoara Sinclair e mult mai atrăgătoare. Atît de fermecătoare. Eu și George am petrecut o mulțime de vreme în tovărășia ei.

— Și acum ? îl ispiti Struan, stăpînindu-și interesul care-l cuprinse brusc.

— Da, îi răspunse Culum cu nevinovăție. Am fost la o cină de despărțire cu domnișoara Sinclair și Horatio pe nava lui George. Bietul George a rămas fără navă. Era tare necăjit. Chiar o să dăm un bal ?

— Cum a rămas Glessing fără navă ?

— Longstaff l-a numit căpitanul portului, supraveghetor șef, iar amiralul i-a ordonat să accepte numirea.

Domnişoara Sinclair a fost de aceeaşi părere cu mine că e o ocazie minunată pentru el, dar lui nu i se pare la fel.

— Ţii la el ?

— Da, bineînţeles. S-a purtat atît de frumos cu mine ! Şi mai-mai să-l ia gura pe dinainte şi să zică : deşi sînt fiul Tai-Panului.

Îşi binecuvîntă norocul că el şi Glessing aveau o pasiune comună. Amîndoi erau buni jucători de crichet, Culum fusese chiar căpitanul echipei universităţii, iar în ultimul an jucase în echipa comitatului.

— Dumnezeule ! exclamase Glessing, trebuie să fii al dracului de bun. Eu abia am reuşit să mă calific ca jucător de cîmp pentru echipa marinei. Şi pe ce post jucai ?

— Primul apărător de poartă.

— Dumnezeule, eu nu m-am ridicat niciodată decît pînă la al doilea apărător. Fir-ar să fie, Culum, bătrîne, poate ar trebui să alegem un loc pe undeva şi să facem un teren de crichet, ei ? Să ne mai antrenăm şi noi un pic, da ?

Culum zîmbi în sinea lui, satisfăcut că era jucător de crichet. Dacă nu era aşa, Glessing l-ar fi trimis la plimbare şi atunci n-ar mai fi avut prilejul să se afle în preajma lui Mary. Se întrebă dacă va putea s-o însoţească la bal.

— Tată, domnişoara Sinclair şi Horatio ţin foarte mult la tine.

— Credeam că Mary se află la Macao.

— A fost, tată, dar s-a întors la Hong Kong pentru cîteva zile, acum o săptămînă sau cam aşa ceva. Drăguţă fiinţă, nu-i aşa ?

Deodată se auziră bătăile clopotului navei şi duruit de paşi pe punte, precum şi ordinul „Tot echipajul pe punte !". Struan dădu buzna afară din cabină. Robb porni pe urmele lui, dar se opri în uşa cabinei.

— Cît sîntem acum singuri, două lucruri să-ţi spun, Culum. Primul, fă aşa cum îţi spune taică-tău şi ai răb-

dare cu el. E un om ciudat, cu idei ciudate, dar cele mai multe din ele sînt bune. În al doilea, am să te ajut cît îmi stă mie în putință să ajungi Tai-Pan.

După care se repezi afară din cabină, urmat de Culum. Cînd Struan țîșni pe dunetă, echipajul era la posturile de luptă și se deschideau sabordurile tunurilor, în vreme ce în arboradă oamenii mișunau. Drept înaintea lor, detașîndu-se la orizont, se desfășura o amenințătoare flotă de jonci de luptă.

— Pe buca stîngă a lui Thor ! Da' știu că-i afurisită flota asta ! exclamă căpitanul Orlov. Am numărat mai bine de o sută, Tai-Pan. Ce facem, ne întoarcem și o ștergem ?

— Căpitane, ține același drum. Avem avantajul vitezei față de ei. Pregătiți nava de luptă ! O să ne mai apropiem puțin să vedem despre ce e vorba. Ridicați rîndunicile și contrarîndunicile !

Orlov urlă spre cei din arboradă :

— Sus rîndunicile și contrarîndunicile ! Toate pînzele sus !

Ofițerii repetară și ei, strigînd comenzile, oamenii echipajului se repeziră spre scările de sarturi și începură să desfășoare velele, *China Cloud* prinse îndată viteză și porni să despice valurile. Nava înainta prin canalul dintre insula mai mare Pokliu Chau, la două mile în babord, și insula mai mică Ap Li Chau, la jumătate de milă spre tribord. Ap Li Chau se afla la rîndul ei la un sfert de milă în largul coastei Hong Kong-ului și forma cu acesta un golf minunat numit Aberdeen. La Aberdeen, pe țărm, se afla un mic sat de pescari. Struan băgă de seamă că se strînseseră mai multe sampane și jonci de pescuit decît fuseseră în urmă cu o lună de zile. Robb și Culum apărură și ei pe dunetă. Robb văzu îndată joncile și i se zburli părul în cap.

— Dirk, ăștia cine mai sînt ?

— Nu știu, flăcăule. Ferește !

Culum și Robb săriră în lături din drumul unei cete de marinari ce coborîră în fugă din arboradă, întinseră bine garlinele într-un heirup alert, apoi porniră în goană la pupa, pentru a-și lua în primire posturile de luptă. Struan îi întinse binoclul lui Mauss, care urcase greoi, și acum era lîngă el pe punte.

— Wolfgang, distingi cumva ce fel de steag au ?

— Nu, nu încă, Tai-Pan.

Wolfgang își miji ochii să vadă mai bine, în vreme ce-și simțea gura uscată iască, la imensa joncă de război din fruntea flotilei, una dintre cele mai mari pe care le văzuse el vreodată, lungă de mai bine de două sute de picioare, și de aproape cinci sute de tone, etrava înaltă aplecîndu-se ușor sub presiunea celor trei imense pînze ale sale.

— *Gott im Himmel,* sînt prea multe ca să fie o flotă piratească. Nu cumva e vorba de o armată de invazie ? Sînt sigur că n-ar îndrăzni să atace Hong Kong-ul cînd flota noastră e atît de aproape.

— O să aflăm noi curînd, spuse Struan. Trei puncte tribord.

— Trei puncte tribord, răspunse cîrmaciul.

— Ține drept așa ! spuse Struan, verificînd alura velelor.

Vuietul vîntului și șuieratul arboradei solicitate din plin îl înviorau nespus.

— Uite ! strigă căpitanul Orlov, arătînd în urmă. O altă flotilă de jonci se arătă amenințătoare de după promontoriul sudic al insulei Poliu Chau, pregătindu-se să le taie retragerea.

— E o ambuscadă ! Fiți gata de voltă...

— La loc comanda, căpitane ! Eu sînt pe dunetă !

Căpitanul Orlov se duse încruntat spre timonier și rămase în picioare lîngă habitaclu, blestemînd regula care stabilea că atunci cînd Tai-Panul se afla pe dunetă, indiferent pe care navă aparținînd Nobilei Case, el era

căpitanul ei.-Ei, îi trecu prin minte lui Orlov, noroc bun, Tai-Pan. Dacă nu facem volta înapoi ca s-o ștergem de aici, joncile alea, pîndite de umbra spînzurătorii, o să ne taie cu totul retragerea, iar cele din față au să ne copleşească, și frumoasa mea navă n-o să mai fie deloc. La naiba, cum să nu mai fie ! O să expediem cu tunurile treizeci dintre ele drept în iadul de foc al Valhallei, și o să răzbim printre ele ca o valkirie ! Și pentru prima dată în cele patru zile uită cu totul de tezaurul pe care-l transportau, și începu să se gîndească tot mai înfierbîntat la lupta care-i aștepta. Clopotul navei bătu de opt ori.

— Domnule căpitan, îngăduie-mi să cobor sub punte ! zise Orlov.

— Da. Ia-l pe domnul Culum cu tine și arată-i ce are de făcut.

Orlov o luă sprinten înaintea lui Culum și dispăru în pîntecele navei..

— Cînd clopotul bate de opt ori în cartul de dimineață — după ceasul de la țărm e amiază — datoria căpitanului e să întoarcă cronometrele, îi spuse el, ușurat că acum nu mai era nevoit să stea pe duneță cînd Struan îi uzurpase dreptul de comandă.

Dar, își spuse el mai apoi, dacă tu ai fi fost Tai-Pan la fel ai fi făcut. N-ai fi îngăduit nimănui altcuiva să împlinească cea mai minunată îndeletnicire de pe pămînt dacă ai fi fost tu de față. Îl cercetă pe Culum cu ochii lui mici și albaștri. Băgase de seamă dezgustul subit al lui Culum față de el și cum îi privea pe furiș spinarea și picioarele prea scurte. Deși de patruzeci de ani avusese parte de astfel de priviri, îl apucau năbădăile cînd i se părea că cineva îl socotește o pocitanie.

— M-am născut în plin viscol, pe o banchiză. Mama spunea că eram atît de frumos încît spiritul cel rău Vorg m-a călcat cu copitele lui la numai un ceas după ce m-am născut.

Culum se foi stînjenit în semiîntunericul de sub punte !
— Da ?
— Vorg are copitele despicate, chicoti Orlov. Crezi în spirite ?
— Nu, nu prea.
— Dar crezi în diavol ? Ca toţi bunii creştini ?
— Da. Culum se strădui să nu i se citească spaima pe faţă. Ce trebuie să facem la cronometre ?
— Trebuie să întoarcem arcul ! şi Orlov rîse din nou. Dacă ai fi avut parte de o naştere ca a mea poa' c-atunci ai fi şi tu Culum Cocoşatul. în loc de Culum cel Înalt şi Frumos. Ce zici ? Atunci ai fi gîndit cu totul altfel.
— Îmi pare rău... probabil că îţi vine tare greu.
— Nu greu. Shakespeare al vostru are nişte vorbe mai deştepte. Culum. nu-ţi mai fă griji, tu, Culum cel Tare. Sînt oricînd în stare să omor atît de uşor un bărbat de două ori mai zdravăn decît mine. Vrei să te învăţ şi pe tine să-ţi ucizi adversarul ? Nici n-ai putea găsi un profesor mai bun. În afară de Tai-Pan.
— Nu. nu. mulţumesc.
— E înţelept să te apuci să înveţi. Tare înţelept lucru. Întreabă-l pe taică-tău. Într-o zi o să ai mare nevoie de ştiinţa asta. Şi încă tare curînd. Ştii că eu am darul prorocirii ?
Culum se cutremură :
— Nu.
Ochii lui Orlov luciră, iar zîmbetul îl făcu să aducă şi mai mult cu un spirit pocit şi rău.
— Ai o mulţime de lucruri de învăţat. Vrei să ajungi şi tu Tai-Pan, nu-i aşa ?
— Da, aşa nădăjduiesc, cîndva.
— În ziua aceea ai să ai mîinile pătate de sînge.
Culum încercă să-şi stăpînească tresărirea.
— Ce vrei să zici cu asta ?
— Doar ai urechi de auzit. În ziua aceea o să ai mîinile pătate de sînge. Da. Şi nu peste multă vreme vei avea

nevoie de unul în care să poţi să te încrezi şi asta pentru vreme îndelungată. Şi atîta timp cît Norstedt Stride Orlov, cocoşatul, e căpitan pe una din navele tale, poţi să te încrezi în el.

— N-am să uit, căpitane Orlov, îngăimă Culum, şi-şi spuse în gînd că după ce va ajunge el Tai-Pan, Orlov nu va mai fi niciodată căpitan pe vreuna din navele sale.

Apoi, cînd se uită la el, Culum avu ciudata senzaţie că Orlov citise pînă în adîncul inimii sale.

— Ce s-a întîmplat, căpitane ?

— Întreabă-te pe tine.

Orlov deschise cutia cronometrului. Ca să ajungă, trebui să se urce pe o treaptă a scării mobile. Apoi începu cu mare grijă să întoarcă ceasul cu o cheie mare de tot.

— Ceasul acesta se întoarce de treizeci şi trei de ori.

— De ce faci dumneata treaba asta şi nu unul dintre ofiţeri ? îl întrebă Culum într-o doară, cam fără să-i pese ce face celălalt.

— Asta-i numai treaba căpitanului. Una dintre ele. Navigaţia e unul dintre marile secrete. Dacă toţi cei de la bord s-ar descurca şi ar şti cum se face, ar fi revoltă după revoltă. E mai bine ca numai căpitanul şi doar cîţiva ofiţeri să ştie secretele astea. Atunci, fără ei, marinarii de rînd sînt neajutoraţi, pierduţi. Ţinem cronometrul aici închis sub cheie pentru mai multă siguranţă. Nu-i aşa că-i frumos ? Lucrătura, vreau să zic. Făcută de nişte minţi isteţe de englezi şi de nişte mîini pricepute tot de englezi. Îţi arată ora Londrei fără greş.

Culum simţi că-l apasă spaţiul acela îngust şi că-l apucă un fel de greaţă copleşită doar de teama pe care i-o trezea Orlov şi bătălia aceea care se apropia. Se ţinu tare, fiind hotărît să nu-l lase pe Orlov să-l facă să-şi piardă firea, şi se strădui să-şi oblige nările să nu mai simtă duhoarea aceea putredă din santină. Mai tîrziu, se jură el, o să rezolve el şi socotelile astea.

— Un cronometru e chiar aşa de important ?

— Ai fost și la universitate și mă întrebi tu pe mine ? Fără minunea asta am fi pierduți. Ai auzit de căpitanul Cook ? El a fost cel care a folosit cronometrul pentru prima dată. și i-a dovedit utilitatea. acum șaizeci de ani. Pînă atunci habar nu aveam cum să calculăm longitudinea. Dar acum.-avînd ora exactă a Londrei și sextantul, știm unde ne aflăm cu o aproximație de o milă ! Orlov închise cutia cronometrului și aruncă o privire scurtă pe neașteptate lui Culum. Știi cum se folosește un sextant ?

— Nu.

— După ce scufundăm joncile astea. am să-ți arăt. Crezi că poți să fii Tai-Pan al Nobilei Case stînd pe țărm ? Ei ?

De pe punte se auzi dupăit de picioare și simțiră cum *China Cloud* pornește să despice și mai iute valurile. Aici. sub punte. întreaga navă părea să pulseze de viață. Culum își umezi cu limba buzele uscate.

— Putem trimite la fund atîtea jonci și noi să scăpăm teferi ?

— Dacă nu. o să trebuiască să înotăm. Piticul se uită încîntat la Culum. Ai naufragiat sau ai fost vreodată pe o navă care se scufundă ?

— Nu. și habar nu am să înot.

— Dacă ești marinar adevărat, mai bine să nu știi să înoți. Dacă știi să înoți nu faci decît să-ți prelungești chinurile pînă la momentul inevitabil. dacă marea vrea cu adevărat să te ia la ea și ți-a venit ceasul. Orlov trase de lanțul de siguranță ca să se convingă că lacătul era bine închis. De treizeci de ani sînt pe mare și nici eu nu știu să înot. Nava s-a scufundat sub mine de mai bine de zece ori, din Marea Chinei pînă în Strîmtoarea Bering, dar de fiecare dată am găsit o bucată de lemn sau o barcă de care să mă apuc. Dar într-o zi marea o să pună ea mîna pe mine. Cînd o să-i vină ei vremea ! Mai slăbi fierul de luptă de la încheietura mîinii. Aș fi fericit să mă văd odată înapoi în port.

Culum o luă recunoscător pe urmele lui pe scară în sus, spre punte.

— Nu ai încredere în oamenii de la bord ?

— Un căpitan nu trebuie să aibă încredere decît în nava lui, numai în nava lui. Şi numai în el şi nimeni altcineva.

— Dar în tata ai încredere ?

— El e căpitanul acum.

— Nu pricep.

Orlov nu-i mai răspunse. Odată ajuns pe dunetă, verifică dintr-o privire velele şi se încruntă. Prea multe vele, prea aproape de ţărm. Prea multe recifuri neştiute, ca şi un miros de furtună dezlănţuită pe undeva. Linia joncilor asaltatoare era la numai două mile în faţă : implacabilă, tăcută, înconjurîndu-i. Nava înainta cu toate pînzele ridicate, velele arborelui mare terţarolate deocamdată, şi totul vibra parcă de emoţie. Emoţia asta cuprinsese şi echipajul. Cînd Struan ordonă să se desfacă şi ultimele terţarole, marinarii se repeziră în arboradă şi începură să cînte cum cîntau ei cînd manevrau parîmele corăbiilor, uitînd cu totul de tezaurul care-i otrăvise. Vîntul se întări şi arborada trosni. Nava se apleacă mai mult pe o parte şi ţîşni şi mai iute înainte, valurile spumegînd în saborduri.

— Domnule Cudahy, coboară cu un cart sub punte şi adu arme sus.

— 'Ţeles, sir !

Cudahy, secundul, era un irlandez cu părul negru, nişte ochi vioi, plini de neastîmpăr, cu un cercel de aur într-o ureche.

— Drept aşa ! Cartul de pe punte, pregătiţi tunurile. Încărcaţi cu mitralii.

Oamenii se repeziră la tunuri, le traseră înapoi din dreptul sabordurilor, le încărcară cu mitralii, apoi le împinseră la loc în dreptul deschiderilor din borduri :

— Echipa tunului numărul trei, un pahar de rom în plus. Echipa tunului optsprezece curăţă santina.

Izbucniră chiote și blesteme. Era un ritual pe care Struan îl pusese în practică cu cîțiva ani înainte : cînd nava se pregătea de luptă, echipa care era prima gata era răsplătită, iar ultima era pusă să împlinească cea mai murdară treabă de la bordul navei. Struan cercetă cerul și cît de tare solicitate erau pînzele, apoi luă binoclul și privi jonca cea mare de război. Avea o mulțime de saborduri pentru tunuri, galionul reprezenta un dragon, și era și o flamură care, de la această distanță, nu se distingea ce-i cu ea. Struan vedea zeci de chinezi bulucindu-se pe punți cu torțe aprinse în mînă.

— Pregătiți gălețile cu apă ! strigă Orlov.

— Ce-i cu gălețile, tată ? întrebă Culum.

— Pentru stinsul incendiilor, fiule. Pe joncile alea sînt torțe aprinse. Precis că-s pline de rachete incendiare și bombe cu gaze asfixiante. Bombele asfixiante sînt făcute din catran și pucioasă. Dacă nu ești pregătit să le faci față, pot face ravagii la bordul unui cliper.

Își aruncă o privire în urmă. Cealaltă flotilă de jonci pătrunsese în canal înapoia lor.

— Nu mai avem cale de retragere, nu-i așa ? spuse Culum și stomacul i se strînse.

— Mda. Da' numai un nebun ar încerca să scape într-acolo. Ia fii tu atent la vînt, fiule. În direcția aceea ar trebui să răzbim împotriva vîntului, și ceva îmi spune că se va roti și mai mult contra noastră curînd de tot. În schimb înainte avem avantajul vîntului și viteza cu care întrecem orice joncă. Fiule, uită-te la ele cît de greoaie sînt ! Ca niște mîrțoage de căruță față de noi, care gonim ca un ogar. Și avem de zece ori mai multă putere de foc decît oricare navă de-a lor.

Deodată una dintre fungile din vîrful catargului mare se rupse, verga trosni, izbindu-se de catarg, vela pocni fluturînd liberă.

— Cartul babord în arboradă ! urlă Struan. Sus balansina rîndunicii !

Culum se uită la marinarii agățați de verga aceea aproape în vîrful catargului cel mare, ținîndu-se cu unghiile ca să facă față rafalelor de vînt ce trăgeau de ei, și înțelese că el niciodată n-ar fi în stare de una ca asta. Simți cum frica i se cuibărește în stomac și-și dădu seama că nu va putea uita nici vorbele lui Orlov : sînge va fi pe mîinile tale. Al cui sînge ? Se repezi spre balustradă și vomă.

— Uite, fiule, îi spuse Struan întinzîndu-i burduful cu apă ce stătea agățat de una din cavilele de voltă.

Culum împinse burduful la o parte, urîndu-și tatăl pentru că băgase de seamă că i se făcuse rău.

— Isuse ! Clătește-ți gura odată ! răsună vocea aspră a lui Struan.

Culum se supuse cu năduf și nici nu băgă de seamă că apa din burduf era de fapt ceai rece. Bău puțin și i se făcu din nou rău. Își clăti apoi gura și înghiți doar cîte puțin, simțindu-se îngrozitor.

— Prima dată cînd am luat parte la o luptă mi s-a făcut rău de tot, eram mahmur ca un matol, mi-a fost mai rău decît îți poți tu închipui. Și înspăimîntat de moarte.

— Nu-mi vine să cred, îngăimă Culum neajutorat. Ție nu ți-a fost nici rău, nici teamă în viața ta.

Struan mormăi :

— Ei, de data asta ai putea să mă crezi. Mi s-a întîmplat la Trafalgar.

— Habar n-am avut pînă acum că ai fost și acolo ! Uimirea îl făcu să uite pe moment că-i era greață.

— Eram copil de trupă la pulbere. Marina militară folosește țînci din ăștia pe navele cele mai mari ca să ducă pulberea de la magazie la puntea tunurilor. Calea de acces trebuie să fie cît mai îngustă posibil pentru a reduce pericolul de incendiu care ar provoca explozia întregii nave.

Struan își aminti bubuitul tunurilor, urletele răniților, mădularele împrăștiate pe puntea lunecoasă din cauza sîngelui, chiar mirosul de sînge, care înroșise gurile de scurgere. Duhoarea de vomă din tunelul întunecat ce părea fără sfîrșit, unde îți lunecau picioarele pe borîturi. Orbecăind pînă ajungeai cu lăzile de pulbere pînă la tunurile ce te asurzeau cu bubuitul lor, apoi orbecăind înapoi din nou prin bezna înspăimîntătoare, și plămînii îți ardeau, inima pompa ca o mașină înnebunită, lacrimi de spaimă îți curgeau pe obraji, și asta ceasuri în șir.

— Am trăit o spaimă de moarte.

— Chiar ai fost la Trafalgar ?

— Da. Aveam șapte ani. Cel mai vîrstnic din ceata mea, dar și cel mai speriat ! Struan îl prinse protector pe după umeri. Așa că nu-ți fă nici o grijă. E firesc să fie așa.

— Tată, acum nu mai mi-e frică. E din cauza mirosului groaznic din cală.

— Nu te păcăli singur. E mirosul sîngelui pe care ți se pare că-l simți, și spaima care te-a cuprins.

Culum se apucă brusc de copastie și icni din nou. Deși bătea un vînt destul de înviorător, nu voia să-i șteargă din minte mirosul acela dulceag și nici cuvintele lui Orlov. Struan se duse pînă la butoiașul cu brandy, trase un gît și apoi i-i întinse lui Culum și-l privi cum bea.

— Iertare cerem, sir, îngăimă stewardul, gata baie care poruncit, sir.

— Mulțumesc. Struan așteptă pînă cînd stewardul se duse la servanții de la tunul lui, apoi îi spuse lui Culum : Fiule, coboară sub punte.

Culum simți cum îl mușcă umilința.

— Nu, aici mă simt bine.

Deși era un ordin, Struan îi vorbise cu blîndețe, și Culum pricepu că i se oferea șansa de a coborî sub punte pentru a-și salva obrazul.

— Tată, te rog, mormăi el pe un ton plîngăreț. Lasă-mă să stau aici. Îmi pare rău.

— N-are de ce să-ţi pară rău. Eu am trecut prin astfel de primejdii de mii de ori, aşa că mie îmi vine uşor. Eu ştiu la ce să mă aştept. Fiule, coboară. Ai timp destul să faci o baie şi apoi să vii iar pe punte. Şi să iei parte la bătălie, dacă o să fie bătălie. Te rog, acum coboară.

Fără multă tragere de inimă, Culum se supuse. Struan se putea ocupa acum de Robb, care stătea rezemat de balustradă, cenuşiu la faţă. Struan rămase o clipă pe gînduri, apoi se apropie de el.

— Robb, vrei să-mi faci un serviciu ? Du-te şi-i ţine tovărăşie puştiului. Nu prea se simte bine.

Robb se chinui să zîmbească.

— Mulţumesc, Dirk, dar de data asta trebuie să rămîn aici. Fie că o să-mi fie rău, fie că nu. E o armată de invazie ?

— Mnu, flăcăule. Dar nu-ţi face griji. Dacă e nevoie, ne croim noi drum cu tunurile printre ei.

— Ştiu, ştiu.

— Ce mai face Sarah ? I-a cam venit sorocul, nu-i aşa ? Iartă-mă, am uitat să te mai întreb ce face.

— E bine, aşa cum se simt cele mai multe femei cînd mai au doar cîteva săptămîni pînă să nască, şi am să fiu fericit cînd o să se termine şi cu asta.

— Mda.

Struan se întoarse şi corectă puţin drumul navei. Robb se chinui să-şi scoată din minte joncile care păreau să umple toată marea în faţa lor. Nădăjduiesc de data asta să fie tot fată, îi trecu lui prin minte. Fetele se cresc cu mult mai uşor decît băieţii. Sper să semene cu Karen. Drăguţa de Karen !

Lui Robb i se făcu silă de sine că urlase la ea chiar în dimineaţa aceea. Nu chiar în dimineaţa aceea fuseseră cu toţi laolaltă pe *Thunder Cloud* ? Karen dispăruse, iar el şi Sarah crezuseră că fata căzuse peste bord. Toţi erau exasperaţi şi cînd începură să răscolească nava, Karen apăru veselă din cală unde se jucase. Robb simţise cum i

se ia o piatră mare de pe inimă și urlase la ea, iar Karen fugise, plîngînd în hohote, în brațele maică-sii. Își înjurase nevasta că nu avusese mai multă grijă de Karen, deși știa că Sarah nu fusese de vină cu nimic, dar nu se putuse stăpîni. Apoi, după cîteva minute, Karen, ca orice copil, rîdea senină, uitase totul. Iar el și Sarah, ca orice părinți, își purtau reciproc pică, nefiind în stare să uite...

Și în față și în urmă, flotilele de jonci tăiau orice cale de scăpare. Robb îl văzu pe frate-său rezemat de habitaclu, aprinzîndu-și liniștit un trabuc de la o feștilă de tun, și-și dori să poată fi și el la fel de calm. O, Doamne, dă-mi putere să mai îndur încă cinci luni, și apoi încă douăsprezece luni, și apoi voiajul spre casă, și ajut-o pe Sarah să nască ușor. Se aplecă peste balustradă cuprins de greață rău de tot.

— Două puncte spre babord ! spuse Struan, urmărind țărmul Hong Kong-ului cu mare atenție.

Ajunsese foarte aproape de țancurile de stînci aflate în partea dinspre tribord prova și mult în vînt față de linia joncilor. Încă vreo cîteva minute și avea să se întoarcă și să se arunce asupra joncii pe care o și alesese pentru a o lovi de moarte, apoi va răzbi prin șirul lor în siguranță, dacă nu va avea de-a face cu nave incendiare, dacă vîntul nu va slăbi, dacă nici un recif ascuns sau banc de nisip nu-i va nenoroci.

Înspre nord, cerul se întunecase. Musonul bătea bine, dar Struan știa că în aceste ape vîntul putea să se rotească chiar și cu un cart sau mai bine cu o primejdioasă bruschețe, așa cum se putea ridica din valuri și o furtună dezlănțuită. Cum nava lui purta atît de multă velatură, se afla în mare pericol, pentru că vîntul îi putea sfîșia pînzele înainte de a apuca el să le terțaroleze, sau îi putea rupe catargele. Apoi mai erau numeroasele recife și bancuri de nisip pîndind să spintece pîntecele navei. Pentru aceste ape nu existau hărți. Însă Struan știa că

numai viteza îi putea salva şi ajuta să ajungă la adăpost. Un *joss* bun !

— *Gott im Himmel!* exclamă Mauss, care se uita prin binoclu. E *Lotus ! Silver Lotus !*

Struan smulse binoclul şi-l îndreptă spre flamura ce flutura în vîrful joncii celei mari : o floare de argint pe un fundal roşu. Nu era nici o îndoială. Era chiar *Silver Lotus*, flamura lui Wu Fang Choi, regele piraţilor, al cărui sadism ajunsese de pomină, ale cărui flote nenumărate bîntuiau şi stăpîneau coastele întregii Chine de Sud, şi primeau tribut pe o mie de mile spre nord şi spre sud. Se bănuia că bîrlogul lui se afla în Formosa.

— Ce naiba caută Wu Fang Choi prin apele astea ? întrebă Mauss.

Din nou simţi cum îşi face loc în sufletul lui acel sentiment ciudat de speranţă şi teamă în acelaşi timp. O, Doamne, facă-se voia ta.

— Tezaurul, mîrîi Struan. Precis că din cauza tezaurului. Altfel n-ar risca Wu Fang Choi niciodată pînă aici, niciodată, cînd ştie că flota noastră se află atît de aproape.

De ani de zile, portughezii şi toţi ceilalţi negutători îi plăteau tribut lui Wu Fang Choi pentru a-şi asigura libera trecere a navelor. Tributul era mai puţin costisitor decît pierderea unei nave comerciale, iar joncile lui pirateresti curăţaseră aproape complet mările Chinei de Sud de ceilalţi piraţi. Dar de cînd cu un an înainte îşi făcuse apariţia forţa de expediţie, negutătorii britanici refuzaseră să mai plătească tribut pentru libera navigaţie, iar unele dintre flotele lui Wu Fang Choi începuseră să jefuiască, atacînd căile maritime şi coastele din apropiere de Macao. Patru fregate ale marinei regale dibuiseră şi distruseseră cele mai multe dintre joncile pirat, iar pe cele scăpate le urmăriseră pînă în Golful Bias, un fel de rai al piraţilor de coastă, la vreo patruzeci de mile la nord de Hong Kong. Acolo fregatele dăduseră iama în joncile

şi sampanele piraţilor şi incendiaseră două sate de-ale lor. De atunci flamura lui Wu Fang Choi nu mai îndrăznise să fluture prin preajmă.

De pe nava amiral a piraţilor se auzi o bubuitură de tun şi, spre uimirea tuturor, toate joncile în afară de una singură puseră prova în vînt şi coborîră velele mari, lăsînd numai velele mici, doar atît cît să poată deriva sub vînt. O joncă mică se desprinse din flotă şi începu să străbată mila ce o mai despărţea de *China Cloud*.

— Cîrma banda în vînt ! porunci Struan, şi *China Cloud* intră cu prova în vînt, velele începură să fluture, pocnind primejdios, nava îşi pierdu viteza şi apoi aproape se opri. Ţine-o în vînt !

— 'Ţeles, sir !

Struan cerceta cu binoclul jonca cea mică. În vîrful catargului flutura un steag alb.

— Pe Dumnezeu ! Ce naiba pun la cale ? Chinezii nu folosesc niciodată steagul de armistiţiu !

Cealaltă navă se apropie şi cu cît o distingea mai limpede, cu atît era mai uluit văzînd la bord un european uriaş, cu o barbă neagră, înveşmîntat în costum marinăresc de luptă, sabie de abordaj la brîu, care ţinea timona joncii. Lîngă el era un puştan chinez, înveşmîntat cu fast în robă lungă, verde de brocart, pantaloni şi cizme negre. Struan îl văzu pe european, îndreptîndu-şi ocheanul cel lung spre *China Cloud*. După o clipă, acesta puse ocheanul deoparte, rîse în hohote şi făcu semne cu mîna. Struan îi trecu binoclul lui Mauss.

— Ce ai de zis de individul acela ? şi se aplecă spre căpitanul Orlov, care privea cu un ochean spre joncă. Căpitane ?

— Pirat, cu siguranţă ! zise Orlov şi-i întinse ocheanul lui Robb. Încă un zvon se confirmă — Wu Fang Choi are în flota lui şi europeni.

— Dirk, dar de ce au coborît cu toţii velele ? îl întrebă Robb îmboldit de neîncredere.

— O să ne spună solul lui ! Struan se duse pînă la balustrada dunetei. Hei, domnule, îl strigă el pe Cudahy, fii gata să le trimiţi o ghiulea peste prova !

— 'Nţeles, sir ! şi Cudahy se repezi la primul tun şi-l orientă.

— Căpitane Orlov ! Pregăteşte barca cea mare. Şi condu echipa de abordaj, dacă nu cumva o să-i trimitem la fund.

— Dirk, dar de ce să trecem la abordaj ? îl întrebă Robb în vreme ce se apropia de el.

— Nici o joncă de pirat să nu se apropie la cincizeci de iarzi. S-ar putea să fie o navă incendiară, sau încărcată cu pulbere de puşcă. În vremuri ca cele pe care le trăim, e mai bine să fii pregătit pentru tot felul de blestemăţii.

Plin de sine, Culum se arătă pe scara de acces îmbrăcat în ţinută de marinar — cămaşă groasă de lînă, vestă de lînă, nădragi largi şi încălţări de sfoară împletită.

— Hello, fiule, îl întîmpină Struan.

— Ce se întîmplă aici ?

Struan îi explică şi apoi adăugă :

— Fiule, hainele îţi vin numai bine. Arăţi mult mai bine.

— Mă simt mult mai bine, îi răspunse Culum, stînjenit şi nu prea în apele lui.

Cînd jonca pirat ajunse la o sută de iarzi distanţă, *China Cloud* îi trimise un proiectil peste prova şi Struan puse mîna pe o portavoce.

— Puneţi în pană ! strigă el. Altfel vă spulber de pe faţa apei !

Ascultătoare, jonca se puse cu prova în vînt, coborî velele şi începu să deriveze, împinsă de curentul puternic.

— Ahoy, *China Cloud !* Cerem îngăduinţa să urcăm la bord, strigă individul cu barbă neagră.

— De ce şi cine sînteţi ?

— Căpitanul Scragger, mai demult din tîrgul Londrei, îi strigă drept răspuns individul şi hohoti. Vreau să-ţi

zic o vorbuliță la ureche, Înălţimea voastră, domnule Struan. Numai în patru ochi !

— Vino la bord singur, neînarmat.

— Flamura de armistițiu, căpitane ?

— Da, spuse Struan și se duse la balustrada dunetei. Ţii tunul pe joncă, domnule Cudahy.

— Ţin tunul pe joncă, sir !

Din joncă fu coborîtă o mică barcă, Scragger urcă iute în ea și începu să vîslească spre *China Cloud*. În vreme ce se apropia, începu să cînte de unul singur cu o voce plăcută, veselă. Un cîntec marinăresc : „Trimite-l pe individ la fund !"

— Cam îngîmfat tipul ! spuse Struan, amuzat fără să vrea.

— Scragger nu e un nume prea obișnuit, spuse Robb. Nu cumva sora bunicii Ethel s-a căsătorit cu un Scragger din Londra ?

— Mda, și eu tot la asta mă gîndeam, flăcăule, spuse Struan zîmbind. Poa' c-avem și noi o rudă care-i pirat.

— Da' nu sîntem pirați cu toții ?

Struan zîmbi și mai încîntat.

— În mîinile tale Nobila Casă va fi la adăpost. Ești deștept... chiar mai deștept decît ești chiar tu dispus să recunoști ! Se uită din nou spre barca cea mică. Îngîmfat tip.

Scragger părea să fie de vreo treizeci și ceva de ani. Părul lung, neîngrijit și barba îi erau negre ca pana corbului, avea niște ochi de un albastru deschis, dar mici, și niște mîini groase ca niște șunci, în urechi cercei de aur, și o cicatrice de pumnal îi însemna obrazul stîng. Își legă bărcuța frumos și apoi începu să se cațere cu ușurința unui om cu experiență pe plasa de abordaj. Cînd sări pe punte își duse mîna iute la moțul din frunte într-un gest de ironic respect spre dunetă și făcu o plecăciune studiată.

— 'Neața, înălțimea voastră ! apoi către marinarii care se uitau cu gura căscată la el : 'Neața, camarazi ! Șefu' meu, Wu Fang Choi, vă poftește drum bun spre casă !

Rîse și-și arătă dinții stricați, apoi se sui pe dunetă și se opri dinaintea lui Struan. Era mai mic decît Struan, dar mai spătos.

— Să mergem sub punte !

— Domnule Cudahy, percheziționează-l !

— Avem flamură de armistițiu și nu-s înarmat, adevărul adevărat. Mă jur, așa să-mi ajute mie ! spuse Scragger, icoană a sincerității.

— Ai să fii percheziționat oricum !

Scragger se lăsă percheziționat.

— Tai-Pan, ești mulțumit ?

— Deocamdată.

— Atunci să coborîm. Numai noi doi. Așa cum am zis.

Struan își verifică capsele pistolului și-i făcu semn lui agger s-o ia pe scară spre cabină.

— Voi ceilalți rămîneți pe punte.

Spre uimirea lui Struan, Scragger porni să străbată nava cu ușurința unuia care era familiarizat cu ea, de parcă mai fusese la bordul ei. Cînd ajunse în cabină, se trînti în fotoliul adînc, marinăresc și-și întinse picioarele cît erau de lungi, încîntat.

— 'Nain' de-a-ncepe, să-mi ud și eu gîtița, de nu te supără. Cîn' tragi la rame te-apucă setea.

— Rom ?

— Brandy, ah, brandy ! Și de-ai cumva vreun butoiaș în plus, n-aș avea nimic împotrivă.

— Ce să faci cu el ?

— Să mă-nseninez și eu ! Scragger avea niște ochi ca oțelul. Arăți taman așa cum mi-am închipuit.

— Ziceai că ești de prin tîrgul Londrei ?

— Mda, așa-am zis. Da' acum multă vreme în urmă. Ah, mulțam ! îi spuse Scragger, luînd o stacană cu brandy

din cel mai bun, îl adulmecă cu duioșie, apoi îl dădu dușcă, oftă și-și mîngîie mustățile unsuroase. Ah, brandy, brandy ! Tare bine-mi face la inimioară !

Struan îi umplu din nou stacana.

— Mulțam, Tai-Pan.

Struan începu să se joace cu pistolul.

— Și cam din care parte a Londrei ești ?

— Shoreditch, camarade. De-acolo de unde m-am născut și am crescut.

— Și numele de botez ?

— Dick. De ce ?

Struan ridică din umeri.

— Acum să trecem la afaceri, îi spuse el, și-și puse în minte să trimită cu următoarea poștă o scrisoare să afle dacă pe nepotul sorei bunicii sale îl chema Dick Scragger.

— Așa-m să și fac, Tai-Pan, așa-m să și fac. Wu Fang Choi vrea să stea de vorbă cu tine. Numai cu tine. Acum.

— În legătură cu ce ?

— Ni' eu nu l-am ispitit, da' ni' el nu mi-a zis. Du' și adă-l pe Tai-Pan, mi-a zis. Și am venit ! Goli stacana, apoi i se adresă cu un zîmbet lingușitor : Ai la bord un tezaur întreg, așa umblă vorba. Mda ?

— Spune-i că-l pot întîlni aici. Poate veni la bord singur și neînarmat.

Scragger izbucni în hohote de rîs și începu să se scarpine din obișnuință, stîrnind păduchii de care era plin.

— Tai-Pan, doa' știi și tu că n-are să facă una ca asta în ruptu' capului, și oricum tot tu o să te duci la el pe nava lui fără nici un fel de pază. L-ai văz't pe puștiul din barca mea ?

— Da.

— E fiu-su cel mai june. O să stea aici zălog. O să vii numai tu la bord, chiar înarmat, de poftești așa, iar puștiul rămîne aici.

— Şi dacă ţîncul se dovedeşte a fi doar feciorul vreunui culi îmbrăcat dichisit, şi eu rămîn fără cap ?

— O, da' de unde ! îi răspunse Scragger îndurerat. Doar ai cuvîntul meu chezaş, pe Dumnezeul meu, şi pe-al lui. Doar nu sîntem o adunătură ordinară de piraţi. Avem vo trei mii de nave în flota noastră şi noi stăpînim toată coasta asta după cum prea bine ştii. Şi ai cuvîntul meu chezaş, pe Dumnezeul meu. Şi pe-al lui.

Struan băgă de seamă cicatricea albită de la încheieturile mîinilor lui Scragger şi bănui că la fel trebuie să aibă şi la glezne.

— Ce caută un englez ca tine alături de el ?

— Chiar aşa, camarade, ce caut, hm ? îi replică Scragger ridicîndu-se în picioare. Pot să-mi mai torn puţină tărie ? Mulţam tare mult ! Îşi aduse singur sticla pe masă şi se aşeză din nou. În flota lui să to' fim vo cinj' de-ngleji. Şi vo cinşpe din alţi europeni, mai mult americani, un franţuz. Căpitani, turnători de tunuri, tunari, marinari. De meserie, io îs nostrom, continuă el plin de vervă, îmboldit de brandy. Acum vo zece ani sau mai bine am naufragiat pe o insulă spre nord. Păgînii ăia împuţiţi de pui de lele m-au prins şi m-au făcut sclavul lor, japoni erau. Şi m-au vîndut la alţi pui de lele şi păgîni, da' eu am fugit şi m-am prins cu Wu Fang. Cînd a aflat că-s nostrom şi că mă pricep la mai toate, mi-a dat şi mie o pîine la el ! Goli stacana, rîgîi şi o umplu din nou. Şi acum mergem sau nu ?

— De ce nu rămîi la mine acum ? Pot să-mi croiesc drum prin flota lui Wu Fang frumuşel cu tunurile.

— Mulţam, camarade, da' mie îmi place aşa cum e.

— Cîtă vreme ai fost ocnaş ?

Stacana lui Scragger se opri brusc în aer şi pe faţa lui apăru o expresie de prudenţă.

— Destul de multă vreme, camarade ! Se uită la cicatricele de la mînă. Urmele de la fiare, mda ? Ei, urmele astea le păstrez de doişpe ani.

— De unde ai evadat ? De la Botany Bay ?

— Da, da, de la Botany Bay ! spuse Scragger deodată plin de bunăvoință. Pe cînd eram abia un puști am încasat cinșpe ani, cel mai puțin că eram mai tînăr, abia vo doujcinci. Cîți ani ai ?

— Destui.

— Io n-am știut niciodată prea bine. Să am treijcinci, sau patrujcinci. Mda. Cinșpe ani c-am pleznit un căcăcios de marinar pe o căcăcioasă de fregată.

— Ai avut noroc că nu te-au spînzurat.

— Da, mare noroc ! și Scragger rîgîi încîntat din nou. Îmi place să sporovăiesc cu 'mneata, Tai-Pan. E altceva decît cu ăia ai mei. Mda, deportat de la Blithy. Nouă luni pe mare, în lanțuri, alături de alți patru sute de nenorociți, și la fel erau și femeile de toate felurile. Puși în lanțuri, în cală. Numa apă chioară, pezmet, fără o buca' de carne. Nouă luni și mai bine. Nu așa trebuie pedepsit un om, chiar deloc. Din noi doar o su' de-au ajuns să ajungă în port. La Sidney ne-am răsculat, ne-am rupt lanțurile. Le-am făcut de petrecanie la toți caralii ăia bășinoși, ș-un an am tot hălăduit prin păduri, după aia am dat de-o corabie. O corabie comercială ! Scragger rîse parșiv. Da, cu corăbii comerciale ne-am mai ținut și noi sufletul ! Se uită în adîncul stacanei lui și zîmbetul îi dispăru. Mda, nadă de spînzurătoare, asta eram sortiți să fim cu toții, și Dumnezeu să-i bată pe toți caralii ăștia căcăcioși, mîrîi el, rămînînd o vreme tăcut, adîncit în propriile lui amintiri. Da' pîn' la urmă am naufragiat, așa cum ți-am spus, și a urmat ce-a urmat.

Struan își aprinse un trabuc.

— Și de ce să fii în solda unui pirat blestemat și ticălos ca Wu Fang ?

— Să-ți spun de ce, camarade. Îs liber ca pasărea cerului, am trei neveste și haleală cît încape în mine, și

Hașca niște parale, ba îs și căpitan de navă. Se poartă cu mine mai bine decît toți cei de-un neam cu mine, fir-ar să fie ei afurisiți. Bată-i Dumnezeu să-i bată de neamuri. Da. Pen' ei nu-s decît bun de agățat în spînzurătoare. Cu Wu Fang e altceva. Și unde ar mai putea unul ca mine să aibă și neveste și haleală, și parte din pradă, fără să-l încerce teama de polițai și de spînzurătoare ? Ei ? Se ridică în picioare. Ei, ce zici, vii de bună voie cu mine așa cum ți-a cerut, sau trebuie să-ți luăm nava cu asalt ?

— Să-mi luați nava cu asalt, căpitane Scragger ! Dar mai întîi termină-ți băutura. Că și așa o să fie ultima dată cînd guști din așa ceva pe lumea asta.

— Noi sîntem mai bine de-o su' de nave contra ta !

— În mintea ta precis că mă socotești un nebun de legat. Wu Fang n-o să se aventureze niciodată în carne și oase prin apele astea. Niciodată. Nu atîta vreme cît navele noastre de război sînt de cealaltă parte a Hong Kong-ului. Wu Fang nu-i cu flota asta.

— Tai-Pan, ești deștept foc ! chicoti Scragger. Și doar mi s-a spus dinainte ca să știu. Mda. Wu Fang nu-i cu noi, da' e în schimb amiralul șef. Wu Kwok, fratele lui mai mare. Si ficior-su. Asta-i adevărul adevărat.

— Scragger, adevărul are multe fețe, îi replică Struan. Și acum șterge-o la dracu' de pe nava mea. Numai navele voastre au flamura de armistițiu. Am să vă arăt cu cîte parale dau pe afurisita voastră de flotă de pirați blestemați.

— Așa să fie, Tai-Pan, numa' să ai măcar juma' de șansă. A, da, am uitat, spuse el și scoase la iveală o pungă mică de piele, legată la gîtul lui, din ea luă o bucată de hîrtie și o împinse pe masă spre Struan. Trebuia să-ți dau și asta, mai adăugă și fața i se schimonosi într-un zîmbet batjocoritor.

Struan desfăcu bucata de hîrtie. Purta sigiliul lui Jin-qua. Și în ea era învelită una dintre jumătățile de monedă.

Capitolul zece

Struan stătea degajat la prova bărcii lui celei mari, cu mîinile vîrîte mult în buzunarele mantalei sale groase de marinar, la încheietura mîinii cu unul din fiarele lui de luptă, pistoale la brîu. Marinarii lui vîsleau încordaţi, înarmaţi pînă-n dinţi. Scragger stătea la mijlocul bărcii, lălăind ca un beţivan un cîntec marinăresc. La o sută de iarzi în faţă se afla nava amiral a flotei piraţilor. Printr-o înţelegere prealabilă cu Scragger, la insistenţele lui Struan, nava amiral se desprinsese de grupul protector al restului flotei de jonci şi se deplasase mai aproape de ţărm, la numai cîteva sute de iarzi sub vîntul navei sale *China Cloud*. Avînd numai o mică velă la pupa, pentru a o ţine sub vînt, nava amiral se afla în bătaia tunurilor de pe *China Cloud*, la cheremul ei. Restul armadei de jonci stătea într-o poziţie de blocadă în jurul celor două nave.

Struan ştia că era primejdie mare să urce singur la bordul navei pirat, dar jumătatea aceea de monedă nu-i mai lăsa cale de alegere. L-ar fi luat cu el şi pe Mauss, era nevoie şi de un tălmaci, iar Mauss era un diavol cînd era vorba să se bată. Dar Scragger respinsese ideea.

— Numai tu, Tai-Pan. La bord îs destui din ăia care sporovăiesc şi pe păgîneşte şi pe englezeşte. Numai tu singur. Dacă vrei, cu cîte arme pofteşti, da' numai tu. Asta-i !

Înainte de a pleca de pe *China Cloud*, Struan dădu ultimele ordine în faţa lui Scragger.

— Dacă nava amiral ridică velele, şterge-o de pe faţa apei. Dacă într-un ceas nu sînt înapoi, şterge-o de pe faţa apei ca şi cum n-ar fi fost.

— Ei, Tai-Pan, interveni Scragger stînjenit, chinuindu-se să schiţeze un zîmbet, nu-i cazu' de una ca asta cînd eşti poftit aşa frumos. Ba chiar deloc. Flamura de armistiţiu, camarade !

— Şterge-o de pe faţa apei. Dar înainte de asta, îl iei pe ţînc şi-l spînzuri de vergă !

— Nici o grijă ! îi răspunse Orlov întunecat. Ţîncu-i ca şi mort şi nu părăsesc apele astea cîtă vreme mai rămîne o singură joncă în stare să plutească, Isuse Cristoase !

— Ramele sus ! ordonă Struan şi barca se lipi de joncă.

O sută de piraţi stăteau de-a lungul balustradei sporovăind, zîmbind. Struan cercetă sabordurile tunurilor. Cîte douăzeci într-un bord, patruzeci de tunuri. Se urcă pe scara de acces, şi de îndată ce se văzu pe punte ochii îi fugiră la tunuri şi observă că erau în bună rînduială, butoiaşele cu pulbere înşirate peste tot, numeroase ghiulele incendiare şi asfixiante, nava pirat avea o mulţime de oameni la bord. Peste tot murdărie, dar nici un semn de boală sau de scorbut. Velele erau în bună stare, arborada perfectă. Greu de cucerit nava asta, dacă se ajunge la lupta corp la corp, dar cu puţin *joss*, pentru *China Cloud* nu va fi mare lucru s-o scufunde.

Porni pe urmele lui Scragger, coborînd spre cabina principală, de sub puntea pupa, reţinînd aproape fără să vrea coridoarele, locurile periculoase, în cazul în care ar fi trebuit să-şi croiască drum înapoi. Ajunseră într-o cameră de aşteptare plină ochi de oameni. Scragger îşi croi drum prin mijlocul lor către o uşă aflată în celălalt capăt, urmăriţi de un chinez feroce care-l înjura de zor pe Scragger şi arăta spre armele lui Struan. Dar Scragger urlă la el în dialectul cantonez, arătînd plin de dispreţ spre mulţimea gărzii cu o mînă, în vreme ce cu cealaltă deschidea uşa.

Pătrunseră într-o cabină enormă. Perne murdare erau împrăştiate pe un podium pe care trona o măsuţă joasă, lăcuită în stacojiu. Şi încăperea, ca şi nava, puţea de sudoare şi duhoare de peşte stricat şi sînge. Dincolo de podium un şir de zăbrele şi mai încolo peretele de rezis-

tență transversal al navei. Totul bogat sculptat, și în cealaltă parte, unde dormea mai marele amiral, numai draperii. Imposibil să vezi ce se afla dincolo, îi trecu lui Struan prin minte, dar destul de ușor să slobozi un foc sau să-ți strecori spada printre ele. Băgă de seamă și cele patru hublouri cu gratii, și cele șase felinare cu ulei atîrnate de grinzile transversale. În grilaj se deschise o ușă. Wu Kwok era îndesat, mătăhălos și cam de vîrstă mijlocie. Avea o față rotundă ce trăda cruzime, o coadă lungă de păr îmbîcsit de uleiuri. Roba bogată de mătase verde, legată peste pîntecul voluminos, era pătată de grăsime. În picioare purta nişte cizme marinărești dichisite, iar la încheietura mîinii se vedeau o mulțime de brățări scumpe din jad. Îl cîntări cu respect pe Struan o vreme, apoi îi făcu semn să urce pe podium, iar el se așeză de o parte a mesei. Struan luă loc de cealaltă parte. Scragger se rezemă de ușa închisă, scărpinîndu-se absent, cu un zîmbet viclean pe față.

Struan și Wu Kwok se uitară unul la celălalt fără să clipească, neclintiți. În cele din urmă, Wu Kwok ridică încet o mînă și un servitor aduse niște bețișoare de mîncat, căni, ceai și niște plăcinte de lună — plăcinte delicate din făină de orez, micuțe, umplute cu cremă de ouă de culoarea lămîiei — și o farfurie de *dim sum* asortate. *Dim sum* nu erau altceva decît niște prăjiturele fine din aluat de orez, umplut cu crevete, carne de porc prăjită, pui, pește sau legume. Unele erau fierte, altele prăjite bine. Servitorul turnă ceaiul. Wu Kwok ridică cana și-i indică printr-un semn lui Struan să facă la fel. Băură în tăcere, cu ochii închiși. Apoi piratul apucă bețișoarele și alese o prăjitură *dim sum*. O puse apoi pe farfurioara din fața lui Struan și-l îndemnă să guste. Struan știa că, deși și lui i se aduseseră bețișoare, Wu Kwok se aștepta să-l vadă mîncînd cu mîna ca orice barbar și să-și piardă cinstea obrazului.

Sus, căcat bășit, zise el în gînd, și mulțumi acelui *joss* de a fi avut parte de May-may. Luă expert bețișoarele

şi duse prăjitura la gură, după care aşeză beţişoarele înapoi în suportul lor de porţelan şi începu să mestece cu poftă, încîntat, cînd simţi uimirea piratului : deci barbarul era în stare să mănînce ca o persoană civilizată !

Struan luă beţişoarele din nou, alese cu grijă altă prăjiturică de pe platou : cea mai minusculă şi mai delicată, cea mai greu de ţinut aşa. Una fiartă, umplută cu crevete, cu aluatul atît de subţire încît părea aproape transparent. O săltă iute, fără nici un efort, rugîndu-se în gînd să n-o scape. Apoi o întinse, oferindu-i-o lui Wu Kwok. Beţişoarele lui Wu Kwok ţîşniră în întîmpinare, apucă prăjitura *dim sum* şi o puse pe farfurioara lui. Dar o fărîmitură de crevete căzu pe masă. Deşi Wu Kwok nu schiţă nici un gest, Struan ştia că turba de furie, pentru că se făcuse de rîs. Atunci îi dădu lovitura de graţie. Aplecîndu-se, apucă fărîma de crevete şi o puse pe farfurioara lui, după care alese altă prăjitură. Din nou i-o oferi celuilalt. Wu Kwok o luă şi pe asta, şi de data asta nu mai scăpă nici o bucăţică.

La rîndul lui, îi oferi şi el una lui Struan, şi acesta o luă firesc din aer, şi mestecă plin de poftă, dar pe următoarea o refuză. Era culmea etichetei chinezeşti să te prefaci dinaintea gazdei că mîncarea a fost atît de bună încît nu mai eşti în stare să mai înghiţi nici o fărîmă, deşi atît gazda, cît şi musafirul ştiu că ar fi în stare să mănînce încă din plin.

— Camarad, ia şi guste, avem la noi din bugăt ! spuse Wu Kwok pe neaşteptate, îndemnîndu-l aşa cum trebuie să facă o gazdă.

Şocul de a-l auzi pe Wu Kwok vorbind în dialectul aspru cockney îi şterse lui Struan aproape toată bucuria de a-l fi făcut pe celălalt să vorbească întîi.

— Mulţumesc. Mă bucur că vorbeşti englezeşte. Aşa o să ne fie mai uşor să ne înţelegem, îi spuse Struan. Mult mai uşor.

— Îhî, aşa este bun, şi Wu Kwok se arătă foarte mîndru că era în stare să vorbească limba barbarilor.

— Unde ai învăţat englezeşte ?

Struan se aplecă în faţă şi se scărpină la gleznă. Puntea şi pernele erau infestate de păduchi.

— Unde învăţat unu ca tine mănînce ca la un chinēz, ei ?

Struan alese altă prăjitură.

— Am încercat să învăţ şi dialectul din Canton, de mai multe ori, dar nu m-am dovedit un elev prea bun, şi nici limba n-a izbutit să scoată sunetele aşa cum trebuie, spuse el, apoi înghiţi prăjitura şi bău puţin ceai. Ceaiul e excelent. De la Soochow ?

Wu Kwok clătină din cap :

— Lin Tin. Vreai ceai de la Soochow ?

— Lin Tin e mai bun.

— Eu învăţat englezeşte de la Scragger şi alţi ca el. La mult ani. Mestecă o vreme, apoi din nou îl îndemnă pe Struan să servească din delicioasele bucate. Mai ia halel, preten. Tare ciudat la tine, eu bucoros să intilneşte om ca tine. Să fiu naibii, tu nu om ca toţi oameni. Tu trebuie multă zilele ca să moare, multă zilele.

Ochii lui Struan se făcută şi mai verzi ca de obicei şi mai strălucitori.

— În schimb tu o să mori foarte iute. Eu am o metodă diferită de a ta. Acum eşti viu, în clipa următoare eşti mort ! şi pocni din degete. Cea mai bună... şi pentru prieteni şi pentru duşmani. Chiar pentru un cîine turbat !

— Ce vorbeşte aşa ciudat la tine, ei ? Greu înţelege la tine, îi replică Wu Kwok după un moment de tăcere primejdioasă.

— Cum ?

— Tu nu vorbeşte ca la mine. Greu inţelege la tine. Sună altfel la tine.

— Există mai multe dialecte... feluri de engleză, îi

replică Struan calm, dîndu-i lui Wu Kwok motive să nu se simtă umilit.

— Se dă mare grangure, Wu Kwok, aşa cum îţi parleam eu înainte, îi explică la rîndul lui Scragger. Grangurii parlesc altfel, se duc la şcoli din alea de ţi-am zis.

— Funia asta de spînzurătoare, Scragger adică, spune adevăr ce la el spune, camarad ? Engleza la mine nu-i bun ?

— Care vorbeşte dialectul din Canton mai bine, ţăranul sau profesorul ? Ţăranul e bun cu limba lui pe cîmp, iar profesorul la el la şcoală.

Wu Kwok se lăsă pe spate rezemat de perne şi bău din cana cu ceai. Apoi rupse tăcerea :

— Am auzit la noi că la tine la bord patru zece lac de argint este.

— De unde ai asta ? Struan desfăcu pumnul şi puse pe masă jumătatea de monedă.

— Juma moned, unu favor, adevăr este, camarad ?

— Da ! răspunse Struan furios pe sine pentru că lunecase cu atîta uşurinţă în capcana lui Jin-qua. De unde o ai ?

— De la tata la mine.

— El de unde o are ?

— De unde crede tu că ala bandit la el mare Jin-qua pus mîna la el murdar atit repede pe tezaur de patru ori zece lac ? Ei, camarad ? De la vechi camarad corabie, bun inţeles. Tu la tine la bord are zece lac de la tata la mine ! Pîntecul lui Wu Kwok săltă de hohotele sale de rîs. Toarna la inalţime la el nişte beutura, Scragger. El nevoie are acum de asta.

— Wu Fang Choi şi Jin-qua sînt tovarăşi de corabie ? îl întrebă Struan cutremurat.

— Aşa, un fel a zice, camarad. Noi apere negoţ pe mare la el că nu atace piraţi cacacios. Noi stapin la marea. Şi atunci cinstit este la el să plateste, da ? Şi om inţelept baga banii ca ia profit la el, da ? Aşa ca noi inves-

tește banii la afacerile lui cînd și cînd. Ceaiul, matasele, opiu, bani imprumut ! Wu Kwok se apucă cu mîinile de pîntece și lacrimi de atîta rîs porniră să-i curgă din tăietura ochilor. Așa ca la noi camarad acum, noi și Nobila Casa. Ei, camarad, ce alt investiție mai bun ?

— Wo Kwok, ce serviciu îmi ceri să-ți fac ?

— Tai-Pan, noi bei pentru tezaurul și pentru *joss* la tine. Apoi putem parlește.

— A lăsat vorbă să-l spînzure pe țînc de nu se întoarce la bord într-un ceas, interveni Scragger, în vreme ce umplea trei căni mari cu rom. Și dacă ridici velele, să-ți șteargă jonca de pe fața apei și să-l spînzure pe țînc.

— Chit de mult e la el ceas, camarad ?

— Destul de mult.

Wu Kwok mestecă o vreme o prăjitură.

— O să spinzuri la țînc ?

— O să lași să-l spînzure ? Struan scoase ceasul din buzunar și-l puse pe masă. Jumătate din timpul acordat a trecut.

Wu Kwok acceptă o cană de rom întinsă de Scragger și începu să bea încet. Struan simți cum i se zbîrlește părul pe ceafă din cauza încordării. Auzea voalat sporovăiala chinezilor afară, trosnetul parîmelor prea întinse, al lemnului. Pe puntea de deasupra se auzi răpăiala ușoară a unei bure de ploaie. Wu Kwok apucă o scobitoare și începu să-și curețe dinții, acoperindu-și politicos gura cu palma. Ploaia se întări.

— Serviciu la Wu Fang Choi, începu Wu Kwok. Flota la tine este doua zece cliperi ? Da ?

— Nouăsprezece.

— Noua spre zece ! La fiecare noi punem flacau al nost'. Tu invețe la ei fie capitani, ofițeri. Noua spre zece oamenii. Tu invețe la ei bine bine. Așa cum vrei la tine capitani buni fie. Biciue la ei, tiraște la ei pe sub nava de la cap la cap, face la ei ce vrei, dacă la ei nu asculte, da' nu omoare. Cinci anii ei ai tei sunt, apoi ei vine 'napoi

acasa. Urmator : peste unu an şi unu ziua noi vrei un cliper. Ca la *China Cloud*. Noi plateşte argintul chit face tot. Tu dai la noi chit coste şi noi plateşte argintu'. Da cu tunurile şi velele, şi catargele ca la *China Cloud*. Zece oameni ai nost' merge la Blighty sa vede cum construieşte la cliper, apoi vine cu cliper acasa. Unde şi cum luam la noi cliper, asta stabileşte mai tîrziu... drept, Scragger ?

— Mda.

— Apoi, noi dam la tine copil, trei copil, inveţe la ei. Trei baieţii se inveţe fie boiere. Cel mai bun şcol din Londra ! spuse Wu Kwok. Nu conteşte chit coste.

— Cele mai bune zdrenţe pe ei, cea mai bună îngrijire, la fel halcala şi adăpostul, adăugă Scragger. Să fie crescuţi ca nişte boieri get beget. Şi ţinuţi la cinste cum se cuvine. Universitatea din Cambridge sau Oxford. Da ! Fac toată universitatea şi abia apoi se întorc înapoi acasă.

— Păi aici nu e vorba de un serviciu, spuse Struan, ci de mai multe.

— Multe puţine, astea serviciu, îi replică Wu Kwok sardonic. Pe Dumnezeu, ei fie aşa cum cerut. Poate eu ia înapoi cele zece lac, şi cele treizece la fel. Apoi cumpere corabie. Dacă banii, poate cumpere orice, adevăr, camarad ? Da, eu mai bine ia argint anapoi şi face afacerea cu Diavol cu Un Ochiu. Cum cheme la el ?

— Brock, îi spuse Scragger.

— Da, Brock. Face afacere cu Brock sau altul. Afacerea afacerea. Doar inveţe la oamenii. Si una nava. Intrebat cinstit. Tu spunea da sau nu.

— Eu fac acum altă înţelegere cu tine. Ia-ţi înapoi moneda, şi fie că sînt şi eu la bord pe *China Cloud*, fie că nu, încearcă să pui mîna pe tot tezaurul, pe Dumnezeul meu !

— Acum la orizontul este doua sute navele. Eu pierde una suta, două suta navele, nu contează. Da' eu iei tezaur, Tai-Pan. Eu iei tezaur.

Struan îşi luă jumătatea de monedă şi se ridică în picioare.

— Facem tîrgul ?

— Nu face tîrg. Serviciu. Tu acceptat serviciu. Tai-Panul Nobilei Case nu are la el obrazul, heya ? Da sau nu ?

— Peste treizeci de zile adu o sută de oameni, din care nici unul să nu fie căutat de vreun mandarin pentru cine ştie ce fărădelegi, toţi să ştie să scrie şi să citească. Din ăştia eu am să aleg nouăsprezece ca să fie căpitani. Şi zece oameni care să urmărească construcţia navei. Atunci îi iau şi pe cei trei băieţi.

— Camarad, asta mare primejdie, spuse Wu Kwok, se adune atîtea oamenii. Drept, Scragger ?

— Ei, noi îi putem aduce la Aberdeen să zicem. E drept să fie pe alese, nu-i nici un rău în asta. Ei, aşa în secret ?

Wu Kwok se gîndi o vreme.

— Acordu. Trei zece zile, Aberdeen.

— Cliperul ţi-l dau în mînă personal, sau lui Wu Fang Choi, numai în mîna voastră, spuse Struan. Nimănui altcuiva.

— La oricine eu trimite.

— Nu.

— Sau mie, camarade ? interveni Scragger.

— Nu, lui Wu Kwok sau lui Wu Fang Choi. În largul mării.

— De ce ? întrebă Wu Kwok. Ei, de ce asta ? Camarad, ce murdar şmecherie a dracului este la tine la cap ?

— O să fie nava ta. Nu dau eu o frumuseţe ca aia pe mîna nimănui altcuiva. Unde ţi-e obrazul de care ziceai ?

— Acordu' ! făcu în cele din urmă Wu Kwok. Nu tradare, pe Dumnezeu, sau tu plateşte din greu.

Plin de dispreţ, Struan se îndreptă spre uşă, dar Scragger îi tăie calea.

— Tai-Pan, jurămîntul tău cel sfînt unde-i ?

— Scragger, i l-am dat lui Jin-qua. Pe Dumnezeul meu, doar ştii ce înseamnă jurămîntul meu.

Scragger dădu din cap încuviinţînd către Wu Kwok şi se dădu deoparte.

— Mulţumesc, Tai-Pan.

— Pentru că văzut la tine cum fost de acordu' cu servici la mine şi aşa frumos şi preten la tine este, Tai-Pan, începu Wu Kwok, tata la mine trimite la tine unu dar şi unu mesaj.

Îi făcu cu mîna un semn lui Scragger, care deschise un cufăr marinăresc, luă din el o legătură şi i-o întinse lui Struan. Din legătură scoase un pavilion — Dragonul şi Leul — şi un jurnal de bord : jurnalul de bord al navei dispărute *Scarlet Cloud*. Struan deschise jurnalul şi îl răsfoi spre ultima pagină : „16 noiembr. Amiază. N 11⁰ 23' 11" E 114⁰ 9' 8". Furtuna continuă. Putere de uragan. În cartul de mijloc, la trei bătăi de clopot, noaptea trecută, ne-au fost smulse velele şi catargele şi nava noastră neputincioasă a fost aruncată aici pe reciful Tizard, unde, prin mila Domnului, a ajuns să-şi găsească tihna, cu chila smulsă şi coca găurită.

Noiembr. 18. Ora patru. La nord-est la est au fost zărite patru jonci. Ultimele pregătiri pentru abandonarea navei făcute.

Noiembr. 18. Ora cinci. Cele patru jonci şi-au schimbat drumul şi se îndreaptă acum spre noi. Am distribuit muschete. Am încercat să pregătesc şi un tun, dar unghiul de înclinare al navei nu ne-a îngăduit. Ne pregătim cum putem mai bine. Pentru cazul că sînt piraţi.

Noiembr. 18. Ora opt. Atacaţi. Piraţi. Am doborît primul val, dar revin."

Struan închise jurnalul de bord.

— I-ați ucis pe toți ?

— Joncile nu din flota regulat a nost', camarad. Cele mai mult.

— I-ați ucis pe toți ?

— Tai-Pan, ei murit unii pe alții, eu nu fost acolo.

— Tai-Pan, doar știi cum sînt ticăloșii ăștia, interveni Scragger. Dacă erau oamenii lui Wu Fang Choi, ți-am mai fi dat noi jurnalul de bord ? Wu Fang Choi a auzit de treaba asta. M-a trimis chiar pe mine să văd ce s-a întîmplat acolo. Cînd m-am arătat eu acolo nu mai era nimeni la bord. Nici măcar vreun mort, nimic.

— Ați jefuit-o ?

— Doar știi bine legea mării, Tai-Pan. Naufragiase și era abandonată. A fost salvată jumătate de încărcătură. Șaisprezece tunuri și ceva pulbere și ghiulele.

— Cronometrul unde-i ?

Sprîncenele lui Scragger săltară brusc :

— Cum unde ? La bordul joncii mele, 'nențeles, deși habar n-am să folosesc un cronometru. Orișicîtuși ! Cine găsește păstrează. ei ? Cinstit, nu ? Dar știi ce-au făcut ticăloșii ăia, Tai-Pan, ei ? L-au lăsat să se oprească, afurisiții. Închipuie-ți ! Pe Dumnezeul meu ! L-au lăsat să meargă pînă s-a oprit singur. Mi-a trebuit o săptămînă întreagă pînă să găsesc o navă comercială care să aibă cronometru cu timpul Londrei. Una americană, *Boston Skylark !* Izbucni în hohote de rîs cînd își aduse aminte și apoi continuă : Patru din băieții de pe navă au găsit cu cale să vină cu noi.

— Și ceilalți ?

— Au fost lăsați în bărci, în largul coastelor Filipinelor. Aproape de țărm. Pot să jur. Acum trei, patru săptămîni.

Wu Kwok se foi pe pernele lui, și se scărpină pe îndelete.

— Tai-Pan, la urmă tata la mine spus : Zece taeli pentru una navă care pot trece teafăr şi nevătămat nu mult. Zece taeli şi steag englez fie cruţat şi apărat de Wu Fang Choi. Noi auzit tu ai port nou aici Hong Kong. Spune asta la mandarin al tău.

— Nu-i pot spune decît de un tael.

— Sase cel mai ieftin. Cel mai ieftin. Asta spus tata la mine, fiindcă ştie la el tu negustor tare greu de înfruntat. Sase.

— Unu !

— Stai jos. Noi bei mai departe grog, vine şi halel, îl invită Wu Kwok.

— În cinci minute nava asta a ta va fi măturată de pe faţa apei şi ostaticul spînzurat.

Wu Kwok rîgîi.

— Camarad, tu nu spinzure la fiu al meu.

— Bineînţeles, îi replică Struan dispreţuitor, ci doar un ţînc amărît şi îmbrăcat mai dichisit.

Wu Kwok zîmbi superior şi bău pe săturate.

— Tu la tine tare deştept, Tai-Pan. Doi taeli pentru una navă. Spune asta la mandarin al tău, ei ? Şi ştii ce mai ? Păstreze ţinc acela la tine, spînzura la el, aruncat la el în mare, e a teu. Aduce la noi la bord şi dacă tu vrea eu spinzure la el.

— Cum ? explodă Scragger. Puştiul nu-i fiul tău ?

— 'Nenţeles, Scragger, că nu. Tu crezi că eu sînt tîmpit ? răspunse tăios Struan. Eu ştiu care-i valoarea jurămîntului unui ticălos ! şi porni cu paşi mari spre uşă.

— Dar era şi jurămîntul meu şi al tău ! exclamă Scragger îngrozit, adresîndu-i-se lui Wu Kwok. Am jurat amîndoi. Ai zis că-i fiul tău. Aşa mi-ai spus, pe Dumnezeul meu.

— Tai-Pan nu a adus fiu la el la navă la mine, ei ? Atunci de ce eu pune fiu la mine la navă la el, ei ?

— Dar am jurat în faţa lui, pe Dumnezeul meu ! Asta-i înşelătorie curată !

Wu Kwok se ridică în picioare foarte încet.

— Tu spui la mine inşelător, camarad ?

— Stai, stăpîne, nu, replică iute Scragger, străduindu-se să nu i se citească furia pe faţă. Era doar jurămîntul meu. Noi ne ţinem jurămîntul. Cu ai noştri nu-i cinstit aşa cum am făcut, dar numai cu ai noştri. Asta-i tot.

Wu Kwok scutură obosit din cap în vreme ce se retrăgea spre bîrlogul lui de dormit.

— Barbarii ăştia tare ciudat la ei, camarad. Tare ciudat la ei.

Şi uşa cu zăbrele se închise în urma lui. Scragger ieşi pe punte. Dumnezeule, îi trecu lui prin minte, aproape plîngînd de furie, Dumnezeule, asta pune vîrf la toate. Am să mă socotesc eu cu ticălosul ăsta de păgîn care face amor cu raţele, pe Dumnezeu, să vezi dacă n-am s-o fac. Da' nu înainte să fie aleşi oamenii aceia. Nu, nu înainte. Nu înainte, pe Dumnezeu, fiindcă asta o să strice totul. Dar după aia, pe Dumnezeu... după aia...

Capitolul unsprezece

China Cloud îşi croi drum prin rafalele ploii, îndreptîndu-se spre coasta de sud a Hong Kong-ului, ca să răzbească spre principalul port din partea de nord. Familia Struan lua masa în cabina principală : stridii înăbuşite, cîrnaţi afumaţi, peşte afumat, varză călită şi slănină, pui fripţi, pesmeţi marinăreşti, plăcintă de mere, plăcintă cu fructe conservate. Vin alb sec, răcit în mare, şampanie. Şi ceai.

— Patruzeci de lac — patru monede ! spuse Robb, jucîndu-se cu mîncarea din farfurie. Una dintre ele lui Wu Fang Choi. Unde-s celelalte trei ?

— Jin-qua şi-a păstrat una, sigur. Poate chiar două, preciză Struan, şi întinse mîna şi se servi cu încă un hering afumat.

— Sîntem obligaţi să împlinim acum un serviciu enorm, spuse Robb. Care pentru diavolii ăia înseamnă numai zece lac de argint. Cu un cliper ca *China Cloud* în mîinile lor, ei bine, pot devasta pînă şi fregatele. Pot fi tăiate toate căile maritime ale întregului imperiu asiatic. O navă... şi zece oameni pentru a fi în stare să construiască mai multe. Nouăsprezece pregătiţi să fie căpitani... pentru a fi în stare să înveţe la rîndul lor pe alţii. Sîntem şi noi prinşi în capcană... şi viitorul nostru. Cumplit.

— Jin-qua te-a păcălit. Te-a păcălit, insistă Culum.

— Nu. A fost doar mai deştept decît mine, asta da, dar nici aşa nu e bine spus. Eu n-am fost destul de deştept pentru el. Eu, fiule ! Nu el. Cînd te aşezi la masă ca să închei o afacere, fiecare dintre părţi e obligată să încheie afacerea în condiţii cît mai avantajoase posibil. Foarte simplu. Mda, eu n-am fost la fel de bun ca el. Dar chiar dacă m-aş fi gîndit că aceste monede vor fi împărţite între mai mulţi... şi tot ar fi trebuit să accept condiţiile aşa cum a dorit el. N-am avut de ales, chiar deloc.

— Dirk, dacă pe tine au reuşit să te îmbrobodească, atunci spune-mi eu ce şanse aş mai putea să am în faţa lor ? Sau Culum ?

— Nici una. Dacă nu veţi fi gata să judecaţi cu capetele voastre şi să învăţaţi din greşelile altora. Şi să nu-i trataţi pe chinezi aşa cum aţi trata pe unii de-ai noştri. Sînt cu totul altfel.

— Da, sînt altfel, spuse Culum. Urîţi, respingători, păgîni. Şi imposibil să-l deosebeşti pe unul de celălalt.

— Nu-s de aceeaşi părere. Am vrut să spun că ei gîndesc cu totul altfel, adăugă Struan.

— Şi atunci cum să te descurci cu ei, tată ?

— Dacă aş fi ştiut, aş fi cîştigat eu de fiecare dată.

Dar ei au cinci mii de ani de experiență, asta-i tot. Acum dă-mi și mie niște varză călită. Bun baiat.

Culum îi întinse farfuria și Struan își luă o a treia porție.

— Dirk, tu nu pari deloc tulburat, îi spuse Robb. Cu asta s-ar putea să ne ruinăm cu totul. Să ducem de rîpă tot comerțul cu Asia.

— Robb, tu nu prea vrei să mănînci. Nici tu, Culum. Mîncați. Struan rupse o pulpă de pui și o puse pe farfurie. Situația nu e chiar atît de neagră cum pare, ba chiar deloc. Mai întîi cei nouăsprezece oameni, da, vor spiona pentru Wu Fang Choi și ticăloșii lui. Dar pentru ca să putem să-i învățăm ceva, vor trebui să învețe englezește, da ? Și dacă vom putea să vorbim cu ei, de ce să nu le schimbăm gîndurile, ei ? Din pirați în cetățeni folositori, ei ? Poate să facem din ei chiar și niște creștini. Nouăsprezece șanse de a-i aduce de partea noastră. Șanse destul de bune, aș zice. Și dacă trec de partea noastră, chiar dacă numai unul din ei trece, o să aflăm și noi bîrlogurile piraților. Apoi o să fie la cheremul nostru și o să-i putem distruge în voie. În al doilea rînd — cliperul — peste un an și o zi va trebui să mă gîndesc la o confruntare navală, asta-i tot. Am să le predau nava așa cum am promis, apoi o trimit la fund. N-am promis că n-am s-o scufund.

— De ce să nu le-o predai și să le pui în cală niște butoaie cu pulbere și un fitil care să ardă încet ? Ei ? spuse Robb.

— Wu Kwok e prea deștept să nu se prindă la șmecheria asta.

— Nu există nici o posibilitate ca să prindem niște mine în afara cocii, sub linia de plutire ?

— Poate că ar fi posibilă și una ca asta. S-ar putea să nu le bage în seamă. Dar și atunci cînd ai căzut într-o capcană trebuie să încerci o cale de a ieși din ea, dar nu poți încălca un jurămînt sfînt odată dat. Nu merge

cu nici o şmecherie. Ne facem de ruşine pentru o sută de ani încolo. Am să-l ucid pe Wu Kwok.

— De ce ?

— Pentru ca să-l învăţ ce valoare are un jurămînt. Şi pentru a ne proteja şi noi în cursul generaţiei viitoare.

Se lăsă tăcere.

— Credeam că peste cinci luni pleci spre ţară, spuse Robb.

— Am să plec. Cînd va fi gata am să vin şi eu cu noua navă. O să-i punem numele de *Lotus Cloud*. Struan se şterse la gură cu un şervețel. Înţeleg interesul lor pentru navă şi pentru pregătirea oamenilor. Dar de ce să-i ducem pe cei trei băieţi la şcoli ca pe nişte boieri ? Asta uite că n-o înţeleg. Copiii ăştia mă îngrijorează şi nu ştiu de ce.

— Vor fi băieţii lui Wu Kwok ?

— Copiii sau nepoţii lui, cu siguranţă. Dar de ce ? Ce cîştigă prin asta ?

— Tot ce înseamnă a fi englez, toate secretele noastre, spuse Culum.

— Nu, fiule. Asta se potriveşte şi la copii ca şi la ceilalţi oameni. Aici e mai mult la mijloc. Copiii vor fi mai uşor de convertit la principiile noastre. Wu Fang Choi şi Wu Kwok trebuie să se fi gîndit şi ei la asta. De ce oare sînt gata să-şi piardă astfel trei dintre fiii lor ? De ce ca pe nişte boieri şi nu ca nişte căpitani sau oşteni sau constructori de nave, armurieri, sau în orice branşă în care le-ar fi fost utili ? De ce ca pe nişte boieri ?

Nu au fost în stare să-i răspundă.

Cînd *China Cloud* răzbi prin canalul de vest în portul Hong Kong, Struan apăru pe dunetă, pentru a se alătura lui Robb şi Culum. Ploaia încetase şi bătea un vînt destul de tare. Se lăsa seara. Struan se simţea încîntat, înviorat, senin. Dar îndată ce păşi pe punte, seninătatea i se spulberă.

— Dumnezeule mare !

Portul era plin de nave comerciale obişnuite în comerţul cu Asia, şi de flota militară a marinei regale. Malul era sufocat de corturile care-i adăposteau pe cei patru mii de militari din forţa expediţionară. Dar ceea ce-l şocă cu adevărat pe Struan erau sutele de sampane înghesuite dincolo de promontoriul Glessing. Mulţime de jonci şi sampane mişunau, unele plecînd, altele abia sosind. Mii de colibe minuscule răsăriseră ca nişte ciuperci dezgustătoare pe una din pantele dealurilor.

— De cînd am venit de la Canton, chinezii continuă să dea năvală, spuse Culum. Numai Dumnezeu mai ştie cît de mulţi au sosit. Ne înghit pur şi simplu. Cel puţin patru sau cinci mii. Sosesc cu sampanele şi joncile şi dau buzna pe ţărm de nu se mai termină. Apoi sînt înghiţiţi de mulţime. Noaptea, blestemaţii se strecoară furiş şi fură tot ce poate fi furat.

— Dumnezeule mare !

— La început au dat năvală în toată insula. Apoi l-am convins pe Longstaff să le repartizeze panta aceea de deal deocamdată. Au botezat-o Tai Ping Shan, sau cam aşa ceva.

— Mie de ce nu mi-aţi spus nimic ?

— Am vrut să vezi cu ochii tăi, aşa ne-am gîndit unchiul şi cu mine. Cîteva ore în plus tot nu schimba cu nimic. Europenii, în afară de soldaţi, sînt cam o sută cincizeci. Şi Longstaff îşi smulge puţinul păr ce i-a mai rămas în cap. În fiecare noapte găseşti cîte zece, cincisprezece cadavre de chinezi în port. Ucişi sau înecaţi.

— Ca să-ţi poţi crede ochilor trebuie să vezi mizeria asta cu ochii tăi, spuse Robb. Şi cum trăiesc ! Era loc destul pentru toţi, dar acum vin grămadă, cu fiecare maree.

— Ei, făcu Struan, aşa n-o să ducem lipsă de culi şi nici de mînă de lucru. Se întoarse spre Orlov. Salută nava amiral şi trimite în numele tău un mesaj : «Acor-

dați-ne permisiunea să ancorăm la opt cabluri de dumneavoastră.» Toată lumea pe punte, să vină la pupa.

Orlov încuviință dînd din cap.

Tunurile de pe *China Cloud* bubuiră și îi răspunse o singură lovitură de tun. Cererea fusese acceptată. Echipajul se adună în păr. Struan se apropie de balustrada dunetei.

— Toată lumea e consemnată la bord pînă mîine la prînz. Și nimeni nu urcă la bord pînă mîine la prînz. Nici o vorbă despre încărcătura pe care o transportăm. Nici că eu mă aflu la bord. Cine scapă o vorbă, va fi trecut pe sub chilă. Toți oamenii vor primi de două ori leafa pe lună, plătită în argint, mîine seară. Pe dunetă, ofițerii vor pune o gardă înarmată la fiecare cart. Liber !

Răsunară trei rînduri de urale pentru Tai-Pan, și oamenii se împrăștiară.

— La ce oră începe vînzarea terenurilor, Culum ?

— La ora trei, tată. Mîine. În Happy Valley.

— Robb, convinge-te că avem dinainte numărul corect al terenurilor.

— Da. Am adus o listă. Cumpărăm și gorganul ?

— Bineînțeles !

Robb rămase o clipă pe gînduri.

— Dacă și Brock e la fel de încăpățînat ca tine, o să trebuiască să ne punem în joc tot viitorul pentru afurisitul acela de deal.

— Da, spuse Struan și-i făcu semn lui Orlov să se apropie. În cartul de dimineață, la două bătăi de clopot, trimite-i lui Brock un semnal în numele lui Robb și invită-l la bord pentru cînd vor răsuna patru lovituri de clopot. Pe mine mă scoli cînd bate clopotul de două ori. Pînă la ora aceea să nu mă deranjeze nimeni. De-acum preiei comanda.

— În regulă, spuse Orlov.

— O să mă duc să dorm şi eu puţin. Robb, tu şi Culum urmaţi-mi exemplul. Mîine avem o zi grea. A, da, tu, Culum, poate vrei să te gîndeşti la balul acela. Unde să-l ţinem şi cum. Peste treizeci şi una de zile.

Apoi coborî în cabină. Cînd *China Cloud* se apropie de nava amiral, Culum se apropie de Orlov.

— Te rog, lasă barca cea mare la apă de îndată ce ancorăm.

— Tai-Pan a spus că toată lumea e consemnată la bord. Fără încuviinţarea lui, nu se pune la apă nici o barcă.

— Ordinul, bineînţeles, nu ne priveşte şi pe noi, pe domnul Struan şi pe mine, îi replică Culum tăios.

Orlov rîse.

— Nu-ţi cunoşti tatăl, Culum cel Tare ! A spus *toată lumea*. Şi aşa va fi.

Culum se întoarse s-o ia spre scara cabinei, dar Orlov îl opri, legănîndu-şi în mînă fierul de luptă.

— Nimeni să nu-l deranjeze. Aşa sună ordinul lui.

— Dă-te din calea mea !

— Tai-Pan nu dă niciodată un ordin înainte de a se gîndi bine. Întreabă-l pe unchiul tău. Cîtă vreme eu mai sînt căpitan pe *China Cloud,* nimeni nu coboară la ţărm. Dacă voia să cobori la ţărm ar fi spus-o cu gura lui.

— Culum, interveni Robb, pînă mîine la amiază stăm pe corabie.

Cu toată furia care-l cuprinsese, Culum se întrebă dacă atunci cînd va fi el Tai-Pan va fi ascultat la fel de orbeşte. Ştia că această supunere nu vine de la sine, o dată cu titlul de Tai-Pan. Trebuie să o cîştigi.

— Prea bine, comandante !

Se duse lîngă Robb, şi rămase în picioare alături de balustradă. Urmări în tăcere cum se apropiau tot mai mult de insulă. Curînd ajunseră să vadă bine gorganul.

— Ăla o să ne vină de hac, spuse Robb.

— Acum avem tot tezaurul și Brock n-o să liciteze.
— Ba o să liciteze, și o să tot liciteze, știind că Dirk vrea să pună mîna pe el, indiferent cu ce preț. Și Brock n-o să mai liciteze abia cînd prețul va deveni astronomic. Dirk e obligat să lupte pentru gorganul acela, așa cum sîntem și noi obligați să luptăm pentru Nobila Casă. E o problemă de obraz, afurisit obraz. Ura asta afurisită care-i macină și pe unul și pe celălalt în cele din urmă o să-i distrugă pe amîndoi.
— Tata a zis că în cinci luni de zile termină cu el, nu-i așa ?
— Da, băiete. E nevoit. Eu nu-i pot veni de hac. Nici tu.
Culum rămase cu ochii ațintiți la gorgan, la Hong-Kong. Fie că-ți place, fie că nu, își spuse el simțind cum i se strînge stomacul, aceasta-i împărăția ta. Dacă ești destul de tare pentru ea. Și ai și îndrăzneala s-o iei. Deodată, simți cum îl prinde o mare spaimă.

În zori, Orlov își sculă toți oamenii și-i puse să mai frece o dată cu piatră și nisip toată nava și așa imaculată și s-o spele. Cînd clopotul bătu de două ori, trimise semnalul poruncit și coborî la cabină.
— Bună dimineața, două lovituri de clopot, spuse Orlov dinaintea ușii zăvorîte.
— 'Neața, căpitane, spuse Struan deschizînd ușa. Intră.
Purta o robă verde de mătase, fără nimic altceva pe dedesubt. Fie că era cald sau frig, Struan dormea gol.
— Poruncește să-mi aducă micul dejun. Și spune-le domnului Robb și lui Culum să vină și ei peste jumătate de oră.
— S-a poruncit.
— Unde-i Wolfgang ?
— În arboradă.
— Și țîncul acela chinez ?

— Cu el. Îl urmează ca un cățel. Orlov îi întinse lui Struan o listă frumos scrisă. Bărcile acestea s-au prezentat lîngă navă întrebînd de dumneavoastră. Soția fratelui dumneavoastră a trimis și ea o barcă rugîndu-l să se întoarcă pe nava lui de îndată ce va fi posibil. Căpitanul Glessing a întrebat de fiul dumneavoastră, Sinclair și sora lui au întrebat și ei de el. Ea a întrebat și de dumneavoastră, e pe lista dumneavoastră. Avem și un semnal de pe nava amiral : fiul dumneavoastră să se ducă la bord cît mai curînd posibil. Cînd l-am expediat, căpitanul Glessing s-a apucat să înjure ca un șobolan afurisit ce e.

— Mulțumesc.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Da ?

— 'Neața, sir ! spuse marinarul. Mesaj de pe *White Witch* : „Cu plăcere".

— Mulțumesc, semnalizatorule.

Omul plecă în grabă. Struan îi înmînă lui Orlov o poliță bancară pentru o mie de guinee.

— Căpitane, cu complimentele noastre.

Orlov citi suma. Clipi și citi din nou.

— Recompensă regească. Regească ! I-o întinse lui Struan înapoi. Nu mi-am făcut decît datoria.

— Nu atunci cînd ai la bord un tezaur ca ăsta. Ia-o. Meriți pe deplin.

Orlov ezită, apoi puse hîrtia în buzunar. Își desfăcu de la mînă fierul de luptă și-l puse în rastel alături de celelalte.

— Fiul dumneavoastră, îngăimă el în cele din urmă. Ar fi bine să-l mai supravegheați. Îl așteaptă multe necazuri.

— Cum ? spuse Struan ridicîndu-și iute ochii de pe listă.

— Mda, spuse Orlov, mîngîindu-și barba rară.

— Ce-i asta ? Tot vrăjitorii de-ale tale afurisite ?

— Mai degrabă un fel de presimțire de-a mea, da.

— Ce fel de necazuri ?

Struan știa din lunga lui experiență că Orlov nu-și dădea în vileag prorocirile cu multă ușurință. De prea multe ori omul acela mărunțel și ciudat avusese dreptate.

— Nu știu. Fața i se ilumină brusc în zîmbet. Cînd o să ajungă Tai-Pan, s-a gîndit el, o să-mi ia comanda navei.

— Atunci nu-ți rămîne decît să-i cîștigi respectul, să-l faci să-și schimbe părerea, altfel îți pierzi nava.

Orlov zîmbi.

— Da, și n-am să am de ce mă mai teme ! Zîmbetul de pe față i se șterse. Dar o să preia funcția într-o zi tare păcătoasă. Și o să aibă mîinile pătate de sînge.

După un moment de tăcere, Struan spuse :

— Al cui sînge ? Al meu ?

Orlov ridică din umeri.

— Nu știu. Dar o să-ți dea mult de furcă. De asta sînt sigur.

— Care fiu nu-ți dă de furcă ? !

— Aici ai dreptate.

Orlov se gîndi la familia lui din Narvik, la cei doi fii ai lui, niște bărbați zdraveni de vreo douăzeci de ani. Amîndoi îl urau, deși el îi adora, așa cum își adora și soția, pe Leka, lapona. Au fost fericiți împreună pînă cînd fiii lui au stîrnit-o împotrivă-i.

— Da, făcu el și deodată se simți foarte obosit, ai dreptate aici. Ca de obicei.

— Mai bine du-te și trage un somn, îl sfătui Struan. Cînd va bate clopotul de opt ori o să am nevoie de tine.

Orlov plecă. Vreme îndelungată Struan se uită în gol. Ce fel de necazuri ? Al cui sînge ? De ce într-o zi păcătoasă ? Apoi, cu un efort, înlătură din minte aceste întrebări fără răspuns, mulțumindu-se să se gîndească numai la ziua de față, poate și la cea de mîine. Cu fiecare zi care trece, devii tot mai chinez, își spuse el cu

voce tare. Zîmbi şi trecu cu ochii peste listă din nou. Gorth Brock. Domnişoara Tillman. Quance. Gordon Chen. Skinner. Nostromul McKay. McKay ?

— Steward ! strigă el.

— Da, sir !

Stewardul puse apa fierbinte pe birou, lîngă sculele de bărbierit.

— Transmite-i domnului Cudahy că dacă nostromul McKay vine la navă, să-l aducă la bord.

— Da, sir, spuse stewardul şi se făcu nevăzut.

Struan se duse să se uite pe hublourile cabinei. De acolo putea vedea masa aceea de oameni care mişunau — aşezarea chinezească de la Tai Ping Shan. Dar mintea lui era în altă parte. De ce venise Shevaun Tillman la navă ? Acum, în fine, avem şi o regină, miruită dacă a existat vreuna vreodată. Mă întreb dacă e şi fecioară. Precis că e. Trebuie să fie. Dacă ai şti că e fecioară te-ai culca cu ea ? Fără să te căsătoreşti cu ea ? Nu. În cazul ăsta nu m-aş culca cu ea. Bărbatul are nevoie de fecioare numai de două ori în viaţă. Prima oară cu cea care-i e nevastă, şi a doua oară cînd îl ajunge bătrîneţea şi-şi ia o amantă aleasă cu foarte mare grijă. Cînd omul a învăţat lecţia răbdării, a milostivirii, şi poate să facă fără durere dintr-o fecioară o femeie. Bineînţeles că Shevaun e fecioară. Gîndeşti ca un zăpăcit. Dar lucirea aceea din ochi şi cum îşi fîţîie fundul promite numai lucruri plăcute pentru cel ce-i va fi bărbat, nu ? Ar fi o amantă interesantă. Vrei să te căsătoreşti cu Shevaun ? Sau doar să te culci cu ea ?

Dacă ai fi chinez, ai putea avea mai multe neveste fără să te ascunzi. Şi toate ar trăi în bună înţelegere, sub acelaşi acoperiş. Struan simţi că-i vine să rîdă. Aş vrea să le văd pe Shevaun şi May-may împreună sub acelaşi acoperiş. Cine ar cîştiga bătălia ? Fiindcă va fi mare bătălie, amîndouă nişte mîţe sălbatice.

— Salut, tată, făcu din uşă Culum.

— Ai dormit bine, flăcăule ?
— Bine, mulţumesc.
Culum avusese coşmaruri : apăreau cînd Orlov, cînd gorganul, şi cel dintîi prorocea că vor ajunge din nou săraci. O, Doamne, nu ne lăsa să pierdem totul din nou. Ajută-mă să împlinesc ceea ce trebuie să împlinesc.
— Apropo, dacă tot o să fim noi gazde la acest bal, nu trebuie să invit şi eu o parteneră ?
— Mary Sinclair ?
Culum încercă fără nici un succes să pară indiferent.
— Mda.
Struan îşi spuse că ar cam trebui să-i găsească vreo fată feciorului său, şi încă iute.
— Poate tocmai pentru că sîntem gazde, ar trebui să socotim toată lumea binevenită, fără nici o favoare în plus. Sînt vreo douăzeci de tinere asupra cărora să-ţi opreşti ochii.
— Orlov spunea că s-a primit un mesaj de pe nava amiral. Eram chemat la bord. Acum pot să plec ? Vreau să-l întîlnesc pe Longstaff pentru a stabili ultimele detalii cu privire la vînzarea de terenuri. Vreau să facem o treabă foarte bună.
— Da, făcu Struan după un moment de tăcere. Dacă aş fi în locul tău nu l-aş concedia pe Orlov.
Culum roşi.
— A, ţi-a spus el, nu-i aşa ? Nu-mi place omul. Mă face să mă zburlesc tot.
— Acceptă-l ca cel mai bun căpitan din toţi care-s acum pe nave, ai răbdare cu el. Poate fi un aliat de nădejde.
— Spune că are darul prorocirii.
— Îl are. Uneori. Mulţi oameni au darul ăsta. Să ai mîinile pătate cu sînge poate însemna orice sau nimic. Nu-ţi fă griji.
— Nu, tată. Acum pot să mă duc la bordul navei amiral ?

— Da. Imediat ce pleacă Brock.

— Doar nu-ţi închipui că nu-mi pot pune frîu limbii ? !

— Unii au un talent nemaipomenit să te stoarcă de informaţii doar uitîndu-se la mutra ta. Unul dintre ei e Orlov. Brock e al doilea. De cînd ai dat cu ochii de tezaur te-ai schimbat şi tu.

— Nu, nu m-am schimbat deloc.

Struan luă pămătuful de bărbierit.

— Cam în vreo douăzeci de minute servim micul dejun.

— Cum m-am schimbat ?

— E o mare diferenţă între un tînăr care ştie că e falit şi un tînăr care ştie bine că nu e falit deloc. Îţi bate vîntul în vele, flăcăule, şi se vede asta de la patru cabluri distanţă. Struan continuă să-şi săpunească barba. Culum, ai avut vreo iubită ?

— Nu, răspunse Culum stînjenit. Da' am fost o dată la o casă de curve, dacă asta te interesează. De ce ?

— Bărbaţii pe aici au fiecare cîte o iubită, Culum.

— Chinezoaică ?

— Chinezoaică sau eurasiană.

— Şi tu ai ?

— 'Nenţeles, spuse Struan luîndu-şi briciul. La Macao sînt şi bordeluri. Cu orientale şi europence. Dar numai în puţine poţi avea încredere, cele mai multe sînt bolnave. De unde şi obiceiul de care-ţi vorbeam. Ai auzit ceva de bolile lumeşti, de frenţia franţuzească sau cea spaniolă, spune-i cum vrei ?

— Da, bineînţeles că da. Da.

Struan continuă să se bărbierească.

— Se zice că boala asta a fost adusă pentru prima dată în Europa de Columb şi marinarii lui, care au luat-o de la indienii din America. E o ironie că boala e numită franţuzească sau spaniolă — franţujii îi spun

vătămătură spaniolă, sau englezească, spaniolii îi spun vătămătură franțuzească. Cînd de fapt sîntem vinovați cu toții. Mi s-a spus că boala asta dăinuie în India și Asia de cînd lumea. Știi că nu există nici un fel de leac în cazul ăsta ?

— Da.

— Știi că boala asta nu se ia decît de la o femeie ?

— Da.

— Știi cum să te ferești ?

— Da, ăăă... sigur.

— Nu are rost să te jenezi în cazul ăsta. Îmi pare rău că am fost atîta vreme departe de tine. Aș fi vrut să-ți spun eu despre... despre ale vieții. Poate că știi, și ești doar sfios. Așa că eu am să-ți spun oricum. Trebuie să folosești un prezervativ. Cele mai bune sînt făcute din mătase, sînt din Franța. Mai există un tip mai nou, făcute dintr-un fel de pieliță de pește. Am să am grijă să te aprovizionez cu cîteva.

— Nu cred că o să am nevoie...

— De acord, îl întrerupse Struan, dar nu văd nici un rău să le ai la îndemînă. Pentru orice eventualitate. Nu vreau să mă amestec în viața ta, nici să te fac să ajungi un stricat. Vreau doar să mă conving că ai habar de unele lucruri destul de simple... și că ești ferit de greșeli. Prezervativul te poate feri de frenție. Și o poate feri și pe fată să nu rămînă însărcinată, în felul ăsta evitînd și necazurile care ar aștepta-o pe ea, și necazurile tale.

— Dar asta e împotriva tuturor legilor lui Dumnezeu, nu-i așa ? Vreau să zic dacă folosești... ei, e păcat, nu ? Nu distruge chiar sensul dragostei ? Pentru că tot sensul dragostei e să ai copii.

— Da, așa socotesc catolicii, și cei mai habotnici dintre protestanți.

— Pui la îndoială cuvîntul Scripturii Sfinte ? făcu Culum, îngrozit.

— Nu, fiule. Ci numai unele... cum le zice... interpretări.

— Credeam că sînt un om destul de înaintat în gîndire, dar ce spui tu acolo e... curată erezie.

— Poate pentru unii. Dar locaşul Domnului e un lucru foarte important pentru mine... e deasupra mea, a ta, a tuturor, chiar şi deasupra Nobilei Case, spuse Struan continuînd să se bărbierească. Aici e obiceiul să ai femeia ta. Numai a ta. O întreţii, îi plăteşti cheltuielile, ai grijă să aibă ce mînca şi ce îmbrăca, o servitoare la dispoziţie şi celelalte. Cînd nu mai ai nevoie de ea, îi dai nişte bani şi o trimiţi în lumea ei.

— Nu e cam inuman ?

— Da... dacă faci asta fără ruşine. De obicei dacă-i dai ceea ce pentru noi nu înseamnă prea mulţi bani, sînt suficienţi pentru ca fata să-şi încropească o zestre şi să-şi găsească un soţ cumsecade. Alegerea fetei se face destul de delicat. Apelezi la un intermediar, un „tutore", şi totul se face după vechiul obicei chinezesc.

— Dar asta nu înseamnă sclavie ? Şi încă din cea mai rea ?

— Dacă te gîndeşti să-ţi cumperi o sclavă, atunci da, şi dacă o tratezi ca pe o sclavă. Ce se întîmplă atunci cînd îţi angajezi cu acte în regulă o servitoare ? Plăteşti nişte bani şi o cumperi pentru un număr de ani. E acelaşi lucru. Struan îşi pipăi obrazul, şi începu să treacă încet cu briciul peste locurile unde simţea încă asprimea bărbii. O să mergem la Macao. Şi, dacă vrei, mă ocup eu de treaba asta.

— Mulţumesc, tată, dar — dar, voia el să spună, a cumpăra o femeie, o curvă, sau o sclavă, ori amantă e ceva dezgustător, un păcat — eu, ştii, mulţumesc, cred că nu e nevoie...

— Flăcăule, dacă-ţi schimbi cumva părerea, te rog spune-mi. Nu fi sfios în privinţa asta. Cred că e foarte normal să jinduieşti, dar să nu păcătuieşti. Fereşte-te de

bordeluri. Nu intra niciodată beat în vreunul dintre ele. Nu te culca cu nici o fată din alea fără prezervativ. Nu te lega aici de nevasta sau fiica vreunui european, în special a vreunui portughez, fiindcă o să te trezești mort de-a binelea, şi încă iute de tot şi pe bună dreptate. Să nu spui niciodată vreunui bărbat *pui de căţea*, decît dacă eşti gata să-ţi susţii vorbele cu lama cuţitului, sau cu un glonte. Şi să nu intri niciodată într-o casă de toleranţă care nu ţi-a fost recomandată de un prieten în care poţi avea încredere. Dacă nu vrei să ne întrebi pe mine sau pe Robb, atunci întreabă-l măcar pe Aristotle. În el poţi avea încredere.

Foarte tulburat, Culum îl urmări pe taică-său cum termina cu bărbieritul cu mişcări sigure, precise. Arată atît de sigur de el în toate, se gîndi Culum. Dar nu are dreptate : patima cărnii e trimisă de la diavol. Păcat. Dragostea e de la Dumnezeu, şi să faci dragoste fără să doreşti să ai copii e desfrînare. Şi păcat. Vreau să am o soţie. Şi să nu mă gîndesc la desfrîu. Sau o amantă. Dar e împotriva legii şi împotriva Scripturii.

— Pe amanta ta ai cumpărat-o ?

— Da.

— Şi cît ai plătit pentru ea ?

— Aş zice că asta nu e treaba ta, fiule, îi răspunse Struan blînd.

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu prost crescut... să te iau la întrebări... sau mai ştiu eu... se roşi Culum.

— Ştiu. Dar nu se întreabă un bărbat aşa ceva.

— Da. Voiam să ştiu cam cît costă o femeie. Dacă o cumperi...

— Asta depinde de ce gusturi ai. De la cel puţin un tael la... oricît.

Lui Struan nu-i părea rău că începuse o astfel de discuţie. Mai bine să discuţi tu cu el, îşi spuse, decît să-i laşi pe alţii s-o facă în locul tău.

— Apropo, Culum, noi nici n-am stabilit ce salariu să-ţi dăm. Începem de la cincizeci de guinee pe lună. Ăştia vor fi doar bani de buzunar pentru că tot restul îţi stă la dispoziţie.

— Foarte, foarte... generos din partea ta, izbucni Culum. Îţi mulţumesc tare mult.

— Peste cinci luni, vom spori substanţial suma. De îndată ce punem mîna pe terenuri, ne apucăm de construit. Antrepozite, Casa cea Mare... şi o casă pentru tine.

— O să fie minunat. N-am avut niciodată o casă a mea... vreau să zic că nici măcar o cameră care să fie numai a mea. Nici măcar la universitate.

— Un bărbat trebuie să aibă o casă a lui, oricît de mică. Pentru ca să ai mintea limpede, contează foarte mult să ai locul tău unde să te retragi.

— Cincizeci de guinee pe lună înseamnă o mulţime de bani, insistă Culum.

— O să ai ocazia să-i meriţi pe deplin.

Sînt destui chiar ca să te şi însori, îşi spuse Culum în sinea lui. Şi încă uşor. El n-o să aibă nevoie nici de femei plătite, nici de băştinaşe care put. Îşi aminti cu silă de cele trei împrejurări cînd se dusese la bordelul pe care-l frecventau studenţii, fiindcă doar acolo îşi puteau permite să se ducă. A trebuit să se îmbete destul de zdravăn ca să-şi facă destul curaj şi să se poarte ca un bărbat şi să intre în camera aceea împuţită. Un şiling ca să se prăvălească într-un pat duhnind a sudoare, cu o curvă îndobitocită, avînd de două ori vîrsta lui. Şi asta numai pentru ca să scape de dureroasa patimă, ispită a diavolului, care urmăreşte pe orice bărbat. Şi săptămînile de groază de după aceea, aşteptînd mereu să apară semnele frenţiei. Dumnezeu să mă păzească şi să nu mai păcătuiesc niciodată, se gîndi el.

— Culum, te simţi bine ?

— Da, mulţumesc. Mda, cred că am să mă bărbieresc înainte de micul dejun şi eu. Iartă-mă. N-am vrut să fiu, ăăă... n-am vrut să fiu nepoliticos.

— Ştiu.

— Barca lui Brock se apropie de navă, sir, îi comunică marinarul.

— Condu-l la cabină, îi spuse Struan.

Nici nu-şi ridică privirea din catalogul terenurilor pe care i-l dăduse Robb. În vreme ce aşteptau, Culum şi Robb simţiră cum tensiunea din aer începe să crească. Brock intră tropăind greoi în cabină. Zîmbea cu gura pînă la urechi.

— Ei, să fie, uită-te că eşti chiar tu în carne şi ciolane, Dirk. Mă bătea gîndul că oi fi căzut cumva peste bord.

— Nişte grog ?

— Mulţam. 'Neaţa, Robb. 'Neaţa, Culum.

— Bună dimineaţa, îngăimă Culum, făcîndu-i-se silă de spaima care-l cuprinsese aşa deodată.

— Ţoalele-ţi vin ca turnate. Ei, te facem de-acum om al mării, ei ? Ca şi pe tac-tu ?

— Nu.

Brock se aşeză în scaunul marinăresc.

— Culum, ultima oară cînd l-am ginit pă tac-tu, era tare canarisit pe-o parte. Ba chiar se ducea la fund aş zice. Groaznică treabă. Accidentul ăla — tărăşenie cumplită, şi luă cana cu rom întinsă de Struan. Mulţam. În noaptea aia, taman cîn' am domolit şi io pojarul ăla de s-a stîrnit în plină noapte aşa din senin, şi am vrut să-i întind şi io o mînă de ajutor, dumnealui se făcuse nevăzut. Şi l-am căutat toată noaptea aia şi o bună bucată din ziua următoare.

— Foarte frumos din partea ta, Tyler, îi replică Struan.

— L-am trimis pe Gorth az-noapte să te întrebe de sănătate. Ciudată tărăşenie. Afurisită a naibii. Nu-i aşa, Culum ?

— Ce-i aşa ciudat, domnule Brock ?

— Că diavolul ăla de-o şchioapă să nu aibă el habar dacă tac-tu-i la bord sau nu. Şi nimeni să nu puie piciorul pe punte pînă-n amiază, aşa mi-a trecut mie pe la ureche. Şi să mai şi ancorezi taman su' tunurile navei amiral, măi să fie ! Tare chiznovatică tărăşenie !

— Gorth a ajuns să atingă catargul steagului ? îl întrebă Struan.

— 'Nenţeles ! Tare am fost trişti. Zicea săracul de el că e ca şi cum ţi-am mai bate un cui în copîrşeu. Cu mare lipsă de tragere de inimă a făcut-o.

Struan îi întinse un cec bancar de douăzeci de mii de guinee.

— Mulţam, spuse Brock fără să se atingă de hîrtie, nici măcar nu schiţă vreun gest să se uite. Da' nu-s paralele mele. Mai degrabă dă-i-le chiar lui Gorth. Sau trimite-i-le la bord tot lui. Pe mine nu mă priveşte.

— Tyler, cum pofteşti. Va fi şi el la licitaţia de terenuri ?

— Ba bin' că nu.

Struan luă catalogul terenurilor.

— Cele mai bune terenuri la ţărm sînt 7 şi 8 în vestul văii, 16 şi 17 în centru şi 22 şi 23 la est. Pe care le vrei ?

— Dirk, mă laşi să-mi aleg care poftesc eu ?

— E destul teren pentru amîndoi. Alege care vrei. Nu vom licita împotriva ta. Dar nici tu împotriva noastră.

— Şi pe min' m-a trecut acelaşi gînd. Treabă cinstită. Şi cu chichirez. Terenurile 16 şi 17 de la ţărm şi 6 şi 7 de la periferie.

— Noi o să luă terenurile de la ţărm 7 şi 8, terenurile de periferie 3 şi 4.

— Adjudecat ! Şi acum nu mai rămîne decît gorganul ăla. Ai de gînd să licitezi pen' el ?

— Da.

Brock luă o înghiţitură de rom. Simţea de la distanţă neliniştea lui Culum.

— Dirk, flota ne părăseşte mîne. Ai auzit de una ca asta ?

— Nu. Încotro se-ndreaptă ?

— Către nord, la bătălie, îi replică Brock sardonic.

— Am şi uitat de războiul ăsta, spuse Struan rîzînd scurt. Să bage spaima-n Pekin din nou ? Acum iarna ?

— Cam aşa. Conducătorii noştri au poruncit ca flota s-o ia spre nord. Slujbaşul ăla al tău are în capul lui numai ghiulele de tun. L-am auzit pe amiral urlînd, da' Longstaff o ţinea una şi bună : În nord, pe Dumnezeul meu, în nord ţi se porunceşte ! O să-i învăţăm noi pe ticăloşii ăia care încalcă tratatele. O să le tragem o lecţie de s-o ţină minte.

— N-o să se ducă în nord.

— Acu c-ai venit înapoi, poa' că nu. E treabă afurisit de-ncurcată cîn' un om ca Longstaff ajunge şi el un fel de Tai-Pan. Redicol ! Şi cîn' un om ca tine face cu el ce vrea. Şi cîn' noi ăştialalţi musai să ne bizuim pe tine ca să ne salvăm flota, icni el zgomotos ca să-şi cureţe gîtlejul, apoi adulmecă aerul. Şi la bord aici pute a ceva tare chiznovatic.

— Mda ?

— Da. Pute a tezaur. Da, da, a tezaur, cu siguranţă, spuse Brock şi-i aruncă o privire lui Culum. Şi zi aşa, acum nu mai eşti falit, fiule, aşa-i ?

Culum nu scoase o vorbă, dar se roşi ca un rac. Brock mîrîi.

— Dirk, am adulmecat putoarea asta de cîn' ai zvîrlit ancora în baltă. Ei, ce zic io, încă de cîn' ai intrat în radă. Aşa deci, nu te-ai dus la fund şi acum ai lovele cu ce să plăteşti, iar io-s îngenuncheat din nou.

— Şi cînd trebuie plătite poliţele alea ?
— Taman az' după cum bine ştii !
— Nu vrei să mai acorzi o amînare ?
— De nu m-ar fi convins obrazul puştiului, şi aeru' din nava asta, m-aş întreba dacă nu cumva îmi tragi o cacialma. De nu cumva tezaurul nici nu-i în cală. Da' ştiu io mai bine. Scrie tezaur pe mutrele tuturor celor de pe nava asta, în afară de-a ta şi... a lu' Robb. Pe Dumnezeul meu, regulăm hîrtiile de bancă az', nici un credit !
— Ne achităm după vînzarea terenurilor !
— Nu ! 'Nainte ! 'Nainte ! Înain' de-a începe să licitezi, e mai bine să fii curat, fără datorii, spuse el, ochii strălucindu-i, în vreme ce toată furia îi ieşi la suprafaţă. M-ai dus şi de dat' asta, bată-te Dumnezeu să te bată şi diavolu' pe care-l slujeşti de-ai s-ajungi în iad. Da' gorganu-i al meu !
— E al Nobilei Case, nu al celui de-al doilea în rang.
Brock se ridică în picioare cu pumnii încleştaţi.
— Pe Dumnezeul meu, am să ajung eu să scuip pe mormîntu' tău !
— Pe Dumnezeul meu, eu am să scuip pe casa ta chiar de pe gorganul meu, Doamne, şi asta încă înainte de apusul soarelui.
— Poa' că-n toată Asia nu-i destulă avere ca să plătească preţul ăsta ! Pe Dumnezeu ! Bună ziua !
Brock ieşi furtună din cabină, din coridor se auzi dupăitul cizmelor lui grele în vreme ce urca scara. Culum îşi şterse palmele asudate.
— Dirk, gorganul ăsta o să-ţi vină de hac. O să liciteze ce-o să liciteze şi apoi o să se oprească, ducîndu-ne la ruină, spuse Robb.
— Da, tată, aşa o să facă !
Struan deschise uşa cabinei :
— Steward !
— Da, sir.
— Domnul Cudahy, val-vîrtej !

— Da, sir.

— Ascultă, Dirk, spuse Robb. Asta-i şansa ta. Să-i faci tu lui ceea ce vrea el să-ţi facă ţie. Opreşte-te şi nu mai licita taman cînd nu se aşteaptă. Lasă-l pe el să intre la apă. Atunci e ruinat. El o să fie. Nu noi !

Struan nu spuse nimic. Se auzi o bătaie în uşă şi Cudahy intră în grabă.

— Da, sir ?

— Adu barca cea mare lîngă navă. Spune-i nostromului să-i ducă pe domnul Robb şi pe Culum pe *Thunder Cloud*. Aşteaptă-l pe domnul Culum şi du-l la nava amiral. Apoi te întorci înapoi şi-mi raportezi. Toată lumea pe punte la pupa.

Cudahy dispăru pe uşă.

— Tată, unchiul are dreptate. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi că blestematul acela de pirat te-a prins în cursă ?

— Vom vedea noi dacă dragostea de Dumnezeu o să reuşească să ne scoată din cursa asta. E o chestiune de obraz !

— Dirk, încercă Robb să-şi pledeze cauza, nu vrei să asculţi glasul raţiunii ?

— Sarah te aşteaptă la bord. Deocamdată nimeni nu scoate o vorbă despre tezaur. Iar tu, Culum, fiule, dacă Longstaff te întreabă de mine nu-i spui decît atît, că sînt la bord. Nici o vorbă mai mult.

— Dirk, asta e ultima ta şansă...

— Robb, mai bine grăbeşte-te. Transmite-i lui Sarah şi copiilor salutări din partea mea.

Struan se reîntoarse la hîrtiile lui de pe birou. Robb pricepu că era inutil să mai pledeze şi ieşi din cabină fără să mai spună o vorbă. Culum porni şi el pe urmele sale. Ştia că nimic nu-l va mai putea schimba pe taică-su... nici pe Brock. Că Nobila Casă era nevoită să se lupte pentru gorganul acela fără nici o valoare de pe o culme

de deal fără nici o valoare şi ea. Tîmpenie, urlă el în sinea lui. De ce tata e atît de tîmpit acum ?

Capitolul doisprezece

În după-amiaza aceea, Struan stătea în picioare lîngă un cort mare ce fusese ridicat în zona de maree înaltă de la Happy Valley. Îl urmărea pe căpitanul Orlov care îi supraveghea la rîndul lui pe marinarii care cărau butoiaşe aduse cu barca cea mare şi le stivuiau cu grijă în interiorul cortului. Era atît de prins de treaba asta încît nici nu o băgă de seamă pe Mary Sinclair cînd veni în spatele lui. Faţa îi era încadrată de o bonetă strînsă sub bărbie. Rochia lungă, din postav subţire, maroniu, mătura nisipul, şi era strînsă în talie, formînd un fel de clepsidră, cum era la modă. Numai că materialul era de calitate ieftină şi tăietura cam bătrînicioasă. Ţinea în mînă un manşon cam ponosit, iar pe umeri purta un şal gri care se potrivea la culoarea ochilor. Arăta curăţică, simplă şi săracă, modestă, arăta ca o lady.

— Hello, Tai-Pan, murmură ea.

Struan se trezi din reverie.

— O, hello, Mary, spuse el şi pe faţă îi apăru un zîmbet fugar. Ea îi făcu o plecăciune. Mare cinste, într-adevăr.

Ţărmul şi valea începeau să se umple de neguţători, nevestele şi copiii lor în ţinută de sărbătoare şi cele mai bune veşminte, salutîndu-se şi discutînd aprins. Din loc în loc, grupuri de marinari şi militari marini, împreună cu ofiţerii lor, în uniforme strălucitoare, împestriţau mulţimea. Bărci mari aduceau alte familii şi ofiţeri la ţărm. În apropierea malului, grupuri compacte de sampane ieşiseră la pescuit, iar spre partea de apus a insulei se strînsese o masă de chinezi curioşi şi gălăgioşi, ţinuţi în frîu de cordoane de militari.

Podiumul licitației fusese plasat pe o mică ridicătură, la vreo cincizeci de iarzi mai departe de mulțime, și Struan îl zări pe Gordon Chen ațininduse pe aproape. Fiul său se înclină de îndată ce se simți privit. Struan înțelese imediat că tînărul voia să stea de vorbă cu el și că probabil aștepta cu răbdare să prindă un moment prielnic.

— Salut, Gordon. Vin într-un minut să vorbim, îi strigă el.

— Mulțumesc, sir, îi răspunse Gordon Chen, și se înclină din nou.

Struan îl văzu pe Robb venind cu Sarah, îngreunată de sarcină, cu chipul crispat. Karen se zbenguia în jurul lor. Struan se uită să-l vadă pe Culum, dar nu-l zări, și bănui că se afla încă pe nava amiral, apoi îl observă adîncit într-o discuție cu Glessing. Lui Struan i se păru ciudat că băiatul nu-l căutase de îndată ce sosise pe țărm.

— Iertare, Tai-Pan, domnișoară Sinclair, interveni Orlov. Astea-s toate.

— Așa sper și eu, căpitane Orlov, îi replică Mary în glumă. Am auzit că de două ceasuri tot aduci butoaie la țărm. Vrei să îmbeți toată populația europeană de aici, domnule Struan ?

— Nu. Mulțumesc, căpitane.

Orlov își duse scurt mîna la frunte în semn de salut către Mary, apoi intră în cort împreună cu cîțiva marinari. În același timp în jurul cortului se mai strînseră cîțiva, în vreme ce alții se duseră pe țărm și începură să bată zarurile.

— Mary, ai venit cam devreme. Licitația începe abia peste un ceas.

— Căpitanul Glessing a fost atît de amabil încît s-a oferit să mă însoțească, spuse ea. Haideți să ne plimbăm puțin, da ?

— Bineînțeles, îi răspunse el, simțind un fel de asprime în vocea ei.

Porniră încet spre interiorul insulei. Firul văii era plin de umezeală, iar ploaia din ziua precedentă lăsase în urma ei băltoace care oglindeau, neclintite, cerul. Un pîrîiaș se strecura șerpuind de la o mică cascadă. Muștele, libelulele, albinele și țînțarii formau un cor abia auzit prin cel al brizanților. Soarele făgăduia primăvară. Cînd se îndepărtară suficient de toți ceilalți, Mary se opri.

— Întîi vreau să-ți spun cît de îndurerată am fost de pierderea pe care ai suferit-o.

— Mulțumesc, Mary.

— Am vrut să te întîlnesc înainte să pleci din Canton.

— Da, îmi aduc aminte. Frumos din partea ta.

— Aseară am vrut să vin la bord. Am dorit să văd cum te simți. Ai avut parte de un *joss* rău.

— Da, dar a trecut.

— Da, dar eu mai văd încă urmele pe fața dumitale. Ceilalți nu le văd, dar eu le văd.

— Și tu ce mai faci ? o întrebă el, încurcat, ca de obicei, pentru că Mary părea o ființă atît de obișnuită — blîndă, amabilă, exact așa cum ar fi trebuit să fie — dar nu era. N-ar trebui să-mi placă, se gîndi el, dar îmi place.

— Viața mă distrează. Deocamdată.

Mary aruncă o privire spre țărm. Brock, Gorth, Nagrek Thumb, Eliza Brock și fetele ei coborau din barca lor cea mare.

— Sînt bucuroasă că l-ai învins pe Brock și de data asta. Nespus de bucuroasă.

— L-am învins într-adevăr ?

Mary își miji ochii, dînd la iveală crețuri în jur.

— Patruzeci de lac în argint, nu-i nimic ? Cele patru monede ?

— De unde ai aflat despre astea ?

— Tai-Pan, ai uitat ? Eu am prieteni sus-puși.

Spuse toate astea pe un ton firesc, dar ori de cîte ori era cu Struan își disprețuia acești prieteni.

— Cine-i... la cine sînt celelalte jumătăți de monedă ?

— Dorești într-adevăr să aflu ?

— Cred că poate știi deja.

— Ah, Tai-Pan, ești un bărbat între bărbați, și vocea ei deveni și mai caldă. Știu unde se află două dintre ele. Cînd am să aflu unde-s și celelalte două am să-ți spun.

— La cine-s cele două ?

— Atunci cînd tragi sforile pentru un împrumut atît de important, cîte ai păstra ?

— Pe toate. Da, pe Dumnezeu, pe toate. Jin-qua și-a păstrat două ?

— Una ! Fata se jucă cu capetele șalului și și-l așeză mai bine pe umeri. Acum la Canton sînt patru mii de stegari. Și o imensă armadă de nave incendiare. Dacă flota noastră va încerca să cucerească Forturile Bogue, atunci va fi atacată de aceste nave. O altă flotă așteaptă la cincizeci de mile mai la nord. Numele de Wu Kwok îți spune ceva ?

Struan se prefăcu o vreme că se gîndește, dar mintea îi lucra cu febrilitate. Înainte de întîlnirea cu Scragger nu auzise niciodată de Wu Kwok ; de Wu Fang Choi bine-

înțeles că auzise, de taică-său, dar nu de fiu. Lui Mauss nu-i spusese ce i se dezvăluise pe joncă, nici ce spusese Scragger. Numai Robb și Culum știau. Mary n-avusese cum să afle despre Wu Kwok de la ei. Așa că nu avusese altă sursă decît Wu Kwok... sau Jin-qua. Dar cum ?

— E un nume destul de obișnuit. De ce ?

— E fiul cel mai mare al lui Wu Fang Choi.

— Mai marele piraților ? *White Lotus* ? se prefăcu Struan mirat.

— Îmi place tare mult să te uluiesc, reluă ea înveselită. Ei bine, împăratul le-a oferit în taină cîte un mandarinat lui Wu Kwok și Wu Fang Choi, prin intermediul Hoppo-ului din Canton. Și funcțiile de guvernatori generali în provincia Fukien și Formosa, în schimbul atacării navelor comerciale din portul Hong Kong. Cu toată flota lor.

— Cînd urmează să aibă loc atacul ? și de data asta uimirea lui era sinceră.

— Deocamdată nu au acceptat. După cum obișnuiesc chinezii să spună, „negocierile continuă".

Oare serviciile cerute de Wu Kwok să nu fie decît un truc ? se întrebă Struan. Un plan diabolic în cadrul unui alt plan pentru a-l face să se încreadă în el și să-l prindă în capcană ? Atunci de ce s-au folosit de monedă ? Ar fi în stare să riște soarta întregii flote ? Trei mii de jonci pline cu ticăloșii ăia de pirați ar putea să ne vină de hac... poate.

— Dacă vor accepta, ai putea să afli dacă... va fi lansat acel atac ?

— Nu sînt sigură... dar poate că da. Însă asta nu-i tot, Tai-Pan. Trebuie să știi că prețul pe capul tău s-a dublat. Acum s-a pus un preț și pe capul lui Culum. Zece mii de taleri. Pe capul tuturor englezilor. George

Glessing, Longstaff, Brock. Vocea-i deveni inexpresivă. Şi pentru May-may, Duncan și Kate. Dacă sînt răpiţi vii.

— Cum ?

— Am aflat acum trei zile. Nu erai aici, aşa că am luat prima navă pe care am putut către Macao, dar tocmai plecaseși. Așa că m-am dus la May-may. I-am spus că tu m-ai trimis, că ea şi copiii sînt în pericol. Apoi m-am dus de compradorul tău și i-am spus și lui în numele tău să-i ia pe May-may și pe copii la el în casă, şi că dacă li se înlîmplă ceva înainte de a te întoarce, o să-l spînzuri pe el, pe copiii lui și pe copiii copiilor lui.

— Şi ce-a spus Chen Sheng ?

— Mi-a spus să îţi transmit că nu trebuie să te temi de nimic în ce-i privește. I-am condus pe May-may şi pe copii la el acasă, apoi m-am întors la Hong Kong. Cred că deocamdată se află în siguranţă.

— Ştie ceva de tezaur ?

— Bineînţeles. O parte, o mică parte din argintul acela îi aparţine. Cum putea investi mai bine ?

— Cine a mai dat bani ?

— Acum știu că Chen Sheng, Jin-qua, negustorii din Co-hong — toţi au cîte o contribuţie. Cu toţii ajung la cincisprezece lac. Despre rest nu prea ştiu. Poate au contribuit și mandarinii Manchu.

— Ti-sen ?

— Nu. El e în totală dizgraţie. Toată averea i-a fost confiscată. Cei din Co-hong o estimează la două mii de lac. Aur !

— Şi Chen Sheng a spus că o să aibă grijă de ei ?

— Da. Acum că ești din nou bogat, o să-i păzească ca pe viaţa maică-sii. Deocamdată, cel puţin.

— Mary, aşteaptă-mă aici, spuse Struan şi se întoarse spre ţărm.

Îl descoperi pe Wolfgang şi-l strigă, făcîndu-i semn să se apropie, după care se grăbi în întîmpinarea lui.

— Wolfgang, ia-l pe Orlov şi plecaţi cu *China Cloud* spre Macao. Îi iei pe May-may şi pe copii şi-i aduci aici cu amah cu tot. Ridicaţi toate pînzele. Îl laşi pe Cudahy să păzească cortul.

— Să-i aduc aici ?

— Da. Mîine sînteţi înapoi Sînt în casa lui Chen Sheng.

— Să-i aducem aici fără nici un fel de fereală ?

— Da. Pe sfîntul Dumnezeu ! Plecaţi imediat.

— Tai-Pan, n-am să fac una ca asta. N-am să-i aduc în văzul tuturor. O să te distrugi în felul ăsta. Ştii bine că atunci ai să fii ostracizat.

— Mandarinii au pus preţ pe capul lor. Grăbeşte-te. *Gott im Himmel !* îşi spuse Mauss trăgîndu-se de barbă nervos.

— Am să-i aduc cu *China Cloud* în taină şi am să-l pun şi pe Orlov să jure că va păstra taina. *Gott im Himmel !* Iartă-l pe acest păcătos.

Struan se întoarse la Mary.

— Mary, cine ţi-a spus de răpire ?

— Cineva pe care nu-l cunoşti.

— Fetiţo, ţi-ai primejduit viaţa. Mai întîi obţinînd informaţia asta, şi apoi trecînd la acţiune de capul tău.

— Sînt foarte prudentă.

— Părăseşte oraşul Macao, odată pentru totdeauna. Renunţă la viaţa aceea cît mai eşti în viaţă. Acel *joss* bun n-o să ţină mereu.

— Tai-Pan, haide mai bine să vorbim despre tine. Doar n-o să te dai în spectacol aici cu iubita ta chinezoaică.

— Ea şi copiii vor fi în siguranţă la bord, şi asta contează.

— Nu în societatea noastră, Dumnezeule, şi doar ştii bine. Tai-Pan, o să te doboare... chiar şi pe tine... dacă te pui împotriva codului lor afurisit. Şi vor trebui s-o facă. Fata-i chinezoaică.

— La naiba cu ei.

— Da, dar e un blestem al unui singur om, şi tu trebuie să te mai gîndeşti şi la compania ta. Atîta timp cît May-may e ţinută deoparte, nu reprezintă nici un fel de pericol pentru ei : ce nu se vede nu există. Nu eu trebuie să-ţi dau sfaturile astea... şi doar ştii mai bine ca oricine... dar te rog, păstreaz-o în taină.

— Aşa fac şi aşa am să fac, numai dacă nu sînt cumva în pericol. Mary, îţi datorez un mare serviciu.

— Da, şi în ochi îi străluci o luminiţă ciudată. Şi am să profit de serviciul ăsta. Da. Într-o bună zi am să-ţi cer şi eu un serviciu, apoi adăugă înveselită : Ar trebui să fii ceva mai prudent, Tai-Pan. Sînt şi eu femeie, şi mintea unei femei lucrează altfel decît cea a unui bărbat.

— Da, spuse Struan şi zîmbi.

— Zîmbeşti atît de frumos, Tai-Pan.

— Mulţumesc, bună doamnă, spuse el şi îi făcu o plecăciune plină de eleganţă. E într-adevăr un compliment ! O prinse de mînă şi se îndreptară încet spre ţărm. Cine ţi-a spus despre May-may şi despre copii ?

— Acum doi ani am căzut amîndoi de acord că sursele noastre de informare sînt sfinte.

— Nu vrei să nu mai folosești cuvintele astea atît de importante ?

— Sînt bucuroasă că, în cele din urmă, m-am întîlnit cu May-may. E atît de frumoasă. Și copiii !

Simți cum atingerea lui revarsă un val de căldură.

— S-ar putea cumva ca informația să nu fie corectă ?

— Nu, răpirile pentru a dobîndi o răscumpărare sînt o veche artă a chinezilor.

— O ticăloșie să te atingi de femei și copii, spuse Struan și rămase puțin pe gînduri. Cît mai stai aici ?

— Cîteva zile. Horatio... Horatio se simte pierdut cînd rămîne singur. Apropo. Chen Sheng știe și el că vorbesc dialectul cantonez, bineînțeles. Acum știe și May-may. Am rugat-o să nu spună la nimeni. O să se țină de cuvînt, da ?

— Da. Nici o teamă în privința asta. Dar am să-i amintesc și eu, și încercă să-și scoată din minte pe May-may, pe copii, Wu Kwok și navele incendiare și cele trei jumătăți de monedă care mai erau pe undeva. Pentru un secret am să-ți destăinui și eu unul. Nobila Casă dă un bal peste treizeci de zile. Bineînțeles că ești și tu invitată.

— Ce idee minunată !

— Și oferim și un premiu. O mie de guinee pentru cea mai bine îmbrăcată doamnă.

— Dumnezeule, Tai-Pan, o să ți se scoată ochii !

— Aristotle va fi judecătorul.

— Dar și așa tot o să-ți scoată ochii ! și ochii ei părură să-și schimbe culoarea. Ar trebui să nu uiți, Tai-Pan. Acum ești cea mai bună partidă din toată Asia.

Fata rîse pe jumătate în batjocură.

— Ar fi bine să-ţi alegi o nevastă acum cît mai e vreme. O mulţime de fetişcane o să-şi arate nurii în faţa dumitale şi nu puţine mame o să se străduiască să-ţi bage fata în pat.

— Să nu mai vorbeşti aşa !

— Să nu spui că nu te-am prevenit, flăcăule. O mie de guinee ? Cred că mi-ar place şi mie să cîştig premiul ăsta ! Deodată starea ei sufletească se schimbă. După cum bine ştii, am din ce să-mi rostuiesc o rochie pentru un bal ca ăsta, dar dacă am să fac prostia asta atunci am să stric reclama pe care o are Mary Sinclair pe care o cunoaşte lumea. Toţi ştiu că sîntem săraci ca nişte culi.

— Dar nimeni nu spune că nu pot să-ţi dăruiesc eu o astfel de rochie. Sau cel puţin nu mă împiedică nimic ca să-ţi fac oferta asta prin Horatio. Ce zici ?

— Dumnezeule, Tai-Pan, chiar o s-o faci ? Am să-ţi dau banii înapoi.

— Dacă încetezi să mai pomeneşti în deşert numele lui Dumnezeu, atunci da. Dar un cadou e totuşi un cadou ! spuse el şi rămase pe gînduri cercetînd-o. Te-ai mai gîndit în ultima vreme la mătuşa ta Wilhelmina ?

— La cine ?

— La verişoara de-a doua a mamei tale care s-a mutat în Olanda.

— Care ?

— Moştenitoarea... cea care îţi poate lăsa moştenire la rîndul ei o groază de bani.

— N-am nici o rudă în Olanda.

— Poate că maică-ta a uitat să-ţi spună. Poate că un avocat din Amsterdam o să-ţi scrie că ai primit o moştenire, zise el şi îşi aprinse o ţigară. Cînd eşti o moştenitoare bogată, poţi să-ţi permiţi să cheltuieşti o groază de bani fără să te mai fereşti. Nu ?

— Dar... dar, şi deodată se întunecă. Ce-o să spună Horatio ?

— Mătuşa Wilhelmina îi poate lăsa şi lui două mii de guinee. Dar cea mai mare parte ţie. Aşa îi plac ei nepoatele mai ales. Maică-ta a fost favorita ei... ciudat că nimeni nu ţi-a spus nimic, nici ţie, nici lui Horatio despre ea. Sărmana mătuşa Wilhelmina. A murit chiar ieri.

Mary făcu ochii mari de emoţie.

— Tai-Pan, poţi să mă... o să faci ?

— E nevoie de trei luni ca o scrisoare să ajungă la Londra. O lună pentru a pune la cale lucrurile în Olanda. Trei luni ca să ajungă hîrtiile aici. Peste şapte luni eşti moştenitoare. Dar în tot acest timp trebuie să joci rolul peştelui care nu scoate o vorbă. Şi să fii tare uimită cînd se va întîmpla ce trebuie să se întîmple.

— Da, iartă-mă... sînt copleşită de... Dar să nu ai nici o grijă. Să nu ai grijă. Dacă o iau puţin razna şi mă apucă plînsul sau chiar ţip... Te divinizez, Tai-Pan.

Zîmbetul se şterse de pe faţa lui.

— Să nu mai spui una ca asta !

— N-am mai spus-o niciodată, şi poate că nici n-am s-o mai spun vreodată. Dar pentru mine eşti un Dumnezeu.

Se întoarse şi o porni singură spre interiorul insulei. Struan o urmări o vreme cu privirea, apoi se îndreptă spre Gordon Chen. Cu fiecare zi ce trecea, acesta arăta tot mai chinez, se gîndi Struan. În radă, barca cea mare cu Orlov şi Mauss era încă destul de departe de *China Cloud*. Grăbiţi-vă, pentru Dumnezeu. Skinner îi ieşi îngrijorat înainte.

— Bună ziua, domnule Struan.

— Hello, domnule Skinner.

— Mare zi pentru Orient, așa-i ?

— Mda, dacă vrei să mă ierți, trebuie să...

— Domnule Struan, n-am să vă rețin decît un minut. Am încercat să vă întîlnesc aseară. Skinner coborî vocea, asuda mai mult decît de obicei și cam putea, ca de obicei. Polițele Nobilei Case sînt scadente azi, mi-am amintit eu.

— A, ți-ai amintit !

— Vor fi onorate ?

— Domnule Skinner, ai avut vreo îndoială ?

— Circulă niște zvonuri despre un tezaur.

— Am auzit și eu.

— Sper că sînt adevărate. Nu prea mi-ar place ca *Oriental Times* să intre pe mîinile altui proprietar.

— Nici mie. În seara asta am să-i dau un articol de mare interes. Dar acum mă ierți, te rog.

Skinner îl urmări pe Struan care se apropia de Gordon Chen, și tare ar fi dorit să poată trage și el cu urechea la discuția lor. Apoi îi zări pe Brock și familia lui discutînd cu Nagrek Thumb. O zi mare, se gîndi el încîntat, în vreme ce se îndrepta greoi spre ei. Cine o să pună mîna pe gorganul acela ?

— Sir, mi-a părut atît de rău cînd am auzit de nenorocirea care v-a lovit, începu Gordon Chen. Am vrut să vin să vă spun condoleanțe, dar n-am fost destul de vrednic ca să-mi împlinesc datoria asta. Dar m-am rugat.

— Îți mulțumesc.

— Mama mi-a cerut să vă spun că ea va ține cele o sută de zile de doliu, cum e obiceiul.

— Te rog să-i spui că nu e nevoie, îi răspunse Struan, deși știa că ea tot va face așa cum socotește de cuviință.

Ei, şi acum spune-mi ce-ai mai făcut de cînd nu te-am mai văzut ?

— Nimic deosebit, sir. M-am străduit să-l ajut pe Chen Sheng să dobîndească nişte credit pentru Nobila Casă. Dar tare mi-e teamă că nu prea am reuşit.

Vîntul îi înşfăcase coada din creştetul capului şi i-o flutura.

— Tare greu să pui mîna pe credit, îi replică Struan.

— Da, aşa-i. Îmi pare tare rău.

Gordon Chen se gîndi o clipă la imensa cantitate de argint din cala navei *China Cloud* şi simţi cum îl cuprinde admiraţia faţă de părintele său. Chiar în dimineaţa aceea auzise zvonurile, şi ele veneau să le completeze pe celelalte ce-şi croiseră drum spre Tai Ping Shan : că Tai-Panul reuşise să treacă pe sub nasul atît de mult urîţilor Manchu tezaurul din Canton. Dar nu scoase o vorbă despre renaşterea Nobilei Case, pentru că lucrul acesta n-ar fi fost politicos.

— Poate că a venit vremea să ai şi tu nişte credit. Aş putea să rezolv eu treaba asta. Să zicem un lac de argint.

Prin ochii lui Gordon Chen trecu o străfulgerare, şi abia putu să îngaime :

— E un credit imens, sir.

— Tu îţi păstrezi un sfert din profit, eu iau celelalte trei sferturi.

— Cît se poate de cinstit, sir, îi răspunse Gordon Chen care-şi adună iute mintea descumpănită scurt timp. Foarte generos din partea dumneavoastră. În vremuri atît de grele ca acelea pe care le trăim, e cît se poate de generos. Dar dacă aş avea posibilitatea să dobîndesc două treimi, iar dumneavoastră o treime, atunci asta m-ar ajuta

foarte mult ca să vă sporesc profitul în chip considerabil. Chiar în chip foarte considerabil.

— Şi eu mă aştept ca acest profit să fie considerabil ! spuse Struan şi-şi aruncă trabucul. O să fim atunci parteneri. Tu jumătate, şi eu jumătate. E o înţelegere particulară între noi doi. Şi rămîne o taină. O să întocmeşti registre şi prezinţi socotelile în fiecare lună. Ne-am înţeles ?

— Ne-am înţeles. Tai-Pan, sînteţi chiar mai mult decît puţin generos. Mulţumesc, sir !

— Caută-mă diseară şi am să-ţi dau hîrtiile necesare. O să fiu la bordul navei *Resting Cloud.*

Gordon Chen se simţi atît de fericit, încît îi venea să sară în sus de bucurie şi să ţipe cît îl ţinea gura. Nu putea să înţeleagă de ce tatăl său se arătase atît de generos. Ştia însă că acel lac de argint se afla în mîini bune şi că se va înmii. Dacă va avea parte de un *joss* bun. Apoi îşi aduse aminte de Hung Mun Tong şi se întrebă dacă credinţa faţă de *thong* va intra în conflict cu credinţa sa faţă de acest părinte. Şi dacă se va întîmpla aşa, care va fi mai tare.

— Nici nu pot să vă mulţumesc îndestul, sir. Înţelegerea asta e valabilă de îndată ?

— Da. M-am gîndit că s-ar putea să vrei să participi la licitaţia pentru terenuri.

— Am socotit... Gordon Chen se opri brusc.

Culum, cu o figură morocănoasă, se apropie de ei.

— Hello, Culum, îl întîmpină Struan.

— Hello, tată.

— Ţi-l prezint pe Gordon Chen. Fiul meu Culum, spuse Struan, brusc conştient de liniştea care cuprinsese

mulţimea de pe plajă şi de privirile atente ale tuturor. Gordon Chen făcu o plecăciune.

— Sînt onorat să vă întîlnesc, domnule.

— Culum, Gordon e fratele tău vitreg, preciză Struan.

— Ştiu, răspunse Culum, întinzîndu-i mîna. Încîntat să te cunosc.

Năucit de a-l auzi pe Struan declarînd deschis că el e fiul său, Gordon strînse timid mîna celuilalt.

— Mulţumesc, mulţumesc tare mult.

— Ce vîrstă ai tu, Gordon ? îl întrebă Culum.

— Douăzeci, domnule.

— Fraţii vitregi ar trebui să se adreseze unul altuia cu numele de botez, nu-i aşa ?

— Dacă asta vă face plăcere.

— Şi acum trebuie să ne cunoaştem mai bine ! spuse Culum întorcîndu-se spre Struan, ce era mişcat de felul în care fiul său îl acceptase pe Gordon. Îmi pare rău că te-am necăjit. Dar voiam să-l cunosc pe Gordon, spuse el şi se îndepărtă iute.

Struan auzi cum liniştea de dinainte se risipi în clipa în care plaja aceea încremenită o vreme prinse din nou viaţă. Şi fu mai ales uimit să vadă că pe faţa lui Gordon Chen curgeau lacrimi.

— Iertare... eu... eu am aşteptat clipa asta de o viaţă, domnule Struan. Mulţumesc, mulţumesc tare mult, îi spuse poticnindu-se în cuvinte Gordon Chen.

— Flăcăule, cei mai mulţi îmi spun „Tai-Pan“. Să-l lăsăm la o parte pe „domnule Struan“.

— Da, Tai-Pan, spuse Gordon Chen, făcînd o plecăciune şi se îndepărtă.

Cînd Struan porni pe urmele lui Culum, zări barca oficială a lui Longstaff atingînd ţărmul. Era însoţit de amiral

şi de un grup de ofiţeri de marină. Între ei şi Horatio. Bun, se gîndi Struan. Şi acum cu Brock. Îi făcu semn cu mîna lui Robb şi arătă spre Brock. Robb încuviinţă dînd din cap, o părăsi pe Sarah şi îl ajunse din urmă pe Culum. Amîndoi se îndreptară spre Struan.

— Robb, ai hîrtiile la tine ?

— Da.

— Atunci haidem. Să ne luăm poliţele înapoi, şi Struan îi aruncă o privire lui Culum. Flăcăule, nu ai de ce să fii nervos.

— Da.

Merseră puţin şi Struan îi spuse :

— Sînt bucuros că l-ai cunoscut pe Gordon. Mulţumesc, Culum.

— Am... am vrut eu să-l întîlnesc chiar azi. Cînd eşti şi tu. Aşa... în văzul tuturor...

— De ce ?

— Nu spui tu că asta înseamnă a-ţi ţine obrazul la mare cinste, ceea ce-i atît de important ?

— Cine ţi-a spus de Gordon ?

— Cînd m-am întors de la Canton, am auzit şi eu nişte vorbe. Oamenii sînt totdeauna fericiţi să-ţi aducă la cunoştinţă veştile proaste !

Şi îşi aduse aminte de zîmbetele răutăcioase ale celor mai mulţi dintre negustori şi nevestele lor atunci cînd îi întîlnise : „Flăcăule, ne pare atît de rău că te-ai nimerit şi tu într-un moment atît de prost. Mare păcat că Nobila Casă nu mai există. Fără ea, nu va mai fi ca înainte", spuneau ei pe diferite tonuri. Dar Culum ştia că toţi nu mai puteau de bucurie, încîntaţi să vadă compania umilită în felul acesta. Mătuşa Sarah fusese cea care îi deschisese ochii cu adevărat, arătîndu-i cît era de naiv.

Se plimbau amîndoi pe Drumul Reginei şi tocmai treceau pe lîngă nişte eurasieni, primii pe care-i vedea în viaţa lui, un băiat şi o fetiţă, şi o întrebase pe mătuşă-sa de ce naţionalitate erau, şi de unde apăruseră.

— Ei, începu ea, sînt metişi, jumătate englezi, jumătate păgîni. Mulţi dintre negustori au prăsit pe aici bastarzi cu iubitele lor nebotezate. Bineînţeles că totul e ţinut în mare taină, dar ştie toată lumea. Şi unchiul tău Robb e tatăl unui astfel de copil.

— Cum ?

— Am expediat-o şi pe maică-sa şi pe odrasla ei acum cîţiva ani în urmă. Şi lucrurile n-ar fi stat chiar atît de rău dacă femeia aceea ar fi fost creştină şi ceva mai drăguţă. Atunci măcar aş fi înţeles şi eu. Dar era... nu, să lăsăm asta.

— Tata... are şi el vreun copil... din ăsta ?

— Nu ştiu dacă mai are copii, Culum. Dar un băiat tot are, şi lucrează pentru compradorele său, şi-l cheamă Gordon Chen. Tatăl tău are un ciudat simţ al umorului şi i-a pus un nume de botez care aparţine clanului. Am auzit că a fost şi botezat creştineşte. Socot că e şi asta ceva. Poate că nici n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea, Culum. Dar cineva tot ţi-ar fi spus şi e mai bine să afli adevărul de la cineva din neamul tău, decît să auzi cum se şopteşte pe la spatele tău. Da, ai cel puţin un frate vitreg în Asia.

În noaptea aceea n-a fost în stare să închidă ochii deloc. A doua zi, a luat-o disperat pe ţărm. Nişte ofiţeri de marină, între ei şi Glessing, jucau cricket, şi fusese invitat să vină să completeze echipa. Cînd fusese rîndul lui la bătaie, lovi cu tot năduful, răzbunîndu-se pe minge, parcă vrînd s-o ucidă, şi o dată cu asta şi ruşinea care-l frămînta.

A jucat strălucit, dar jocul nu i-a adus nici o bucurie. Mai apoi Glessing îl luase deoparte şi-l iscodise să afle ce pătise. Şi-i mărturisise totul dintr-o suflare.

— Nu-l aprob pe tatăl dumitale, după cum fără îndoială ştii bine, îi replicase Glessing. Dar asta n-are nimic a face cu viaţa lui personală. Ca şi tine, m-am izbit şi eu de aceleaşi probleme. Ştiu şi eu că tatăl meu are o iubită în Maida Vale. Şi doi băieţi şi o fată. Nu mi-a pomenit niciodată de ei, deşi cred că el ştia că ştiu şi eu. Tare încîlcită treabă, dar ce poate face omul ? Poate, cînd am să ajung şi eu la vîrsta lui, am să procedez şi eu la fel. Am să aştept şi am să văd. 'Nenţeles e tare afurisită treabă să ştii că ai un frate vitreg care-i corcitură.

— Îl cunoşti ?

— L-am văzut de cîteva ori. Dar n-am vorbit cu el niciodată, deşi am auzit că e un băiat cumsecade. Ascultă-mi sfatul... ăăă... ce face taică-tu cu viaţa lui personală îl priveşte pe el şi nu trebuie să te deranjeze pe tine. Indiferent cum e, ai numai un singur tată.

— Nu eşti de acord cu ce face, dar îi ţii partea. De ce ?

Glessing ridică din umeri.

— Poate pentru că am învăţat că păcatele tatălui îl privesc numai pe el şi nu pe fiul său. Poate pentru că Tai-Panul e un marinar mai bun decît am să ajung eu vreodată, şi conduce cea mai minunată flotă de splendide nave de pe faţa pămîntului... şi se poartă cu oamenii lui aşa cum trebuie să se poarte, le dă mîncare bună, îi plăteşte bine, dorm omeneşte şi nu aşa cum muncim noi, cu ce se îndură parlamentul ăsta afurisit să ne dea, nici măcar banii aceia blestemaţi, şi în loc de echipaje, oameni aflaţi la ananghie, sau nişte amărîţi de candidaţi la spînzurătoare. Poate pentru că el a botezat Promontoriul Glessing cu numele meu, sau poate pentru că e Tai-Pan. Poate

pentru că familia Sinclair îl admiră atît de mult. Nu ştiu ce să-ţi zic. Nu mă feresc să-ţi spun că dacă primesc vreodată ordinul să mă iau pe urmele lui, am să mă duc să pun mîna pe el doar în limitele legii şi sper, în numele lui Dumnezeu, că va reuşi şi de data asta să-l tragă pe sfoară pe viermele ăla necioplit de Brock. N-aş putea să-l sufăr pe ticălosul acela să fie Tai-Pan.

Din ziua aceea Culum se întîlnise mereu cu Glessing. Şi între ei încolţi o prietenie.

Culum continuă să-i răspundă foarte încurcat lui Struan :

— Astăzi, ei, cînd te-am văzut împreună cu Gordon Chen, l-am întrebat pe George Glessing. A fost destul de onest şi mi-a spus.

Struan se opri brusc.

— Vrei să spui că din partea mea nu a fost cinstit că nu ţi-am spus nimic pînă acum ?

— Nu. Doar nu trebuie să te justifici în faţa mea pentru ceea ce faci. Nu faţă de mine. Doar un tată nu trebuie să se explice dinaintea fiului său. Nu-i aşa ?

— Gordon e un băiat minunat, interveni Robb stîngaci.

— De ce ai dorit să afli ce vîrstă are ? îl întrebă Struan pe Culum.

— E de aceeaşi vîrstă cu mine, da ?

— Da, şi ?

— Tată, n-are nici o importanţă.

— Ba da. Pentru tine are importanţă. De ce ?

— O problemă de morală, zic eu. Dacă sîntem de aceeaşi vîrstă mama lui a fost... — e potrivit cuvîntul concurentă ? — cu mama mea.

— Da, concurentă ar fi cuvîntul potrivit.

— Dar şi cuvîntul adulter ar fi potrivit aici, nu-i aşa, sir ?

— Unul dintre adevărurile care-l guvernează pe un bărbat e şi acela că adulterul e la fel de inevitabil ca moartea şi răsăritul soarelui.

— Dar poruncile Domnului nu glăsuiesc aşa, spuse Culum şi evită privirea tatălui său. Uite, a venit Longstaff şi licitaţia o să înceapă, mai îngăimă el.

— De asta eşti tu atît de neliniştit pentru că te-ai întîlnit cu Gordon Chen şi mă cîntăreşti cu cîntarul poruncilor Domnului ?

— Tată, aşa-i că pentru întîlnirea cu Brock nu ai nevoie de mine ? Dacă nu te supără, eu cred că... am să mă duc să văd dacă totul e în regulă.

— Fă cum crezi, fiule. Dar eu socot că ar trebui să mergi cu noi. E un prilej cu care rar te întîlneşti. Dar tu fă cum crezi.

Struan îşi reluă drumul. Culum şovăi, apoi îl ajunse din urmă. Drumul Reginei se îndrepta spre vest dinspre valea ce dădea spre ţărm. După o milă ajungeai la corturile militarilor marini, care păzeau magaziile de aprovizionare ale marinei ce sporeau mereu ; la altă milă distanţă erau şirurile de corturi ale soldaţilor de lîngă Promontoriul Glessing, unde se termina Drumul Reginei. Iar pe panta de deasupra promontoriului lui Glessing, se ridicase Tai Ping Shan, legat de ţărm printr-un nesfîrşit şir fremătător de chinezi, cocoşaţi sub poverile ce constituiau avuţia lor. Şirul acela era în permanentă mişcare şi se alimenta fără încetare de la joncile şi sampanele ce soseau continuu.

— Bună ziua, Excelenţă, spuse Struan, ridicîndu-şi pălăria cînd se întîlniră cu Longstaff şi anturajul său.

— A, Dirk, bună ziua. Salut, Robb, spuse Longstaff fără să se oprească. Culum, nu sînteţi gata să începeţi ?

— Într-un minut, Excelenţă.

— Păi, să ne grăbim. Trebuie să mă-ntorc la bord. Ei ? şi-i aruncă lui Struan aşa din mers de parcă şi-ar fi adus aminte abia atunci să-i transmită cîteva cuvinte insultătoare : Dirk, îmi pare bine că te-ai întors, după care îşi continuă drumul salutîndu-i pe ceilalţi.

— În numai trei minute îşi schimbă el părerea, spuse Struan.

— Tîmpit demn de tot dispreţul, lovi-l-ar frenţia de idiot ! mîrîi Culum în şoaptă. Mulţumesc lui Dumnezeu că asta-i ultima zi în care-l mai slujesc.

Struan clătină din cap :

— Dacă aş fi în locul tău, aş folosi slujba asta de aghiotant al secretarului colonial în folosul meu.

— Cum ?

— Acum avem din nou puterea în mîinile noastre. Dar numai mîna lui poate transforma, cu o semnătură, o hîrtie în lege. Şi mîna lui trebuie condusă şi de acum încolo, drept ?

— Da, aşa cred şi eu, da, se grăbi să-i răspundă Culum.

În vreme ce Struan şi ai lui se apropiau de familia Brock, pe plajă se lăsă deodată linişte şi toată frăsuiala aceea se domoli. Gorth şi Nagrek Thumb îi încadrau pe Brock, Liza şi fetele lor. Skinner începu să fluiere neauzit şi se trase mai aproape. Aristotle Quance şovăi chiar în clipa în care voia să mai pună o trăsătură de penel pe pînză, şi numai cei prea tineri nu simţeau momentul acela de tensiune, şi nici nu urmăreau scena, nici nu ascultau.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, spuse Struan, săltîndu-şi pălăria.

— 'Ziua, domnule Struan, spuse Liza Brock politicoasă. Le ştii pe Tess şi Lillibet, aşa-i ?

— Bineînţeles. Bună ziua, domnişoarelor, spuse Struan cînd fetele făcură o reverenţă, şi observă că Tess crescuse destul de mult de cînd n-o mai văzuse. Ei, şi acum putem să ne încheiem socotelile, îi spuse el lui Brock.

— Acum e taman cît se poate de bine. Liza, tu şi fetele, înapoi pe navă. Lillibet, tu să-ţi mai ţii mînuţele la locul lor şi să nu le tot vîri în mare că ai să rămîi fără ele. Şi ai grijă să nu cazi peste bord. Tess, iubirea mea, ai grijă de tine şi de Lillibet. Acu ştergeţi-o, şi ascultaţi-o pe mă-ta.

Fetele făcură iute cîte o plecăciune şi o porniră în fugă înaintea mamei lor, bucuroase că fuseseră expediate de acolo.

— Plozii nu prea au ce căuta pe nave, aşa-i ? făcu Brock. Că nu-i poţi urmări pe toţi să vezi pe unde mai mişună. Şi-i destul ca să te scoată din minţi.

— Mda, făcu Struan şi-i înmînă lui Gorth poliţa de bancă. Gorth, acum sîntem chit.

— Mulţam, îngăimă el şi începu să examineze cu mare atenţie hîrtia.

— Poate că ai vrea să dublezi suma.

— Cum ?

— Un pariu de încă douăzeci de mii de lire spune că una dintre navele noastre o să vă întreacă pe drumul spre casă.

— Mulţam, dar se zice că banii nu se ţin de poala nebunului. Şi eu nu-s nici nebun şi nici... mort după pariuri, spuse Gorth privind mai departe cecul. Banii îmi prind al naibii de bine. Poa' cumpăr şi eu o ciozvîrtă din gorganul acela de la tata.

Struan se schimbă la faţă.

— Haideţi să mergem spre cortul acela, spuse el şi o luă înainte, Robb şi Culum porniră după el, cel dintîi

simţindu-se fericit că frate-său era Tai-Pan al Nobilei Case, pentru că vechile lui temeri îi reveniseră : Cum am să reuşesc eu să mă descurc cu Brock, cum ?

Struan se opri în faţa cortului şi-i făcu un semn din cap lui Cudahy.

— Haideţi, flăcăi, le spuse el celor cîţiva marinari care erau cu el. Fuga !

Spre uimirea tuturor celor din jur, marinarii făcură cortul să se prăbuşească.

— Tyler, poliţele noastre plătibile la vedere, dacă eşti bun !

Cu multă băgare de seamă, Brock scoase poliţele din buzunar.

— Op' su' de mii douăjpatru de mii de parale.

Struan îi dădu poliţele lui Robb, care le verifică rînd pe rînd cu mare atenţie, comparîndu-le cu copiile.

— Mulţumesc, îi spuse Struan. Acum eşti dispus să semnezi şi tu asta ?

— Ce mai e şi asta ?

— Confirmarea de primire.

— Da' un'e-i cecul tău de bancă ? îl întrebă Brock bănuitor.

— Ne-am hotărît să plătim peşin, îi replică Struan.

La această replică, marinarii traseră deoparte cortul prăbuşit : ascunzînd aproape cu totul grămada de butoaie goale, se ridicau nişte pereţi perfect aliniaţi din lingouri de argint. Sute şi sute de cărămizi strălucind în bătaia soarelui voalat. Brock se holbă fascinat la lingouri şi asupra Hong Kong-ului se lăsă o tăcere groaznică.

— Nobila Casă a hotărît să plătească peşin, rupse liniştea Struan cu o mină foarte degajată, apoi aprinse un chibrit şi-l apropie de sulul de poliţe plătibile la vedere,

scoase din buzunar trei trabuce, le oferi cîte unul lui Robb și Culum, și le dădu foc de la hîrtiile de bancă ce ardeau. Totul a fost cîntărit cu grijă, Tyler, dar dacă vrei să mai verifici și tu avem o balanță.

Lui Brock îi năvăli sîngele în obraz.

— Să dea Dumnezeu să putrezești în iad !

Struan lăsă hîrtiile carbonizate să cadă la pămînt și le acoperi cu nisip.

— Domnule Cudahy, mulțumesc. Poți să pleci cu oamenii pe *Thunder Cloud.*

— 'Nțeles, sir ! și Cudahy și oamenii lui mai aruncară o dată o ultimă privire acelui tezaur după care li se scurgeau ochii și apoi se repeziră spre bărcile lor.

— Și cu asta basta, le spuse Struan lui Robb și Culum. Acum ne putem apuca să ne ocupăm de cumpărarea terenurilor.

— Dirk, straşnică brodeală. A fost o idee nemaipomenită.

Culum se uită în jur, cercetînd plaja. Văzu lăcomia și invidia de pe fețele oamenilor, ochii care-i urmăreau cu fereală. Doamne, mulțumescu-ți, îngăimă el abia șoptit, fiindcă mi-ai îngăduit să fiu și eu o părticică din Nobila Casă. Mulțumescu-ți ție, Doamne, că mi-ai îngăduit să fiu unealta ta.

Brock își reveni deodată după acest șoc.

— Gorth, adu-ți ortacii la țărm, și dă-i zor, cît mai iute.

— Ce ?

— Fir-ar a naibii, dă-i zor, cît mai iute, șuieră Brock cu voce scăzută, dar plină de furie. Înarmați cu toții. Într-un minut o să ne trezim pe cap cu toți pirații din Asia.

Gorth o luă la fugă. Brock își smulse de la brîu pistoalele și i le întinse lui Nagrek.

— Dacă se apropie cineva la mai mult de cinci iarzi, îi zbori creierii ! și se îndreptă cu pași mari spre Longstaff. Înălțimea voastră, po' să-mprumut și io niște soldați ? În alt chip o să avem o groază de necazuri.

— Hmm ? Soldați ? Soldați ? îngăimă Longstaff clipind din ochi, în vreme ce se uita la tezaurul de pe țărm. Afurisită treabă. Chiar e argint adevărat. Chiar tot. Afurisită treabă, opt sute de mii de lire să facă ? Parcă așa spuneai.

— Chiar o leacă mai mult, îi replică Brock nerăbdător. Soldați. Militari, marinari. Oricare are o armă la el. Să păzească comoara asta, la dracu !

— A ! Înarmați ! Bineînțeles. Domnule amiral, ești amabil să te ocupi de treaba asta, te rog ?

— Atenție la mine ! strigă amiralul, înfuriat la culme de lăcomia pe care o citea pe fiecare chip, chiar și pe cele ale ofițerilor din marina regală ; militarii, marinarii, infanteriștii se apropiară în fugă. La cincizeci de pași de tezaur, formați un cerc. Nimeni nu are voie să se apropie. Ați priceput ? și-i aruncă o privire fioroasă lui Brock. Vreme de un ceas eu răspund de siguranța argintului. Peste o oră îl las unde se găsește.

— Mulțam, mulțam tare mult, dom' amiral, îi răspunse Brock stăpînindu-și o înjurătură.

Se uită spre larg : barca lui Gorth se îndrepta spre *White Witch,* oamenii vîslind din răsputeri. O oră poa' c-ajunge, se gîndi el, blestemînd și tezaurul și pe Struan. Cum naiba am să reușesc eu să mă scap de atîta amar de argint ? Pe-a cui semnătură să te mai încrezi acum ? Că războiu' stă să-nceapă și comerț ioc, ei ? De-ar fi fost

negoţ cît de cît, aş fi plătit pentru ceaiul întregului sezon. Da' de nu poa' nimeni garanta negoţul, ei, atunci hîrţoagele tuturor companiilor nu-i decît hîrtie moartă. În afară de cele ale afurisitei de Nobile Case. Şi nici vo' bancă, nici v'un safe de tezaur, şi nu eşti nici tu în siguranţă pînă nu te scapi de argintu' ăsta. Ţi-e viaţa la mare ananghie. Pen' numele lui Dumnezeu, trebuia să-ţi treacă şi ţie prin minte ce te aşteaptă. Trebuia să-ţi treacă prin diblă că ticălosul ăla stricat o să-ţi joace un renghi ca ăsta. Te-a prins în capcană bine de tot. Brock izbuti să-şi desprindă gîndurile de fascinaţia tezaurului şi să se uite la Struan. Îi zări zîmbetul batjocoritor şi simţi cum îl copleşeşte furia.

— Pen' numele lui Dumnezeu, ziua asta încă nu s-a încheiat de tot.

— Tyler, ai mare dreptate, îi răspunse Struan. Mai avem ceva de lichidat.

— Mda, mîrîi Brock şi începu să-şi croiască drum prin mulţimea tăcută către platformă.

Deodată pe Culum îl cuprinse din nou neliniştea, încă mai groaznică decît înainte.

— Ascultă, tată, spuse el dintr-o suflare, cu voce scăzută. Unchiul Robb are dreptate. Brock o să te lase descoperit taman cînd licitaţia o să se ridice...

— Fiule, te rog, în numele lui Dumnezeu, nu începe din nou. Gorganul aparţine Nobilei Case.

Culum se uită ţintă la taică-său şi se simţi neajutorat. Apoi se îndepărtă brusc.

— Ce naiba l-o fi apucat ? îl întrebă Struan pe Robb.

— Habar n-am. Toată ziua a fost aşa apucat, ca o căţea în călduri.

În clipa aceea Struan o văzu pe Sarah stînd la marginea mulţimii, cu Karen alături de ea, albă la faţă, ca o statuie. Îl apucă pe Robb de mînă şi-l conduse spre ele.

— Robb, încă nu i-ai spus nimic soţiei tale Sarah, aşa-i ? Că o să mai stai, ei ?

— Nu.

— Atunci acum e momentul potrivit. Acum cînd eşti din nou om bogat.

Ajunseră lîngă Sarah, dar aceasta nici nu-i observă.

— Hello, unchiule Dirk, îl întîmpină Karen. Pot să mă joc şi eu puţin cu cărămizile acelea ale dumitale atît de frumoase ?

— Dirk, chiar sînt adevărate, adevărate ? îl întrebă Sarah.

— Da, Sarah, răspunse Robb în locul lui.

— Numai Dumnezeu ştie cum ai izbutit să pui mîna pe atîta argint, Dirk, dar eu îţi mulţumesc ! Se crispă de durere cînd pruncul din pîntece îi dădu un ghiont, şi se grăbi să-şi scoată sărurile. Asta înseamnă că... că... sîntem salvaţi ?

— Da, îi răspunse Struan.

— Mami, pot să mă joc şi eu cu una dintre ele ? ţipă Karen.

— Nu, draga mea. Du-te mai încolo şi te joacă ! îi spuse Sarah, care se îndreptă spre Struan şi-l sărută, în vreme ce lacrimile îi şiroiau pe faţă. Îţi mulţumesc.

— Sarah, nu-mi mulţumi. Atîta metal preţios are un preţ foarte ridicat şi costă ! Struan îşi duse mîna la pălărie şi se îndepărtă.

— Robb, ce-a vrut să spună ?

Robb îi mărturisi.

— Eu totuşi am să plec, spuse ea. De îndată ce-am să pot. De îndată ce se naşte copilul.

— Da, aşa-i mai bine.

— Mă rog lui Dumnezeu să nu mai dai niciodată de *ea*.

— Ah, Sarah, n-o mai lua iar de la început. Azi e o zi atît de frumoasă. Sîntem din nou bogaţi. Poţi de-acum să ai tot ce-ţi doreşti tu pe lumea asta.

— S-ar putea să-mi doresc să am şi eu un bărbat care să-mi fie soţ cu adevărat ! Sarah porni cu mers greoi spre barca cea mare, iar cînd Robb dădu s-o urmeze i-o reteză scurt : Mulţumesc, dar cred că ajung la bord şi singură. Karen, draga mea, haide.

— Cum pofteşti, îi răspunse Robb şi porni cu paşi mari pe plajă.

O vreme nu reuşi să-l vadă pe Struan în mulţimea aceea. Apoi, cînd se mai apropie de platformă, îl zări sporovăind cu Aristotle Quance. Se duse la ei.

— Salutare, Robb, scumpule, îl întîmpină Quance expansiv. Minunată lovitură, tocmai îi spuneam Tai-Panului. Minunată. Pe măsura Nobilei Case ; apoi se întoarse spre Struan şi pe faţa lui urîtă juca bucuria. Apropo, mi se pare că-mi datorezi cincizeci de guinee !

— Nici pomeneală !

— Portretul lui Culum. E tocmai gata, doar să-l expediez. Sper că n-ai uitat cumva.

— A fost vorba de treizeci de guinee, şi ţi-am dat zece în avans, Dumnezeule.

— Chiar mi i-ai dat ? Fir-aş afurisit să fiu. Eşti sigur ?

— Unde-i Shevaun ?

— A pălit-o boala, așa am auzit, biata fată. Quance luă o priză de tutun. Fiule, ești un prinț, asta ești. Pot și eu să împrumut niște bani de la tine ? Pentru o cauză dreaptă.

— Ce fel de boală ?

Quance se uită cu grijă în jur şi spuse cu voce scăzută :

— Lingoarea dragostei.

— Pentru cine ?

Quance șovăi puțin :

— Pentru tine, fiule.

— Ah. Aristotle, du-te dracului, îi replică Struan acru.

— Dacă vrei crezi, dacă nu, nu. Da' eu știu ce spun. A întrebat de tine de mai multe ori.

— În timpul ședințelor cînd îți pozează ?

— Care ședințe ? făcu Quance nevinovat.

— Știi tu bine care ședințe.

— Lingoarea dragostei, fiule ! rîse mărunțelul. Și acum că mai și ești din nou bogat, nu-ți rămîne decît să te trezești că ți se taie picioarele și în fîn cu tine ! Nemuritoarele testicule ale lui Zeus ! Fata asta trebuie să fie minunată de tot. Și numai cincizeci de guinee, și o lună încheiată nu te mai bat la cap.

— Și care-i cauza aceea dreaptă de care vorbeai ?

— Chiar eu mi-s, fiule. Am nevoie de o cură. Am dus-o tare greu.

— Mda. Cam știu eu care-i problema ta. Iar a dat strechea în tine. Scîrbos pentru un om ajuns la vîrsta ta !

— Ar trebui să fii și tu la fel de norocos, fiule. Trebuie să recunosc că-s un pictor minunat. Iar cincizeci de guinee pentru un biet sărman nu e prea mult.

— O să-ți primești cele douăzeci de guinee cînd o să primesc și eu tabloul ! Struan se apleacă spre el și-i spuse în șoaptă, insinuant : Aristotle, vrei o comandă grasă ?

Să zicem de o sută de lire. În aur ?

Quance îi întinse de îndată mîna.

— Eu ți-s omul. Pe cine trebuie să omor ?

Struan începu să rîdă, apoi îi spuse despre bal și despre postul de arbitru.

— Niciodată ! Pe Dumnezeul meu ! explodă Quance. Ce, am ajuns atît de nebun ? Vrei să mă lase astea fără boașe ? Să mă bage în mormînt înainte de vreme ? Să mă hăituiască orice muiere din Asia ? Să nu mă mai pot apropia de nici una ? Niciodată !

— Numai un bărbat cu știința ta, cu renumele tău, cu...

— Niciodată, jur pe Dumnezeu. Și asta să-mi propui chiar tu, prietenul meu de odinioară... pentru o mizerabilă sută de lire nenorocită și să mă pui în pericol de moarte. Da, pe Dumnezeu, în pericol de moarte. Să ajung să fiu blestemat toată viața, urît, ruinat, mort înainte de vreme... Să zicem două sute ?

— Adjudecat ! îi spuse Struan.

Quance își aruncă pălăria în aer și începu să țopăie o gigă, ținîndu-se de pîntece. Apoi își aranjă frumos jiletca purpurie de mătase, își luă pălăria și și-o așeză șmecherește pe-o ureche.

— Tai-Pan, ești un prinț. Cine altul decît mine, Aristotle Quance, ar îndrăzni să împlinească o astfel de ispravă ? Cine altul decît mine ar fi o alegere mai bună ? Perfectă. Ah, minunatule Quance ! Prinț al pictorilor ! Două sute. În avans.

— Numai după arbitraj.

— N-ai încredere în mine adică ?

— Nu. S-ar putea s-o ștergi. Să te evaporezi.

— M-aș scula și din mormînt ca să arbitrez întrecerea asta. Dacă e să recunosc, aș fi făcut-o și de bună voie. Da,

să ştii, pe sîngele lui Rembrandt, aş fi plătit eu de bună voie o sută de guinee pentru a avea cinstea asta, chiar dacă ar fi trebuit să mă tîrăsc în faţa lui Brock pentru a-i dobîndi.

— Cum ?

Quance îşi azvîrli din nou pălăria în aer.

— O, minunată, minunată zi ! Ah, cît eşti de perfect, de minunat, Quance. Acum ţi-ai cîştigat locul în istorie. Nemuritor, perfect Quance !

— Aristotle, nu te înţeleg deloc, interveni şi Robb. Chiar vrei să joci rolul ăsta ?

Quance îşi ridică pălăria de pe jos, o scutură de nisip, în vreme ce ochii îi umblau jucăuşi.

— Te-ai gîndit vreodată ce avantaje îmi poate aduce un astfel de rol ? Ei ? Orice muiere din Asia asta o să fie dornică să... cum să zic asta mai bine... să-l cumpere pe arbitru dinainte, aşa-i ? Dinainte.

— Iar tu eşti gata să te laşi cumpărat ! i-o trînti Struan.

— Bineînţeles. Dar alegerea va fi cinstită. O alegere perfectă. O ştiu de pe acum pe cea care va cîştiga.

— Cine ?

— Încă o sută de lire ? Azi ?

— Ce-o să faci tu cu atîţia bani ? Robb, Cooper şi cu mine, ţi-am dat pînă acum o avere.

— Mi-aţi dat ? Hai ? Aveţi şi voi privilegiul de a sprijini nemurirea o dată. Curat privilegiu, pe bucile lui Lucifer. Apropo, în butoaiele alea e şi ceva brandy ? Mă munceşte o nemuritoare sete.

— Nu-i. Nici o picătură.

— Ce barbarie, dezgustător ! Quance mai luă o priză de tabac şi-l zări pe Longstaff îndreptîndu-se spre ei. Ei, copii, am şters-o. La bună vedere.

Se îndreptă fluierînd, şi trecînd pe lîngă Longstaff îşi ridică pălăria plin de gravitate.

— Ei, Dirk, făcu Longstaff zîmbind cu gura pînă la urechi. Ce-i cu Aristotle de-i atît de vesel ?

— Ca şi dumneavoastră, e vesel că Nobila Casă mai există.

— Şi pe bună dreptate, ei ? Longstaff se arăta bucuros şi plin de respect. Habar n-am avut pînă acum că în Asia poate exista atît de mult argint. Magnific gest să-ţi plăteşti creditorii în felul ăsta. Apropo. luăm cina împreună în seara asta ? Sînt cîteva probleme şi aş vrea să am şi părerea dumitale.

— Will, îmi pare rău, dar în seara asta sînt ocupat. Să zicem mîine ? Şi de ce să nu pofteşti la cartierul nostru general, la bordul navei *Resting Cloud ?* La prînz.

— La prînz ar fi taman perfect. Perfect. Sînt atît de...

— Ah, că tocmai mi-am adus aminte, Will. De ce să nu contramandezi ordinul dat flotei de a se deplasa spre nord ?

Longstaff se încruntă.

— Dar diavolii aceia au denunţat tratatul nostru, ei ?

— Da, asta a făcut-o împăratul Manchu. Dar acum vine perioada taifunurilor. Mai bine să ţinem toată flota laolaltă. La cheremul tău.

Longstaff luă cu vîrful degetelor o priză de tutun şi o trase pe nas, apoi îşi scutură cu grijă jaboul elegantei sale jiletci.

— Amiralului nu-i pasă de taifunuri. Dar dacă tu zici aşa ! Strănută. Şi dacă n-o pornim spre nord, atunci ce facem, ei ?

— Mai bine vorbim despre astea mîine, bine ?

— Înţelept cumpănit. Cînd te culci să te gîndeşti la treaba asta Asta-i şpilul, ei ? Sînt bucuros să pot bene-

ficia de sfaturile tale din nou. Ei, se pare că începem. Apropo, sînt încîntat şi de isprava pe care ai făcut-o.

Longstaff se îndepărtă înveselit.

— Ce-a vrut să zică cu treaba asta ? îl întrebă Robb.

— Habar n-am. Bănuiesc că-i vorba de tezaur. Ascultă, Robb, mîine îl întîmpini tu, îi spuse Struan. Şi-i spui ce are de făcut.

— Adică ce ? făcu Robb şi chipul lui se boţi într-un fel de zîmbet.

— Să pună mîna pe Forturile Bogue. Apoi să dea o lovitură de moarte Canton-ului. De îndată. Şi să oblige Canton-ul să plătească răscumpărarea. Şase milioane de taeli de argint. Şi apoi, cînd vînturile vor fi prielnice, flota spre nord. Exact ca data trecută.

— Dar el vrea să discute cu tine.

— Acum poţi să-l joci pe degete. A avut prilejul să vadă tezaurul şi el.

— În mine n-o să aibă la fel de multă încredere ca în tine.

— În vreo cinci luni de zile va trebui să aibă încredere şi în tine. Sarah cum a primit veştile ?

— Aşa cum te-ai gîndit. Oricum, ea tot pleacă ! Robb se uită la platforma unde se stîrnise un fel de tulburare : Longstaff urca treptele. Dirk, ai fost atît de cumsecade cu el, chiar şi după ce s-a purtat atît de jignitor. Dar acum ştiu bine că l-ai trecut şi pe el la răboj. Aşa-i ?

— E doar primul guvernator al Hong Kong-ului. Guvernatorii sînt numiţi doar pentru patru ani. E destul timp, ba încă şi cu prisosinţă, să ne răfuim şi cu Longstaff.

— Ce-i cu gorganul ?

— Lucrurile-s hotărîte.

— O să-l laşi pe Brock să-l ia în spinare ?
— Nu.

— Domnilor, începu Longstaff adresîndu-se neguţătorilor adunaţi acolo, înainte de a porni, vreau să mai amintesc o dată principiile care privesc proprietatea pămîntului şi dispoziţiile pe care le-am primit din partea guvernului Maiestăţii sale ! şi începu să citească un document oficial. Tot teritoriul aparţine Maiestăţii sale. Împărţirea acestuia se face prin licitaţie publică celui care oferă mai mult cu titlul de taxă anuală... taxa anuală e de fapt obiectul licitaţiei. Concesionările se fac pentru o perioadă de nouă sute nouăzeci şi nouă de ani. În termen de un an, pe aceste terenuri trebuie ridicate construcţii în valoare de cel puţin o mie de taleri, rata de schimb fiind fixată la patru şilingi şi patru penny la un taler, Altfel concesiunea este anulată. O garanţie, însumînd jumătate din valoarea sumei licitate, trebuie plătită în bani gheaţă de îndată pe loc ! Longstaff îşi ridică privirea de pe document. La început ne-am gîndit să punem în vînzare astăzi un număr de o sută de loturi, dar n-am avut posibilitatea să facem ridicările topografice peste tot. Acum oferim circa cincizeci de terenuri, iar restul de îndată ce se va putea. Am recomandat de asemenea ca acum cumpărătorilor să li se îngăduie să deţină terenurile în proprietate liberă, aparţinînd Maiestăţii sale. A, da, cei ce cumpără terenuri maritime pot de asemenea deţine terenuri suburbane sau agricole. Terenurile maritime sînt fixate la o lăţime de o sută de picioare, cu faţa la Drumul Reginei şi îndreptîndu-se spre mare. Longstaff se uită în jur şi zîmbi încîntat. O dată cu oferta de vînzare a terenurilor ce are loc astăzi putem socoti că se pune fundaţia oraşului aici. Au fost desemnate terenuri pentru tribunal, birourile guvernamentale, rezidenţa guvernatorului, puşcărie, un teren de cricket, loc de piaţă şi pentru populaţia

orientală. În mod oficial am pus numele de *Queen's Town* oraşului nostru.

Răsunară urale.

— E pentru prima oară după multe zile cînd am prilejul să mă adresez dumneavoastră tuturor. Aş zice că ne aşteaptă zile grele. Dar să nu şovăim cu nici un chip. Trebuie să punem umărul cu toţii. Trebuie să ne înhămăm cu toţii la jug şi apoi, cu ajutorul bunului Dumnezeu, o să-i învingem pe păgîni spre gloria Maiestăţii sale britanice şi spre gloria coloniei Hong Kong.

Răsunară trei rînduri de urale pentru regină şi trei rînduri pentru colonie, ca la urmă să se înalţe şi trei salve de urale pentru Longstaff. Chinezii, care priveau tot ceremonialul acesta. începură să sporovăiască între ei şi să rîdă.

— Iar acum, dacă domnul Brock va binevoi să-şi desprindă gîndurile de la mărunţişul Nobilei Case, eu voi declara deschisă licitaţia.

Brock şi Gorth simţiră cum sînt gata să explodeze, dar se stăpîniră cînd rîsul celor din jur păru să-i biciuiască. Longstaff coborî de pe platformă şi Glessing se apropie de el.

— Excelenţă, trebuie să vă spun din nou, începu Glessing, că din cauza timpului redus, nu toate terenurile au fost corect măsurate.

— Astea-s amănunte, amănunte, dragul meu. Ce contează cîteva picioare în plus sau în minus ? Există aici teren destul pentru toată lumea. Te rog începe, Culum, dragul meu. Vă doresc la toţi bună ziua.

Longstaff se îndreptă spre barca lui, şi cînd trecu pe lîngă Struan zîmbi şi-şi ridică pălăria.

— Dirk, mîine la prînz.

Culum își șterse sudoarea de pe față și se uită la mărunțelul de lîngă el.

— Domnule Hibbs ?

Henry Hardy Hibbs se ridică arătîndu-și întreaga înălțime de cinci picioare și jumătate și se urcă pe platformă.

— 'Ziua, don'lor ! spuse el cu un zîmbet unsuros. 'Enry 'Ardy 'Ibbs. Din tîrgul Londrei, urmașul firmei 'Ibbs 'Ibbs și 'Ibbs pentru licitații și agenți funciari, licitatori oficiali ai Hexelenței Sale, onorabilul Longstaff. La porunca 'mneavoastră.

Individul era un pitic cam jegos, dezgustător, cu o căpățînă complet pleșuvă și apucături slugarnice.

— Terenul numărul unu. Ei, acum cît licităm, ei ?

— Culum, de unde naiba l-ai mai găsit și pe ăsta ? îl întrebă Struan.

— L-a recomandat unul dintre negustători, se trezi Culum răspunzînd, și dorindu-și ca ziua aceea să se termine cît mai repede. Vine de la Singapore și, ca să ajungă pînă aici, neavînd bani, a muncit pe rupte, fiindcă a cam fost buzunărit pe acolo și a rămas fără o lețcaie.

Struan fu atent la felul în care Hibbs se pricepea să salte cu abilitate prețurile cît mai sus. Se uită la mulțimea din jur și se încruntă.

— Ce s-a întîmplat, Dirk ? îl întrebă Robb.

— Mă uitam să-l văd pe Gordon. L-ai văzut cumva ?

— Ultima oară cînd l-am zărit se îndrepta spre Promontoriul Glessing. De ce ?

— Nu contează, spuse Struan, gîndindu-se că era cam ciudat că Gordon nu se afla de față.

Mă bătea gîndul că vrea să liciteze și el pentru o bucată de teren, își spuse el. Ce altă investiție mai bună putea găsi ?

Licitaţia decurgea plină de animaţie. Toţi neguţătorii ştiau că o colonie însemna stabilitate. Iar stabilitatea însemna că valoarea terenurilor va creşte pînă la ceruri. Mai ales într-o colonie insulară unde terenurile drepte, fără denivelări, bune pentru construcţia clădirilor sînt destul de puţine. Iar terenul însemna siguranţă. Terenul nu se pierdea niciodată. Şi de aici se puteau naşte averi.

Pe măsură ce licitaţia progresa, Struan simţi cum îl prinde emoţia. Brock aştepta şi el, cu nervii întinşi, mai la o parte de îmbulzeala mulţimii. Gorth se afla lîngă el, privirile îi fugeau de la Struan la oamenii lor care păzeau tezaurul. Struan şi Brock cumpărară şi ei terenurile asupra cărora căzuseră de acord. Dar preţurile fură mai ridicate decît se aşteptau, pentru că licitaţia se încinsese bine de tot. Cei doi licitară unul împotriva celuilalt în cazul unor terenuri fără prea mare importanţă. Struan cumpără cîteva dintre ele, renunţă la altele. Printre neguţători, tensiunea nervoasă crescu şi mai mult. În fine, fură scoase la licitaţie şi ultimele terenuri în apropierea mării şi fură cumpărate. Apoi urmară la licitaţie terenurile suburbane şi cele agricole, şi acestea fură achiziţionate la preţuri ridicate. Nu mai rămase decît gorganul. Era terenul cel mai bun şi cel mai întins.

— Ei, dom'lor, şi cu asta basta ! spuse Hibbs, răguşit de cît strigase în timpul licitaţiei. Cine-a cumpărat ce-a cumpărat, acu trebuie să plătească juma' din parale pe loc. Chitanţe de la aghiotantul secretarului colonial. Vă rog !

Asupra mulţimii se lăsă o tăcere plină de uimire.

— Licitaţia nu s-a încheiat încă, sparse liniştea vocea lui Struan.

— Aşa-i, pe Dumnezeul meu, mîrîi şi Brock.

— Poftim, dom'lor ? făcu Hibbs precaut, simţind tensiunea în aer.

— Ce se aude cu gorganul ?

— Ce gorgan, Înălţimea voastră ?

Struan arătă cu degetul :

— Gorganul acela !

— Ăla, ăă, n-a fost pe listă, dom'le. Io n-am nici o vină, dom'le, spuse Hibbs grăbit, şi se pregăti s-o rupă la fugă, dar aruncă o privire spre Culum care stătea încremenit. Aşa-i excelenţă ?

— Da.

Culum făcu un efort să se uite spre tatăl său, tăcerea aceea părînd să-l sufoce.

— De ce, pe Dumnezeu, nu e şi gorganul pe listă ?

— Pentru că... pentru că, ei bine, a fost deja cumpărat.

Lui Culum i se zbîrli părul pe ceafă cînd îl văzu ca prin vis pe taică-său îndreptîndu-se spre el, şi toate vorbele cumpănite cu grijă dinainte i se şterseră din minte. Motivele acum ! Chiar în dimineaţa aceea, îi spusese lui Longstaff, în disperare de cauză, că fusese ideea lui Struan aceea de a ridica pe gorgan o biserică. Spre folosul întregului Hong Kong. Culum ar fi vrut să strige : era singura cale ! Nu pricepi ? Ne-ai fi dus de rîpă pe toţi. Şi chiar dacă ţi-aş fi spus dinainte, tot nu m-ai fi ascultat. Nu înţelegi ?

— Cumpărat de cine ?

— De mine. Pentru biserică, se bîlbîi Culum. O liră pe an. Acum gorganul aparţine bisericii.

— *Tu mi-ai luat gorganul ?* Cuvintele fură rostite încet, dar sunau pline de mînie, iar Culum simţi tăişul din ele.

— Pentru biserică, da, scînci el. Ac... actul a fost semnat azi dimineaţă. Eu... Excelenţa sa a semnat actul. Pe vecie.

— *Ştiai că vreau terenul acela ?*

— Da ! şi Culum simţi doar lumina aceea orbitoar care părea să radieze din ochii tatălui său, devorîndu-l strivindu-i sufletul. Da ! Da ! Dar eu am socotit că apar ţine bisericii. Da, eu am făcut asta. De acum gorganu aparţine casei Domnului.

— *Deci ai îndrăznit să mi te pui împotrivă ?*

Se lăsă o linişte apăsătoare. Chiar şi Brock era în spăimîntat de puterea care părea să izvorască din Struan învăluindu-i pe toţi. Culum aştepta lovitura care ştia c va veni... cu toţii o aşteptau. Dar Struan îşi descleşt pumnii, se răsuci pe călcîie şi plecă, îndepărtîndu-se d valea aceea. Hohotele de rîs ale lui Brock rupseră tă cerea aceea apăsătoare şi toţi ceilalţi tresăriră fără s vrea.

— Mai ţine-ţi gura, Brock, îi suflă Quance, ma ţine-ţi gura.

— Aşa-m să fac, Aristotle, aşa-m să fac, spuse Brock

Mulţimea aceea a neguţătorilor se sparse în grupur care comentau evenimentele, şi Hibbs fu nevoit să strig cu vocea lui piţigăiată :

— Cei care-au cumpărat, sînt rugaţi să treacă pe aici Vă rog, dom'lor.

Brock îl cerceta acum pe Culum aproape cu milă

— Fiule, aş zice că zilele ţi-s numărate, mîrîi el. Tu habar n-ai cu ce diavol ai de-a face, aşa cum ştiu eu bine Fereşte-te să nu te prindă o dată stînd cu spatele ! şi s îndreptă spre Hibbs ca să plătească pentru terenuril cumpărate.

Culum rămase tremurînd. Îi simţea pe ceilalţi cerce tîndu-l. Simţea că îl priveau cu teamă. Sau o fi fost groază ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu l-ai în trebat şi pe el ? murmură Robb, revenindu-şi cu greu după şoc. Ei ? Înainte de a face isprava asta ?

— N-ar fi fost de acord, nu-i aşa ?

— Nu ştiu, nu ştiu. S-ar fi putut să fie. Sau l-ar fi lăsat pe Brock să..., se opri simţind că-l lasă puterile. Şi nu pune mare preţ pe vorbele spuse de Brock. A încercat să te sperie şi atît. N-ai de ce să-ţi faci griji. Chiar deloc.

— Cred că tata e diavolul în carne şi oase.

Fără să vrea, Robb se cutremură.

— Fiule, e o prostie. O prostie curată. Eşti doar extenuat. Toţi sîntem la fel. Ei, şi cu tezaurul ăsta... şi cu emoţiile momentului. N-ai de ce să-ţi faci griji. Bineînţeles că o să priceapă el cînd...

Cuvintele lui Robb rămaseră în aer, apoi se grăbi pe urmele fratelui său. Culum descoperi că-i vine greu să-şi revină. Auzea zarva din jur mai puternic decît înainte, dar vocile păreau mai depărtate, şi culorile şi chipurile oamenilor oarecum ciudate. Departe, zări silueta lui Mary Sinclair şi pe fratele ei. Şi deodată amîndoi erau lîngă el şi-i vorbeau.

— Iertare, îngăimă el, nu v-am auzit ce spuneaţi.

— Tocmai spuneam că acolo va fi un loc minunat pentru o biserică, spuse Horaţio, silindu-se să zîmbească. Un loc perfect.

— Da.

— Tatăl tău a jinduit întotdeauna la gorganul acela. De cînd a pus ochii pe Hong Kong, interveni Mary.

— Da, dar acum aparţine locaşului Domnului.

— Da, făcu ea întristată. Dar cu ce preţ ?

Ceilalţi doi tăcură deodată şi Culum se întoarse spre Hibbs.

— Da ?

— Sir, vă cer iertare, dar chitanţele... Pen' cei ce-au cumpărat terenurile, spuse Hibbs stînjenit.

— Chitanţele ?

— Ihî ! Chitanţele pen' terenuri. Trebuie să le semnaţi.

Culum se trezi că-l urmează pe Hibbs către platformă Semnă totul mecanic. Robb mergea grăbit de-a lungul Drumului Reginei, indiferent la privirile speriate care-l urmăreau, simţind o durere în piept din cauza efortului.

— Dirk, Dirk, strigă el.

Struan se opri o clipă.

— Spune-i că doresc să mă întîlnesc cu el pe gorganul lui, mîine dimineaţă, în zori.

— Dar, Dirk, Culum n-a vrut decît să...

— Spune-i să vină singur.

— Dirk, dar ascultă-mă şi pe mine o clipă. Stai. Aşteaptă-mă. Sărmanul băiat, n-a vrut decît să...

— Spune-i să vină numai el singur.

Capitolul treisprezece

În noaptea aceea, în cartul de mijloc, vîntul se roti dinspre est-nord-est spre est şi mai slăbi cu un nod. Umiditatea crescu, temperatura spori cu un grad şi căpitanii flotei se răsuciră prin somn, se treziră apoi pentru o clipă, ştiind că musonul îşi reluase cursul. De-acum vîntul avea să bată umed şi cald dinspre est vreme de trei luni, pînă în mai, şi apoi se va răsuci la fel de brusc către sud, sporindu-şi şi umiditatea şi temperatura. Pentru ca toamna să o ia dinspre est-nord-est din nou, mai rece şi uscat, pînă în primăvara anului următor, cînd iar se va roti spre est şi va slăbi în intensitate cu un nod

Căpitanii adormiră din nou, dar moţăiră cam neliniştiţi. Vîntul de est anunţa perioada taifunurilor. Brock se suci nervos în cuşeta lui şi începu să se scarpine.

— Ce-i cu tine, Tyler, mormăi Liza, trezindu-se de îndată cu mintea perfect limpede, aşa cum i se întîmplă unei femei atunci cînd tovarăşul ei are necazuri, sau un copil e bolnav.

Stătea întinsă în cuşeta ei, în cabina aceea în care dăinuia un miros greu.

— Nimic, Liza. S-a schimbat vîntul, asta-i tot. Dormi mai departe.

El îşi puse mai bine pe cap scufia de noapte din flanel şi căscă adînc. Liza se sculă greoaie şi traversă cabina călcînd apăsat.

— Şi ce mai faci acum ?

— Deschid hubloul, băiete. Culcă-te.

Brock se răsuci pe cealaltă parte şi închise ochii, dar ştia că nu va mai avea parte de somn. Simţi răsuflarea vîntului măturînd cabina.

— Acuş' se lasă şi ceaţa, mormăi el.

Liza se întoarse în cuşeta ei, şi salteaua umplută cu paie foşni. Se întinse confortabil sub pături.

— Din cauza tezaurului aceluia de argint n-ai linişte, aşa-i ?

— Mda.

— Nu-ţi mai bate capul cu el acum. Ai timp pen' asta şi mîine. Căscă şi se scărpină unde o pişcase o ploşniţă. Tare bine ar fi să fim şi noi pe ţărm ca lumea. O să ia timp mult ca să ridici o casă ?

— Nu chiar atît de mult, îi răspunse el şi se întoarse iar.

— Şi cu balul ăla pe care-l dă Struan, începu ea, alegîndu-şi cuvintele cu mare grijă, e aşa ca un fel de palmă pe care ţi-o dă.

— E caraghios ce zici. Culcă-te.

Şi Brock se puse de îndată în gardă.

— Da' dacă ne-mbrăcăm şi noi mai dichisit cum trebuie, atunci e ca şi cum i-am întoarce palma, nu, Tyler ?

Brock simţi nevoia să geamă, dar avu mare grijă să nu-l audă nevastă-sa. Vestea despre balul acela făcuse înconjurul flotei în clipa în care Struan îi dezvăluise intenţia lui Skinner. Toţi bărbaţii căsătoriţi din Asia îl blestemară pe Struan fiindcă ştiau că de acum încolo nu vor mai avea linişte. Şi tuturor bărbaţilor începu să le circule sîngele mai iute prin vene. Şi porniră pariurile. Favorita era Shevaun Tillman.

— Vrei să zici să-i înfundăm tunurile cu nişte zorzonele ? făcu Brock. Liza, bună idee. Şi arăţi straşnic în rochia aia roşie de mătase pe care-am...

— Vechitura aia de cîrpă ? mîrîi Liza pufnind cu dispreţ. Cre' că-ţi arde de glume.

— Vechitură zici ? N-ai pus-o pe tine decît de trei sau patru ori. Şi după părerea mea arăţi în ea...

— O port de trei ani încheiaţi. Şi ai şi tu nevoie de un frac ca lumea, nădragi bufanţi şi jiletcă mai acătării, şi cîte altele.

— Mie îmi ajung cele pe care le am, îi replică el. Socot...

— A venit vremea să mă duc să mai fac şi io nişte cumpărături. Înainte să se vîndă şi ultimul cupon de mătase mai ca lumea din Asia şi toate croitoresele mai pricepute să fie angajate. Mîine chiar mă duc la Macao. Cu *Gray Witch*.

— Liza, dar pentru un împuţit de bal pe care Dirk...

— Plec mîine o dată cu fluxul de prînz.

— Bine, Liza, oftă Brock, recunoscînd în glasul ei acel ton cu totul deosebit, știind bine că n-o să-i întoarcă boii din drum cu nici un fel de argument.

Dar-ar frenția-n Struan. În ciuda furiei care-l cuprinsese, se gîndi la premiul aflat în joc și gîndul ăsta începu să nu-i dea pace. Ar fi o idee strașnică. Strașnică. De ce naiba nu m-am gîndit eu la asta mai înainte? Dar-ar frenția în Struan!

Liza își așeză mai bine perna și continuă să rumege ideea balului. Ea și hotărîse de pe acum că Tess trebuia să cîștige premiul. Și toată cinstirea. Indiferent cît va costa. Da, își spuse ea din nou, indiferent cît va costa. Dar cum să-l convingă pe Tyler s-o lase pe Tess să meargă la bal? Cînd era vorba de ea, se încăpățîna ca un catîr.

— Și a cam venit vremea să ne mai gîndim și la Tess, făcu ea.

— Ce-i cu ea?

— A cam venit vremea să te gîndești să-i găsești și ei un soț.

— Ce? Brock se săltă în capul oaselor în cușetă. Ți-ai pierdut mințile? Tess abia a ieșit din scutece. De-abia a făcut șaișpe'.

— Eu cîți ani aveam cînd m-ai luat?

— Pen' Dumnezeu! E cu totul altceva. Tu erai mare pen' vîrsta ta, pe Dumnezeu. Vremurile s-au schimbat. E vreme îndestul și pen' aiurelile astea, pen' numele lui Dumnezeu. Un soț pen' Tess? Femeie, te-ai stricat la cap. Auzi ce-i vine ei să spună acu în crucea nopții. Ei, să nu mai aduci vorba de una ca asta, altfel îmi scot cureaua și-o măsor pe curu' tău.

Îi întoarse furios spatele, lovi cu pumnul în pernă și închise ochii.

— Da, Tyler, spuse Liza zîmbind.

Nu-l condamna pentru bătăile pe care i le dăduse. Şi nici nu o bătuse de prea multe ori, şi nici prea tare, niciodată cînd fusese prins de furiile beţiei. Şi asta se întîmplase cu mulţi ani în urmă. Vieţuia cu el de douăzeci de ani, şi era mulţumită de bărbatul ei.

— Liza, fetiţo, începu el s-o ispitească, stînd mai departe cu faţa la perete. Tess are ea ştiinţă de... treburile alea ?

— 'Nenţeles că nu, îi replică ea şocată. A fost crescută aşa cum se cuvine.

— Ei, atunci, pen' numele lui Dumnezeu, ar cam fi vremea s-o iei la o parte şi să-i mai spui şi tu... ! şi, furios, se ridică din nou în capul oaselor. Şi ai grijă şi n-o slăbi deloc. Pe Dumnezeul meu, dacă prind pe careva că-i dă tîrcoale lui Tess... Ce te face să crezi că de-acum e destul de mare ? A zis fata ceva ? Se poartă mai altfel ?

— 'Nenţeles că am grijă de ea. E caraghios să crezi că nu am. Caraghios, pufni Liza. Voi bărbaţii sînteţi cu toţii la fel. Ha ! Fă asta, fă aia, şi ameninţări şi cîte altele, cînd biata fată nu face decît să crească şi să ajungă şi ea la vîrsta măritişului. Şi, domnule Brock, am să-ţi rămîn recunoscătoare dacă n-ai să mai blestemi atît de mult. Că nu-i frumos şi nu se cade.

— Pen' numele lui Dumnezeu, gata, nici o vorbă mai mult şi am isprăvit cu asta !

Liza zîmbi încîntată de sine. Ei, şi acum cam cine ar putea fi mirele ? Sigur nu Nagrek Thumb ăla, pen' numele lui Dumnezeu. Atunci cine ? Tînărul Sinclair ? Parale nu prea are, cam îngîmfat dumnealui şi bisericos pe deasupra. Da' s-ar putea să aibă ceva viitor, poa'-n consiliul afurisitului de Longstaff. Nimic nu-i mai grozav decît să ai în familie un fiu de reverend. Poate. Americanul, Jefferson Cooper ? Mai degrabă. Bogat îndestul.

îndestul de puternic. Da' şi ăsta-i un afurisit de străin care ne urăşte pe noi, englezii. Da' chiar şi aşa, compania Brock şi Cooper-Tillman laolaltă ar fi ca un frumos pumnal în pîntecele Nobilei Case. Gorth e şi el bun, da' el e frate vitreg, aşa că pe el îl scoatem din joc. Păcat. Îi cernu prin minte pe mai mulţi care ar fi putut fi nişte soţi ca lumea. Omul ales trebuia să aibă bani, putere şi posibilităţi de viitor. Şi o voinţă de fier, mînă grea ca s-o stăpînească. Ihî, făcu Liza. Din cînd în cînd fata asta o să aibă nevoie de cîteva centuri bune peste bucile ei. E încăpăţînată aşa cum sînt ăştia azi. Şi nu uşor de îmblînzit. Longstaff ar fi omul perfect, cu toate că-i şi ăsta însurat, da' am auzit că nevastă-sa cam boleşte la Londra, aş' că poa' mai aşteptăm. Tot tăind şi cioplind, pe listă rămaseră numai doi. Dar care din ei ?

— Tyler !

— Pen' numele lui Dumnezeu, n-ai de gîn' să laşi omu' să doarmă ? Acu ce mai e ?

— Ce-o să-i facă lui Culum diavolul ăla de Struan ?

— Habar n-am. Poate-l omoară. Habar n-am. Da' o să iasă o treabă cumplită, de asta-s sigur.

— Culum trebuie să fie o surcică plină de curaj ca să-i ţină piept în chipul ăsta.

Brock rîse :

— Aş vrea să fi văzut şi tu mutra lui Dirk. Blestematul acela s-a vădit tare ca o stîncă. Tare ca o stîncă era.

— Băiatu s-a dovedit tare deştept să dăruiască terenul acela bisericii. L-a salvat pe taică-su din mare primejdie. Şi pe tine.

— Ei, femeie, vorbeşti prostii. Nu pe mine, pen' numele lui Dumnezeu. Dirk era cel care-şi dorea în draci gorganul ăla. El ar fi licitat, ar fi licitat tot mai mult,

iar io m-aş fi oprit taman cîn' preţul ar fi ajuns să-l sufoce. Şi de n-ar fi fost mucosul ăla încrezut, Dirk ar fi fost în patru labe dinaintea mea taman acu. La pămînt!

— Sau te-ar fi lăsat Struan pe tine să te încurci în licitaţie pînă te-ai fi sufocat tu. Taman la fel.

— Nu! El a jinduit tare mult după gorganul ăla.

— Da' mai mult şi mai mult voia să te vadă pe tine dărîmat, la pămînt.

— Nu. N-ai dreptate. Hai, culcă-te.

— Şi ce-o să-i facă acum lui Culum?

— De un' să ştiu io? E tare răzbunător individul. Aia doi acu se urăsc de moarte. Nu l-am văzut niciodată pe Dirk atît de furios. Duşmănie mare între ei, da' băiatul poa' lucra pen' noi.

O clipă Liza simţi cum o traversează un fior de spaimă. Spaimă pentru omul ei. Spaimă pentru o confruntare violentă dintre acesta şi Struan. Duşmănie care nu s-ar stinge decît prin moartea unuia din ei. Sau a amîndurora. Doamne Dumnezeule carele eşti în ceruri, începu ea să se roage pentru a milioana oară, fă să fie pace între ei. Apoi spaima o părăsi şi îşi spuse, aşa cum făcea întotdeauna: „Ce-o fi o fi!" Şi cu asta îşi aduse aminte de Hamlet, şi de Will Shakespeare, care era slăbiciunea ei.

— Tyler, de ce să nu construieşti şi tu o sală de teatru? Aici la Hong Kong. De-acu ne aşezăm aici, doar, nu-i aşa?

— Ihî! se lumină Brock şi îşi mută gîndul de la Struan. Liza, da' ştii că-i bună ideea? Chiar tare bună. Şi asta înain' să-i vină în minte şi ticălosului ăla. Mda, am să-i zic şi lui Skinner mîine. Am să şi scot fondurile. Şi o să trimitem şi după un grup de actori. Şi pen' Crăciun o să punem şi o piesă. Să te gîndeşti ce-ar fi mai bine.

Liza îşi muşcă limba şi nu scoase o vorbă. Îi venea să spună *Romeo şi Julieta*, dar ar fi fost o prostie fiindcă

ştia că soţul ei ar fi dibuit de îndată cam ce gînduri îi umblau prin minte. Mda. Tess e cheia problemelor dintre familia Brock şi Struan. Da, căsnicia asta n-o să se termine cu o tragedie. Nu ca la ăia din familia Montague şi Capulet.

— Dacă Gorth ţi-ar fi făcut ţie una ca asta, să-ţi sufle gorganul de sub nas, tu cam ce i-ai fi făcut ?

— Puiule, habar n-am. Da's fericit că n-a făcut-o Gorth. Acu culcă-te şi tu.

Liza Brock îşi lăsă mintea să colinde mai departe. Ei, şi acum care din doi o fi mai bun ? Cel mai bun pen' noi şi mai bun şi pen' Tess ? Culum Struan sau Dirk Struan ?

Ceaţa se furişă încet spre nava ce stătea la ancoră într-un calm desăvîrşit. Cu primele valuri de ceaţă, de navă se apropie un sampan cu toate luminile stinse. Acesta se atinse o clipă de parîma ancorei de prova a corăbiei *White Witch*. Cîteva braţe apucară iute parîma, un topor se ridică şi căzu pe ea, şi sampanul se topi în ceaţă la fel de tăcut cum apăruse. Cei de pe punte, marinarii înarmaţi şi Nagrek, ofiţer de cart, nu băgară de seamă nimic nelalocul lui. În plină ceaţă, fără un ţărm la vedere, sau o altă navă faţă de care să-ţi stabileşti poziţia, un vînt uşor pe o mare calmă şi un curent de maree abia simţit te pot purta fără să-ţi dea senzaţia de mişcare. *White Witch* fu dusă de flux spre ţărm. Nostromul făcu să se audă opt lovituri de clopot şi Nagrek fu cuprins de panică gîndindu-se ce gest periculos putuse să facă. Nebun nenorocit ce eşti, îi trecu lui prin minte. Te-ai băgat în primejdie de moarte căutînd să-ţi dai întîlnire cu Tess, aşa cum ai făcut tu. Nu pleca, rămîi pe punte... sau du-te în cuşeta ta şi culcă-te. Dar nu te duce la ea. Fă-te c-o uiţi, uită ce s-a întîmplat azi şi noaptea trecută. De luni de zile Nagrek era tulburat de prezenţa ei, dar,

cu o seară înainte, în timpul cartului său își băgase capul prin hubloul cabinei pe care fata o împărțea cu sora ei. O văzu în cămașa lungă de noapte stînd în genunchi, lîngă cușeta ei, ca un înger și spunîndu-și rugăciunea. Nasturii cămășii erau descheiați, sfîrcul sînilor împungînd mătasea albă. După ce-și rostise rugăciunea, deschisese ochii, și pentru o secundă i se păru că fata l-a văzut, dar își întoarse ochii de la hublou, își strînse cămașa de noapte făcînd-o să i se muleze pe trup. Apoi începu ușor să-și plimbe mîinile peste el. Ca o mîngîiere. Languros. Peste sîni, șolduri, coapse. Apoi lăsă cămașa să lunece de pe ea și rămase așa dinaintea oglinzii. Un fior o traversă și apoi, încet, îmbrăcă din nou cămașa, oftînd, suflă în lampă și se băgă în cușetă. Iar în ziua aceea el o urmărise pe cînd alerga pe plajă, cu fusta fluturîndu-i în vînt, îi zărise picioarele, își dorise să i le desfacă și se hotărî să fie a lui. Iar după-amiază, la bordul navei, topit de spaimă și de dorință, îi șoptise cîteva cuvinte la ureche, o văzuse roșindu-se și o auzi vorbindu-i tot în șoaptă : „Da, Nagrek, diseară, cînd vor bate opt lovituri de clopot."

Pe punte apăru cartul următor.

— Nagrek, coboară sub punte, îi spuse Gorth călcînd apăsat în vreme ce se îndrepta spre dunetă.

Se ușură în sabordul de scurgere, căscă, și-și luă postul lîngă habitaclu, iar cînd ajunse acolo se scutură tot ca un cîine.

— Vîntul s-a rotit spre est.

— Am simțit și io atîta lucru, spuse Gorth și nervos își turnă o porție de rom. Afurisită fie ceața asta.

Nagrek se duse în cabina lui. Își scoase încălțările, se așeză pe cușetă, simțind cum îl trece o sudoare rece. Aproape sufocat de propria lui prostie, dar nefiind în stare să se stăpînească, ieși furiș din cabină tot pe vîrfuri, fără să facă un zgomot, se strecură pe coridor spre pupa.

Se opri dinaintea cabinei. Îşi simţi palmele umede cînd încercă uşor clanţa. Aproape fără să mai sufle, intră în cabină şi închise uşa în urma lui.

— Tess ? şopti el, pe jumătate rugîndu-se ca fata să nu-l audă.

— Ssst ! făcu ea, să n-o trezeşti pe Lillibet.

Spaima îl copleşi şi mai mult, mintea lui urla : Pleacă ! Dar o durere neştiută îl făcu să rămînă.

— E groaznic de periculos ce facem noi, îngăimă el.

Simţi cum mîna ei i-o caută în întuneric pe a lui, i-o apucă şi-l conduce spre cuşetă.

— Ai vrut să-mi spui ceva ? Ce vrei ? şopti ea înfiorată de întunericul din jur, de taina acelei întîlniri, de prezenţa lui Nagrek, înspăimîntată de acea înfiorare şi plăcîndu-i în acelaşi timp.

— Iubirea mea, poate că nu-i momentul potrivit.

— Dar ai vrut să-mi vorbeşti în taină. Cum altfel să ne vedem în taină şi să-mi spui ce vrei ?

Fata se aşeză pe cuşetă în capul oaselor, îşi strînse cămaşa mai tare pe trupul ei, lăsîndu-şi mîna în mîna lui, mădularele moi ca ceara. Se aşeză şi el pe cuşetă, sufocat de dorinţă. Întinse mîna şi-i atinse părul, apoi gîtul.

— Nu, murmură ea, şi se înfioră cînd el începu să-i mîngîie sînii.

— Vreau să fii soţia mea, iubito !

— Da, ah, da !

Buzele lor se atinseră, mîinile lui Nagrek începură s-o frămînte, să-i alerge pe trup. Şi în urma valului de mîngîieri, veni şi fierbinţeala aceea cumplită. Tot mai spre miezul ei. Tot mai spre miezul ei.

Gorth renunţă să mai scruteze ceaţa exact cînd nostromul bătu prima lovitură de clopot, şi-şi aruncă ochii

spre habitaclu. Se uită atent la compas, lumina felinarului pîlpîi, iar lui nu-i veni să creadă ce vedea. Își scutură capul ca să-și limpezească gîndurile și se uită din nou.

— E cu neputință !

— Ce s-a-ntîmplat, sir ? tresări nostromul.

— Pe Dumnezeul meu, vîntul ! Acum e din vest. Din vest !

Nostromul alergă și el la habitaclu, dar Gorth o pornise deja în goană pe punte, aruncîndu-i pe marinarii aflați în cale într-o parte și-n alta. Se aplecă peste prova și văzu parîma tăiată.

— Atenție la mine, sîntem în derivă, strigă el cuprins deodată de panică și pe punte se declanșă balamucul. Funda ancora pupa ! Mai repede, fir-ați blestemați să fiți !

În vreme ce marinarii alergau spre parîma ancorei pupa, chila scrîșni atingînd stîncile de pe fundul apei, nava se cutremură și gemu de la un cap la altul. Geamătul trecu prin toată structura de lemn a corăbiei, ajungînd și în pojarul cabinei, o clipă Nagrek și fata rămaseră ca paralizați, apoi el se smulse din brațele ei care-l strîngeau fierbinți, țîșni în coridor, și porni în goană spre punte. Brock aproape smulse ușa propriei cabine din țîțîni, îl zări în fugă pe Nagrek urcînd scările ca o furtună, apoi în treacăt băgă de seamă ușa deschisă de la cabina fetelor, dar uită totul în vîltoarea care-l împinse spre punte, afară. Liza ieși din cabină în grabă, traversă coridorul, și intră în cealaltă cabină cu ușa deschisă.

Cînd Brock ajunse pe dunetă, ancora fusese fundarisită, dar prea tîrziu. *White Witch* mai scoase un ultim geamăt, se înclină spre babord și se puse greoaie pe uscat. Exact în clipa aceea, din miezul ceții începură să mișune sampane care se repeziră la pradă cu ghearele

de pisică, şi piraţii începură să dea năvală la bord. Erau înarmaţi cu muschete, cuţite şi săbii de abordaj, şi primul ţîşni pe punte Scragger. În clipa următoare, oamenii de pe *White Witch* se luptau pe viaţă şi pe moarte. Gorth se feri într-o parte evitînd lovitura unui chinez, şi apucîndu-l pe individ de gît îi frînse grumazul. Nagrek apucase un lanţ de luptă şi-l făcu să şuiere dinaintea hoardei ce năvălise, observînd că printre chinezi erau şi Scragger şi alţi cîţiva europeni. Schilodi în trecere un pirat şi se repezi spre Brock, care apăra calea de acces spre cabinele de sub punte. Şi către tezaurul din cală. Scragger spintecă un om şi se trase înapoi, urmărindu-şi oamenii cum atacau.

— Spre cală, pentru Dumnezeu ! urlă el şi conduse atacul asupra lui Brock.

Brock făcu să explodeze mutra unui european, lovi cu pistolul, inutil acum, în vintrele altuia, şi cu sabia de abordaj izbi furios la întîmplare. Execută o fentă să-l ajungă pe Scragger, care se feri într-o parte şi apăsă pe trăgaciul pistolului îndreptat spre adversar, dar exact în clipa aceea Nagrek îl izbi la rîndul lui, şi glontele porni şi ricoşă ţiuind, fără să-şi atingă ţinta, în ceaţă. Scragger se răsuci, mîrîi, şi se aruncă asupra lui Nagrek cu sabia de abordaj, rănindu-l uşor, apoi se trase în vîltoarea luptei şi se repezi iar spre Brock. Spintecă cu sabia un marinar, Brock îl apucă de gît şi amîndoi se prăbuşiră pe punte, lovind cu pumnii şi genunchii. Lui Brock i se tăie suflarea cînd sabia lui Scragger îi zdrobi obrazul. Îşi adună puterile, îl aruncă pe Scragger într-o parte şi dădu să-l izbească cu sabia, dar Scragger se dădu de-a rostogolul exact la timp, şi sabia se frînse, izbindu-se de punte. Brock înfipse ciotul de sabie într-un chinez care se repezise să-l apuce de gît, iar Scragger se trase la adăpostul format de un şir de oameni de-ai lui.

Gorth făcea ravagii în mijlocul uraganului ce bîntuia puntea principală, tăind, spintecînd, cînd un cuţit îl nimeri într-o parte, icni, şi căzu. Brock îşi văzu fiul căzînd, dar rămase mai departe la intrarea de acces sub punte, luptîndu-se şi omorînd pe care putea. Sub punte, Liza Brock le împinse pe Tess şi Lillibet în cabina principală.

— Fetelor, de-acum să nu vă mai aud miorlăind, spuse ea închizînd uşa pe dinafară.

Iar ea se înfipse în mijlocul coridorului, cu cîte un pistol în fiecare mînă, şi două de rezervă în buzunare. Dacă duşmanii coborau scara înainte ca lupta de pe punte să se fi terminat, asta ar fi însemnat că soţul ei era mort sau căzut în nesimţire. Dar patru piraţi aveau să moară înainte de a trece de ea.

Conduşi de Scragger, piraţii se aruncară asupra echipajului lui Brock şi fură din nou respinşi. Din teugă izbutiră să iasă tot mai mulţi marinari, croindu-şi drum prin luptă spre punte. Trei dintre ei se alăturară lui Brock lîngă intrarea de acces sub punte şi se aruncară şi aceştia asupra piraţilor, făcîndu-i să se tragă înapoi. O cavilă îl nimeri pe Scragger în spinare şi în clipa aceea realiză că lupta era pierdută. Răcni o poruncă în chineză, şi oamenii lui se retraseră din luptă, mişunînd ca şobolanii să coboare în sampane, apoi dispărură. Scragger sări de pe prova în mare, şi se făcu nevăzut sub apă. Brock smulse o muschetă din mîinile unuia din oamenii săi şi se repezi spre parapet. Cînd scăfîrlia lui Scragger se iţi iar deasupra apei pentru o clipă, Brock trase; nu nimeri, capul dispăru. Brock slobozi un blestem şi aruncă mucheta neîncărcată în beznă. Oamenii lui continuară să tragă asupra sampanelor, care se topiră curînd în ceaţă. Cînd nu mai rămase de omorît nici un pirat rătăcit, Brock ordonă ca toţi duşmanii morţi sau răniţi să fie aruncaţi peste bord şi veni timpul să vadă ce-i cu Gorth. Din rana pe care o acoperea cu mîna încleştată şiroia

sînge. Brock îi dădu mîna cu forța la o parte. Cuțitul se înfipsese adînc sub subțioară și spre spate.

— Fiule, ai scuipat și sînge ?

— Nu, tată.

— Atunci e bine ! Brock își șterse sudoarea de pe frunte și se ridică în picioare. Aduceți rom și catran. Iute, pen' numele lui Dumnezeu. Cei tăiați să vină la pupa. Ceilalți în bărci și trageți-ne afară de aici. E plină maree. Grăbiți-vă !

În vreme ce conducea operația de coborîre a bărcilor, Nagrek încercă să-și limpezească puțin capul care-l durea groaznic. Din rana de la umăr curgea un fir de sînge. Brock îi dădu o cană mare de rom lui Gorth să bea, și îndată ce catranul începu să facă bulbuci pe vasul cu jăratic, înmuie o cavilă de luat volte în el și îndesă catranul în rană. Fața lui Gorth se schimonosi, dar el nu scoase nici un sunet. Apoi Brock îi doftorici și pe ceilalți cu rom și catran.

— Pe mine, sir, pe mine m-ați uitat, îngăimă unul dintre marinari, ce se ținea de piept, iar pe buze îi apăruse o spumă însîngerată în vreme ce se auzea cum rana din piept îi șuiera la fiecare suflare.

— Ești un om mort. Nu-ți rămîne decît să-ți ceri iertarea păcatelor dinaintea celuia care te-a făcut, îi spuse Brock.

— Nu ! Nu ! Pen' Dumnezeu ! Puneți-mi și mie catran, sir, haideți, pen' Dumnezeu !

Și omul începu să urle. Brock îi aplică o lovitură care-l lăsă fără cunoștință, lat, în locul unde căzuse, și aerul se auzea cum șuieră ieșind și intrînd prin rană. Brock îl ajută pe Gorth să se ridice în picioare. De îndată ce se văzu în picioare, Gorth reuși să se țină singur drept.

— Mă fac eu bine, pen' Dumnezeu !

Brock îl lăsă singur și se duse să verifice cum stăteau lucrurile la pupa. Bărcile trăgeau din greu. Era momentul dintre flux și reflux cînd mareea e staționară.

— Puneți vîna la bătaie ! urlă el. Pregătește ancora prova, Nagrek.

Reușiră să tragă cu bărcile nava la apă adîncă, în siguranță, marinarul cu firul cu plumb striga mereu adîncimile, iar cînd Brock socoti că nu mai era nici o primejdie porunci să se lase ancora. Nava se roti o dată cu refluxul și apoi se opri.

— Velarule !

— Da, sir ! răspunse bătrînul

— Coase-le niște giulgiuri, spuse Brock arătînd spre cele șapte cadavre. Folosește pînza de la vechea randă. Un lanț la picioare și peste bord, la apusul soarelui. Ca de obicei, prohodul îl spun eu.

— Da, sir !

Brock își îndreptă atenția asupra lui Gorth.

— După cît timp de la preluarea cartului ne-am pus pe pămînt ?

— N-au trecut decît cîteva minute. Nu. Era exact la prima bătaie de clopot. Îmi amintesc perfect.

Brock rămase o clipă pe gînduri.

— Nu puteam să derivăm de la locul de ancorare pînă la mal într-o jumătate de oră. Nicicum. Ne-au tăiat parîma în cartul de dinainte ! Se uită la Nagrek și se întunecă. Cartul tău. Cîte douăzeci de lovituri de bici la apusul soarelui tuturor celor care-au fost de cart.

— Da, sir, îi răspunse Nagrek cutremurîndu-se.

— De nu erai tu, acum eram mort, trimis pe lumea cealaltă de blestematul acela de pistol al piratului, așa că mă mai gîndesc eu și la chestia asta, Nagrek.

Apoi coborî sub punte.

— Dragă, totu-i în regulă, spuse el de cum intră.

Liza stătea neclintită ca o stîncă în fața cabinei copiilor.

— Tyler, mulțumesc, îi spuse ea și lăsă pistoalele în jos. Rău ?

— Ce-a fost rău a trecut. Din cauza argintului de la bord. Atacat de pirați în port ! Auzi ! În mijlocul portului ! Printre pirați erau și englezi. Pe unul l-am omorît io, da' șeful lor, bată-l Dumnezeu să-l bată, a scăpat. Copiii au pățit ceva ?

— Nu. Sînt înăuntru. Acum dorm ! Liza șovăi. Cre' c-ar trebui totuși să vorbesc și cu tine.

— Doa' vorbim ș-acum, nu ?

Femeia porni pe coridor, către cabina principală, luîndu-și un aer grav. Brock porni pe urmele ei, și ea închise ușa.

Cînd clopotul bătu de trei ori, Brock apăru din nou pe punte. Ceața se mai subțiase, dar vîntul căzuse cu totul. Adulmecă, să-l simtă mai bine și știu că în curînd vîntul se va întări din nou, iar la ivirea zorilor ceața va dispărea cu desăvîrșire.

— Gorth, hai în cală să verificăm încărcătura.

— Nici unu din candidații ăia la spînzurătoare n-a ajuns în cală, tată.

— Să aruncăm un ochi totuși. Nagrek, vii și tu cu noi.

Brock luă un felinar și coborî în cală.

— Ui', ușa-i zăvorîtă, spuse Gorth, și se vedea că rana îl încearcă.

Brock deszăvorî ușa, coborî înăuntru. Așeză felinarul pe una din lăzile cu lingouri de argint și apoi zăvorî ușa pe dinăuntru.

— Tată, ce-ai pățit, ai luat-o razna ? îl întrebă Gorth.

Brock îl privi țintă pe Nagrek.

— Ce s-a-ntîmplat, dom' Brock ?

— Gorth, pare-se că Nagrek a cam pipăit-o pe soru-ta. Pe Tess.

— Nu... n-am făcut una ca asta. Dumnezeu mi-e martor ! izbucni Nagrek. Nicidecum !

Brock apucă pisica cu nouă cozi care atîrna pe peretele calei.

— Pare-se că pe cînd fata dormea el a intrat în cabina ei și apoi a cam înghesuit-o și s-a jucat cu ea.

— Ni' n-am atins-o, nu i-am făcut nici un rău, pe Dumnezeu ! strigă Nagrek. Ea m-a chemat în cabina ei. Ea m-a chemat. Chiar în dup'-amiaza asta mi-a zis să viu. Martor mi-e Dumnezeu.

— Aha, ai fost în cabina ei !

Gorth se repezi să-l lovească pe Nagrek și urlă de durere blestemînd cînd catranul din rană se desfăcu.

Nagrek fugi spre ușă, dar Brock îl lovi făcîndu-l să se tragă înapoi.

— Nagrek, ești un om mort.

— Nu i-am făcut nici un rău... jur pe Dumnezeu, jur pe...

— Ți-ai băgat labele tale împuțite su' poalele ei !

Pisica cu nouă cozi își plesni șfichiurile pe trupul lui Nagrek de mai multe ori, în vreme ce Brock îl făcea să se retragă tot mai mult spre adîncul calei.

— Dumnezeule, așa ai făcut, spune !

— Jur pe Dumnezeu că n-am atins-o. Dom' Brock, nu ! Vă rog ! Nu a pățit nimic... iartă-mă... doa' ce-am atins-o... nimic alta... doa' ce-am atins-o... nimic alta...

Brock se opri, suflînd din greu.

— Aha, i-adevărat atunci ! Gorth, ai auzit ?

Amîndoi se repeziră la Nagrek, dar Brock fu mai iute, şi pumnul lui îl izbi pe Nagrek, lăsîndu-l fără cunoştinţă pe jos. Il împinse pe Gorth la o parte.

— Aşteaptă !

— Dar, tată, ticălosul ăsta...

— Aşteaptă ! Maică-ta a zis că biata fată la început era aşa de spăimîntată că n-a putut scoate o vorbă. Tess credea că fiindcă individul a atins-o numai de-acu o să şi aibă prunc. Da' Liza mi-a zis că Tess e fecioară. Ticălosul doar ce-a atins-o, lăudat fie numele Domnului !

Cînd Brock îşi mai trase puţin sufletul, îl dezbrăcă pe Nagrek de tot şi aşteptă pînă cînd acesta îşi reveni în simţiri. Apoi îi tăie bărbăţia şi-l bătu pînă îl ucise.

Capitolul paisprezece

— Tată, ai vrut să mă vezi ? Culum avea chipul împietrit.

Struan stătea în picioare pe culmea gorganului, cu binoclul la gît, cuţitul la centură, un fier de luptă făcut grămadă jos. Îl văzuse pe Culum venind la ţărm cu barca, o luase atunci pe firul văii şi se urcase pe gorgan. Vîntul măturase norii de pe cerul acum limpede, şi soarele, jos la orizont, promitea o zi frumoasă. Struan arătă spre poale :

— Frumoasă privelişte de aici, nu ?

Culum nu spuse o vorbă. Sub flacăra privirii tatălui său îşi simţea genunchii ca de cîrpă.

— Nu eşti de aceeaşi părere ?

— Biserica va... toată lumea va...

— Știu povestea cu biserica, îl întrerupse Struan. Ai auzit ce-a pățit Brock ? Vocea suna moale, mult prea calmă.

— Ce-i cu Brock ?

— Azi-noapte a fost atacat de pirați. I-au tăiat parîma de ancoră și a deviat pînă s-a urcat pe mal. S-au repezit la el la bord. N-ai auzit cum se trăgea acolo ?

— Ba da.

Culum era doborît de oboseală, încordat. Atîtea nopți nedormite pentru ca în cele din urmă să înțeleagă că numai el putea să-i salveze, apoi hotărîrea și dibăcia de a-l păcăli pe Longstaff.

— Dar n-am avut habar măcar că era un atac al piraților.

— Mda. Atacat de pirați în buricul portului Hong Kong. Îndată ce s-a împrăștiat ceața m-am dus la ei. Brock mi-a spus că a pierdut șapte oameni și pe căpitan.

— Gorth ?

— Nu. Nagrek Thumb. Bietul om a murit în urma rănilor primite. Și Gorth a fost rănit, dar nu chiar grav. Chipul lui Struan se înăspri. Căpitanul a murit apărîndu-și nava. Așa merită să mori cînd ești bărbat.

Culum își mușcă buzele și începu să privească în jurul gorganului, inima bătîndu-i să-i sară din piept.

— Vrei să spui că gorganul ăsta e drumul calvarului meu ?

— Nu pricep ce vrei să spui.

— Căpitanii care mor apărîndu-și corabia, nu ? Asta e corabia mea... gorganul ăsta... Nu asta voiai să spui ? Mă întrebi dacă vreau să-mi apăr gorganul cu prețul vieții ?

— Vrei ?

— Nu mi-e teamă de tine ! Cuvintele scrîşniră din gîtul uscat iască al lui Culum. Există legi şi împotriva crimei. Nu pot eu lupta cu tine, şi o să mă poţi ucide, dar pentru treaba asta o să fii spînzurat. Eu nu am nici un fel de arme.

— Ţi-a trecut prin cap că aş fi în stare să te ucid ?

— Da, dacă ţi-am stat în cale, şi ţi-am stat în cale, nu-i aşa ?

— Crezi ?

— Pentru mine ai fost un Dumnezeu. Dar în cele treizeci de zile de cînd sînt aici am ajuns să te cunosc cine eşti : ucigaş, criminal, pirat, contrabandist de opiu, curvar. Cumperi şi vinzi oameni. Ai odrăslit bastarzi şi eşti mîndru de ei şi numele tău pute în nasul unor oameni cinstiţi.

— Care oameni cinstiţi ?

— Ai vrut să mă vezi. Uite, am venit. Spune-mi ce vrei de la mine şi să terminăm odată. M-am săturat să mai fiu şoricelul cu care se joacă pisica ta.

Struan luă de jos raniţa, o aruncă pe un umăr.

— Haide !

— De ce ?

— Vreau să fim numai noi doi.

— Doar sîntem singuri.

Struan făcu uşor cu capul spre navele aflate la ancoră.

— Sînt o mulţime de ochi acolo. Îi simt cum ne spionează ! şi arătă spre plaja împestriţată de chinezi şi europeni, neguţătorii îşi cercetau terenurile cumpărate, copiii se şi jucau acolo.

— Sîntem spionaţi din toate părţile ! Indică o culme de deal spre vest. Într-acolo mergem.

Dealul era mai degrabă munte. Se ridica pînă la vreo mie trei sute de picioare, stîncos, golaș, amenințător.

— Nu.

— Ți se pare prea departe pentru un om ca tine ? Struan citi ura pe fața lui Culum și așteptă să primească răspuns ; nu primi nici unul. Am crezut că nu ți-e frică.

Se întoarse cu spatele și porni să coboare gorganul, ca s-o ia apoi pe panta muntelui în sus. Culum șovăi, chinuit de teamă. Apoi se hotărî și porni pe urmele lui, dominat de puterea voinței lui Struan. Acesta, în vreme ce urca, știa că începuse un alt joc primejdios. Nu se opri și nici nu privi înapoi pînă ce nu ajunse pe creasta muntelui, Aceasta era bătută de vînturi, neprimitoare. Se uită în urmă și-l văzu pe Culum chinuindu-se să urce și el, dar era încă departe. Se întoarse cu spatele la fiul său. Priveliștea era măreață. Cutremurător de frumoasă. Soarele, sus, pe cerul albastru, Pacificul — un covor de un albastru-cenușiu. Din acest covor al mării, țîșneau piscurile muntoase maronii-verzui ale insulelor : Pokliu Chau, spre sud-vest, Lan Tao, insula aceea imensă, mai mare decît Hong Kong, la cinsprezece mile spre vest, și sutele de insulițe pustii, numai piatră stearpă, care înconjurau arhipelagul Hong Kong. Prin binoclu, vedea limpede navele din radă, iar spre nord, China continentală. Zărea flote întregi de jonci și sampane navigînd în volte pe canalul Lan Tai, îndreptîndu-se spre țărmurile vestice ale Hong Kong-ului. Multe dintre ele se întorceau pătrunzînd pe estuarul fluviului Pearl. La nord și la sud, la est și la vest se vedeau vase care circulau încolo și-ncoace : fregate ce patrulau, jonci de pescuit, sampane, dar nici o corabie comercială. Ei, îi trecu lui prin minte, încă vreo cîteva luni, se termină el și al doilea război, și apoi navele comerciale vor stăpîni iar marea.

Culum se străduia să urce și el pe urmele lui Struan. Era epuizat cu totul și numai îndărătnicia voinței lui îl

făcea să-şi mişte picioarele. Veşmintele îi erau sfîşiate şi faţa rănită de plantele agăţătoare. Şi urcă mai departe. În cele din urmă, ajunse pe creastă, pieptul i se zbătea spasmodic, vîntul aproape să-l dea jos. Struan stătea pe pămînt, la vreo cinci paşi mai în josul pantei, la adăpost de vînt. Pe jos era întinsă o faţă de masă pe care tronau mîncarea şi o sticlă de vin.

— Poftim, flăcăule, îi spuse Struan întinzîndu-i o jumătate de pahar de vin.

Gîfîind încă, Culum luă paharul, încercă să bea, dar cea mai mare parte îi curse pe piept. Îşi şterse vinul şi se chinui să tragă adînc aer în piept.

— Stai jos, îi porunci Struan.

Spre uimirea lui Culum, Struan îi zîmbea cu bunătate.

— Hai, fiule, stai jos. Te rog stai jos.

— Eu nu... nu pricep.

— De aici se vede şi mai bine, nu-i aşa ?

— Acum eşti chiar diavolul curat, începu Culum simţind că îi ard plămînii de atîta efort, şi după aia, după aia... nu mai pricep nimic...

— Am adus pui fripţi şi pîine, îi replică Struan. Şi mai avem o sticlă de vin. Ei, îţi convine ?

Culum se prăvăli jos, epuizat.

— Pui, zici ?

— Cred că n-ai mîncat de dimineaţă, aşa-i ? Trebuie să fii mort de foame.

— Cu gorganul acela, eu...

— Mai trage-ţi sufletul, odihneşte-te şi apoi mănîncă. Te rog. Nopţile astea două din urmă nici n-ai dormit măcar. N-are nici un rost să vorbesc cu unul căruia îi ghiorăie maţele. Mănîncă încet. Altfel ţi se face rău. A

fost alpinism, nu glumă, să ajungem pînă aici. Şi eu sînt obosit mort.

Culum se rezemă de stîncă, închise ochii şi încercă să-şi adune puterile, simţindu-şi trupul cum gemea după odihnă. Se chinui să deschidă ochii. Încă mai credea că visează, dar colo, dinaintea lui, se afla taică-său, care cerceta cu binoclul oceanul spre sud.

— În legătură cu gorganul acela... eu am...

— Mănîncă ! îl întrerupse Struan şi-i întinse nişte pui.

Culum rupse un copan.

— Nu pot mînca. Nu înainte de a-ţi spune ce am de spus. A trebuit să fac asta. A trebuit. N-ai fi fost niciodată de acord cu una ca asta, şi era singura cale. Brock te-ar fi distrus. S-ar fi oprit să mai liciteze lăsîndu-te singur. Ştiu că aşa voia să facă. Dacă n-ar fi fost atîta ură între voi, gorganul acela ar fi fost al tău. Tu ai forţat lucrurile să ajungă aici. Tu ai făcut-o. Acum gorganul aparţine bisericii, şi aşa se cuvine. Tu m-ai silit.

— Da, răspunse Struan. Bineînţeles. Sînt mîndru de tine. Ţi-a trebuit mult curaj să faci una ca asta. Robb n-ar fi fost niciodată în stare de aşa ceva, chiar dacă i-ar fi trecut prin minte, n-ar fi fost în stare să ducă la bun sfîrşit una ca asta.

Culum rămase cu gura căscată.

— Tu... tu ai dorit să fac ceea ce am făcut ?

— Bineînţeles, fiule, era singura soluţie pentru a ieşi dintr-o situaţie imposibilă.

— Tu ai... mizat că am să acţionez chiar aşa ?

— Da, am mizat că aşa ai să faci. Chiar am făcut o aluzie că aşa ar trebui să faci. Atunci cînd erai atît de nerăbdător să-l întîlneşti pe Longstaff... cînd mă ocoleai la Happy Valley... am socotit că ai rezolvat. Apoi am

fost descumpănit de reacţia ta faţă de Gordon. Dar mai tîrziu, după aia, Longstaff mi-a spus : „Minunat şi celălalt gest al tău !“ Şi atunci am ştiut că ai rezolvat în singurul chip în care se putea. Fiule, sînt foarte mîndru de tine. Precis că Brock ne-ar fi măcelărit dacă ar fi avut prilejul. Şi nu puteam face nimic ca să-l împiedic. Gorganul acela era o chestiune de obraz.

— M-ai împins... m-ai împins vreme de două zile şi două nopţi în iadul acela pe care l-am trăit... ştiind bine că exista o soluţie simplă ?

— A fost chiar aşa de simplă ?

— Pentru tine a fost ! strigă Culum, şi sări în picioare.

— Da ! îi replică Struan cu o voce aspriţă brusc. Pentru mine, dar nu şi pentru tine. Dar tu ai fost cel care a luat hotărîrea şi din pricina asta te simţi mai bine. Acum poţi spune că eşti bărbat. Dacă eu ţi-aş fi sugerat să iei locul pentru lăcaşul Domnului, n-ai fi fost în stare să împlineşti pînă la capăt misiunea asta. Niciodată. Te-ai fi dat de gol. Ca să izbîndeşti, trebuie să crezi în ceea ce faci. Dacă Brock ar fi bănuit preţ de o clipă că eu am pus la cale împreună cu tine treaba asta, ne-ar fi făcut din nou bătaia de joc a Asiei întregi. Şi ne-am fi pătat obrazul pentru totdeauna.

— Şi m-ai sacrificat pe mine pentru obrazul ăsta ? strigă Culum. Blestematul tău de obraz ?

— Obrazul nostru, Culum, îi replică Struan. Şi bine că pînă la urmă te aud şi pe tine blestemînd. Fiule, asta te ajută să creşti.

— Atunci toată mînia... mînia ta a fost doar prefăcătorie ?

— Bineînţeles, fiule, îi răspunse Struan. Pentru Brock. Şi pentru toţi ceilalţi.

— Chiar şi pentru Robb ?

— Pentru Robb mai mult decît pentru oricare altul. Acum mănîncă !

— Dar-ar frenţia în mîncarea asta ! Eşti un diavol, diavolul în persoană. Şi o să ne tragi pe toţi în iad după tine, pentru numele lui Dumnezeu, jur că am să...

Struan ţîşni în picioare şi-l înfăşcă pe Culum de umeri.

— Înainte de a spune o prostie pe care s-o regreţi, ascultă-mă bine pe mine. Am mizat totul pe tine, pe curajul tău de a te hotărî să faci una ca asta, şi ai făcut-o. Tu singur. Fără nici un ajutor din partea mea. Şi te-am binecuvîntat pentru gestul tău. Acum eşti Culum Struan, omul care a îndrăznit să se pună curmeziş voinţei Tai-Panului. Omul care i-a luat de sub nas gorganul la care jinduia atîta. Eşti celebru de-acu. Într-o singură zi ai dobîndit mai mult obraz decît ai fi putut s-o faci în douăzeci de ani. Pentru numele lui Dumnezeu, cum altfel îţi închipui tu că poţi stăpîni oamenii şi îi poţi duce de nas ? Numai prin forţa braţului ? Nu ! Cu ajutorul minţii tale ! Şi prin magie.

După care îi dădu drumul lui Culum.

— Magie zici ? îngăimă Culum revenindu-şi şi izbucnind. E magie neagră atunci !

Rîzînd molcom, Struan se aşeză şi-şi turnă nişte vin.

— Cei care au ceva minte au să-şi dea seama ce isteţ eşti. „Culum ăla e deştept. A dăruit gorganul bisericii. Şi în chipul ăsta l-a împiedicat şi pe diavolul de Struan să distrugă Nobila Casă, împiedicîndu-l să-şi înmormînteze banii într-un gorgan fără nici o valoare. Dar, în acelaşi timp, Culum i-a salvat şi obrazul Tai-Panului... diavolul ăla nu are cum să-l omoare pe Culum Struan pentru că a dăruit gorganul bisericii !" Struan bău din pahar. Chiar şi Brock e probabil zguduit, indiferent dacă

se gîndeşte că a fost o înţelegere tainică între noi sau nu... pentru că ai dus îndrăzneala pînă la capăt. Cei bisericoşi au să te binecuvînteze pentru că cel mai de preţ lucru l-ai dăruit bisericii. Nebunii de teapa lui Longstaff o să-ţi ştie de frică şi o să-ţi ceară de-acum încolo sfatul. Cinicii vor fi cutremuraţi de isteţimea soluţiei pe care ai găsit-o, or să te blesteme şi or să spună : „Culum ăsta îl are pe dracu în el ca şi tat-su. Fii cu ochii în patru." Iar eu aş spune că ţi-ai cîştigat prestigiu.

— Dar... dar dacă eu am... atunci înseamnă că tu ai pierdut din cinstea obrazului... cum se zice, da ?

— Da. Dar eu am destul credit al obrazului, chiar îmi prisoseşte. Şi mai pot da şi la alţii. Ţie şi lui Robb. Şi nu mai am destul timp la dispoziţie ca să te plantez bine în lumea asta. Fiule, fii cu ochii în patru. Acum toţi stau şi o întorc pe toate feţele : „Culum s-a descurcat de data asta, dar o să mai îndrăznească s-o facă şi altă dată ?" Şi speranţa lor e ca noi doi să ne urîm atît de mult unul pe celălalt încît să ne distrugem reciproc. Şi exact asta o să încercăm noi să facem. În chip deschis. Cînd sîntem în public.

— Cum ?

— Aşa cum zic. Ori de cîte ori ne vom întîlni trebuie să ne arătăm o ostilitate rece. Şi curînd, Brock o să încerce să te cîştige de partea lui. Aşa o să facă şi Cooper ... şi Tillman. O să-ţi spună o mulţime de minciuni... sau să răstălmăcească adevărul... nădăjduind că vei ajunge să mă urăşti atît de mult încît o să mă distrugi şi pe mine şi pe tine. Ba şi Nobila Casă pe deasupra. Fiindcă toţi negustorii ăştia pîndesc să apuce momentul. Dar de-acum nu vor mai pupa ei una ca asta. Pe Dumnezeu, te-ai dovedit bărbat !

— Eu nu vreau să am nimic a face cu asta, îi replică Culum încet.

— Ba din contra, vei avea cît se poate de mult. Vreme de cinci ani şi cinci luni. Doar ai depus un jurămînt sfînt.

— Şi acum o să mă sileşti să-l ţin ? Acum ?

— Tu o să te sileşti să-l ţii. Salariul tău s-a triplat acum.

— Crezi că în treburi de acest fel banii mai contează ?

— Da, e prea puţină plată pentru două zile de iad.

— Nu vreau nici un fel de bani. Şi nici n-am să fac ce-am jurat. Nu pot.

Struan alese gînditor un copan de pasăre.

— Te-am cîntărit cu mare grijă. Am fost ispitit să nu-ţi spun nici o vorbă. Să te las să-ţi joci rolul în necunoştinţă de cauză. După aia te-am mai cîntărit. Am socotit că îţi poţi juca rolul în cunoştinţă de cauză. De-acum pentru amîndoi va fi mai plăcut cînd ştii despre ce e vorba.

— Ai să mă sileşti să trăiesc şi să mor urîndu-te ? Numai pentru Casa asta Nobilă ?

— Ştii răspunsul la întrebare !

— Eşti un păcătos.

— De acord. În unele privinţe, spuse el mestecînd bucata de carne de pasăre. Sînt tot ceea ce spui tu şi mai am şi alte păcate pe deasupra. Încalc multe dintre porunci, dar nu pe toate. Dar pe lumea asta sînt singurul om în care tu poţi avea deplină încredere... cu condiţia ca nu cumva să te bată gîndul să te porneşti împotriva Nobilei Case. Eu sînt Tai-Panul. Prin suferinţă şi păcate vei ajunge la fel.

— Nu merită să trăieşti în atîta prefăcătorie. Şi în atîta răutate.

— Ei, fiule, nu faci decît să-mi mîngîi inima, spuse Struan aruncînd osul de pasăre. Eşti atît de tînăr. Te invidiez, te invidiez şi pentru toţi anii care-ţi stau dinainte. Nu merită ? Să fii cel mai bun ? Să-i domini pe Brock şi pe toţi ceilalţi prin simpla ta prezenţă ? Şi pe Longstaff şi prin el chiar coroana britanică ? Pe împăratul Chinei ? Şi prin el pe trei sute de milioane de chinezi ? Struan mai bău puţin vin. Merită. Puţină ură şi puţin teatru sînt chiar un preţ prea mic pentru toate astea.

Culum se lăsă pe spate, sprijinindu-se în scobitura pietrei, în vreme ce în mintea lui era o vîltoare de cuvinte şi întrebări care nu cunoşteau mila, şi de răspunsuri neînduratoare. Şi asta era voinţa Domnului ? se întrebă el. Cei mai tari să supravieţuiască pe seama celor slabi ? Pentru că Dumnezeu le-a făcut pe toate ca şi felul lor de vieţuire. Dar Isus a zis : „Cei sărmani vor moşteni pămîntul." O fi vrut să spună cu adevărat pămîntul, sau prin cuvîntul ăsta înţelegea împărăţia Domnului ? Prin umilinţă nimeni n-ar fi dobîndit tezaurul de argint şi nici n-ar fi fost în stare să-l păstreze. Umilinţa n-ar fi putut salva Nobila Casă nici de data asta în chestiunea gorganului. Umilinţa n-o să ajungă niciodată prea departe, nu va învinge nici cruzimea, nici lăcomia. Dacă eu ajung Tai-Pan, mişcarea chartistă va merge mai departe. Să dobîndeşti avere pentru un anumit scop... un scop nemuritor, îşi spuse el. Atunci foarte bine. Ura faţă de tatăl său dispăru din sufletul lui Culum Struan. Şi o dată cu ura şi dragostea. Nu mai rămase nimic altceva decît respectul.

— De ce ai venit tocmai aici ? întrebă Culum.

Struan ştiu în clipa aceea că-şi pierduse fiul. Ca părinte se întristă adînc, dar ca bărbat nu. Îşi obligase adversarul să intre în luptă în condiţiile alese de el şi la

momentul sorocit de el. În felul acesta își făcuse pe deplin datoria de tată.

— Să te sleiesc de puteri într-atît încît să-ți pot vorbi și să te fac să mă înțelegi, îi răspunse el. Și pentru ca să-ți arăt că, deși de pe gorgan e o priveliște frumoasă, cea care se deschide de aici e minunată.

Și pentru prima oară Culum privi în jur.

— Da, da, așa e.

Se aplecă și luă și el o bucată de pui și începu să mănînce. Struan se chinui să nu i se citească suferința pe chip. O să-și regăsească băiatul ăsta zîmbetul, își spuse el. Dă-i băiatului timp. E greu de tot să fii nevoit să crești atît de repede. Dă-i băiatului timp. Deodată se simți foarte obosit. Se rezemă de piatră și-și îndreptă binoclul spre sud, uitîndu-se după *China Cloud*. Dar nu se zărea nici urmă. Cercetă la întîmplare orizontul. Brusc privirile îi fură atrase de ceva.

— Fiule, uite, e *Blue Cloud !*

Culum luă binoclul și zări cliperul. Nava era soră geamănă cu *Thunder Cloud*, 18 tunuri, la fel de iute, la fel de frumoasă. La fel de frumoasă chiar și pentru Culum care ura navele și marea.

— Trebuie să aibă opiu în valoare de o sută de mii de guinee la bord, spuse Struan. Ei, acum ce-ai face ? Avem aici trei nave, și încă în această lună mai vin șaisprezece.

— Să le trimit spre nord, să-și vîndă încărcătura ?

— Da ! o umbră trecu peste chipul lui Struan. Asta mi-a amintit ceva. Îți aduci aminte de Isaac Perry ?

— Da. Parcă s-a întîmplat acum o sută de ani.

— L-am lăsat la țărm, îți aduci aminte ? Pentru că n-a fost în stare să-l ajute pe McKay și pentru că se temea de mine, iar eu habar n-aveam de ce. I-am dat lui McKay cincisprezece zile să afle care-i răspunsul la ghicitoarea asta, dar nu s-a mai întors niciodată înapoi la Canton. L-am văzut pe McKay aseară. Și-a găsit slujbă la țărm... ajutor de magistrat și polițai ! Aprinse un trabuc, ferind flacăra în pumn și apoi i-l trecu lui Culum, după care își aprinse un trabuc și pentru sine. Ei bine, se pare că Perry e angajat la Cooper-Tillman acum. Pe ruta lor între Virginia și Africa. Trafic de sclavi negri.

— Nu pot să cred.

— Mi-a spus chiar Wilf Tillman. Aseară. A ridicat din umeri și mi-a zis că Perry n-a mai vrut să intre pe trasecle cu China. Așa că i-a oferit lui Perry o navă de transportat sclavi, o *cioară*. Și Perry a acceptat. A plecat acum o săptămînă. Chiar înainte de plecarea lui Perry, McKay l-a tras pe sfoară. Întîi s-au îmbătat frumos amîndoi. McKay i-a zis că eu l-am concediat și pe el... așa cum s-a și întîmplat... m-a înjurat cît a putut, i-a cerut o slujbă pe nava cea nouă a lui Perry, și s-a jurat să se răzbune pe mine. Băutura dezleagă limba oricui și Perry și-a dezlegat și el limba. I-a mărturisit lui McKay că a vîndut o copie cu locurile noastre secrete unde facem schimburi comerciale în susul coastei, cu latitudine și longitudine, ba chiar și numele neguțătorilor noștri de opiu. Ne-a vîndut lui Morgan Brock. Ultima oară cînd a fost Perry la Londra.

— Atunci înseamnă că Brock știe toate locurile noastre secrete ?

— Numai pe cele folosite de Perry. În zece ani de negustorie. Asta înseamnă că e vorba de cele mai multe.

— Ce ne rămîne de făcut ?

— Să găsim alte locuri şi alţi oameni de încredere. Aşa că vezi, fiule, nu poţi avea prea mare încredere în nimeni.

— E groaznic.

— Asta-i legea supravieţuirii. Ne odihnim vreun ceas, după care o ştergem.

— Încotro ?

— Aberdeen. Trebuie să ne aruncăm şi noi un ochi pe acolo. Să vedem ce se mai aude cu alegerea oamenilor lui Wu Kwok. Îşi desfăcu raniţa şi scoase din ea un pistol. Ştii să foloseşti jucăria asta ?

— Nu prea.

— Ar cam trebui să faci exerciţii.

— În regulă.

Culum începu să cerceteze arma. După o încăierare studenţească, folosise o dată un pistol de duel, dar atît el cît şi adversarul lui au fost atît de înspăimîntaţi, încît gloanţele au trecut la mare distanţă de ţintă.

— Acum putem merge, spuse Culum. Nu sînt obosit, mi-a trecut.

Struan clătină din cap.

— Vreau să stau pînă cînd *China Cloud* se arată la orizont.

— Unde s-a dus ?

— La Macao.

— De ce ?

— Eu am trimis-o acolo. Struan scutură nişte firimituri de pe haină. Pe capul iubitei mele s-a pus un premiu, ca şi pe capul băiatului şi al fetei pe care-i am de la ea, dacă sînt prinşi vii. L-am trimis pe Mauss cu *China Cloud* să-i aducă pe toţi încoace. La bord se află în siguranţă.

— Dar Gordon e aici deja. L-am văzut chiar ieri.

— Femeia asta nu-i mama lui Gordon.

Lui Culum i se păru curios că nu-l mai deranja faptul că acum ştia că tatăl său avea două, nu, trei familii. Trei dacă se punea la socoteală şi pe el şi pe Winifred.

— Răpirea e groaznică nelegiuire. Groaznică, făcu el.

— Acum s-a pus o răsplată şi pe capul tău. Zece mii de taleri.

— Dar merit eu atît ? Mă îndoiesc.

— Dacă un chinez oferă zece mii, atunci poţi să pariezi în linişte că faci o sută de mii ! Struan îndreptă binoclul din nou spre *Blue Cloud*. Cred că o sută de mii ar fi mult mai corect. În ce te priveşte.

Culum îşi feri ochii de soare cu mîna şi simţi complimentul lui taică-său. Dar se făcu a nu băga de seamă. Se întoarse cu gîndul la cealaltă amantă a lui taică-său şi se întrebă cam cum poate arăta, cum arată mama lui Gordon. Acum se gîndea la asta cu răceală, detaşare, fără să mai sufere, şi fără nici un fel de ranchiună, dar cu dispreţ faţă de slăbiciunile şi promiscuitatea din viaţa tatălui său. Lui Culum i se părea tare ciudat că se simţea atît de liniştit.

— Acum ce-o să facă Bròck cu tezaurul ? Piraţii au să-l atace mereu atîta vreme cît tezaurul va rămîne la bord.

— Va fi nevoit să ne roage să luăm înapoi o parte din el. În schimbul unor chitanţe. Şi o s-o facem de îndată. Dar cu o dobîndă mai mică decît de obicei. Să-i spui lui Robb să rezolve şi asta.

— Atunci o să fim noi atacaţi de piraţi.

— Poate. Struan urmărea nava *Blue Cloud* înaintînd încet împotriva vîntului în pasa dintre Lan Tao şi Hong Kong. De îndată ce se întoarce *China Cloud*, eu plec. Mă

duc cu forța expediționară și nu mă întorc la Hong Kong decît cu o zi înainte de bal.

— De ce ?

— Ca să-ți las timp să te obișnuiești cu „dușmănia" dintre noi. Ai nevoie de experiență. Tu și cu Robb vă apucați de construcții. Planurile sînt gata. În afară de cel pentru Casa cea Mare. În privința asta am să hotărăsc eu mai tîrziu. Și începe și construcția bisericii pe gorgan. Pune-l pe Aristotle s-o conceapă. Nu-i plătești decît a zecea parte din ceea ce pretinde el din prima suflare. Tu și Robb o să faceți totul.

— Da, Tai-Pan, spuse Culum.

Tai-Pan și nu *tată*. Amîndoi înțeleseră cuvîntul ca pe-o sentință. Și amîndoi o acceptară.

— Conacul meu îl construiți pe lotul de margine numărul șaptesprezece. Robb are planurile. În trei săptămîni să fie gata, grădina plantată, și cu un zid de zece picioare de jur împrejur.

— Dar e imposibil.

— Indiferent cît costă. Puneți o sută, două sute de oameni la treabă dacă e nevoie. Și vreau ca toate construcțiile noastre să fie terminate.

— E de construit cel puțin pentru zece luni aici. Un an sau chiar mai mult.

— Da. De asta noi o să folosim mai mulți oameni. Și mai mulți bani. Atunci o să izbutim să terminăm mai repede.

— De ce ne grăbim așa ?

— De ce nu ?

Culum își întoarse privirea spre mare.

— Și cu balul cum rămîne ?

— Tu rezolvi totul. Împreună cu Robb şi Chen Sheng, compradorele nostru.

— Şi Robb, el să nu afle că duşmănia dintre noi e doar prefăcătorie ?

— Te las pe tine să hotărăşti în privinţa asta. Îi poţi mărturisi totul în noaptea balului, dacă aşa doreşti.

China Cloud sparse orizontul.

— Acum putem pleca, spuse Struan.

— În regulă.

Struan puse sticlele şi mîncarea care mai rămăsese în raniţă.

— Să trimiţi în taină aici nişte oameni ca să facă permanent de veghe în timpul zilei.

— De ce ?

— Să zărească navele. De aici ştim cu patru-cinci ceasuri înainte de sosirea navelor. În special de sosirea navelor poştale. Atunci trimitem un cuter rapid să le întîmpine şi ne luăm corespondenţa înaintea celorlalţi.

— Şi ?

— Avem pasul înaintea tuturor. În patru ceasuri poţi să vinzi şi să cumperi în cantităţi uriaşe. Să ştii despre ce e vorba cu patru ore înaintea celorlalţi poate însemna diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Culum simţi că respectul lui faţă de bărbatul de dinaintea lui sporeşte şi mai mult. Deşteaptă idee, se gîndi el. Privi într-o doară spre vest, spre marea insulă Lan Tai.

— Uite ! strigă el deodată, arătînd la sud de insula cu pricina. Se vede fum. A luat foc o navă.

— Ai ochi ageri, fiule, îi spuse Struan şi îndreptă binoclul într-acolo. Doamne Dumnezeule ! E un vapor !

Nava era neagră, subţire, urîtă, cu etrava ascuţită. Pe coşul jos năvălea un şuvoi de fum. Avea două catarge

şi greement pentru vele, dar acum nu ridicase nici o pînză, şi scotea fum urît înaintînd amenințătoare împotriva vîntului, flamura roşie fluturînd la pupa.

— Uită-te şi tu la spurcăciunea aia împuțită a marinei regale !

Culum tresări cutremurat de vehemența din glasul lui Struan.

— Ce s-a întîmplat ?

— Curva aia urduroasă din fier, uite asta-i ! Uite cum merge.

Culum privi atent prin binoclu. Lui nava i se părea nevinovată. Mai văzuse el cîteva nave cu zbaturi şi înainte. De zece ani toate navele poştale din Irlanda erau cu aburi. Acum putea vedea cele două imense zbaturi, la mijlocul navei, în tribord şi babord, fumul gros care-l lăsa şi siajul numai spume. Iar la bord avea tunuri. Multe.

— Nu văd de ce te supără.

— Uită-te la siajul ei. Şi cum înaintează. Dumnezeule, şi chiar împotriva vîntului. Ține drum exact spre est. Chiar împotriva vîntului. A lăsat în urmă nava noastră *Blue Cloud* de parcă ar fi o cocină de porci mînată de nişte amărîte de maimuțe blestemate şi nu de unul din cele mai bune echipaje din lume.

— Şi de ce te supără asta ?

— Mă supără rău. Acum a ajuns o navă cu aburi şi în Orient. A realizat imposibilul. Tîrfa asta de ruginitură, cu coca din fier, mînată de maşină, buboi inventat de Stephenson, a navigat tocmai din Anglia pînă aici, împotriva tuturor necazurilor mării şi sfidînd vîntul. Şi dacă una din astea a ajuns aici, atunci or să ajungă alte o mie. Asta-i progresul. Începutul unei noi ere ! Struan

apucă sticla de vin goală și o izbi de stîncă. În douăzeci sau treizeci de ani și noi vom folosi tot porcării din astea. Avortoane de navă odrăslite de niște jigodii, Dumnezeule.

— E urît un vapor cînd îl compari cu o corabie. Cu *Blue Cloud*. Dar cum poate să înainteze împotriva vîntului... să nu-i pese de vînt... înseamnă că e mai iute, mai economic și mai...

— Nu. Mai iute niciodată ! Nu atunci cînd ai vîntul înapoia traversului, și nici nu va ține marea mai bine vreodată. Și nici nu va înfrunta la fel de bine furtuna. Oala asta de noapte o să se întoarcă cu fundul în sus și o să se ducă la fund ca un bolovan. Și nici nu va fi la fel de economic. Pentru cazanele alea vor trebui să care cu ei lemne sau cărbune. Și pentru comerțul cu ceai nu vor fi de nici un folos vapoarele astea. Ceaiul e gingaș și în împuțenia aia se strică. Mulțumesc lui Dumnezeu, tot corăbiile vor trebui să transporte ceaiul.

Pe Culum îl distra furia asta, dar nu lăsă să se vadă nimic.

— Da, ai dreptate, dar cu vremea și vapoarele vor fi mai bune, cu siguranță. Și dacă unul dintre ele a reușit să ajungă pînă aici, vor veni și celelalte o mie. Cred că ar trebui să cumpărăm și noi nave cu aburi.

— *Tu* ai să poți, și ai să faci bine. Dar să fiu afurisit dacă am să cumpăr eu vreuna din monstruozitățile astea împuțite. Afurisit să fiu dacă flamura cu Leul și Dragonul va flutura la catargul vreuneia cîtă vreme mai sînt eu în viață !

— Toți oamenii mării socot la fel ca tine ? îl întrebă Culum fără să se gîndească, simțind cum ceva îl încălzește pe dinăutru.

— Tîmpită întrebare ! Ce haiba ai în capul ăla al tău, Culum ? îi replică Struan muşcător.

— Mă gîndeam şi eu la progres, Tai-Pan. Culum privi din nou spre navă. Mă întreb ce nume o purta.

Struan îl cercetă bănuitor pe Culum, știind că mintea băiatului începuse să lucreze, dar fără să ghicească în ce direcţie bătea. Ciudat, își spuse el. Pentru prima oară cînd te gîndești la Culum ca la un bărbat și nu ca la Culum puştiul, la băiat, sau la flăcău. Mulţumesc lui Dumnezeu, eu nu voi trăi atît încît să fiu martor la moartea navelor cu vele. Dar curva aia anunţă moartea cliperelor care fac comerţ cu China. Și sînt cele mai minunate nave care au navigat vreodată pe mările lumii.

O luă înainte, coborînd muntele spre Aberdeen. Mai tîrziu nava cu aburi trecu destul de aproape de ei pentru a-i descifra numele. Era *Nemesis*. Nava Maiestăţii sale *Nemesis*.

Redactor
MIRELLA ACSENTE

Tehnoredactor
DOINA ELENA PODARU

Bun de tipar : 1991
Apărut : 1991. Coli de tipar : 14

Comanda 10103
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București

EDITURA MERIDIANE

Vol. I—II Lei 177
2 TL
Total 179

ISBN 973-33-0167-1
ISBN 973-33-0169-8

Schelele construcţiilor din noul oraş de multă vreme fuseseră spulberate. Un Vînt Suprem dădu năvală asupra ţarmului, rase de pe faţa pămîntului ce mai rămăsese din corturile militarilor, distrugînd totodată şi şantierul naval. Sorbi dintr-o dată crîşmele şi restaurantele, laolaltă cu bordelurile de lîngă şantier, strivi stabilimentul doamnei Fortheringill, pulverizînd tablourile şi îngropîndu-l pe Aristotle Quance sub dărîmături. Apoi îşi croi drum drept ca o săgeată peste cocioabele din Tai Ping Shan, făcînd să dispară o sută de familii dintr-o dată, şi zvîrli resturile la o milă depărtare de panta Piscului.